

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА АНГЕЛИТЕ НЕ ОЦЕЛЯВАТ НА ЛЕДА

Част 31 от „Анастасия Каменская“

Превод от руски: Здравка Петрова, 2016

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Изразявам дълбоката си благодарност на всички спортисти, треньори, хореографи, спортни журналисти и технически специалисти, които, без да жалят времето си, ме посвещаваха в подробностите на своята професия. Без тяхната квалифицирана помощ не бих успяла да събера толкова интересна информация.

Специална благодарност на съдебномедицинския експерт, заслужилия лекар на Руската федерация Сергей Михайлович Зосимов, за любезно предоставената за тази книга колекция от юридически бисери.

1

Тя не можеше да се сдържи и да не поглежда отражението си във витрините. Бялата блузка на едри точки ѝ стоеше като чувал и явно ѝ беше възкъса, със същите достойнства се отличаваше и полата, с два номера по-голяма от нужното, а карираният ѝ десен недвусмислено говореше, направо крещеше за изтънчения естетически вкус на облечената в тези дрехи дама, която бе надхвърлила средната възраст. Немитата ѝ коса приличаше на кълчища и бе украсена с чудесна филцова баретка с неясен цвят. Човек можеше да прави най-различни предположения, като се започне от катастрофално финансово положение на жената и се завърши с тотална неадекватност и душевно заболяване, но сред всичките тези версии не би се намерила нито една, която да се доближава до истината. Именно това бе търсеният ефект.

Настя Каменская се усмихна на собственото си отражение и още веднъж се увери, че изглежда великолепно!

Най-сетне, три години след като се пенсионира, тя се почувства напълно щастлива, защото получи възможност да прави това, което толкова бе харесвала цял живот, но за което, незнайно защо, все не намираше време заради работата си. По-точно намираше, разбира, се, но толкова рядко... Преди много години нейният втори баща, детектив с дълъг стаж, ѝ бе казал, че външност като нейната се среща много рядко и просто е грехота тя да не се възползва от това. Неща, които за нея като момиче можеха да се приемат като огромни недостатъци, се превръщаха в невероятни плюсове при всякакви превъплъщения. Да, Настя Каменская винаги е била невзрачна и бледа, но благодарение на абсолютно правилните черти на лицето и стройната си фигура не биеше на очи. Точно както не бие на очи празен лист хартия стандартен формат с идеално подравнени краища — човек може просто да не го забележи, докато неравно откъснато листче, изписано със заврънкулки, непременно ще привлече вниманието.

Вече три години Анастасия Каменская работи в частната детективска агенция на своя отдавнашен приятел Владик Стасов и

поне година от тези три „припечелва“, като помага на стари познати, останали на оперативна работа. Впрочем „припечелва“ не е правилната дума — тя не получава пари за това, работи от любов към изкуството, и още по-точно — за собствено удоволствие. Вярно, ако началството на въпросните познати научи, ще хвърчат глави, но едва ли ще научи.

Днес тя трябваше да се запознае, да си поговори и да измъкне сведения от мъж, който не ходел никъде без своята ужасно мнителна и свадлива съпруга. След като научи, че днес двамата планират да посетят районната поликлиника, Настя видя отлична възможност в това. Там дълго се чака на опашка и хората общуват с непознати на драго сърце, като споделят впечатления за лекаря, пред чийто кабинет се намират, за неговата медицинска сестра, за другите лекари и служители от регистратурата, оплакват се от високите цени на лекарствата, разказват за болестите си и си разменят всевъзможни съвети, както и адреси на „невероятни жени, които лекуват всичко с един сеанс, при това евтино“.

Настя изпълни задачата си учудващо бързо и излезе от поликлиниката напълно удовлетворена. Видът на слабоумната старица будеше доверие и съжаление, така че никой в нищо не заподозря пенсионерката с идиотската баретка.

Неудобни се оказаха само обувките: Настя не намери стари с подходящ номер, тя имаше само маратонки и се принуди да обуе единствените на разположение. А те принадлежаха на Дашенка, съпругата на Настиния брат Александър, и й бяха малки. Но нищо, щеше да потърпи. Още повече че с неудобни обувки походката обикновено става тромава и неуверена, което напълно съответстваше и на блузката на точки, съчетана с карираната пола, и на чорлавата глава (за да скрие стилната си подстрижка, тя трябваше да не я мие няколко дни и за да засили ефекта, леко да я намаже с олио), и на странната, незнайно от кои времена останала баретка. Колко беше хубаво, че Дашка обичаше да се грижи за двора си! И колко хубаво беше, че всички дрехи и обувки, с които тя работеше там, бяха подредени и окачени в бараката! Та ето къде се намериха и баретката, и старите обувки...

Само че с всяка крачка ходенето й ставаше все по-трудно, стъпалата започнаха да я болят и дамата с баретката съвсем видимо

закуца. А колата бе оставила далече от сградата на поликлиниката, за да не предизвика никакви съмнения.

Настя улавяше насмешливите и съчувствени погледи на минувачите и се усмихваше наум. Стигайки до колата, тя извади от старата охлузена чанта ключовете, натисна копчето, за да изключи алармата, и засече погледа на младо симпатично момче, което отначало с любопитство, а после с ужас се взираше в нея. Ами моля ви се, как така тази странна и видимо бедна лелка може да притежава сребристо пежо? Младежът явно реши, че има халюцинации, и разтърси глава. Настя се настани на шофьорското място, затръшна вратата и веднага свали стъклото: денят бе горещ от сутринта, а сега — вече следобед — въздухът бе станал неподвижен, гъст и задушен, като пред буря. Когато паркира колата тук преди повече от три часа, на мястото имаше сянка, но докато добросъвестно чакаше на опашката пред лекарския кабинет, сянката бе изпъзляла далече настрани и автомобилът здравата се бе нагрял.

Момчето още стоеше и се блещеше, не вярвайки на очите си. Такава мърлява лелка зад волана! Настя беше в прекрасно настроение, затова реши напълно да смае тоя млад симпатяга. Отвори ужасната си чанта, извади калъфа, а от него очилата с модерни рамки, после цигара и я запали със скъпата си запалка. Младежът се олюля, готов да рухне. Настя весело му намигна и включи двигателя. „Нека се порадва хлапето — помисли си иронично, — ще има какво да разказва на приятелите си. Рано е да ни смятат за стари.“

Предстоеше ѝ дълъг път: вече три седмици Настя и мъжът ѝ живееха във вилата на брат ѝ. Александър и Даша заведоха малкото си дете в Швейцария — то се нуждаеше от сложна операция и продължителна рехабилитация след това, но не рискуваха да оставят по-големия си син, осемнайсетгодишния Саня, без надзор. Александър Каменски имаше трезва представа за своя свестен, не глупав, но непослушен син. Саня следваше, но само проформа. Целият му живот бе съсредоточен в компютъра, а смисълът на този живот беше хакерството. Саня Каменски вече бе постигнал огромни успехи на това поприще. Заедно с близкия си приятел Петя, още по-сериозен хакер, той седеше пред компютъра денонощия наред и двамата вършеха наистина невероятни неща. Петя беше с две-три години по-голям от Саня, не учеше никъде, не беше ходил в казарма по здравословни

причини, работеше по поръчки и имаше предостатъчно свободно време. Александър Каменски не обичаше твърде Петя и когато Настя видя за пръв път най-добрия приятел на своя племенник, напълно сподели чувствата на брат си. Петя беше огромен, дебел, нечистоплътен и не особено добре възпитан, забравяше да поздравява, а думата „благодаря“ изобщо не влизаше в речника му.

Братът на Настя се страхуваше от две неща: че синът му ще провали изпитната си сесия, ще го изключат от института и ще му пратят повиквателна от казармата и че тогава Саня заедно с приятеля си Петя (или Питър, или Педро, или Петручо, Пиер и Петер) ще „хакне“ или банката на баща си, или някоя друга, тоест ще извърши престъпление и ще отиде в затвора. Ето защо помоли сестра си временно да се премести в дома им и да наглежда Санка. Всъщност самата Настя не беше кой знае колко нужна, функциите по „наглеждането“ трябваше да изпълнява мъжът ѝ, който от компютърни програми разбираше три пъти повече от Настя и можеше реално да контролира с какво се занимава момчето. За Настя оставаше само да се грижи за правилното хранене на своя племенник, който още на осемнайсет години, поради продължителна консумация на кока-кола, хамбургери и друга удобна за поглъщане без ставане от компютъра храна, се бе сдобил с огромен пакет от всевъзможни проблеми, като се почне от обриви по цялото тяло и се свърши с язва и панкреатит. Да сготви каша, супа или пюре и да контролира своевременното пиене на лекарствата — в това се състоеше задачата на Настя. Останалото бе работа на Чистяков, който можеше по няколко дни наред да работи вкъщи и да ръководи лабораторията дистанционно, като прехвърля всички текущи въпроси на заместника си.

Когато Настя паркира колата в гаража при къщата на Каменски, беше почти девет вечерта, пътят ѝ бе отнел много време, а и трябваше да спре пред един супермаркет, за да напазува. С Чистяков от самото начало бяха се отказали от услугите на домашни помощници и бяха помолили в къщата да няма други хора. Никой не им трябваше, те можеха сами да пазаруват и да готвят за себе си и за Саня, а жената, която чисти, можеше да идва не по-често от веднъж седмично. Саша и Даша водеха светски начин на живот, постоянно канеха гости, затова се нуждаеха ежедневно от готвачка и камериерка. Но това само щеше да притеснява Настя и Чистяков. Вярно, Дашка, която познаваше Настя

от много години, изрази напълно обосновани съмнения в способността на зълва си да свари най-обикновена каша. И безспорно имаше право. Настя Каменская не умееше да прави каша. Нито да готви крем супи и други диетични ястия.

Е, и какво от това? Но пък ще се научи в края на краищата. Дори е интересно да разбере дали човек може изобщо да се научи на нещо на петдесет и две години, или вече, както се казва, е изпуснала последния влак. Няколко дни преди да се преместят на вилата, Настя отвори първата попаднала ѝ готварска книга и се опита да свари грисена каша. Получи се, трябваше да признае, не просто зле, а ужасно зле. Много време ѝ отне да изчегъртва загорелите зрънца от дъното и стените на тенджерата, последва втори опит, после трети. След шестия опит грисената каша, стана идеална. Настя въздъхна удовлетворено и си спомни думите от филма „Служебен роман“, че с известно упорство човек може да научи и заек да пуши, и пристъпи към усвояването на следващото ястие. Към момента на преместването се чувстваше вече напълно уверена като готвачка, специализирана в диетичното хранене. Вярно, готвенето на ястия за здрави хора още си оставаше нейно слабо място, но това нямаше никакво значение. Имаше за задача да храни племенника си. А нея, както обикновено, щеше да я храни любимият ѝ съпруг.

Всички прозорци на първия етаж бяха тъмни. Чистяков беше заминал сутринта за научен съвет и я беше предупредил, че ще се прибере късно: след защитата на дисертацията щяло да има банкет. На втория светеше прозорецът на Саня. Всеки път, когато се замисляше за племенника си, Настя си задаваше един и същи въпрос: разбира ли брат ѝ какъв късмет е извадил? Да, Александър се страхува, че ще изключат сина му от института или той ще направи някоя глупост. Но момчето поне си седи вкъщи. И той може да бъде абсолютно сигурен, че е жив и нищо не му се е случило. Докато работеше в криминалния отдел, Настя се нагледа на много семейства, които биха дали мило и драго детето им да си седи вкъщи, а не да се мотае незнайно къде и да се занимава незнайно с какво. А Александър не цени късмета си, постоянно измисля някакви страшни опасности, които всъщност не са страшни. Кой знае кое е по-добре: син в затвора за обир на банка или син в гробището? Настя Каменская определено знаеше отговора. Но брат ѝ, изглежда, дори не се замисляше за това.

Тя запали лампата в антрето, обу пантофите и занесе торбите в кухнята. Надникна в хладилника, после в мивката — ами да, Саня го бе домързяло да топли храната и бе ял студена каша направо от тенджерата, а огретена бе лапал с ръце. Сиротно търкалящата се на дъното на мивката супена лъжица, изцапана с каша, в компанията на остатъци от огретена не оставяше място за други версии.

Настя се качи в стаята на племенника си, даде му всички лекарства заедно с чаша вода. Саня безропотно изпи таблетките и прахчетата дори без да се извърне към леля си, и нито за секунда не откъсна поглед от монитора.

— Какво правиш? — дежурно попита Настя.

— Готвя се за контрабанда — също тъй дежурно отговори той. На младежки жаргон контрабанда означаваше „контролна работа“.

— Какво ще кажеш за малка разходка? — предложи тя.

Това се бе превърнало в своеобразна игра: всяка вечер Настя му предлагаше да се поразходи, след което получаваше обяснение защо разходката е невъзможна. Всеки път обясненията бяха различни и на нея ѝ беше страшно интересно кога фантазията на Саня ще се изчерпа и той ще стане директно груб.

Изглежда, този ден бе настъпил.

— А ти какво ще кажеш да поритаме легени в банята? — бе отговорът, който на споменатия жаргон се свеждаше до предложение да го остави на мира.

— Ясно! — веднага се съгласи Настя и се върна в кухнята.

Настани се в мекия фотьойл до широкия прозорец в хола, извади стария си тефтер и взе мобилния телефон. Разполагаше със спокойна свободна вечер, за да се заеме със задължителните телефонни разговори. През двайсет и петте години работа в криминалната милиция Анастасия Каменская се бе сдобила с огромен брой познати от най-различни професионални сфери и социални слоеве и си бе създала правило не по-рядко от веднъж на месец и половина — два да се обажда на всекиго, да пита как е и да честити празници. С една дума, да поддържа контакти. Знае ли човек накъде може да кривне работата на детектива, макар и частен? Никога не знаеш предварително кого и по какъв въпрос може да потърсиш за някаква информация или помощ.

С всяка минута все по-трудно се дишаше, въздухът сякаш облепваше лицето ѝ с влажна маска, докато накрая блесна мълния, а след няколко секунди небето затрещя и рукна истински порой.

Кучето яростно се бе отръсквало преди кинологът да му нареди да скочи в колата, но въпреки това от гъстата му козина на пода моментално се стече голяма локва. Следователят Баглаев погледна с тъжна завист микробуса, с който бе пристигнала дежурната оперативно-следствена група и където сега удобно си седяха кинологът и кучето, и отчаяно поклати глава: да правиш оглед на местопроизшествие по време на проливен дъжд, е не само неприятно, но и — което е още по-лошо — неефективно. А и в такава тъмнина... Вярно, сложиха прожектори, но пак не е като при дневна светлина. И какви ли следи може да намери служебното куче, та било то и най-доброто, в тази вода, която тече отвсякъде? Но такива са правилата: при труп се ходи с кинолог.

Криминалистът псуваше през зъби и претърсваше с магнитно гребло мястото, където бе открит трупът, като постепенно разширяваше радиуса му. Потоците вода можеше да са отнесли гилзата кой знае накъде. Ако изобщо е имало гилза.

Шофьорът на полицейската кола и местният участъков стояха наблизо, държаха чадъри над съдебномедицинския експерт, който извършваше огледа на трупа на мъж с огнестрелна рана в гърба, и над Баглаев, който записваше резултатите от огледа, които му диктуваха, и напрегнато се съсредоточаваше в нарастващата болка в левия си кътник. Болеше го вече трети ден, изглежда, нервът бе започнал да се оголва и Тимур Ахмедович си бе записал час при зъболекаря за утре, защото след двама и четири часовото дежурство му се полагаше почивен ден. Съдебният лекар извади от джоба на якето паспорт, шофьорска книжка, документи за кола, още някакъв документ с твърди корици, приличащ на удостоверение, и ключове от кола.

— Дръж — подаде документите на следователя. — И ми напомни, когато приключим, да ти кажа две-три фрази.

Баглаев се усмихна благодарно. Много колеги знаеха за неговото хоби. Тимур Ахмедович, запален борец за чиста и правилна реч, колекционираше „бисери“ от документи. Например една от последните му находки бе взета от протокол за оглед на местопроизшествие. „От

стълба и телта бяха иззети късчета бял конец с червен цвят.“ А пък от съдебномедицинските експерти получаваше наистина безценни подаръци.

От снимката в паспорта и в шофьорската книжка излизаше, че документите са принадлежали на убития Михаил Валентинович Болтенков, роден през 1961 година, жител на Москва, с регистриран брак с гражданката... издаден задграничен паспорт...

Следователят бързо преписа в бележника си паспортните данни и подаде всички документи на оперативния работник.

— Федя, провери ги.

Федя прелисти страниците на паспорта, хвърли поглед на шофьорската книжка, отвори третия документ и изненадано подсвирна:

— О, Тимур Ахмедович, нашият потърпевш бил треньор от висша категория.

— Какъв треньор, бе? — измуча Баглаев и продължи да записва каквото му диктуваха.

— По фигурно пързаяне. Ето треньорското му удостоверение.

Добре де, треньор. Има ли значение? Според Тимур Ахмедович Баглаев в този живот съществуваха само два вида истински спорт — футбол и бокс. Всичко друго — несериозни игрички. Фигурното пързаяне пък съвсем.

— Действай, действай — тросна се той на Фьодор Улянцев.

— Че какво да действам? Тук има адресна регистрация, трябва да тръгваме.

— Първо го провери.

— Ама защо, Тимур Ахмедович? В паспорта всичко си пише.

— Провери го по всички бази данни, казах!

Баглаев ядосано изгледа Федя. Ах, този Улянцев! Все избързва, втурва се, без да разсъждава! Какво има да му се мисли! Разпити до дупка! И откъде толкова самонадеяност у този оперативен работник? Ами да, разбира се, имаше един случай, когато Фьодор прояви просто невероятна способност за вземане на решения, само с помощта на интуицията. Баглаев добре си спомняше онова произшествие, той беше следовател по въпросното дело. Никой не вярваше, че Федя е отгатнал. Тогава много се говори по случая, всички му се възхищаваха, но... това бе само веднъж. Никога повече не се повтори. А момчето твърдо

повярва на интуицията си и че е възможно, без каквито и да било допълнителни проверки, да се определя на око достоверността на всяка информация. Някой ден със сигурност самоувереността му ще им докара неприятности... Самият Баглаев е друг тип човек, той обича всичко да върви по реда си, организирано, последователно, според правилата. Ето например какво става сега. Имаме труп, имаме документ, в документа е адресът, на който е регистрирано лицето. Да, ако се вярва на снимките в паспорта и в шофьорската книжка, убитият наистина е някой си Михаил Болтенков. И трябва да отидат в дома му и да зададат въпроси на членовете на семейството. Къде е ходил? Защо? Кога е тръгнал? Всичко е правилно. Но къде е гаранцията, че членовете на семейството живеят именно на посочения в документите адрес? Животът днес е такъв: човекът има регистрация на едно място, а живее на съвсем друго, толкова често се случва. Ще изтърчи Федя на адреса, ще започне да звъни на вратата, ще вдигне хората от леглото — защото вече минава полунощ, а те и представа си нямат, някакви квартиранти са. Или изобщо жилището е празно и никакъв Болтенков не живее в него, и никой няма да отвори на Федя. Само ще изгуби време. Ами че това е елементарно! Фьодор обаче настоява да тръгват незабавно, без да проверяват каквото и да било. Интуицията му подсказвала, разбирате ли.

Баглаев бързо записваше в тефтера си казаното от експерта. Би било глупаво да пише белови протокол под такъв порой. После ще седне в колата и спокойно ще напише всичко, както му е редът. С крайчеца на окоето си забеляза, че Улянцев се качи в микробуса, а не в своята кола. Значи изпълнява указанията на следователя. Браво.

— Тимур Ахмедич — разнесе се след известно време развълнуваният глас на оперативния работник, — проверих по базите данни, нашият потърпевш живее на регистрирания адрес с жена си и малолетния им син. Той е роден в Череповец, в Москва е от седемдесет и трета година. Жена му е лекарка в МЧС^[1]. Та да тръгвам вече, а?

Фьодор нетърпеливо пристъпваше от крак на крак и машинално поглаждаше обръснатата си неотдавна глава.

— Върви — кимна Баглаев.

Фьодор замина. Следователят се обърна към участъковия.

— Помоли някого от поемните лица да ти подържи чадъра, а ти започвай заедно с останалите момчета да проверяваш колите, може там

да има хора, двойки например или пък да чакат някого.

— Ясно — отговори участъковият без особен ентузиазъм.

Разбираемо беше — нали да държи чадъра, означаваше и той да стои под него, а не да тича насам-натам.

Тимур Ахмедович не разчиташе твърде на успех, но по навик правеше всичко по правилата. Да намериш очевидци на улицата нощем, че и при пороен дъжд, е безнадеждна работа, хората са си по домовете, а повечето вече отдавна спят. Така че, ако все още можеше да се намери човек в някоя от паркираните наоколо коли, това би било голям късмет. Впрочем имаше и други варианти.

Той отново извика участъковия, който още не се бе отдалечил.

— Живеят ли хора из мазетата? Бездомници, гастарбайтери?

— Не, мазетата ми са в ред. Редовно ги проверявам.

Жалко. Обитателите на мазетата не живеят според общоприетите норми и тъкмо те като нищо може да са излизали или да са се прибирали по късни доби.

— Но за всеки случай пак провери — нареди му Баглаев. — Представи си, че днес се е мярнал някой.

— Ще проверя.

— И ми продиктувай номерата на жилищата, в които свети.

Че какво? Вярно, времето е лошо, но щом някъде свети, значи хората там не спят, защо да не опита да си поговори с тях? Може да познават убития? Или да са видели нещо? Или поне да са чули?

— Намерихме я, Ахмедич! — извика криминалистът. — Деветмилиметрова, стандартна.

Ето на, намерили са гилзата, това е добре. Сега трябва да търсят оръжието. Трябва да търсят и колата на потърпевшия — щом ключовете са в джоба му, той най-вероятно е пристигнал с нея. В тази тъмница е безполезно да търсят, колата може и да намерят, но с оръжието, ако убиецът го е хвърлил някъде наблизо, ще трябва да се заемат утре. И обиколката на жилищата трябва да се започне пораничко сутринта, докато хората не са тръгнали за работа.

Тимур Ахмедович със съжаление си помисли, че миналата седмица бе завършил следствието по два случая и бе предал материалите в съда. Така че ръководството ще възложи убийството на този Болтенков именно на него, ще каже, че с цел равномерно разпределяне на натоварванията... и така нататък. А щом е така, той

ще трябва да се прости с полагащия му се почивен ден след денонощно дежурство. Ще трябва да измисли нещо за този зъб, не може да се протака повече. Добре де, все някак ще се оправи.

Качи се в микробуса с намерението да започне да пише на белова протокола за огледа на местопроизшествието, бръкна в джоба си за химикалката и пръстите му напипаха сгънатото на четири листче, което му бе дал съдебномедицинският експерт. Вън под дъжда Баглаев веднага го бе прибрал в джоба си, без да го прочете. Ето, сега за подобряване на настроението може и да погледне с какво го е зарадвал експертът. „В обяснението си пред началника на полицията Саидов посочи, че при отвлечането на дъщеря му самият той и жена му били убити, но заключението на съдебномедицинската експертиза не потвърди този факт.“ „При това в моргата е изпратен трупът на неизвестен гражданин, при чийто разпит се изяснява, че фамилието му име е Жаров и той е бил намерен в кола в седнало положение.“ „За съдебномедицинска експертиза се изпраща трупът на Полинин за установяване на смъртта му. При външния оглед фактът на смъртта не е установен.“

Въпреки умората, подгизналите дрехи и печалната перспектива да остане без почивен ден и без медицинска помощ, Тимур Ахмедович първо тихо се усмихна, после не издържа и избухна в смях.

Вера Болтенкова гледаше невзрачния набит младеж с бръсната глава и не можеше да повярва в това, което той й говореше. Намерили Миша застрелян... Но как така? Защо? Та нали не беше се случило нищо толкова сериозно, той отиде просто да си поговорят, да се извини, да се сдобрят. Не, не може да бъде, сигурно е някаква грешка!

— А вие сигурен ли сте, че е Миша? — попита тя със звънтящ от напрежение глас.

Вратата към хола се отвори, на прага застана сънено момченце с пижамка на таралежчета.

— Мамо, какво има? — попита то. После забеляза чуждия човек и уплаха смени полузаспалия израз на лицето му. — А вие кой сте? А къде е татко?

Вера се постара да се стегне, за да не уплаши сина си още повече.

— Татко ти излезе по работа, ще се забави, върви, миличък, лягай си.

— А вие кой сте? — упорито повтори детето, без да откъсва напрегнатите си очи от оперативния работник на име Фьодор.

— Сине, чичкото търсеше татко ти, ще го почака. Върви да си легнеш.

Момченцето постоя още няколко секунди на прага и се прибра в стаята си.

— Моля ви, говорете по-тихо — помоли Вера.

Оперативният работник сякаш не изпитваше никакво съчувствие към нея. Равнодушно сви рамене и каза:

— Ами вие първа се развикахте. И тъй, къде, кога и с каква цел отиде мъжът ви? С каква цел?

Михаил се прибрал от тренировката разстроен и силно развълнуван. Казал й, че при него дошъл някакъв треньор на име Ламзин и му вдигнал скандал. Вера се бе омъжила за. Михаил Болтенков преди десет години и не знаеше много за спортното минало на мъжа си, а по-точно — не знаеше почти нищо, освен основните факти: бил спортист, после станал треньор. Вярно, познаваше днешните ученици на мъжа си, те постоянно идваха у тях, но като цяло тя никак не беше твърде в течение на това какво става в работата на Михаил и във фигурното пързаяне изобщо. Беше чувала името Ламзин в общи разговори, но не се познаваше лично с този човек.

— За какво беше скандалът? — попита тя.

Но Михаил говореше оживено и неразбираемо, така, сякаш тя трябваше прекрасно да знае за какво става дума.

— Вярно, виновен съм, глупаво е да отричам, но съм виновен за случилото се тогава, а не сега. Как може Валерка да не разбира това? Нахълта в треньорската стая и се разкрещя, че тогава трябвало да ме убие, поне да не лежи напразно в затвора.

Мъжът й развълнувано говореше, привеждаше неразбираеми за Вера аргументи, сякаш се оправдаваше пред нея или пък пред непознатия за нея Ламзин. И жената посъветва Михаил да постъпи така, както би постъпила самата тя: да поговори с човека и заедно да разрешат проблема. И естествено, да се извини.

— Права си! — Михаил се разтича из стаята да търси тениската и чорапите, които вече бе свалил. — Напълно си права! Ще отида да си поговоря с Валерка, той трябва да ме разбере. Станало е недоразумение! Каквото било — било, толкова години минаха, не бива

сега заради това... Това, което се случи тогава, беше детинщина, глупава, несериозна работа, вече сме възрастни хора и едното и другото не бива да се смесват! По дяволите! По дяволите!

Вера разказваше и не можеше да повярва, че всичко това се бе случило само преди няколко часа.

— В колко часа се прибра мъжът ви? — делово попита оперативният работник.

— Към седем вечерта. Днес имаше само една тренировка, от два до четири.

— Днес, така ли? А обикновено по колко има?

— Обикновено по две, че и по три. Но сега е по-спокоен период за спортистите, състезанията приключиха, затова групата на Миша четири пъти в седмицата тренира по два пъти дневно и два пъти по веднъж. В неделя почиват.

— Ясно. И той ви каза, че някой си Ламзин се заканвал да го убие?

Вера се чувстваше зле, страхуваше се. Това момче явно говореше някакви глупости, но тя нямаше сили да го поправа и да му обяснява, че Ламзин не се е заканвал, а е съжалявал, че не е убил Миша по-рано. Пък и какво ли значение има в края на краищата! Миша вече го няма, това е важното. Нищо друго няма значение.

Тя мълчаливо кимна, без да откъсва очи от снимката в рамка, поставена на рафта с книги: тримата — тя, Миша и синът им — засмени, щастливи. Но как така? Не е възможно!

— Знаете ли къде живее Ламзин?

Тя безмълвно поклати глава. Вера знаеше толкова малко подробности от спортния живот! И се познаваше лично само с треньорите, с които дружеше и постоянно общуваше Михаил. Но не знаеше дори адресите и телефоните им.

Оперативният работник стана и излезе в коридора, като в движение извади от джоба си мобилния телефон. Тя чуваше приглушения му глас, но не различаваше думите, пък и не се опитваше да ги различи. В този момент нямаше нищо по-важно от мисълта: „Миша вече го няма“.

Дори не намери сили да се учуди или стресне, когато полицаят надникна в стаята и я помоли да заключи след него. Лицето му грееше.

— Утре с вас ще поиска да разговаря следователят — предупреди я на сбогуване Фьодор. — И още: ще трябва да отидете в моргата за идентифициране.

Вера отново мълчаливо кимна, грижливо заключи вратата на апартамента и на пръсти влезе в стаята на сина си. Момчето не спеше.

— Защо не заспиваш? Трябва да спиш, вече е много късно.

— Вратата тропна, чух. Татко ли си дойде?

— Не, сине, чичкото си тръгна.

— Значи не дочака татко?

— Не, вече е много късно, дори големите чичковци трябва да си лягат.

Тя дълго седя до сина си, докато не се убеди, че той е заспал дълбоко, после отиде в кухнята, с треперещи ръце направи горещ чай и обхвана с длани голямата чаша, за да спре треперенето им. Трябва някак да доживее до сутринта. На сутринта ще се обади на Игор Шнитов. Не са близки, но Игор Едуардович винаги е подкрепял Михаил и му е помагал. Тя имаше някъде тук визитната картичка на Шнитов с телефонните му номера.

Тя нямаше смислено обяснение защо иска да се обади на члена на изпълкома на Федерацията по фигурно пързаляне на Русия, но не се сещаше за нищо друго.

Оперативният работник Фьодор Улянцев се чувстваше окрилен. Нечуван успех, престъпление, разкрито по горещи следи, и то не просто по горещи, в рамките на 24 часа, а буквално по нажежени, още в първите два часа. Обаждане в съответната служба — и ето го адреса на въпросния Валерий Петрович Ламзин, роден 1963 година, треньор по фигурно пързаляне. И адресът съвпада точно с мястото, където преди два часа бе открит трупът на Михаил Валентинович Болтенков. Само дето не е в неговото жилище. Иначе и улицата, и номерът — същите. Естествено, Фьодор веднага се обади на следователя Баглаев, а вече Ахмедич нямаше да изтърве своето, щеше да се впие в този Ламзин като кърлеж, здрава хватка имаше тоя човек. Впрочем едва ли Тимур Ахмедович щеше да успее да се впие в самия треньор убиец, престъпникът сигурно вече бе далече и сега щеше да се крие, но с него живееха жена му и порасналата му дъщеря, а тях Баглаев нямаше да остави на мира, докато не им изтъргне всички нужни показания, както и мястото, където се крие техният съпруг и баща.

— Гласове чули, казваш? — замислено попита Баглаев участъковия, след като изключи мобилния си телефон, по който току-що бе разговарял с Федя Улянцев. — Мъжки ли?

— Ами да, първо се карали, крещели си, после в сто и втори апартамент вратата се затръшна на два пъти с интервал около минута.

В апартамент 102 в блока, разположен на сто и петдесет метра от мястото, където бе открит трупът, живееше Валерий Петрович Ламзин, същият, при когото според съпругата убитият отишъл да си поговорят и да се разберат. На ти едно говорене. На ти едно разбиране. Резултатът, както виждаме, е налице.

Какво пък, като се събере това, което бе научил Улянцев, с изясненото от участъковия, се оформя ясна и логична картина. Днес Ламзин се е заканил да убие Болтенков, вечерта Болтенков е дошъл при Ламзин, за да се сдобрят и да изгладят конфликта. Не са могли да се разберат, крещели са си, след което Болтенков си е тръгнал от дома на Ламзин, а след него, буквално след минута, е изскочил самият Ламзин, като е носел пистолета. Настигнал е Болтенков на сто и петдесет метра от блока и го е застрелял.

А може и да не се окаже толкова лошо, че убийството се бе случило тъкмо по време на дежурството на Баглаев? Бързо и лесно разкриване, цял куп свидетели. Вярно, тепърва трябва да намерят този Ламзин, защото е много малко вероятно, след като е застрелял врага си, да се е прибрал да си легне, а пистолета да е оставил в нощното шкафче. Не, разбира се, всичко няма да е толкова просто и лесно, но това вече е задача на оперативния отдел, а не на следствието. Ламзин сигурно вече е избягал, но нямаше никакви съмнения, че убиецът е той.

— Покажи ми прозорците на сто и втори апартамент — помоли той участъковия.

В болния зъб го стрелна остра дърпаща болка и Тимур Ахмедович неволно се намръщи и докосна с пръсти дясната си буза. Не, не може да се отлага повече, утре непременно трябва да отиде на зъболекар.

— Ето ги, на петия етаж, третият и четвъртият вляво от водосточната тръба.

Прозорците светеха. Ами прекрасно, няма нужда да буди никого.

Да отидеш в офиса при закупчика без предварителна уговорка за среща, е безсмислено начинание. И Химин прекрасно го разбираше, затова се възползва от добрите си отношения със снабдителя от отдела за млечни продукти, който потвърди, че представители на „Файтър“ идват на среща именно с него. Макар че в действителност на Химин, мениджър в отдела за работа с VIP клиенти във фирма „Файтър Трейд“, спешно му се налагаше да се види с началника на отдел „Снабдяване“ във веригата „Оксиджин“. Пратката, която „Файтър“ трябваше да получи още преди месец и половина, не помръдваше от митницата, а според договора с веригата магазини „Оксиджин“ стоката трябваше да им се достави отдавна. И уж всичко бе направено по правилата, всички документи за забавянето на доставката по уважителни причини бяха предоставени, веригата по погрешка поиска неустойки от „Файтър“ за забавянето, а да се оспори и отмени подобно искане, е изключително сложна работа. Тази пък гадина Лара Крофт, да я вземат мътните дано, не отговаря на електронни писма и не вдига телефона. Няма страшно обаче, Химин не е за първа година на тая работа и знае как да се оправя с такива Лари. Изобщо е забавно: името на фирмата уж задължава, fighter в превод от английски означава „боец“, само че се налага проблемите да се решават не с битки, а с хитри машинации.

Не отиде сам, наложи се да вземе със себе си мениджъра, който отговаряше за веригата „Оксиджин“, която всички за по-кратко и удобно наричаха просто „Окси“. Всъщност от него нямаше никаква полза, а още по-точно — само вреда, но няма как, собственикът на „Файтър Трейд“, самият Орехов, му бе възложил да възпитава и обучава тоя глупак, който по съвместителство се явява и единствено и любимо татково синче. По принцип Орехов-старши е човек делови и свестен, накара синчето си да изкачи кариерната стълбица, започвайки най-отдолу, за да види всичко и да го разбере сам. Подобна политика не би могла да бъде оценена по друг начин, освен с одобрение, ако не беше едно „но“. Такова едно късичко, но тлъстичко и тежичко „но“: Орехов-младши, или по-просто казано Филипок, както го наричаше наум Химин, беше същество, абсолютно лишено от мозък, че и безотговорно. Поне според мениджъра работа с VIP клиенти. Филип искаше всичко веднага, ядосваше се на баща си, който не му давал да израства и го карал да си блъска главата с науката мениджмънт, което

му причинявало цицини. Естествено, още не допускаха Филип да води преговори самостоятелно и още дълго нямаше да му поверят такава задача. Но той трябваше неизменно да присъства на всички срещи и да се учи, да се учи, да се учи. Филипок присъстваше. А дали се учеше — това вече беше под съмнение. Впрочем Химин не се затормозяваше с подобни мисли, не беше негова работа. Бяха му наредили да го взема със себе си и да го учи, и той го правеше. Пък и с ръка на сърцето признаваше, че глупостта и безотговорността май бяха единствените недостатъци на Орехов-младши. Във всяко друго отношение момчето си беше добро: приятно, дружелюбно, имаше чувство за хумор, не беше злобно или конфликтно, беше стоворчиво и открито. Така че като спътник, с когото човек прекарва дълго време в московските задръствания на път за делови срещи и обратно до офиса на „Файтър Трейд“, беше дори много забавен. С него поне не беше скучно.

Химин и Филип се качиха на третия етаж и тутакси се сблъскаха с ниска, но добре сложена и привлекателна млада жена.

— О, Лара — изтърси Филип, за което незабавно получи болезнен удар с лакът в хълбока.

— Олга, добър ден, при вас сме дошли — с учтива усмивка каза Химин. Именно така: Олга, а не Олга Геннадиевна, камо ли пък Оленка.

Олга Виторт, шефката на отдел „Снабдяване с промишлени стоки“ (наричан по традиция в западен стил „Нон-фуд“) при веригата магазини „Оксиджин“, обичаше краткостта, но категорично не понасяше фамилиарниченето. Малко хора успяваха да видят усмивка на нейното красиво лице, а онези, които имаха късмета по един или друг (но в никакъв случай романтичен) повод да докоснат ръката, рамото или гърба ѝ, например като ѝ подават палтото или ѝ помагат да слезе от кола, бяха почувствали стоманените мускули на нейното силно, тренирано тяло. Олга Виторт редовно посещаваше фитнес клуб и не прекарваше времето си там при козметика или в солариума. Ако бихте помолили Химин да я охарактеризира с три думи, той, без да се замисля, би казал: „Бърза. Корава. Студена“. Именно затова шефката на отдела „Нон-фуд“ бе получила прякора Лара Крофт. Зад гърба ѝ така я наричаха и в „Окси“, и извън фирмата.

Какъв идиот все пак е обаче тоя Филипок! Взе, че ѝ го тръсна право в лицето.

Олга определено не беше глуха, но не реагира на глупостта на посетителя. Поне външно. Макар на Химин да се стори, че нейде в недрата на нейните тъмнокафяви очи лумна злобно пламъче. И веднага угасна.

— Добър ден — с равен, лишен от емоция, някак механичен глас отговори Олга. — За какво сте дошли? Какво искате да чуете от мен? Ако имах какво да ви кажа, аз щях да се свържа с вас. Сега нямам време.

Както винаги, тя говореше бързо, напористо, с кратки фрази. Този начин на общуване с партньорите въздействаше също като хипнотизиращия поглед на питон към заек: моментално се създаваше впечатление, че мисията ти е невъзможна, няма смисъл и да опитваш. Но Химин познаваше Олга Виторт от доста години и разбираше: това е просто ловък и добре отработен похват, който позволява от раз да отрежеш хора, дошли без солидни убедителни аргументи. Огромен брой доставчици идват при клиенти, като се надяват изключително на обаянието си, с чиято помощ могат да изтръгнат за своята фирма някакви намаления, привилегии или преференции. Олга нямаше намерение да си губи времето за такива. Но ако партньорите имаха аргументи, Олга Виторт умееше да ги изслушва и взема под внимание.

— Олга, ние с вас трябва да решим нещо за тези неустойки, сумата е сериозна — тихо, но твърдо изрече Химин. — Всички разбираме, че се случват недоразумения, но от наша страна своевременно бяха предоставени всички необходими писма, че блокираме артикулите във връзка със забавянето на партидата в митницата. Ако не решим този въпрос, просто ще ми забранят да правя доставки за вас. Готова ли сте за такова прекратяване на взаимоотношенията?

Олга се обърна и бързо тръгна по дългия коридор към офиса, където се намираха служителите от нейния отдел. Химин и Филип я последваха, като се стараеха да крачат до нея, а не отзад, макар че ширината на коридора затрудняваше подобно дефиле.

— Престанете — равнодушно отговори Виторт и Химин със завист си отбеляза, че при такова бързо ходене дишането ѝ ни най-малко не пресекваше. — Ще ви изискам още една неустойка за забавянето на доставката. С „Файтър“ имаме подписан договор, който никой не е отменял. Да се анулират тези неустойки в затворения

счетоводен период, е твърде проблемно. Защо не повдигнахте този въпрос веднага щом получихте поръчките за блокираните артикули, а се сетихте чак когато ви представихме сметките за неустойките?

Химин изпита облекчение. Олга обяснява, тоест като се има предвид нейният характер, практически се оправдава, а това значи, че се перчи само проформа, в действителност е готова да обсъжда начини за решаването на проблема. Той вече си пое въздух, за да каже, че... Но в този момент се намеси Филип и развали всичко.

— А не ви ли е страх, че ще ви съдим? — ехидно подхвърли той. — Ние не можем да си позволим да работим в подобен режим и занапред. Така че гответе се за дълго и отегчително дело.

Без да забавя крачка, Олга леко завъртя глава наляво, хвърли на сина на собственика на „Файтър Трейд“ кратък студен поглед и едва забележимо се усмихна. Химин мислено изпсува: „Абе къде се вре тоя самоуверен глупак? Нима не разбира, че с Лара не може да се държи така?“. Пък и с никого не може. Защото заплахата за съдебно преследване е равносилна на оръжие: безсмислено е да вадиш от джоба си и заканително да размахваш пластмасов нож за хартия, както е глупаво и безсмислено да заплашваш със съдебни иски в днешна Русия, където съдебната система, особено в областта на гражданското и арбитражно съдопроизводство, отдавна буксува и затъва. Но дори перспективите за съдебно решаване на въпроса и за удовлетворяването на исковите да не са толкова мъгляви, пак не бива да се прибегва до такива заплахи. Да спечелят делото, би означавало да излетят от веригата „Оксиджин“, та нали „Файтър Трейд“ не е единственият доставчик на света, има безброй други, които си мечтаят стоките им „за спорт, почивка и здравословен начин на живот“ да се продават в такава разклонена верига магазини като „Окси“. А друга такава верига, чрез която „Файтър“ би могла да реализира продукцията в същите мащаби, май няма и да се намери. Та нали неслучайно „Окси“ е в списъка на техните VIP партньори! Така че с тази Лара Крофт трябва не да се карат, а да се договарят.

— Колегата се шегува — побърза да каже Химин, като се стараеше да придаде на гласа си колкото може повече мекота и топлина, — признавам, майтапът не беше сполучлив, но това е от неопитност. Моля да ни извините.

Той недоволно си отбеляза, че е започнал да копира Олга и вече говори с кратки фрази. Само това оставаше — да подражава на тая кучка!

— И през ум не ни е минавало да прибъгваме до помощта на съда — продължи той. — Ние се стремим към взаимноизгодно сътрудничество и в негово име сме готови да направим всичко възможно и да се съгласим на определени отстъпки. Но бихме Ви помолили да ни съобщите плановете си. Вие имате затруднения — разбираме това и от своя страна не постъпихме на сто процента коректно, като не повдигнахме въпроса веднага, права сте. Но също така разбираме, че във вашата фирма трябва да има някакви варианти за действие в подобни ситуации. Със сигурност ние не сме нито първият, нито последният доставчик, който се сблъсква с такъв проблем. Много Ви молим да разберете, че за нас това е истински препъникамък. В противен случай ще пострадаме и ние, защото няма да продадем чрез вас планирания обем стока и няма да инкасираме съответната печалба, и вие — заради празните рафтове и в крайна сметка заради неосъществени продажби.

Стигнаха до вратата на офиса и Олга рязко я бутна. Химин и Филип Орехов влязоха след нея в помещението, където се намираха три бюра с компютри и още едно — зад стъклена преградка. Две от бюрата на служителите бяха празни, макар че мониторите на компютрите мигаха със звездички, а на третото работеше млад мъж с отегчен вид. Наблюдателният Химин успя да забележи, че в момента, когато Олга влезе в стаята, този служител моментално превключи програмите. Сега на екрана висеше някаква таблица, но преди това — Химин би се закълел — съвсем определено се разпознаваше интерфейсът на популярна социална мрежа.

„Бива си го тоя работар — позасмя се вътрешно Химин. — Сигурно си чати с девойки, определя си срещи. Смешник! Впрочем защо ли се чудя, всичко е ясно.“

Олга Виторт междуременно мълчаливо отиде до своето бюро зад стъклената преграда и започна да прелиства някакви документи. Не беше ясно какво чака: дали неканените посетители най-сетне да си тръгнат, или да продължат да я убеждават. Химин реши да продължи.

— Хайде аз да ви предоставя цялата кореспонденция, която потвърждава, че навреме сме Ви предупредили за проблемите с

митницата. Или да платим тази неустойка, но за същата сума вие да ни предоставите безплатно някакъв маркетинг през следващия месец. Готови сме да търсим компромис, за да не Ви затрудняваме и да няма усложнения.

Но разберете, че ако не предприемем нещо, ще се озовем в абсолютно задънена улица.

Олга най-сетне откъсна поглед от документите и за пръв път от момента на срещата им в коридора погледна Химин право в очите. Това беше добър знак. Лара Крофт никога не гледаше в очите човек, ако нямаше намерение да се разбере с него. Химин почувства как напрежението се разсейва и раменете му се поотпуснаха.

— За каква сума до момента сме усвоили маркетинговия бюджет по „Файтър“?

Тя се обърна с този въпрос към своя подчинен, но очите ѝ все така бяха насочени към Химин. И в тези очи той съзираше едновременно снизходителност и уважение.

Служителят, който работеше в отдела на Олга най-малко година и половина, но чието име Химин до момента така и не беше чул и по тази причина го наричаше Малкия, се притесни.

— Амиии... Не съм готов да кажа наизуст, трябва да уточня.

— Хайде уточни, де — прозвуча неочаквана мекота в гласа на шефката. — Добре, смятайте, че сме се разбрали. Ние ще помислим какви промоционални акции можем да ви предложим безплатно срещу сумата на неустойката и през кои месеци в течение на годината. И ще ви съобщим през следващата седмица. Това ли беше?

— Това, да — въздъхна успокоено Химин.

Беше доволен. Никой не очакваше преговорите да завършат с твърдо обещание да се отменят неустойките, преди да приключи утрешният банков ден. Нормално протичане на финансови взаимоотношения.

Но на Филипок трябва да му се свият сармите. За малко да провали всичко със своето неуместно напомняне за съдебно дело. Учи го човек, учи, а полза никаква.

Докато се връщаха по дългия коридор към стълбището и слизаха по него, Химин мълчеше, развилия се чак в колата, когато никой не можеше да ги чуе. В отговор на гневната му тирада Орехов-младши с лекота се разсмя.

— О! Колко интересни думи си знаел, а! Има смисъл нарочно да се издъня, та после да имам удоволствието да се насладя на твоето красноречие.

— Не ми се прави на умен — избоботи Химин, който бързо се успокояваше. — Нали разбираш, че заради твоите приказки за съд за малко да изгубим пари. Като не знаеш какво да говориш, поне се научи да мълчиш, така де!

— Добре де, стига си мърморил — широко се усмихна Филип. — Нищо катастрофално не се е случило. Всичко приключи мирно и благополучно.

— Ти да се благодариш, че Малкия не помни как преди година и половина ни се случи същата история с неустойки, но се бяхме издънили ние, защото изпратихме писмото само ден преди поръчката. Лара със сигурност също не си спомня това, инак щеше да каже, че не ни е за пръв път и че не умеем да работим, а щом е така — сами да си сърбаме попарата. Тогава здравата щяхме да я закъсаме. Нито щяха да ни отменят неустойките, нито щяхме да намерим компромис, а опънехме ли се — пак само лошо ни се пишеше — каза Химин. — А сега, дори когато тя научи, няма да даде на заден, защото всички знаят, че нейната дума е закон, с нея може нищо да не се подписва, тя не се отрича от обещанията си. Пази си репутацията.

— Ъхъ — кимна в знак на съгласие Филип, — извадихме късмет, вярно е. Виж, Лара не е случила с това момче. Просто невероятно: той не знае каква сума до момента са усвоили от маркетинговия бюджет с най-големия си доставчик, дори приблизително не знае! Всеки добър мениджър трябва да помни тези неща и да може всеки момент да ги издекламира, а тоя се затруднявал. Смешна история! И защо ли го държи Лара? Да беше взела някой кадърен вместо него. За какво ѝ е потрябвал? За нищо не става, вечно мълчи, нищо не знае. Изобщо нито го виждаш, нито го чуваш. Колко пъти с тебе сме го виждали, а дори не му знаем името. Ти го наричаш Малкия. А той може да е някой Арнолд или Феоктист.

— Нищо не знае, но много неща умее — позасмя се Химин. Филип недоверчиво присви очи.

— Умее ли? Какво например?

— Ами някои работи. Спи с Лара. Е, или тя с него, което е поточното. Затова го държи — обясни Химин.

С крайчеца на окото си забеляза как лицето на Филип смени израза си. Какво пък, можеше да разбере смайването му: жена като Лара Крофт, тоест Олга Виторт, шефката на отдел „Снабдяване с промишлени стоки“ — и този невзрачен, безполезен, макар и миловиден хлапак. Впрочем какъв хлапак е той? Поне на трийсетина е, ако не и на повече. Нормалните мъже на тази възраст вече са изградили половин кариера, постигнали са нещо, а тоя Малкия си седи прост мениджър и не помръдва, откакто е дошъл в „Оксиджин“ преди година и половина — две, така си и стои на позицията на мълчалив и за нищо негоден баласт, заема длъжността, а в професионално отношение не помръдва. Няма ли амбиции? Няма ли стремежи? Къде е желанието му да се учи и развива? На осемнайсет-деветнайсет години подобно отношение към работата все още е разбираемо, но не и на трийсет. Ето защо Химин го нарича Малкия. Детинска психика. Както и да се казва в действителност тоя човек, в очите на мениджъра на отдела за работа с VIP клиенти той завинаги ще си остане хлапак. Момченце. Малкия, с една дума.

— Стига, бе! Не може да бъде! Лара — и този безличен мухльо? Все пак Филип не му бе повярвал. А трябваше.

— Любовта е сляпа — дълбокомислено каза Химин. — И после, сам помисли, кой нормален мъж ще пожелае да си има работа с Лара Крофт? На никого не му е омръзнал животът. Ами че тя е акула, с един зъб ще те прехапе и няма да ѝ мигне окото. Нормалните мъже си търсят меки, топли жени, а не арматурно желязо. Ето ти например, минавало ли ти е през ума да се завъртиш около Лара? Ами че тя е хубавка! Умна е. И печели добре. Не ти ли се иска да ѝ станеш любовник?

— Кой, аз? — престорено се уплаши Филип и пак избухна в смях. — Всъщност прав си, страх ме е, направо ужас ме обзема от нея. Ами ти?

— И мен ме е страх — призна Химин. — И всички нормални мъже ги е страх. Ето защо на нея ѝ остава да избира само измежду ненормалници. Така че е избрала един що-годе симпатичен. Напълно обоснован избор според мен. Нали все някакъв мъж ѝ трябва, щом не е омъжена. Е, защо да не е тоя?

— Тя какво, никога ли не се е омъжвала?

Химин сви рамене.

— Нямам представа. Не бих се учудил, ако излезе, че се е омъжвала, може би и неведнъж. И между другото, ето ти още един урок: да, аз не знам как се казва тоя Малкия, но на мен ми е простено, а защо ти не знаеш?

— Не разбрах — проточи Орехов-младши с въпросителна интонация. — Защо на теб да ти е простено, а на мен — не? Какво ме интересува мене тоя Малкия?

— Обяснявам: ти искаш да се издигнеш в бизнеса, и то не в кой да е бизнес, а конкретно във фирмата на баща си, мечтаеш да станеш генерален директор на „Файтър“. За да преуспееш на това място, ти трябва връзки и познанства. Съгласен ли си?

— Ами... по принцип да. И какво? Малкия да не е някой ценен кадър? — скептично се осведоми Филип.

— Това ние с тебе не знаем — мъдро заключи Химин. — Но той по някакъв начин се е озовал в отдела на Лара, някой му е уредил назначението в „Окси“. А заплатите там са такива, че опашката от желаещи е огромна и сред тях със сигурност има колкото щеш умни, грамотни и целеустремени хора. Обаче са взели Малкия. Тоест той има гръб. И тъкмо този негов гръб е ценният кадър, който може да се окаже полезен за теб. Ти отдавна трябваше да помислиш за това и да се запознаеш по-отблизо с Малкия, а пък не знаеш дори как се казва.

— Ами ти самият каза, че спял с Лара. Значи тя го е взела. Какво има да му се мисли.

— Възможно е — кимна Химин. — Напълно е възможно. Но може и друго да се окаже. Лара може първо да го е взела по нечия молба или препоръка, а после да го е направила свой любовник. Ти би трябвало поне да се поинтересуваш. Човек трябва да си създава връзки, за да може после успешно да се издига. Без това бизнесът няма да прогресира, имай го предвид. Без връзки и познанства ти няма да можеш да работиш дори като началник на нашия отдел. Мислиш ли, че баща ти случайно те поставя на най-ниски длъжности? Той ти дава възможност да изградиш базата, на която по-късно ще работиш дълги години. Без работа „долу“ никога няма да имаш тази база. А ти се офлянкваш.

— Добре де — махна с ръка Филип, — стига си мрънкал. Добре, за връзките съм съгласен, но да се запознавам по-отблизо с Малкия — не, ще прощаваш. Безгръбначен мухльо, безличен молец, хубавичко

жиголо. За какво ще си говоря с него? Аз съм заможен, метросексуален и мога да общувам само със себеподобни. Ясно?

— Ако не беше син на шефа, щях да ти кажа кой си — промърмори под носа си Химин и зави към бариерата, преграждаща входа към паркинга.

Филип чу всичко, но ни най-малко не се обиди. Безгрижно си подсвиркуваше мелодия на модерна песничка, която до безкрай въртяха по радиото през последния месец. Не, дума да няма, при всичките си недостатъци Филип имаше весел характер. Добряк.

След края на денонощното дежурство нито следователят Баглаев, нито оперативните работници, които бяха направили огледа около трупа на Болтенков, не се разотидоха по домовете си. Настървението и вероятността за бързо разкриване на убийството им даваха сили, изобщо не им се спеше. Никой не бе очаквал заподозреният в извършването на тежкото престъпление Валерий Ламзин да си бъде къщи и да могат да го арестуват. Но се случи точно това. Вярно, обискът в жилището не даде никакви резултати, но това беше обяснимо и поправимо.

И сега Баглаев разпитваше съпругата на задържания, Наталия Сергеевна. Улянцев също присъстваше и внимателно слушаше, за да изгради собствена тактика за притискане на Ламзина, а в съседния кабинет друг оперативен работник разговаряше с двайсетгодишната дъщеря на Ламзин, Алиса Ламзина. Както бе успял да изясни Улянцев, Наталия Сергеевна навремето била шампионка на страната по гребане, а Алиса спортувала лека атлетика. Спортният характер беше нещо важно, според Улянцев той беше мощно оръжие, ето защо гледаше на двете жени като на потенциални противници, с които ще се поизмъчат.

Тимур Ахмедович приключи с въпросите си и както се бяха разбрали с Улянцев, отиде първо на зъболекар, после на мястото, където бе открит трупът на Болтенков, за да контролира лично работата на патрулно-постовата служба по издирването на оръжието на убийството, тоест на пистолета, а същевременно и да провери камерите за видеонаблюдение, като остави оперативния работник да продължи разпита.

Фьодор предварително си бе набелязал с какво ще започне и за какво ще попита преди всичко. Разбира се, за оръжието. Дали Ламзин е обичал оръжия, интересувал ли се е от тях, ходел ли е на лов,

посещавал ли е стрелбища? На всички въпроси Наталия Ламзина твърдо отговаряше „не“.

— А изобщо някой от семейството ви имаше ли оръжие?

— Не, никога не сме имали.

Мда, няма за какво да се хване човек. Умна жена, никаква надежда да се изтърве. Добре, ще опитаме да я подхванем от друга посока.

— Вие какво правехте в момента, когато Болтенков излезе от дома ви?

— Бях в кухнята, гладех.

— Тоест не сте видели как той си тръгва?

— Не, само чух, че вратата тропна.

— И какво направихте след това?

— Нищо, продължих да гладя. Подвикнах на Валера.

— Какво му подвикнахте?

— Нищо, просто го извиках, исках да го попитам как е приключил разговорът.

— А вие самата нима не чухте как е приключил?

Ето, ето, ето. Започват нелогичните моменти, значи госпожата като нищо ще се оплете! Трябва да я притисне, докато не се е опомнила. Наталия Сергеевна — дребна на ръст, много стегната и силна, с все още мускулести рамене — дори не трепна. Значи не е разбрала, че се издънва. Това е добре.

— В кухнята работеше телевизорът — спокойно отговори тя. — Чувах, че Валера и Михаил си говорят на висок тон, че си крещят, но беше трудно да различавам думи. Пък и не се опитвах.

— Е, чак пък да не сте опитвали? — заядливо примижа Улянцев. — Нима не ви беше интересно защо се карат? При мъжа ви е дошъл колега, съпругът ви изпада в ярост, гневи се, крещи, а на вас не ви е интересно? Никога няма да повярвам!

— Слушайте, нещата са съвсем други.

— Така ли? Какви са?

— Аз много добре знаех за конфликта помежду им. Знаех също, че Валера е разярен, че е обиден, че е дълбоко оскърбен. Какво ново можех да чуя? Когато Миша дойде, му отворих аз, после излезе Валера и Миша още пред мен каза: „Валерка, не съм искал да стане така, хайде да си поговорим, недей така“.

— Така, и какво стана после?

— Мъжът ми отвори вратата към хола и го покани да влезе.

— А какво каза при това?

— Господи, вече сто пъти ви повторих — и снощи, когато нахълтахте вкъщи, и сега, при разпита, следователят ми зададе същия въпрос! — В гласа на Ламзина за пръв път, откак я разпитвах, се почувства раздразнение.

Но само се почувства. И веднага изчезна. Завидно самообладание.

— Валера каза: „Хайде да влезем, да си поговорим, щом искаш. Макар че не разбирам за какво има да разговаряме“.

— Защо той покани Болтенков в хола?

— Ами къде другаде да говорят? Нали не може в антрето. Дъщеря ни беше вкъщи, Валера не е искал тя да чуе.

— А тя чула ли е?

— Вероятно. Разбира се, чула е. Те така си крещяха... При мен работеше телевизорът, нали ви казах, и пак чувах как се карат, а дъщеря ми от своята стая сигурно е чула всяка дума. В нашия блок стените не са много дебели. Подозирам, че и в съседните апартаменти хората вече са в течение.

— Добре, да се върнем към момента, когато Болтенков бил си тръгнал от жилището ви.

— Защо „бил си тръгнал“? Тръгна си.

Охо, браво на нея, не току-така е била шампионка на страната! Не се разсейва нито за секунда, въобще не се отпуска, вниманието ѝ е концентрирано, оценява всяка дума и нищо не пропуска. Трудно ще му бъде да мери сили с такъв противник, но пък — интересно! Настроението на Улянцев дори се подобри.

— Имам предвид: бил си тръгнал сам. Когато повикахте мъжа си, той дойде ли в кухнята?

— Не.

— А отговори ли нещо?

— Чух го да се облича в антрето. Тогава високо го попитах: „Излизаш ли?“. Той ми отговори: „Ще прескоча до денонощния да купя водка“.

— Но така и не надникна при вас в кухнята?

— Не.

Аха, ето още едно слабо място. Добре, добре, драга, няма къде да се денеш, ще ти изтръгна истината аз.

— А вие не му ли напомнихте, че по това време на денонощието водка не се продава? Самата вас това не ви ли смути? Не заподозряхте ли, че нещо не е наред? Защо не разбрахте, че мъжът ви ви лъже и няма никакво намерение да купува водка, а е намислил да убие Болтенков?

— Вие сте полудели! Нищо такова не е намислял! А че водка не се продава по това време, и аз не се сетих. Отдавна не бяхме купували, затова и през ум не ми мина.

Да бе, не й минало през ум. Приказвай си. Добре, можем да си го набележим като трето слабо място. Губи си хватката бившата шампионка, зачести с грешките. Значи победата е близо.

— Тоест вие не го видяхте в момента, когато излизаше след Болтенков?

— Не, не го видях. А какво значение има това?

Има значение, и още какво! Ламзин може да е излязъл с пистолета. И жена му няма никакви основания да твърди, че не го е носел.

— Ама какво, да не би да е нещо обичайно мъжът ви току-така да хукне за водка посред нощ? Да не е алкохолик?

— Как не ви е срам! Беше разстроен, уволниха го, разбирате ли? От работата, която обичаше, която му беше като въздух и вода, на която бе посветил живота си, бе вложил душата си. И сега вече няма да го вземат на никаква подобна работа. Не е ли стрес това? Не е ли повод да се разстрои? На всичко отгоре и Миша дойде, и двамата отново разровиха цялата история. Може Миша да го е обидил с нещо. Във всеки случай желанието му да си пийне в такава ситуация, не ме учуди. Вкъщи нямахме водка. Ние изобщо не държим алкохол у дома.

— Когато се върна, мъжът ви разказа ли ви как е преминал разговорът му с Болтенков? Ето, казвате, че може би Миша го е обидил с нещо. Тоест вие не знаете обидил ли го е, или не? Каза ли ви той, когато се прибра?

— Не, не ми каза.

— И вие не го попитахте, така ли?

— Попитах го, разбира се. Но той отговори, че ще е по-добре да поговорим за това утре, на свежа глава. Ако искаше да ми разкаже

точно в този момент, щеше да ми разкаже. Но когато се прибра, ми се стори, че се е поуспокоил, постегнал се е, затова сметнах, че ще е по-добре да не задавам излишни въпроси и да не настоявам за нищо, за да не се ядоса пак.

— А беше ли купил водка?

— Не. Обясни ми, че се отказал. Потичал под дъжда, целият беше мокър, премръзнал и това му бе поохладило главата. Емоциите бяха утихнали.

— Тоест казвате, че се е прибрал успокоен и удовлетворен?

Улянцев упорито преследваше целта си, опитваше да получи от Наталия Ламзина показания срещу мъжа ѝ. Разбира се, опитният следовател Баглаев я беше предупредил, че има право да откаже да дава показания, но го бе направил в точния момент, а именно когато мъжът ѝ току-що бе отведен с белезници. Наталия Сергеевна беше толкова зашеметена, че нищо не бе чула и естествено, не бе прочела официалното предупреждение, което бе подписала, без да го погледне. Сега на Фьодор много му се искаше тя да признае, че мъжът ѝ се е прибрал не просто успокоен, но и удовлетворен. Тогава би могъл да я притисне на тема осъществяване на предварително планираното убийство за отмъщение.

Но Ламзина сякаш почти не разбираше какво цели оперативният работник. Във всеки случай, кой знае защо, нямаше намерение да му създава чувство на задоволство. И отново демонстрира, че внимава какво говори, с което здравата ядоса Фьодор.

— Прибра се по-спокоен — повтори тя. — За какво удовлетворение може да става дума? От какво? От това, че го уволниха ли? От това, че беше цял мокър и премръзнал?

Ах ти, хитрушо! Но нищо, ние сега ще насочим разговора в друга посока и ти няма да успееш да се опомниш, преди да направиш фатална грешка. Важното е ударът да бъде нанесен без предупреждение.

— Къде държи пистолета мъжът ви?

— Той никога не е имал пистолет. Изобщо в дома ни не е имало оръжие. Вече много пъти ме питахте за това.

И отново пълно спокойствие. Не вяло и равнодушно, а съсредоточено и уверено. С всяка изминала минута Наталия Ламзина будеше у Фьодор все повече подозрения.

— Защо сте толкова сигурна?

— Защото съм сигурна.

— Редовно ли проверявахте чантата на мъжа си?

За пръв път от началото на разпита на лицето на Ламзина се изписа учудване. Очевидно такова нещо дори не ѝ бе хрумвало.

— Изобщо никога не съм я пипала. В нашето семейство това не е прието. Нито той е пипал моята чанта, нито аз неговата.

— Аз пък видях в спалнята ви две нощни шкафчета. Знаете ли какво има в шкафчето на мъжа ви?

— Знам, че там са очилата му за четене, той ги използва, когато чете в леглото. И някакви лекарства. Просто съм виждала да ги вади оттам.

— А нещо друго?

— Не знам. Не съм разглеждала, в нашето семейство не правим така. Ние уважаваме личното пространство на другия.

— Колко интересно! И колко удобно! Ни лук ял, ни лук мирисал.

Улянцев не скри присмеха си и Наталия Ламзина най-сетне изгуби своето уж непробиваемо спокойствие.

— Защо си позволявате да разговаряте така с мен? Обвинявате ли ме в нещо? Подозирате ли ме?

— Разбира се — усмихна се Фьодор, — напълно откровено ви подозирам в съучастие под формата на оказване на помощ, предварително не обещано укриване, а може би и предварително обещано. Вие помагате на съпруга си да скрие оръжието на престъплението. Знаете, че е било в дома ви, и дори вероятно знаете къде точно се е намирало, но най-важното — знаете къде се е дянало след това, тоест къде го е скрил съпругът ви. Или, което дори е вероятно, скрили сте го вие и дъщеря ви, след като съпругът ви бе задържан и отведен. Имали сте голям късмет, че следователят не е успял да извърши обиск в жилището ви незабавно, имали сте на разположение цяла нощ, така че няма нищо чудно, че на сутринта при обиска не са намерили нищо.

Отървали сте се и от оръжието, и от дрехите, с които съпругът ви е бил облечен в момента на убийството, а на нас сте дали съвсем други дрехи. Така е, нали? Прав ли съм?

— Вие полудяхте ли?

— Не, така се шегувам, прощавайте.

— Слушайте, поговорете си със служителите от полицията, които обслужват територията около нашия блок. Те прекрасно познават Валера, познават го от дълги години с всичките му добри качества. Той помагаше да се организират спортни секции за юноши, намираще момчета, които ги водеха безплатно. Можете ли да си представите в наше време някой да прави нещо безплатно? А Валера намираще такива хора. Той помагаше да се решават проблемите с трудните деца. Познават го всички оперативни работници и всички инспектори по детска и младежка престъпност.

О, това вече е интересно! Оперативните работници, значи. Фьодор Улянцев прекрасно знаеше по какви начини много оперативни работници си осигуряват допълнителни доходи. Един от тези начини беше „решаването на проблеми“ с хора, рекетиращи бизнеса. Понякога можеха просто да си поговорят, но друг път се налагаше да използват известно физическо въздействие по отношение на рекетърите, в резултат на което в ръцете на оперативните работници често се озоваваше тяхното оръжие. Кое то, естествено, те не предаваха на никого и не го връщаха. И всеки оперативен работник можеше да разполага с два-три броя. Той можеше да се разпорежда с оръжието както пожелае, включително да го продаде. А щом Ламзин е имал много познати полицаи, от кого, ако не от тях, е можел да се сдобие с пистолет! Ето в това направление трябва да се поразровят.

— Добре — престори се той, че е съгласен. — Назовете ми имената и длъжностите на полицейските служители, които познават най-добре съпруга ви, с кои от тях той е общувал най-често, на кого се е доверявал.

Ламзина нищо не заподозря и с готовност заизрежда имена. Фьодор си ги записваше и с удовлетворение си мислеше, че все пак бе надхитрил тази спортна шампионка. Тя сама му даваше в ръцете коз срещу мъжа си.

— Слушай, седни най-сетне, недей ми снова пред очите, до гуша ми дойде с твоето кръстосване — свадливо каза един от съкилийниците.

Валерий Петрович Ламзин не реагира на учтивата молба и продължи да снове напред-назад из тясното помещение. Целият му живот бе минал на крак, не беше свикнал да мисли в седнало положение. Но как се случи това? Та нали съвсем доскоро всичко беше

абсолютно наред. И ето на, снощи... Нахълтаха посред нощ... Не, не беше така, първо дойде Мишка Болтенков. Не, друго беше... Но как се започна? Къде, от коя точка започна пътят, в чийто край се оказаха килията в ареста и обвинението в убийство?

Някога те тренираха фигурно пързаляне в една група и бяха приятели — московчанинът Валера Ламзин и пристигналият от Череповец Мишка Болтенков, когото треньорът бе избрал като перспективен спортист. Двамата тренираха като самостоятелни състезатели, но после преместиха високия, атлетичен Валера в друга група, изградиха двойка, а скоро му предложиха да се премести при друг треньор. Момчетата останаха в различни групи, но пак се виждаха, когато имаха възможност, и естествено, се срещаха в тренировъчни лагери и по състезания.

В летния тренировъчен лагер през 1978 година също бяха заедно и там Мишка Болтенков се влюби в едно момиче от двойките, които тренираха в една група с Валера. Момичето се казваше Зоя, много хубава и много талантива. Валера дори веднъж попита Мишка дали не иска да се прехвърли в тяхната група и да се състезава в двойка със Зоя, те изглеждаха толкова красиви заедно, но Мишка само поклати глава: пред него се разкриваше стабилна кариера на индивидуален състезател, а в двойка със Зоя нямаше да постигне особени резултати, не би имал сили да я повдига, все пак настоящият ѝ партньор беше истински атлет, повдигаше я и я въртеше без никакви усилия, а Мишка не би могъл така. Пък и тя не би изоставила партньора си — беше честно и добро момиче. Връзката продължи и в Москва, след лагера, развиваше се. Всички знаеха за тях.

Кой беше по-силен — Валера Ламзин с партньорката си Вика Ликова или Зоя със своя партньор? Двете двойки бяха приблизително на едно ниво и се конкурираха, но това по никакъв начин не се отразяваше на приятелството на Валера и Миша. До момента, когато всички участници в тази история не се озоваха на квалификациите за младежкото първенство на страната, където от резултатите се съставяше юношеският национален отбор на СССР.

Всички знаеха, че Вика Ликова, партньорката на Валера Ламзин, е нервно и чувствително момиче, че е лесно да я притесниш и разплачеш. Точно преди състезанията се разбра, че от сака ѝ е изчезнал комплектът козметика, всичко, с което тя се гримира преди състезание,

шнолите за коса и две старинни обички, подарък от прабаба й. Вика никога не носеше обичките, те изглеждаха старомодни и съвсем неподходящи за петнайсетгодишно момиче, но прабаба й беше казала, че те ще й носят късмет, и Вика гледаше на накита като на талисман, без който няма начин да успее на състезанията. Бе невъзможно да се опишат отчаянието и ужасът на спортистката: не стига, че бе изчезнал талисманът й, но и нямаше с какво да се гримира! В онези времена беше невъзможно просто да отидеш в магазина и да си купиш хубави сенки, туш, червило, фондъотен, че и шноли — всичко трябваше да се търси и купува от спекуланти на тройна цена, всички си пазеха гримове като истинско съкровище, използваха ги до последната пращинка. Вика се втурна да събира гримове от приятелки от отбора, притесняваше се, бързаше, не можа да се съсредоточи в състезанието и се провали. Двойката Виктория Ликова и Валерий Ламзин, която преди волната програма уверено се бе устремила към медал, остана на едно от последните места, за сметка на това приятелката на Миша Болтенков — Зоя, и нейният партньор спечелиха състезанието и влязоха в националния отбор. Е, на трето място, но в националния отбор! И нищо че после можеше да ги „продадат“, това не беше важно. Днес си трети и си разменна монета, но утре може да си втори, а после и първи и тогава целият отбор ще работи само за теб.

Впрочем младежите не знаеха всичките тези тънкости и машинации и включването в състава на националния отбор означаваше за тях получаване на заплата и безплатен инвентар, но най-важното бе пътуването по международни състезания. За възможността да излязат в чужбина, жителите на СССР от времената на застоя бяха готови на всичко. Едва след години, когато самият той стана треньор, Ламзин проумя до най-дребни подробности механизма на „подлагане“ на едни спортисти под други. Отборът на трето място в делегацията е нужен обикновено именно за да осигури изкачването на пиедестала на двойките на първо или на второ място. Започва се сложна многоходова търговия със съдиите, представляващи страните, чиито спортисти в определена дисциплина не претендират за високи места. „Ти слагаш моите на трето място, а аз слагам твоите на пето...“ Например при някой съдия от друга страна в конкретна дисциплина се води борба за места от седмо до пето включително, а при руския в същата дисциплина се борят за второ-трето място. За нашия спортист е важно

да стане, ако не първи, поне втори, и за целта на другия съдия се обещава петото място за участника от неговата страна. На някой трети съдия пък казват: „Ти дай на нашия фигурист второ място, а на следващите състезания ще ти помогна аз, защото знам, че вашата страна ще изпрати еди-кой си спортист и аз ще му дам еди-кое си място“. На друг пък може да се предложи: „Ти ми помогни в състезанията по двойки, дай на моята двойка второ място, а моят приятел, съдията, който ще оценява мъжете, ще издигне твоя състезател до еди-къде си. И без това при двойките вие имате претенденти за 10-12-о място, за вас няма значение, а индивидуалният ви състезател претендира за по-високо място, за вас това е важно. А за нас не е, на тези състезания нашите индивидуални състезатели не се борят за призови места“. Или: „Нашият спортист от всяко положение е пръв, а кой ще е трети, за нас няма значение, можем да направим вашия“.

Така започва ужасно сложна шахматна партия. Един съдия не може нищо да реши, нужна е комбинация, за да се подреди пъзелът. Това е много трудна многоходова работа. Основната задача на съдията е да умее добре да смята. Съвсем наскоро Ламзин бе прочел в една книга, написана от известна спортна журналистка, една, много точна фраза: „Във фигурното пързаляне в онези времена триумфът или трагедията се решаваха от един-единствен (често платен) съдийски глас. Или от негласна заповед“. В онези времена... Да, днес вече всички говорят за търговия с места във фигурното пързаляне, а тогава, в края на седемдесетте, това можеше да се обсъжда само шепнешком, при това, разбира се, най-грижливо скрито от самите спортисти, които не биваше да знаят нищо за тези сметки.

И тъй, любимата на Мишка Болтенков влезе със своя партньор в младежкия национален отбор на Съюза, а Вика Ликова по цели дни ридаеше и обвиняваше себе си за провала им в състезанието и задето е подвела Валера. А после Валера. Ламзин научи, че Мишка е откраднал гримовеите от чантата на Вика. Направил го заради приятелката си, искал да ѝ помогне да заеме по-висока позиция. Сбиването между доскорошните приятели бе предизвикано и от двамата, но в него пострада само Болтенков, на когото Ламзин счупи носа и челюстта. Естествено, бяха извикани и милиция, и „Бърза помощ“, бе възбудено и наказателно дело за причиняване на среднотежки телесни повреди.

Валера обаче не премълча и разказа на следователя всичко с подробностите. Така че бе възбудено дело и срещу Миша Болтенков, само че не за насилствено престъпление, а за користоно — кражба. Според съветските закони кражбата на лична собственост се смяташе за наказуема само в случай че размерът на откраднатото бе оценен на най-малко 50 рубли. Разбира се, гримовите на Вика не струваха толкова, но старинните обички от прабаба й, която също ги бе получила от далечни прадеди, бяха доста скъпи. Намеси се Федерацията по фигурно пързаяне и двете дела бяха прекратени във връзка с предаването на виновните под гаранция, още повече че откраднатото от Вика Ликова й бе върнато, а насилствените действия от страна на Валера Ламзин изглеждаха ако не оправдани, поне извършени в състояние на силна емоционална възбуда и съответно заслужаващи известно снизхождение.

Така дойде краят на приятелството на Валера Ламзин и Миша Болтенков.

След няколко години и двамата завършиха кариерите си на фигуристи, отидоха да следват и станаха треньори. Треньорската работа на Болтенков тръгна по-успешно, в неговата група се състезаваха майстори на спорта, сред неговите ученици имаше шампиони на Русия. А Ламзин тренираше по-млади фигуристи, не му даваха да работи с юноши и със състезатели старша възраст. Такава беше системата и никой нищо не можеше да промени. Но Валерий Петрович не просто обичаше работата си — той не можеше да диша без нея и не роптаеше срещу съдбата. Всеки с късмета си, в края на краищата.

И не щеш ли, съобщиха му, че го уволняват. Без никакви причини. Ей така. Оказа се, че имало някакъв нов закон, според който човек, привлечан някога към съдебна отговорност за телесна повреда, няма право да работи с деца и юноши. Най-невероятното беше, че привлечането към съдебна отговорност за користоно престъпление не влечеше подобни последствия. С други думи, Валерий Петрович Ламзин, който бе набил крадеца, нямаше право да работи с деца, а самият крадец, Михаил Валенгинович Болтенков, най-спокойно можеше да се занимава с треньорска работа.

И той, Валерий Ламзин, избухна, нервите му не издържаха. Довърши тренировката и отиде в Школата за олимпийски надежди,

където със своята група се занимаваше Болтенков, като вихър излетя по дъговидния коридор, заобикалящ леда, дотича до водещото към приземния етаж стълбище и нахлу в треньорската стая, където Михаил Валентинович Болтенков попълваше дневника. Сега Ламзин вече не можеше да си спомни какво точно крещя в лицето на смаяния и нищо неразбиращ Мишка, своя бивш приятел и колега от отбора, спомняше си само, че повтаряше: „Още тогава трябваше да те убия, поне да не ме е яд толкова. Не ми се мяркай пред очите, ще те убия!“ . В треньорската стая имаше и някакви мъж и жена, Ламзин не познаваше мъжа, а жената работеше като хореограф в групата на Болтенков. Той не затвори вратата след себе си и гласът му се разнасяше из целия коридор, по който минаваха хора, някои се спираха и надничаха, слушаха. Но него не го интересуваше. Като се накрещя, Валерий Петрович излезе и с всички сили тръшна вратата.

А вечерта Миша Болтенков дойде да говорят, мънкаше нещо, че не бил виновен, че законът бил несправедлив, крещяха си, за малко отново да се сбият. Мишка си тръгна и Ламзин се втурна подире му. После, след доста време дойдоха тия, полицаите, задаваха му въпроси, притискаха го, сплашваха го, претърсваха го, проверяваха джобовете на якето му, сто пъти го питаха къде било оръжието. И ето че сега Валерий Петрович беше тук. Когато го докараха, първо му натъркаха ръцете с марлен тампон, напоен с ацетон, казаха, че сега вече няма да се измъкне. Колко ли още ще стои тук? Не беше силен в законите, само беше чувал, че за арестуване трябвало да се получи някакво разрешение от прокурор ли беше, от съдия ли. И нямаше представа как ще продължи всичко това.

Анастасия Каменская внимателно остави мобилния телефон на масата и машинално отдръпна ръката си, като че той беше отровен или нажежен. Е, как не я е срам! Вече пенсионерка, а лъже брат си, като че е дете. „Всичко е наред, не се тревожи, Саня е добре, намерихме общ език с него, слуша ни.“ Пълни глупости! Всъщност тя изобщо не се справя, усилията ѝ са безплодни и няма авторитет пред племенника си. Всички нейни думи и молби влизат в едното му ухо и излизат през другото. Обаче обожава Чистяков, гледа го зяпнал, но пак почти не го слуша. Единственото, което успяват да постигнат, е своевременното вземане на лекарствата. Тоест самият Сашка, естествено, не си спомня за тях и дори не знае къде се намират, но когато Настя влиза в стаята

му с шепата хапчета и чашата, вода, мълчаливо кимва и безропотно изгълтва всичко. Поне за това е благодарна. Цяла мъка е да го накара да хапне каша или супа. Изпитание — да го накара да се измие. Фантастика — да го накара да се разходи. Гледа леля си, като че е от друга планета, и се хили.

Тя се сепна, че седи, потънала в размисли, а трябва бързо да ошета, защото ей сега ще пристигне Стасов. Кой знае защо. Просто се обади и каза, че минава някъде наблизо и ще се отбие за чаша чай. Та нали снощи се видяха в работата... освен ако се е случило нещо спешно. Е, можеше да ѝ го каже и по телефона, защо ще идва на гости.

„Станала съм лоша и негостоприемна — с учудване си помисли тя, — по-рано щях да се зарадвам, а сега кой знае защо се ядосвам.“

Настя започна да разтребва в кухнята и откри безброй кесии от чийзбургери, хамбургери и пържени картофи, захвърлени из ъглите. Господи, кога успява това момче! Та нали завчера тук беше жената, която идва веднъж седмично да чисти цялата къща, след нея кухнята светеше! Ако се съди по броя на празните торби, такова количество храна може да се изяде поне за седмица. А минаха само ден и половина. Сигурно е помогнало приятелчето на Саня — Петя, неговият апетит е просто зверски, постоянно нещо дъвче, затова изглежда като чувал с парцали. Добре, това, както и да е, Петя да яде каквото иска и колкото иска, това не е работа на Настя, но нали и племенникът ѝ яде с приятеля си неща, които са категорично противоположни за него. Не може да контролира момчето. Не биваше да ѝ го поверяват.

Както и подозираше, Владислав Николаевич Стасов пристигна да обсъждат не служебни, а чисто лични проблеми. По-голямата му дъщеря Лиля завъртяла любов с Антон Сташис, оперативен работник от „Петровка“, от бившия отдел на Настя. Антон беше вдовец с две малки деца и това обстоятелство според Владислав Николаевич правело романтичните отношения между тези двамата абсолютно неприемливи.

— Не знам какво да правя с Лиля — потиснато и същевременно разпалено говореше Владислав Николаевич, като машинално разбъркваше чая в чашата си.

Отказа да вечеря, обясни, че не бил гладен, а помоли да му налее повечко чай и по-горещ, натъпка в половинлитровата чаша десет бучки

захар, изцеди сока от половин лимон, няколко пъти отпи жадно и сега, погълнат от проблема си, остави разкошната напитка да изстива напразно.

— Втълпила си е, че иска да се омъжи за Антон. Не, не искам да кажа за него нищо лошо. Вярно, Антон е добро момче, но не е подходяща партия за Лиля, тя трябва да гради кариерата и живота си, а не да дундурка чужди деца. Обаче се е заинатила и не дава да ѝ продумама. Намеси дори фамилните имена.

— Фамилните имена ли? — не разбра Настя. — Какви фамилни имена?

— Е, и ти, какви имена. Нейното и на Антон. Тя е Стасова, той е Сташис, фамилните им имена толкова си приличали, че нямало да е нужно да си променя подписа след сватбата. Лиля смята, че това е знак от съдбата. С една дума, главата ѝ е пълна с глупости и аз нямам представа какво да правя с нея. Защо не ѝ поговориш ти?

— Аз?! — ужасена възкликна Настя. — И за какво да говоря на дъщеря ти? Имаш ли акъл, Владик? Коя съм аз за нея? Напълно чужд човек. Е, само дето я познавам от дете.

Но Владислав Николаевич отново заповтаря аргументите си, които му изглеждаха несъкрусими. Нямал нищо против Лиля да се вижда с Антон колкото си иска, само че без семейно обвързване! Лиля трябва да роди свое дете, а при наличието на две чужди това ще се превърне в проблем за всички. Лиля учи аспирантура, пише дисертация и се кани да прави кариера, а ако се омъжи за Антон и роди дете, грижата за три малки деца ще провали всичко това. Дори ако тя изостави кариерата си и си остане вкъщи, пак няма да се радва на нормални отношения, и детската ревност, и ревността на възрастните ще разрушат семейството. Антон ще има чувството, че Лиля не обича достатъчно децата му от покойната му съпруга, а на Лиля ще ѝ се струва, че той обича децата от първата си съпруга повече, отколкото тяхното общо дете. С една дума, от този брак по презумпция нищо няма да излезе. Да, Антон е добро момче, честен е, умен, но когато става дума за твоята единствена дъщеря, тези аргументи са недостатъчни.

— Много пъти съм се опитвал да ѝ говоря — продължи Владислав Николаевич, — но тя не ме слуша и изобщо не иска да

обсъжда това с мен. Не знам какво да правя, Настя. Напълно съм отчаян.

— Добре де, не можеш да намериш общ език с Лиля, но нали тя има майка в края на краищата! Защо Рита да не може да поговори с нея?

— А! — безнадеждно махна с ръка Стасов. — На Рита хич не ѝ е до нея, тя, се развява с новия си съпруг из Латинска Америка, снима там някакъв документален филм.

Вдигна чашата, изпи до дъно изстиналия чай и се намръщи.

— Студен е — промърмори недоволно.

— Ами приказвай ти, приказвай — смърри го Настя. — Да ти направя ли друг?

— Абе недей, стига, тепърва трябва да се прибирам, а нали знаеш как е с тоалетните по околоръстното, лоша работа.

— А Татяна говори ли с Лиля? — попита тя. — Все пак тя има повече право от мен. Таня не ѝ е чужд човек, все пак е съпруга на баща ѝ.

Владислав Николаевич се намръщи и недоволно сви устни.

— Таня, разбираш ли, смята, че няма да се случи нищо страшно, ако Лиля се омъжи за Антон. Казва, че за нея щяло да е полезно да натрупа такъв опит, защото била с много твърд и студен характер. Да се научела да отстъпва и прощава.

— Кой е с твърд характер?

Настя не повярва на ушите си. За кого говори Владик? За Лиля ли, тази прелестна дебеланка, заровено в книгите дете, което Настя Каменская познаваше от десетгодишно?

— Лиля била коравосърдечна — с въздишка потвърди Владислав Николаевич. — Общо взето, Таня е права, разбира се, няма да е зле Лиля да поомекне, да стане по-добра. Но все пак, на такава цена ли! Не, аз съм съгласен, че би било много хубаво Лиля да стане по-отстъпчива и по-добра към хората, но нали не бива да погребва заради това собствения си живот! Нали разбираш сега защо именно теб моля да си поговориш с нея? Защо цялата ми надежда е в теб, а не в Рита или в Татяна?

— Е, защо?

— Ами защото ти се трепа четвърт век в милицията и кой, ако не ти, ще може да обясни на Лиля какво представлява работата на

оперативния работник и какво значи да си съпруга на детектив! Твоите аргументи ще ѝ подействат. А Рита и Таня не са авторитет за нея в този смисъл.

— Между другото, за детективите. Нали и самият ти цял живот си в тази професия, защо тогава не можеш да обясниш на дъщеря си какво представлява работата на оперативния работник и какво значи да си негова съпруга? Стасов, струва ми се, че се опитваш да ми прехвърлиш задача, която прекрасно можеш да изпълниш сам.

— Опитвах — мрачно отговори той. — Не става. Лиля не ме слуша. Тя смята, че прекалено отдавна съм напуснал тази работа и представите ми са от съветско време, а животът сега е съвсем друг. Изобщо за нея съм една отживелица.

Мда, с това, разбира се, не може да спори човек. Владислав Николаевич бе освободен още през 1995 година. Стана неудобен. А Настя работи до 2010 година. Може би Владик е прав?

— А не си ли опитвал да говориш със самия Антон? — Настя все още се мъчеше да намери спасителна сламка, в която да се вкопчи и да успее да се измъкне от неприятната необходимост да дава житейски уроци на чуждо дете.

— Ха, как да не съм! — ядоса се Владислав Николаевич. — Той самият не настоява да се женят, разумен човек е, разбира, че му трябва не просто съпруга, а майка на децата му. А каква майка става от Лиля? Смехория! Пък и не иска да поема отговорност за нейната кариера. Изобщо Антон е нормален човек, е, влюбил се е в Лилка, какво толкова? Тя е красиво момиче, умно, всеки би се влюбил в нея, в моята принцеса. Нека си се срещат, да се обичат, моля, защо не! Ама тя иска да се омъжва, за него! И не ме слуша. Запушва си ушите, обижда се, изобщо бяга от обсъждане на този въпрос. Или се разплаква и казва, че съм искал да ѝ съсипя живота. Хайде, поговори с нея, Настя!

Анастасия Каменская открай време беше против хората да се бъркат в чужд живот, още по-малко с поучения. Никак не ѝ се искаше да изпълни молбата на стария си приятел и настоящ шеф, но същевременно не беше по приятелски и да го обижда с отказ от помощ. Още повече че Настя имаше аргументи за разговор с Лиля Стасова.

До края на работния ден Олга Виторт се справи с всички текущи задачи и съвсем успешно реши всички натрупани до момента

проблеми. Не току-така колегите ѝ казваха за нея: „нашата Лара е като танк“. Разбира се, и тя като всички хора често занемаряваше някои задачи, отлагаше ги за после или смяташе, че проблемът може да почака. Но настъпеше ли момент, в който Олга набираще решимост да се зарови и да вкара в ред всичко, тя тръгваше напред бързо, напористо, безкомпромисно и не спираше, докато не постигнеше идеалните резултати.

Днес беше именно такъв ден, четвърти поред и както се оказа, последен за този етап въвеждане на ред. Всичко, което се бе трупало от средата на март, тоест от два месеца, за четири дена бе довършено, подредено, обсъдено и решено. В такива моменти настроението на шефката на отдел „Нонфуд“ винаги се подобряваше и дори спомените за погледите на посетителите от „Файтър“ не го развалиха. Олга никога не се бе оплаквала от слабо зрение или слух и прекрасно бе чула името „Лара“, изречено от Орехов-младши, бе видяла и сръгването в хълбока, бе забелязала дори как бе пресекнало дишането на Химин, когато Филип изтърси глупостта за съда. Не пропусна и погледите, които си бяха разменили двамата, когато се разбра, че мениджърът от нейния отдел не си спомня сумата на бюджета. Ясно беше какво си помислиха в онзи момент и какво си бяха казали, когато излязоха от нейния офис. Ха, ами че не само те — целият неин отдел и половината служители в „Оксиджин“ клюкарстват за нейната връзка с подчинен. Е, майната им. Да си клюкарстват. Да си приказват каквото щат, това не я вълнува. Тя не е просто някакъв си началник на отдел, тя е истинска Лара Крофт, живее на принципа „виждам ли целта, не виждам препятствията“.

Не се забави в офиса, когато свърши работният ден, трябваше да успее да стигне до гробищата, чиито врати се затваряха в седем часа вечерта. Олга видя отдалече познатата фигура на пълната жена с широкия шлифер и още повече забърза, макар че и без това почти тичаше.

— Здравейте! Отдавна ли сте тук? — каза в движение.

Жената се извърна, усмихна се тъжно и силно прегърна Олга.

— Здравей, мила. Добре че успя да дойдеш, преди да затворят, страхувах се, че ще се забавиш в някое задръстване. И аз пътувах дотук два часа и половина, проклетх всичко на света.

Нисичката Олга притисна чело до рамото на жената. Колко странно е устроен животът! На този гроб още няма паметник, съвсем пресен е, само на няколко месеца, казаха ѝ, че трябва да се чака година пръстта да слегне. Всичко се случи толкова скоро. Всичко беше още живо в паметта ѝ. Във всеки случай според Олга трябваше да е живо. Струваше ѝ се, че е невъзможно човек да прости това, което бе казал онзи, който лежеше тук. Че е невъзможно и да се забрави. Ала, изглежда, обаче беше и простила, и забравила.

Постояха така няколко минути, докато жената въздъхна дълбоко и отстрани Олга.

— Е, стига, мила, да отидем да навестим Женечка, защото всеки момент ще затворят.

Да отидем да навестим Женечка. Олга не можеше да си обясни защо тези два гроба се намират на разстояние един от друг, вместо да представляват едно цяло. Не е човешко това! Отдавна искаше да попита, но все не ѝ се обръщаше езикът. Може би сега?

— Ала Владимировна, може ли да попитам нещо? — каза предпазливо. — Ако въпросът ми е нетактичен, просто не отговаряйте.

— Разбира се, Олечка, питай — разсеяно разреши Ала Владимировна Томашкевич, известна актриса, народна артистка на Русия, която, въпреки значителната си пълнота, ловко лавираше между гробовете. Можеха да минат и по алеята, но така беше по-напряко.

— Защо са погребани на различни места? Има ли някаква причина? Или просто така се е случило?

Ала Владимировна се усмихна тъжно. Спря се пред гроба, от снимката на паметника ги гледаше сериозно съсредоточено лице.

— Когато почина Женя, аз бях никоя. С големи усилия успях да купя място на тези гробища, но свободното местенце се оказа твърде малко за ковчега и ми го продадох само при условие че ще извършим кремиране и ще погребем само урна с праха му. Дори за това ми взеха луди пари, дадох всичко, което имахме. Мисля, че направиха всичко това незаконно, но в онзи момент ми беше безразлично. А Георгий не искаше да го кремираме, много пъти ми беше казвал това. И аз не посмях да престъпя волята му. Сега съм народна артистка, половината страна ме познава и когато помолих да погребем Георгий до Женя, ми дадох от „безстопанствените“ място максимално близо до Женя. Вярно, по-добре щеше да е да са един до друг, но не стана.

Още няколко минути постояха мълчаливо, без да откъсват очи от снимката на паметника.

— Но нали урната може да се препогребе, предполагам? — тихо попита Олга. — За да бъдат заедно. Може ли?

— Не знам — тихо призна Томашкевич. — Може би. Но аз дори не мога да си помисля за отваряне на гроба на Женечка и изваждане на урната. Не мога да понеса това.

Никой от служителите във веригата „Оксиджин“ не би могъл да си представи как сърцето на несъкрусимата Олга Виторт, на желязната Лара Крофт се разкъсва от пламенна любов и силна жал. И от непоносимото чувство за безсилие, защото тя не знаеше какво да направи и как да помогне. Точно Олга Виторт? Да не знае какво да направи? Такова нещо на никого не би могло да хрумне.

От плоската квадратна постройка се носеше омайно съблазнителна миризма. Все пак не току-така всички служители в районния следствен комитет толкова уважаваха тази пицария срещу сградата, в която работеха. Фьодор Улянцев си донесе храната в кабинета на Баглаев, защото беше зверски гладен, а Тимур Ахмедович му бе наредил да дойде в 21:00, за да направят равносметката.

Задържаният по подозрение в убийство Валерий Петровия Ламзин твърдо отстояваше първоначалните си показания: излязъл от къщи веднага след като си тръгнал Болтенков, смятал да купи алкохол от денонощното магазинче наблизо, но още на улицата се сетил, че алкохол вече не се продава след единайсет вечерта. Ала вместо да се прибере, решил въпреки проливния дъжд да се разходи с бърза крачка и дори да потича, за да успокои нервите си след скандала с Михаил Болтенков. Не видял на улицата самия Михаил, защото тръгнал към магазина, а не в посоката, в която очевидно поел неговият гостенин.

Бяха поискали от Ламзин да опише подробно маршрута, по който е тичал. Полицаите цял ден претърсваха дворове, контейнери за боклук и кошчета по целия описан маршрут за изхвърлен пистолет. Безрезултатно. Следователят Баглаев бе помолил криминалистите побързо да дадат заключението си за следите по ръцете на Ламзин, експертите се отзоваха, но и тук нищо не излезе: по ръцете на задържания не били открити никакви следи от стрелба с огнестрелно оръжие. Разбира се, това нищо не доказваше, тъй като кожените ръкавици, както е известно, прекрасно предпазват кожата на ръцете от

частици барут и нагар. Ламзин може да е бил с ръкавици. И те трябваше да бъдат намерени. Но кой знае защо не ги намираха.

С камерите за видеонаблюдение пък се оказа пълна катастрофа. Блокът, в който живееше задържаният, бе най-обикновен, не ведомствен, нито елитен и дори не кооперативен, а типичен стар девететажен с много входове. За обслужването на такива блокове се заделя малък бюджет и камерите за видеонаблюдение, които съгласно общоградската програма трябва да се поставят на всеки вход, тук са от най-евтините, най-лошите. Пък и половината от тези лоши и евтини ги крадат още преди поставянето, а другата половина бързо излиза от строя. И както става обикновено, пари за ремонт няма. Така че отдавна нито една видеокамера от поставените на входовете в блока на Ламзин и в двата съседни блока не работеше. Вярно, можеха да се надяват на хубавите камери, каквито обикновено има пред вратите на скъпите магазини, банковите офиси и така нататък, но и тук полицаите извадиха лош късмет. Микрорайонът беше до такава степен „спален“, че по маршрута, по който се предполагаше, че се бе движил заподозреният, не се намери нито една сваятна камера. По-точно намери се, дори цели две що-годе прилични, които дори не бяха счупени и бяха записвали всичко, но всъщност за какво е нужна, една камера? За да вижда лицето на човека, който влиза през вратата. А не за да фиксира лицата на минаващите на повече от три метра от вратата. Да, някакви хора бяха минавали, по-точно притичвали покрай камерите с приведени глави, покрити с качулки, с чадъри, но беше невъзможно да се различи нито едно лице. Дори особеностите на фигурите и дрехите не можеха да се определят: тъмно, потоци вода от небето. С една дума: показанията на Ламзин не можаха нито да се потвърдят, нито да се опровергават.

Най-слабото място на това разследване беше голямата разлика във времето от задържането на Валерий Ламзин през нощта и извършването на обиска на жилището му на сутринта. Никой не беше виновен, че се получи така. Когато цялата дежурна група вече работеше в дома на Ламзин, на Баглаев се обади човек от неговото ръководство и му нареди да зареже всичко и незабавно да замине за друго произшествие: на три пресечки от мястото, където бе открит трупът на Михаил Болтенков, бил взривен автомобилът на заместник-префекта на района. Чиновникът излязъл от сградата, където бил на

гости, качил се в колата и при взрива получил сериозни травми. Тимур Ахмедови и, разбира се, не се зарадва на тази заповед, не обичаше да зарязва започнатото по средата, но не се захвана да спори с началството, бързо написа постановлението за задържане и нареди да закарат Ламзин в отдела, а той се разбърза към мястото на взрива. Обискът на жилището бе извършен едва на сутринта и обстоятелството, че при него не бяха открити нито оръжие, нито ръкавици, нито патрони, вече по никакъв начин не можеше да говори в полза на заподозрения. Жена му и дъщеря му, останали сами в жилището в течение на няколко часа, бяха имали възможност да се отърват от уликите. Днес най-внимателно бяха претърсени и вилата на Ламзини, и гаражът им, но не бяха открити нито оръжие, нито ръкавици. Всичко това бе не просто лошо, а много лошо. И тъй като засега нямаше открити никакви веществени доказателства, оставаше да се работи върху издирване на свидетели. В тази посока трябваше да се направи всичко възможно и невъзможно.

Тимур Ахмедович извади разчертан във вид на таблица лист хартия, но Улянцев му хвърли умолителен поглед:

— Тимур Ахмедович, нека хапнем, вече нямам сили да издържам, ей сега ще умра от глад, а тя мирише толкова хубаво!

Баглаев се позасмя и прибра приготвената таблица в чекмеджето на бюрото си. Не можеше да понесе никакви трохи около работните документи. Фьодор бързо отвори кутията, извади от джоба на якето си джобно ножче и ловко разряза апетитния кръг на осем части. Баглаев се съсредоточи, прокара език по венеца вдясно: след изваждането на зъба, който според уверенията на стоматолога вече не можел да бъде спасен, бе останала дупка и венецът, пък и цялата челюст, доста го наболяваше. Май не бива да яде пица, макар че гладът с костелива ръка го бе стиснал за гърлото. По-добре да потърпи, после, вече вкъщи, ще помоли жена си да му приготви нещо по-безопасно.

— Вкусна е! — с натъпкана уста констатира Фьодор, докато лапаше вече второ парче. — Ами вие защо не ядете? Нали обичате пица?

— Благодаря, Федя, ще се въздържа, знаеш за зъба ми.

— Ааа — съчувствено проточи оперативният работник. — Е, добре тогава.

След третото парче Улянцев се почувства напълно готов да продължи работа. Следователят отново извади таблицата и Фьодор, като поглеждаше в бележника си, започна да излага резултатите от обиколката на апартаментите в блока, където живееше задържаният Ламзин, а Тимур Ахмедович поставяше в съответните квадратчета знаци, които означаваха „нищо не видели“, „не отворили“, „отсъстват или не живеят там“, „видели нещо“, „непосетени“. Бяха се намерили още няколко души (апартаментите в съседство, над и под апартамента на Ламзини), които чули гласовете и скандала, бе се потвърдила и информацията, че вратата изтропала на два пъти. Впрочем задържаният не отричаше това, веднага призна, че изскочил след Болтенков, но не го убил (има си хас!), а смятал да изтича до магазина за водка.

— На кого ги разправя тия! — негодуваше Улянцев. — Днес дори и бебетата знаят, че у нас след два-сет и три часа никъде и на никого не се продава водка. Тоест продава се, разбира се, но човек трябва да знае тези специални места! Естествено, Ламзин се е сетил, че лъжата му е несполучлива, и започна да дърдори някакви измислици, че нали, отначало забравил, а после се сетил и решил просто да се разходи или да потича. Под проливния дъжд, представете си. Но аз, Тимур Ахмедич, напипах една малка следичка. Днес всички сили и всички хора бях задействал да търсят оръжието и да обикалят апартаментите, така че нямах време да се заловя за нея, но утре непременно ще подръпна тази нишка. Струва ми се, че знам откъде и от кого може да е взел пистолет Ламзин.

След като изслуша съображенията на оперативния работник, че Ламзин имал много добри познати сред полицаите от района, Баглаев скептично се усмихна.

— Млад си още, Феденка, да работиш срещу оперативни работници, няма да се справиш.

— Е, стига де, Тимур Ахмедич — възмутено възрази Улянцев, — какво толкова има за справяне! Та аз няма да питам направо за оръжието, аз уж ще съставям нещо като характеристика на личността на задържания. А ако някой има какво да крие, непременно ще усетя, изобщо не се съмнявайте.

Но следователят Баглаев се съмняваше. И то силно се съмняваше. Той изобщо не вярваше твърде в неща като интуиция,

особено у млади хора. Тимур Ахмедович смяташе, че интуицията не е глас свише, нито природно умение да улавяш сведения от информационното пространство, а резултат от богат жизнен опит. Така че дори да говорим за интуиция, можем да я очакваме само у хора, живели дълго и много патили. Докато Федя Улянцев никак не приличаше на човек с опит и знания за живота.

— Ако версията ти е стабилна, дай я на по-опитни хора — посъветва го той. — Между другото, обаждяха се някакви от Министерството, намесили са се големи началства, искат да включат в работата „Петровка“, така че очаквай утре да ти пратят помощници. По-големи братя, тъй да се каже. Те бързо ще те научат да разкриваш престъпления, внимавай, не се излагай, учи се старателно.

Следователят забеляза как лицето на Улянцев моментално помръкна и се усмихна разбиращо.

— И ето какво още: днес, след денонощното, ми се падаше да си отспя, но ме закачиха за това убийство, така че днес вече работих до гуша, а утре няма да съм на работа. Сутринта ще прескоча до съдията да взема акта за задържането на Ламзин под стража — и дотук.

Фьодор изглеждаше толкова разстроен, че да ти е жал да го гледаш.

— Ами аз? И аз не съм почивал след денонощното.

— Оперативния работник го хранят краката, а следователя — главата — назидателно изрече Тимур Ахмедович. — Главата трябва да почива, инак ще ти наразследвам такива работи — ум да ти зайде. С една дума, ето ти заповед за извършване на обиск на работното място на Ламзин, ето ти отделната задача и утре сутринта — право там, където е посочено. Намери ми свидетели, които... е, ти знаеш какво ни трябва. И не забравяй да отидеш до местоработата на потърпевшия, нали ти ми каза, че жена му разказала: Ламзин нахлул в треньорската стая на Болтенков и открито, пред свидетели, го заплашил с убийство. Е, точно тези свидетели ми намери и осигури. Разбра ли всичко?

Улянцев тежко въздъхна и започна да опакова остатъците от пицата в кутията. Всъщност не беше огорчен, задето почивният му ден се проваляше. При дела като това, където се очаква бърз и категоричен успех, е скъпа всяка минута и не бива да се губи време за почивка. Успешното приключване на случая е много по-важно. Но перспективата да работи рамо до рамо с оперативни работници от

московското управление, го разстрои много повече. Ами че те и без това нищо няма да правят, само ще му окажат тъй наречената „методическа помощ“, ама за какво му е на него методическа помощ? На него, на Улянцев, който е натоварен със случая, му трябва допълнителни ръце и крака за търчане и събиране на информация, а не допълнителни глави, които според него не се различават по нищо от неговата собствена. Ще обикалят тука с важни муцуни като надути пуяци и ще се правят, че ръководят процеса. Защо ли ги включват, да пита човек? Кой го измисли това? Трупът е на треньор по фигурно пързаяне. Чудо голямо! Не е кой знае каква личност. Да беше някакъв изостанал случай и местните оперативни работници да не знаеха как да подхождат към него, както и да е. А ние имаме какво? Всичко е налице: и заподозреният, и мотивът, още малко и той ще го приключи, и ще запише в актива си разкриване на тежко престъпление по горещи следи. За какво са му потрябвали тия от „Петровка“? За да си присвоят отново всички лаври. Големите помощници, ха! И защо винаги става така?

— Треньор по фигурно пързаяне ли? Той какво, да не тренира някого, който ще участва в олимпиадата?

Въпросът, зададен от Антон Сташис, увисна във въздуха без отговор. Сергей Кузмич Зарубин само сви рамене, а рижавият Роман Дзюба, който само преди два месеца бе прехвърлен в техния отдел от районната криминална полиция, незабавно грабна таблета: винаги първо се залавяше с търсене на информация в интернет.

— Михаил Валентинович Болтенков ли? — изрече след няколко секунди. — Не, нищо подобно. Във връзка с олимпиадата името му дори не се споменава никъде.

— Тогава, защо включват и нас? — продължи да недоумява Антон. Подполковник Сергей Зарубин изхъмка и изразително посочи Антон с пръст.

— Липсва ти на тебе политическо мислене, млад си още! И самият убит Болтенков, и задържаният по подозрение в убийството му, някой си Ламзин, са треньори по фигурно пързаяне. Вярно, не от висшата лига. Но това пак е спорт, в който на предстоящата олимпиада ние имаме шансове за медали, така че в тази посока трябва да се хвърлят всички сили. А труп на треньор и треньор убиец означават скандал, който може да се отрази негативно на психологическата

атмосфера и да попречи на ефективната подготовка на нашите бъдещи шампиони. С една дума, няма какво да обсъждаме. Има задача от Министерството, нашата работа е да изпълняваме. Те там горе сами решават всичко. Обзалагам се, че някой от Федерацията се е намесил и е започнал да тормози Министерството. Сега тук ще дойде оперативният работник от района и ще ни осведоми за подробностите. Засега мога да кажа само каквото знам: трупът на Болтенков е бил открит близо до дома на Ламзин. Болтенков и Ламзин са имали стари вражди, неотдавна конфликтът се е разгорял с нова сила, Болтенков е отишъл да се разправя с Ламзин, после си е тръгнал от дома му, след което е бил намерен застрелян. Ламзин е задържан, оръжието не е намерено, признание няма. Ето ви цялата картинка.

Роман Дзюба погледна Зарубин с ясните си очи на пълен отличник.

— И какво, вече има ли постановление за задържане?

— Това не знам — призна Зарубин, — или има, или ще има всеки момент. Ами теб това какво те засяга?

— Но аз не разбирам как може да се получи разрешение за тази мярка при такива слаби доказателства. Ами че те нямат нищо срещу Ламзин! От къде накъде изобщо са го задържали?

Зарубин вдигна очи към тавана и с целия си вид изобрази монолог, чиято същина се състоеше накратко в съжаление по повод наивността на младото поколение. Антон Сташис се разсмя:

— Хайде сега, Кузмич, обясни на Роман колко е лошо да бъдеш млад. Мен вече си ме просветил на тази тема, сега е негов ред.

Но в този момент звънна мобилният телефон на Зарубин и трябваше Антон да отговори на въпроса.

— Следователят може да има добра репутация пред съдията — търпеливо взе да обяснява той. — Например по-рано винаги всичко му е било обосновано, ясно, по същество. И съдията му има доверие, разчита на неговия професионализъм. Или като вариант съдията е личен близък приятел на тоя следовател, може да са учили заедно навремето или сега да се черпят с водка и мезе от време на време. И изобщо, Рома, решението за задържане под стража се взема без значение дали са налице доказателства за виновност.

— Абе знам това — прекъсна го Дзюба, — какво ме учиш, като че съм студент?

„Вярно си е — помисли си Антон, — как заобяснявах. Няма спор. Съдията не се интересува виновен ли е в действителност задържаният, или не е, той не оценява доказателствата за виновност, а изхожда от оценката на фактите, говорещи, че човекът може да се укрие или да попречи на следствието. Само един валиден задграничен паспорт е достатъчен, та съдията да издаде разрешението. А пък ако има и издадена виза за някъде, работата е решена.“

— Е, добре тогава — каза примирено. — Значи ще изчакаш човека от района и ще се включиш.

Зарубин приключи разговора си по телефона и моментално улови последната чути фраза.

— Какво значи „ще се включиш“? — настръхна той. — Защо в единствено число? И двамата ще се занимавате с този случай.

— Е де, Кузмич — примоли се Антон, — имай малко милост! Аз се занимавам с убийството на Ефимова от Държавната дума, нали знаеш.

— Ох-ох-ох, хич не ми се жалвай! — присмехулно проточи Сергей Кузмич. — Човек ако те слуша тебе, всички имаме по един случай и само ти, нещастният, водиш цели пет! Знам всичко за твоето натоварване. И не ми пей тука за твоята Ефимова, не на мене тия. Да не би да не знаем как работят хората? През първото денонощие са като хрътки, до три денонощия все някак са на крак, а след седмица всичко се превръща в рутина. Вече два месеца, откак убиха твоята Ефимова, и по случая работи цяла група: и ФСБ, и УИБиПК^[2], пробутаха ни само малка частица за отработване, така че ти почти нямаш ангажменти там и не си се претрепал със случая с Ефимова. Работи, както се работи, а за тренъора трябва да се понапънеш, докато следите са пресни. И не ме гледай злобно.

Дзюба съсредоточено пишеше някакъв документ на компютъра си и Антон отиде съвсем близо до Зарубин и каза колкото можеше тихо:

— Серьога, бъди човек, а? Нека Дзюба поработи сам с момчетата от района. Остави ме да си почина поне малко. Нали казваш, че знаеш колко съм натоварен. Затънал съм в работа до гуша.

Зарубин го погледна съчувствено, но същевременно строго. Въпреки дребния си ръст, заради който бе принуден да гледа

застаналия прав до него Антон със силно вирната глава, подполковникът някак успяваше да излъчва власт и сила.

— Казах не — шепнешком, но много отчетливо произнесе той. — Кой е началник тук, аз или всички наоколо? С една дума, Тоха, шефът каза по случая на тренъора да работят двама. Аз назначих теб и Ромка. Ако щеш, ти се разбирай с него да те прикрива, но аз трябва да се отчитам пред ръководството с честни очи. Защото вие тука вечно хитрувате, а от това аз излизам мошеник.

Антон мълчаливо се отдръпна от бюрото на Зарубин, извади от касата някакви книжа и излезе. Нищо, днес Ромка и сам ще се справи, а той трябва бързо да провери една на пръв поглед напълно невинна информация. Разбира се, полза няма да има никаква, но ако му поискат да се отчете по убийството на Ефимова, той поне ще има какво да покаже. Да, резултат няма, но нали работата е свършена! Човекът се е старал, издирвал, проверявал. С други думи — работил е, а не си е клатил краката.

Роман Дзюба цял живот бе спортувал, но в ледените дворци не му се бе случвало да влиза. Оперативният работник на име Фьодор Улянцев бързо го запозна с обстоятелствата по случая и каза, че трябвало да отидат в детско-юношеската спортна школа, където Валерий Ламзин тренирал своята група. Първо, трябвало да проверят показанията му, второ, следователят издал специално нареждане да се извърши обиск на работното място на Ламзин, и трето, трябвало да се намерят свидетели, че Ламзин изразил намерение да се саморазправи с Болтенков.

— Толкова ли си сигурен, че има такива свидетели? — недоверчиво попита Дзюба.

— И да няма, ще намерим — уверено отвърна Улянцев. — Но аз съм сигурен, че има.

Директорът на детско-юношеската спортна школа, закръглен и подвижен човек на шейсетина години, посрещна полицаите напрегнато.

— Какво искате да научите? — попита сърдито. — Вие и без това арестувахте Валерий Петрович, а сега искате някой от нас да ви помогне да го тикнете в затвора ли? Няма да дочакате!

— Е, защо говорите така? — меко го парира Улянцев. — Ние просто искаме да научим каква е тая история с неговото уволняване.

Нали именно заради това е избухнал конфликтът между него и Болтенков. Или има друга причина?

Директорът въздъхна, тежко и с жест покани оперативните работници да седнат. Роман Дзюба любопитно разглеждаше снимките, с които бяха покрити всички стени на малкия кабинет. Състезания, награждавания, тренировки, портрети на спортисти младша и старша възраст — най-вероятно вече треньори.

— Това е една абсолютно идиотска история — поклати глава и разпери ръце директорът. — Дойде команда отгоре: да се приложи законът. Този закон е бил приет отдавна, но на никого и през ум не е минавало да го прилага сериозно, защото е ясно, че е една глупост. Обаче ни спуснаха специално указание от Федерацията — и иди, че не го изпълнявай. Явно на някого ледът крайно много е потрябвал и са решили да махнат треньора.

— А на кого, знаете ли случайно? — любопитно попита Дзюба и веднага срещна предупредителния поглед на Улянцев: че нали, не се отклонявай от генералната линия на партията, не се навирай в подробности, които нямат значение за работата, не ни губи времето.

Роман Дзюба открай време си беше упорит. И никакви погледи, дори най-изразителните, не можеха да го спрат.

— Досещам се — извърна поглед директорът и го впери в цветето в саксия, поставено на шкафа.

— И на кого, значи? — настойчиво продължи Роман.

— Не искам напразно да клеветя хората. Може и да греша.

На Улянцев явно му додея самодейността на Дзюба и той пое инициативата.

— Как служителите в спортната школа приеха уволнението на Ламзин?

Директорът сви рамене.

— Различно. Едни му съчувстваха и негодуваха, други открито се радваха. Децата много се огорчиха. А родителите им направо се разбунтуваха. Децата много обичат Ламзин, никой не вярва, че е способен да убие човек, и смятат да тренират засега сами, с втория треньор, и да го чакат. Сигурни са, че скоро ще бъде възстановен на работа. Родителите на спортистите дори написаха петиция до Федерацията.

— А Федерацията какво? Отговори ли нещо?

— Ами нищо. Нали на тях им е потрябвал ледът за някого. Треньори много, групи много, а ледът винаги е малко, не стига за всички. Затова всички как ли само не се изхитряват, за да измъкнат за себе си половин час повече на леда. Ако искате да знаете моето мнение, просто някой е подхлъзнал Валерий Петрович. Аз съм сигурен, че никого не е убивал, познавам го от сто години, пък и няма причини. Ако е смятал, че трябва да убие Болтенков заради онази история и заради уволнението си, отдавна да го беше убил, минаха две седмици, откак му съобщиха, че го уволняват заради този недоизпипан закон. И му дадоха две седмици да си довърши някои работи, както е редно. Защо той е трябвало да чака Болтенков да дойде при него? Че и да го убива точно край своя блок? Не, някой му е подложил динена кора.

— Защо? — бързо попита Дзюба, като се постара да не поглежда към Улянцев.

„Развалям му цялата тактика — мярна се в главата на Роман. — От друга страна, защо пък трябва да му угаждам? И сам мога да мисля.“

— Е, как защо? За да не го чакат децата — поясни директорът, — да не се надяват, че някой ще откликне на петицията им до Федерацията и ще разбере, че Ламзин не бива да бъде уволняван, и всичко да тръгне постарому. За да си мислят, че е престъпник, убиец. Коя майка ще разреши на детето си да тренира при убиец? Разбира се, всички майки веднага ще си приберат децата, а зад ъгъла в поза нисък старт са се наредили други треньори, причакват най-способните от тях. Та нали ние след уволнението на Ламзин решихме да разформираме групата и да разпределим децата между другите треньори, обаче и спортистите, и техните родители като един се възпротивиха, не искат никого, само Валерий Петрович. А след обвинението в убийство всички веднага ще се съгласят на каквото им се предложи.

Ето тази посока на разговора беше най-интересна на Дзюба, само че Фьодор Улянцев явно имаше съвсем друг план и други цели, защото отново се върна към въпроса за процедурата при уволняването на треньора Ламзин и помоли директора да разкаже всичко подробно и последователно. Докато слушаше разказа му, Роман изведнъж се сети, че не е много наясно за какъв закон става дума. Тоест имаше нещо

такова, той си спомняше, но не беше вниквал в подробностите, защото законът нямаше връзка с неговата непосредствена работа. „Трябва да се види това“, каза си.

— Когато дойде указанието да действаме съгласно този закон — обясняваше междувременно директорът на детско-юношеската спортна школа, — ние окачихме на дъската за обяви документа с изискването всички треньори да представят така наречената „справка за лоялност“. Е, ние я наричаме така помежду си, всъщност това е официален документ от органа на вътрешните работи, че човекът никога не е бил привлечан под отговорност по съответните членове на наказателния кодекс. След известно време започнаха да ги носят. Някои веднага, на други трябваше да напомняме по няколко пъти. И Валерий Петрович донесе документа. Дойде при мен лично, каза, че така и така, в справката пише, че е бил привлечан към отговорност за насилствено престъпление, че делото е било прекратено във връзка с предаването на виновния под гаранция, всичко това преди много години. Аз, честно казано, се разтревожих, извиках служителката от Личен състав, тримата се посъветвахме, тя обеща да се консултира с висшестоящата профсъюзна организация. На следващия ден отиде там, върна се и каза: „Указанието трябва да се изпълни, никакви отстъпления“. Тогава аз отидох във Федерацията да поговоря с тях по въпроса. Там ми отговориха още по-категорично, казаха, че в предолимпийска година не ни трябва скандали с треньорите. Честно предадох всичко това на Ламзин, и аз бях ужасно разстроен, но Ламзин просто не беше не себе си. Дори каза: „Ако видя голя мизерник, ще го убия!“.

Дзюба потрепна и хвърли поглед на Улянцев, по чието лице плъзна доволна усмивка. Така значи... Сега е ясно какво е имал предвид Фьодор, когато изрази увереност, че свидетели ще има. Сега той ще се вкопчи с мъртва хватка в тези думи и няма да се успокои, докато от четирите изречени в гнева на човека думи не израснат поне три цветисти дълги фрази, потвърдени от поне трима очевидци.

— Хем аз във Федерацията повдигнах въпроса за Болтенков — продължи директорът, — че нали, ще бъде справедливо да уволнят и него, обаче ми обясниха, че престъплението на Болтенков не е било насилствено, било е кражба. Тоест според тоя умен закон излиза, че човек, който е напердашил крадец, не може да тренира деца и изобщо

да работи с тях, а самият крадец — моля. Бил крадец, ама какво от това. Крадци и обирджии, мошеници и афераджии у нас са смятани за носители на високи морални качества, така излиза. Впрочем какво ли се чудим, цялата Държавна дума се състои кажи-речи само от такива, щом приема такива закони.

Директорът се горещеше и вълнуваше и Дзюба с опасение си мислеше: „Ей, тоя човек, както е ядосан, ще ги наприказва едни такива, а хора като Улянцев после ще се заяждат с това и ще го заплашват с отговорност за клевета срещу органите на властта“.

— Значи Ламзин открито се е заканвал да убие Болтенков? — с доволен тон уточни Фьодор.

Директорът изведнъж се уплаши:

— Ама какво приказвате, аз само така го споменах, между другото, та всички разбират, че човекът го изтърси в яда си, не е имал никакво такова намерение. И изобщо вие тука ми скъсахте нервите, младежо, та наприказвах глупости и за Валерий Петрович, и за Държавната дума.

На Дзюба му дожаля за този изтормозен от неприятности човек, който толкова искрено се опитваше да защити треньора. Доця му се да го успокои и поне малко да го подкрепи.

— Ама не се тревожете толкова, ние всичко разбираме.

Роман искаше да добави още нещо утешително и обнадеждаващо, но Фьодор не го остави да довърши.

— Но ето, вие казахте: „Всички разбират, че човекът го изтърси в яда си“. Кой всички? И някой друг ли освен вас чу как Валерий Петрович се е заканил да убие Болтенков?

Ето, ясна е работата, сега трябва да намери и свидетели на заканите. Роман потисна разочарованата си въздишка.

Директорът се почуди, няколко секунди поразмества книжата на бюрото си, после отговори с явна неохота:

— Да, там бяха нашата служителка от Личен състав и секретарката, тя тъкмо бе донесла заповедта за уволнение на Ламзин, за да я подпиша и да го запозная, след което и той да подпише.

Улянцев, естествено, веднага поиска директорът да покани споменатите служителки или да каже къде могат да ги намерят и радостно тръгна да събира свидетелските показания, с които толкова убедително би могъл да укрепи версията на следствието. Дзюба остана

в кабинета на директора, за да си изясни до най-дребните подробности какъв е тоя закон, според който са уволнили треньора Ламзин.

— Ама какво ще ви обяснявам! — сърдито възкликна директорът. — Ето ви всички документи, прочетете си ги сам! Законодатели! Че и вие сте една полиция... не знаете законите, а юридическото образование ви е достатъчно да арестувате хората... ама че работа!

Роман не възрази, нито се обиди, разбираше, че директорът на детско-юношеската спортна школа е разстроен: искал е да защити Ламзин, а излезе, че със собствените си ръце даде на следствието улики срещу треньора. Че и свидетели назова.

Директорът буквално запокити на бюрото пред Дзюба дебела папка. Роман я отвори и внимателно прочете заглавието на първия документ. Беше Федерален закон № 387-ФЗ от 23 декември 2010 година „За внасяне на промени в член 22.1 от Федералния закон «За държавната регистрация на юридически лица и индивидуални предприемачи» и Трудовия кодекс на Руската федерация“.

Виж ти, минали са три години. Тоест законът не е нов. Интересно, защо толкова малко се е говорило за него? А и да се е говорило, отдавна се е забравило.

Той бързо пробяга по редовете на текста, разпечатан от интернет с много ситен шрифт. Ето че в член 2 от закона се появи въпросната „справка за лоялност“, за която говореше директорът. Вярно, в официалния текст тя бе наречена строго и тромаво „справка за наличие (липса) на съдимост и (или) факт за наказателно преследване или за прекратяване на наказателно преследване поради реабилитиращи основания“.

В един момент на Роман се стори, че е изгубил способността си да възприема адекватно прочетеното. Глупости някакви. Това просто не може да бъде! Внимателно и бавно прочете всичко още веднъж и се убеди, че няма никаква грешка:

До трудова дейност в сферата на образованието, възпитанието, развитието на непълнолетни, на организирането на тяхната почивка и оздравяване, на медицинското обслужване, социалната защита и социалното обслужване, в сферата на детско-юношеския спорт, на културата и изкуствата с участието на непълнолетни не се допускат лица, имащи или имали съдимост, подложени или подлагани на

наказателно преследване (с изключение на лицата, по отношение на които наказателното преследване е било прекратено поради реабилитиращи основания) за престъпления спрямо живота и здравето, свободата, честта и достойнството на личността, спрямо семейството и непълнолетни лица, здравето на населението и обществената нравственост, а също така спрямо обществената безопасност.

Мале мила! Как е възможно това? Излиза, че директорът е бил прав, когато каза, че според този закон на мошеници и грабители е разрешено да работят с деца и юноши. А той, Дзюба, честно казано, си бе помислил, че директорът просто не е доразбрал текста на закона. Не, какви законодатели си имаме, а! Поне да бяха посочили някакви срокове, да не говорим за списъка на престъпленията. И какво сега, ако някой преди четиресет години, още непълнолетен, е направил някоя глупост и е счупил прозорец, и срещу него са възбудили дело, а после са го прекратили поради маловажност, тоест по така наречените „нереабилитиращи основания“, днес този възрастен и може би напълно достоен човек, вече лекар, няма право да лекува деца? В този чудовищен закон ясно е казано: донеси справка от органа на вътрешните работи и ако в нея не е написано каквото трябва, не можем да сключим с тебе трудов договор, а вече сключеният трудов договор подлежи на прекратяване поради обстоятелства, независещи от волята на страните.

Вероятно цялата гама чувства толкова изразително се изписа на лицето на Дзюба, че директорът най-сетне престана да вижда в полицаия враг и омекна.

— Разбирате ли в каква клопка сме попаднали всички? И нищо не може да се направи, Федерацията настоя законът да се изпълни безусловно. Формално са прави. Но как аз да обясня всичко това на децата и на техните родители? Видяхте ли тълпата в коридора? Решили са да ме сломят с упоритост, сякаш аз мога да променя нещо. Каквото можах, вече го направих. И от тяхната петиция няма да има никаква полза.

Дзюба благодари на директора и тръгна да търси Фьодор. Намери Улянцев в приземния етаж, в малкото заведение, където почти всички маси бяха събрани на едно място: около тях седяха 10–12 възрастни и приблизително толкова момчета и момичета, които пиеха

чай и ядяха сандвичи и нещо полугласно обсъждаха, като от време на време хвърляха неприязнени и напрегнати погледи към единствената „неприсъединена“ маса, на която разговаряха Фьодор и дама на средна възраст със строг вид. Роман мълчаливо приседна до тях и се заслуша. От думите на жената излизаше, че тя отговаря на въпроса за реакцията на Ламзин на предупреждението за уволнението. Значи Фьодор бе успял да постигне своето и да измъкне от тази свидетелка потвърждение, че треньорът се е заканвал да убие Болтенков.

— Подготвих заповедта и помолих секретарката да я разпечата и да я занесе за подпис при директора. Той не я подписа веднага, изчака Валерий Петрович да завърши тренировката, после го повика в кабинета си. Разбира се, това не беше напълно неочаквано за Ламзин, все пак бяха минали две седмици, откак го предупредиха.

— А защо сте чакали две седмици? — попита Улянцев.

— Така е по закон. А през това време ние се опитвахме да изясним дали е възможно някак да заобиколим закона, да не го изпълняваме тъпо, до последната буквичка. Обаждахме се на познати, разпитвахме как се постъпва в общообразователните училища, в медицинските учреждения, в другите спортни школи.

— И какви отговори получихте? — попита Дзюба, на когото този повече от странен закон вече не даваше мира.

Дамата сякаш едва сега забеляза, че до масата седи и друг човек, освен нея и Улянцев. Тя бавно извърна глава към Роман и повдигна вежди, помълча, сякаш си припомняше нещо, после леко кимна на някакви свои мисли. Улянцев много болезнено настъпи Роман по крака — сиреч къде се вреш. Има ли значение какво са й отговорили в другите училища, и школи? Значение има само едно: Ламзин се е заканвал на Болтенков и е изказвал намерение да се саморазправи с него!

— Знаете ли, всички страшно се изненадваха — бавно отговори дамата, която се занимаваше с кадровите въпроси в детско-юношеската спортна школа. — Тоест всички, разбира се, бяха получили указание във връзка с този закон, и то отдавна, нали законът не е нов, още от десета година е, но после се разбрало, че ако според този закон започнат да уволняват всички, попадащи под неговите удари, селските училища и детските болници ще останат изобщо без кадри. Стигнало се дотам, че уволнили един пазач на детска градина, защото преди

двайсет и повече години бил съден за неплащане на издръжка. Е, разбрало се, че е невъзможно и ненужно да се изпълнява законът, и оставили всичко да заглъхва, нали никой не дава зор, като куче, което е лавнало веднъж и се е прибрало в къщичката си. При нас обаче... Ние дори доста се чудихме. Никакви отстъпки. Но ние разбираме на кого е потрябвал ледът, някой трябва да набира група, има си свои игрички. С Ламзин просто се саморазправиха, като се прикриха с този закон. Обаче човекът няма как да се защити; ако подаде жалба в съда за незаконно уволнение, никой съд няма да го възстанови, защото нали законът е изпълнен.

Улянцев пък очевидно бе изпълнил своята програма-минимум, защото приключи разговора си с дамата от отдел „Кадри“ и отново пое към кабинета на директора. Представи му заповед за обиск на треньорската стая, където се намира работното място на Валерий Петрович Ламзин, и помоли да му намерят две поемни лица и да му дадат ключа от помещението. Треньорската се оказа тясна стаичка с три бюра, гардероб за облеклото и продънено диванче. Стените бяха плътно покрити със снимки, дипломи, вимпели и други документални потвърждения за жалоните по спортния път на самите треньори, както и на техните ученици. В ъгъла стоеше разкривено, жалостиво изглеждащо шкафче с две неизмити чаши, чайник и кутии с чай и захар. Оперативните работници попитаха кое е бюрото на Ламзин и в коя секция на гардероба той държи вещите си и пристъпиха към обиска.

— Добре де, какво търсим? — шепнешком попита Дзюба. —
Нещо конкретно?

Улянцев недоволно завъртя глава.

— Както обикновено.

— Разбрах — въздъхна Роман.

---

[1] Министерство по извънредните ситуации в Руската федерация. — Б.пр. ↑

[2] ФСБ — Федерална служба за безопасност; УИБиПК — Управление по икономическа безопасност и противодействие на корупцията. — Б.пр. ↑

2

„Както обикновено“ в случая означаваше, че трябва да търсят (и по възможност да намерят) следи от съхранявано оръжие — петна от оръжейно масло, патрони, кобур, следи от чистене — парцали, смачкана хартия със следи от масло или смазка, а също документи, които могат да представляват веществени доказателства: дневници, писма, бележки.

В гардероба висеше дебело яке за залата с леда, в джобовете му не намериха нищо, но Улянцев реши за всеки случай да оформи изземане. Ами ако, не щеш ли, им провърви и именно на това яке криминалистите успеят да намерят следи от оръжие?

В чекмеджето на бюрото се намери треньорски дневник и Дзюба с учудване чу поясненията на едно от поемните лица — хореографката, — че треньорите попълвали огромно количество бумащина, трябвало да изготвят планове за натоварванията и занятията, да отбелязват присъствието, да водят списък на групата. Виж ти, той от дете бе посещавал най-различни спортни секции, но и през ум не беше му минавало, че неговите треньори водят някакви дневници. Кой знае защо тогава си мислеше, че треньорът работи само в залата и работата му се състои изключително в провеждане на тренировки.

„Ами да — с усмивка си помисли Роман, — и за нас, полицаите, всички си мислят, че ние главно тичаме, скачаме, гоним или стоим в засади, и никой дори не може да си представи колко бумащина и отчетност има в нашата работа.“

На перваза се издигаше купчинка разноцветни разнокалибрени кутии, напомнящи на кутии за бонбони.

— Ами бонбони са — поясни все същата словоохотлива хореографка. — Родителите ги носят, а къде да ги дяваме? Валерий Петрович изобщо не ядеше сладко, не обичаше. Ако някой искаше да му достави някаква радост, носеха му буркани туршия. Но малко хора знаеха това, разбира се, затова носеха бонбони. Ето че си стоят тук.

Улянцев бързо прецени дебелината на кутиите, избра три, в които при желание би могъл да се побере пистолет, претегли ги с ръка, отвори ги и безнадеждно разгледа стройните редици всевъзможни бонбони.

Треньорската стая беше малка и макар и най-подробен, обискът завърши доста бързо. Край, нямаше къде повече да търсят. Нищо не намериха.

Работата по разкриването на убийството на Ина Викторовна Ефимова, московчанка, служителка в апарата на Държавната дума, в отдел „Протокол и външни връзки“ на Управлението за международно сътрудничество, се протакеше вече два месеца. Чиновничката беше убита посред бял ден с удар с нож в гърдите в момент, когато излизала от козметичен салон и се качвала в колата си. Направленията бяха разделени: ФСБ разработваше линията, свързана със служебните задължения на убитата, която се занимавала с паспортно-визовите отношения; Управлението по икономическа безопасност и противодействие на корупцията търсеше информация за конфликти, произтичащи от възможни финансови афери и взаимоотношения с банки, а на оперативните работници от криминалната полиция бе възложено да ровят в личните и битови отношения на потърпевшата.

От самото начало беше ясно, че това е направено изключително проформа, та после никой да не може да обвини ръководството, че не е осигурило проверка на пълния спектър възможни версии. Защото никой не вярваше сериозно в битовата версия и работата по нея се водеше само формално. Заради едната отчетност. Именно затова не тормозеха много Антон, така че по този въпрос Сергей Кузмич Зарубин не беше си изкривил душата.

И Антон Сташис за нищо на света не би молил Зарубин да промени разпореждането си той да се заеме с убийството на треньора, ако буквално предната вечер кой знае откъде не бе изскочила информация за този проклет парцел. По-точно тя изскочи при момчетата от УИБиПК, когато те проверявали движението на финансовите средства на убитата Ина Ефимова, но тъй като се отнася просто за закупуване на съседен парцел от частен собственик, веднага бе станало ясно, че тук не може да има никакви банкови машинации. Но в името на чистата съвест трябваше да се провери. Пък и за отчетността щеше да е полезно — всеки момент можеха да му изискат

писмен рапорт за извършената през последната седмица работа, а по убийството на служителката от апарата, на Държавната дума той нямаше да има какво да отчете. Антон помоли Роман Дзюба да го прикрие и замина за мястото, където се строеше вилата на Ина Викторовна.

То се намиреше в онази част на „Рубльовка“, в която още бяха запазени къщи от времената, когато на никого и през ум не му е минавало, че тази територия ще стане особено престижна. Наистина заможните хора отдавна бяха стигнали до „Раздори“, но имаше и най-обикновени едноетажни и двуетажни стари къщички, в които живееха най-обикновени хора. Именно такава стара, отдавна овехтяла къща с доста голям парцел бе съществувала някога в съседство с парцела, принадлежащ на убитата. Някога — защото сега на това място нямаше никаква къща. Но пък временна ограда обединяваше двата парцела в едно доста голямо пространство.

Антон постоя край оградата, позволи си за няколко минути да се абстрахира от работата си и просто да помечтае: ако можеше да има такова място и на него къща, колко добре щяха да се чувстват децата му, Василиса и Стъопка, ей там щеше да постави люлка, ей тук можеше да изкопае малък басейн, а в най-отдалечения ъгъл — къщичка за куче, Васка отдавна моли за кученце. Както и клетка за зайци, за които мечтае малкият Стъопка.

Антон тръсна глава, скептично се усмихна — той никога няма да има толкова пари! — и тръгна към къщичките. Трябваше да си поговори със съседите за убитата Ефимова.

В първата къща, на чиято врата почука, нямаше никого. Но в следващата му отвори як широкоплещест мъж с патерица, на около шейсет години, с хитри живи очи и доста очевидни следи от махмурлук. Представи се като Борис Илич и изрази пълна готовност да поговори за голямата началничка от Държавната дума, която той, разбира се, изобщо не познавал отблизо, но инак я знаел, вярно. Борис Илич разказа, че Ефимова купила парцела преди две години, но кой знае защо не започнала да строи.

— После се разбра защо се е бавела: до нея е парцелът на Маклигини — разказваше Борис Илич бавно, с явно удоволствие.

Особено му харесваше, че Антон си записва думите му. От време на време Борис Илич дори правеше малка пауза, ако му се стореше, че

гостенинът не успява да запише дословно повествованието му.

— Искала е да се разшири, земята не ѝ е стигала, сигурно си беше планирала да вдигне царски чертози. С една дума, започна да врънка Маклигини да ѝ продадат парцела, между другото, предлагаше добри пари, което е вярно, вярно е, не беше стисната, честна жена. Когато Валка Маклигина ми каза колко, щях да падна. Продавай, викам, какво има да му мислиш, това са луди пари, ами че вие ще можете да си подобрите градското жилище, да си купите по-голям апартамент, ей на, дъщеря ви се омъжи, сигурно ще ражда, къде ще се побирате петимата.

— А те какво? Съгласиха ли се да го продадат? — поинтересува се Антон.

Общо взето, историята не изглеждаше интересна от гледна точка на разследването. Сташис още вчера знаеше, че Ефимова е купила парцела от съседите си Маклигини, и беше дошъл тук само за уточняване на информацията. Но щом му попадна такъв словоохотлив и явно скучаещ свидетел, който можеше да разкаже едно-друго за убитата, защо да не го чуе? Знае ли се какво може да излезе?

Борис Илич махна с ръка.

— Ами там е работата, я, че не! Заинатиха се като магарета: тук са се раждали и са умирали дедите ни, тук мина младостта ни и разни такива.

Антон с усилие съдържа желанието си да погледне учудено Борис Илич. Какво значи „не го продадох“? Какво значи „заинатиха се като магарета“? От документите ясно личи, че парцелът вече се води на името на Ефимова. Добре. Ще се престорим, че всичко е нормално.

— А те какво, общи деди ли имат? — с едва забележима усмивка попита Сташис.

— Ами да, ами да — палаво се разсмя Борис Илич. — Аз така си приказвам, мога и да преувелича, случва ми се. За по-красиво, нали разбираш, не от лошо. А ти браво, че ме... Жена ми вечно ми мърмори за моето красноречие. Дедите на Пашка живееха тука и детството му премина пред очите ми, все пак съседи. Не успях да ги вразумя, не щат и не щат да продават. Хем Ина Викторовна вдигаше цената — не и не. Дори при мен дойде, донесе ми цяла торба скъпи продукти и пиячка, моли ме да им говоря, види се, бяха ѝ казали, че от сто години се познавам с Пашка Маклигин.

— И какво? Поговорихте ли им?

— Че как! — радостно кимна Борис Илич. — Само че Пашка и мене не послуша. С една дума, сглупиха.

— Не разбрах нещо, защо да са сглупили? Та нали в края на краищата са продали парцела на Ефимова. Тоест съгласили са се.

Борис Илич сви гъстите си вежди и укорително погледна Антон.

— Ти к'во приказваш бе, момче? Те нямаха и копейка, за да възстановяват къщата след пожара.

Ето ти ново двайсет! Какви са тия истории? За пожар изобщо не беше ставало дума, поне в материалите на момчетата от Отдела по борба с икономическите престъпления.

— След какъв пожар?

— Ама мигар не знаеш? — неодобрително присви очи Борис Илич. — И това ми било полиция, нищо не знаете! Пожар стана у тях. Щото нали къщата стара, жиците прогнили, Пашка, макар че израсна тук, е с две леви ръце, може да работи само с главата, доктор на науките, ама не го бива нито полица да закове, нито разбира от електричество, нищо не умее. Станало някъде късо — и всичко мигом изгоря. Там загина едно момиче, някаква далечна тяхна роднина, дошла в Москва да кандидатства виеше, а техният апартамент в Москва е малък, момичето трябвало да учи, пък нямали къде да я приберат, та тука на, да се готви за изпитите. Жалко за момичето... Та така, къщата изгоря до шушка, пари нямат да строят и вече Пашка отиде при Ина Викторовна да я моли. Казах му аз: „Трябваше веднага да се съгласите, когато ви предлагаше много пари, на, сега ще отидеш, а тя ще ти покаже среден пръст, няма да ти даде повече от петарка“. Но не отгатнах.

— В какъв смисъл?

— Ами нали ти казах, Ина Викторовна беше сваятна жена, никого не мамеше, всичко честно. Практически не намали цената, само съвсем мъничко в сравнение с това, което предлагаше в началото. Така че Валка и Пашка продадоха апартамента си в Москва, добавиха и тези пари и сега живеят в човешки условия, вярно, далече от центъра, но пък нашироко, очакват внучка или внук, каквото дойде. Дъщеря им вече е бременна.

Антон взе от Борис Илич московските координати на Маклигини. Наистина, грехота бе да се говори така за убитата, но е

имала късмет: тъкмо навреме къщата е изгоряла. Наистина е загинало младо момиче. Така че едно от три: или наистина е късо съединение, или някой е искал да убие конкретно това момиче, или мадам Ефимова е организирала палежа, без да знае, че в къщата има човек. И тъй, какво трябва да се направи? Първо: да се проверят материалите по пожара, да се прегледа пожаротехническата експертиза, да се поговори с хората, които са се занимавали с това. Второ: да се събере информация за момичето, разбира се, ако не са го направили още тогава. По принцип би трябвало да е заведено дело или поне да е проведена доследствена проверка на версия за убийство на момичето. Би трябвало. Но дали е направено? Там е въпросът.

Антон погледна часовника си: имаше достатъчно време да подръпне най-спешните „опашки“ по останалите дела и от утре плътно да се включи в работата по убийството на тренъора. Лошо се получава: нали самият той пое инициативата да прехвърлят Роман Дзюба от района на „Петровка“, убеждаваше Кузмич, че Ромка, макар и млад, е много свестен и умен и ще се справи с работата, а сега излиза, че зарязва момчето без подкрепа. Ако Дзюба направи някоя глупост, Кузмич него ще държи отговорен, старшият оперативен работник Антон Сташис, защото нали, твое протеже беше — сега отговаряй за него. Така че трябва днес да свърши колкото може повече работа и утре вече да се занимава с Болтенков и другите хора от света на фигурното пързаяне.

Още веднъж си погледна часовника и се обади на Елвира, бавачката на децата му.

— Как сте там? Всичко ли е наред?

Разбира се, всичко беше съвсем наред, както винаги.

— До колко часа ще можете да ме почакате?

— Днес за никъде не бързам — отговори бавачката, — мога да остана и да нощувам, ако трябва.

Прекрасно! Второ обаждане — на Лиза:

— Ще се освободя към девет. Ти как си?

— Ще дойдеш ли? — с надежда попита момичето.

— Ще дойда — обеща Антон.

Не му харесваше, че тя искаше да я нарича Лиза, на Антон му беше много по-приятно мекото, преливащо се „Лиля“ — името, под което тя му се бе представила, когато се запознаха преди половин

година. Но още на първата среща тя строго помоли никога вече да не я нарича Лиля. Само Лиза. Антон неохотно се подчини, макар да не разбираше причините за тази молба. Той изобщо много неща не разбираше у това красиво момиче, с което толкова му харесваше да си ляга, но за което, незнайно защо, никак не искаше да се ожени.

Целият лист дебела рисувателна хартия вече беше покрита с безформени петна от маслени пастели, оставаше да нанесе последното. Той се замисли: какъв цвят да избере? За тази картина като основно бе измислил рязкото съчетание на дълбоко изумруденозелено със студено бледорозово, а като допълнителни цветове за по-малките петна искаше да избере нещо меко, нежно, за да предаде днешното си настроение. Дълбокият зелен цвят е цветът на депресията, студеният розов — на равнодушието, но нали животът не се състои само от собствената ни мъка и хорското равнодушие към нея, в него има, макар и малки, макар и случайни, и кратки мигове на топлина, на разбиране, на съпреживяване. Животът не е черно-бял, той е многоцветен, художникът бе твърдо убеден в това.

Като помъдрува върху съчетанието между жълто и червено, в края на краищата той постигна един нежен топъл оттенък и покри с пастелите последното късче хартия. Хвърли поглед към изпълнения с молив ескиз — да, правилно, именно на това място в готовата работа ще се намира долният „полуразцъфнал“ цветец. Именно долният, а не горният, като символ на оживяващата надежда в момент, когато на пръв поглед всичко е потънало чак на дъното. Винаги може да падне човек. Но и да стане, може винаги. Слаб е не онзи, който се е препънал, а онзи, който не е намерил у себе си сили да стане и да продължи.

Ето че сега листът от край до край е покрит с разноцветни петна от маслени пастели. Художникът разтвори в малко вода черна акрилна боя, погрижи се тя да не стане много рядка и боядиса с нея целия маслен пастел. Остави боята да изсъхне и хвана отвертката, започна да драска с нея линии, завъртулки, примки. Отвертката сваляше пласта черен акрил и откриваше долния пастелен слой, поради което всички линии и фигури се получаваха преливащо многоцветни.

Беше разделил единствената стая в жилището си на две части. В едната беше обикновен московчанин, който яде, пие, спи, прави любов с приятелката си, чете книги и гледа телевизия, седи пред компютъра.

В другата — творец, художник, едноличен властелин в собствения си измислен свят, състоящ се от цветове и линии. Това са наистина божествени линии, в които за него е съединено и вплътено всичко най-изискано, най-прекрасно на света. Тези линии са връх на майсторството, сияещ и недосегаем връх. Един-единствен човек през цялата история бе могъл да създаде тези линии. И само още един можа безупречно да ги повтори.

Той работи, а в главата му звучат думите: „Мислиш, че просто не си имал късмет? Мислиш, че просто си се препънал на място, където другите не са се препънали? Всичко обаче е било предопределено, били са взети всички мерки ти да се препънеш. Мислиш, че случайно са сменили единия с другия? Не, било е предварително преценено. Било е в нечия изгода. И теб са те направили жертва на тази изгода“.

Думите започнаха да звучат още когато той тепърва избираше цветовата гама пастелни петна. Именно те, думите, настройваха художника всеки път, като пробуждаха определени емоции и го караха да предпочита едни или други цветове. Той избираше и акрила чрез вслушване в своето вътрешно състояние. Понякога му се искаше да работи с небесносиньо, понякога с червено, понякога със зелено или жълто. Но днес избра черния цвят. Надничачи изпод черния фон цветове на мъката и равнодушието и проблясъци на надежда.

Без думите вдъхновението не идваше и линиите се получаваха неточни и неизразителни, не идваше и чувството за цвят. Всеки път, когато работеше над своите платна, той чуваше думи. Винаги различни. И ги произнасяха различни гласове — мъжки, женски, детски, старчески. Гласовете звучаха различно, някои сред пълна тишина, някои на фона на шумове или музика, едни приглушено, други гръмогласно. Природата го бе наградил с великолепна слухова памет. И сега именно паметта беше източникът, който му даваше сили да диша в единия свят и някак да живурка в другия.

До късно през нощта Роман Дзюба не можа да се отърве от неприятния вкус, който му бе останал от първото опознаване на следователя Баглаев. След като се трепаха цял ден да търсят свидетели и доказателства, Улянцев и Дзюба вече смятаха да се прибират по домовете си, когато следователят звънна на мобилния на Фьодор.

— Пфу, дявол да го вземе — изтърси ядосано Улянцев и пъкна телефона в джоба си, — хем смятах днес да си взема компенсацията за

денонощното! Нали той вчера каза, че само ще получи разрешението от съдията и толкоз! Ама не, не го свърта него, не може да си почива като хората. Да вървим!

— Къде? — не разбра Роман.

— Къде, къде? При Баглаев. Да се отчитаме за постигнатите успехи.

След подобна характеристика романтичният и влюбен в професията си Роман Дзюба очакваше да срещне следовател, също тъй предан на делото си и мислещ като самия него. Когато видя пред себе си атлетичния русокос четиридесетинагодишен мъж с приятно лице и предразполагаща усмивка, надеждите му укрепнаха. И колкото повече се убеждаваше, че на Тимур Ахмедович всъщност му е безразлично кой е убил Михаил Болтенков, толкова се усилваше разочарованието му. За него беше важно да се окаже прав. Във всеки случай именно така се стори на Дзюба след срещата му с Баглаев, който бе получил акта за арестуване на Ламзин и затова бе крайно доволен, когато Фьодор Улянцев с подробности му разказваше за свидетелите, готови да дадат показания, че Ламзин се е заканвал да убие Болтенков. А когато Роман предпазливо изрази съмнения във виновността на Ламзин, следователят го прекъсна доста безапелационно. Това подейства на Дзюба като шибване с камшик, той избухна веднага.

— Вие сте извършили обиски на четири места, плюс в колата на Ламзин — стават пет. И нищо не сте намерили! Нито оръжието, нито ръкавици, нито дрехи със следи от барутни частици. Аз не вярвам, че един обикновен тренъор по фигурно пързаяне може за толкова кратко време да премисли всичко и да се отърве напълно от веществените доказателства. Не вярвам! Той не е знаел, че Болтенков ще дойде в дома му да говорят, значи не е могъл предварително да премисли и организира всичко това.

— Ама успокой се с тия обиски, де — намеси се Улянцев, който напълно споделяше позицията на следователя. — Откъде знаеш кой какво може или не може да премисли? Ами че той би могъл да излезе на улицата, да хване кола, за три-четири минути да се отдалечи на значително разстояние, защото нощем пътят не е натоварен. Там да изскочи за минутка, да изхвърли всичко в контейнер за боклук, да се качи в колата и да се върне на мястото, откъдето е тръгнал. И после да потича. Ето, съседите са видели как той се е прибрал запъхтян.

— Е, да — кимна Роман. — Но нали той не отрича, че е тичал.

Улянцев демонстративно замълча и се извърна, за да покаже с целия си вид, че с такива упорити глупаци е невъзможно да се работи и просто е смешно, че на „Петровка“ намират тези зелени хлапаци способни да „оказват методическа помощ“. Фактът, че зеленият хлапак беше само с две-три години по-млад от самия Фьодор, ни най-малко не смуцаваше Улянцев.

— Слушай, Дзюба — уморено продума Баглаев, — ти какво искаш? Ние с тебе виждаме едни и същи факти. Само че за мен те са свидетелство, че Ламзин има връзка с убийството, а за теб са свидетелство за неговата невинност. И ти можеш да си завреш мнението знаеш къде, защото...

Дзюба дръзко го погледна в очите.

— Да, знам, защото вие сте шефът тук. Като в американски филм.

Баглаев го погледна укорително и неодобрително поклати глава.

— Не знам как е в американските филми, но в руския наказателен кодекс, член петнайсети, е казано ясно: функциите по обвинението, защитата и разкриването на криминално деяние са отделени една от друга и не могат да бъдат възложени на един и същи орган или на едно и също длъжностно лице. На мен е възложена функцията по обвинението, както и на теб, момче. И на Фьодор. И на всички, които влизат в състава на оперативно-следствената група. И нито един от нас няма право да поема функцията на защитата, дори ако много му се иска, разбра ли? Така че не си навирай носа, където не ти е работа, и не си навличай чужд костюм. Уважавай закона. А ако проявяваш своеволие, ще трябва да ти напомня, че следователят е лице процесуално самостоятелно и независимо. Затова каквото кажа аз — това ще е.

Като финал на работното съвещание Тимур Ахмедович нареди на оперативните работници да хвърлят всички сили за отговора на въпроса откъде, кога и при какви обстоятелства Ламзин се е сдобил с пистолет.

— Ти изясни ли дали е получавал разрешение за притежаване на оръжие? — попита следователят Фьодор.

— Не е получавал — моментално отговори той.

— Значи веднага отхвърляме легалните начини — кимна Баглаев. — Работим само по нелегалните. Трябва да търсим и да разпитваме всички поред. Може Ламзин да е питал някого откъде може бързо да намери незаконно оръжие.

— Ако можехме да знаем точно какво оръжие е имал — жално изхленчи Фьодор. — Девет милиметра — това е всичко, което знаем. А тия деветмилиметровите, са безброй! Кога балистиците ще дадат отговор?

Следователят, за радост на Дзюба, погледна Улянцев като да беше малоумен.

— Ти да не работиш за първи ден? Като дете си, ей богу! Порано от седмица балистиците няма да ни дадат отговор.

Така че ще трябва да почакаме. Разбира се, аз се обаждах, молих да го направят по-бързо, но каква полза? Не се е родил още следовател, който да не се обади на експертите и да не помоли за по-бърза работа. Така че за „по-бързо“ чака същата опашка като за всички други експертизи.

— Но поне обещаха ли? — с надежда попита Фьодор.

— Обещаха — позасмя се Баглаев. — Но не особено твърдо. Така че на твое място не бих разчитал на бърз резултат.

По пътя към къщи Роман прехвърляше в паметта си всеки момент от разговора в кабинета на следователя, възстановяваше си всяка реплика в опит да напипа онази единствена възможност, която ще му позволи, без да нарушава субординацията, все пак да измести работата по разкриването на убийството в друга посока. Може би Тимур Ахмедович не забелязва очевидното по някакви причини? Може би той, Роман Дзюба, трябва да използва някакви по-силни аргументи, да намери някаква нова информация, която позволява ситуацията да се погледне под друг ъгъл?

Не, Дзюба не успяваше да го направи. И не успяваше, защото на следователя Баглаев не му трябваше работа по разкриването на престъплението. Той смяташе убийството на Михаил Валентинович за вече разкрито. И от оперативните работници искаше само едно: доказателство за виновността на Ламзин, което ще му позволи да приключи следствието, да състави обвинителния акт и да предаде делото в съда.

Дзюба разбираше, че следователят не е идиот, че той прекрасно вижда слабостта на позицията си. Но тъй като бяха извършени задържането и обиските и бе получено разрешение за задържане под стража, на Тимур Ахмедович никак не му се искаше да признае, че може и да е сгрешил. Баглаев щеше да прави всичко, за да докаже, че е прав. Нямаше да бъде непредубеден. Налагаше се Дзюба да направи нещо по този въпрос.

— Рома, хайде все пак да ти сложа да хапнеш нещо — угрижено каза майката на Дзюба, която надникна в стаята му. — Ами че гладен си...

Но Роман беше толкова разстроен, че отказа да вечеря. Още дълго лежа в пълен мрак на дивана с ръце под главата и наблюдава как по тавана прескачат светлинки от минаващите зад прозореца автомобили. Трябваше да вземе душ, да си оправи леглото и да си легне. Или поне да включи компютъра. Но кой знае защо не му се искаше.

Напоследък техните срещи почти винаги завършваха с изясняване на отношенията. Всичко започваше мило и приятно. Антон идваше при Лиза, ако се бе освободил не много късно, двамата вечеряха или просто пиеха чай, после се любеха. Понякога, ако Елвира можеше да остане с децата през нощта, Антон оставаше у Лиза до сутринта. Но преди да се разделят, момичето все по-често заговаряше за желанието си редовните им срещи да влязат в режим на съвместен живот. Антон прекрасно знаеше мнението на бащата на Лиза, Владислав Николаевич, по този въпрос, но чувстваше, че проблемът не е само в това. И дори, честно казано, изобщо не е в това. А в какво е — не можеше и не можеше да разбере. Нещо го ядеше отвътре, дразнеше го и сякаш го възпираше: не прави това! Ала аргументите, които за Антон изглеждаха разумни, за Лиза не бяха сериозни. И самият той разбираше, че това не са основателните причини. Далеч не са. А кои бяха истинските? Той нямаше отговор.

Ето че и днес в отговор на поредния въпрос на Лиза „Мислиш ли нещо за женитба?“ той отново, както и миналия път, отвърна:

— Ти не бива да се омъжваш за мен. Отношенията ни са безперспективни.

— Но аз искам! — навъси се Лиза и тропна с юмруче по масата, на която пиеха чай. — Искам да стана твоя жена! И ти го искаш.

В това обаче Антон Сташис някак се съмняваше. А може би това бяха глупави съмнения, предизвикани от всички други обстоятелства?

— Лиза, баща ти никога няма да ти позволи!

— Ами нека! От къде накъде трябва да му искам разрешение? Не съм дете в края на краищата!

— Готова ли си да рискуваш отношенията с баща си? — Антон не успя да скрие недоверието и дори неодобрението си и това, разбира се, не остана скрито за Лиза. Нейните големи тъмносиви очи изсветляха и станаха студени.

Антон беше човек, рано изгубил семейството си, затова много ценеше роднинските връзки и смяташе, че те в никакъв случай не бива да се пренебрегват. Лиза бе израснала в любов, тя имаше майка и баща, новата съпруга на баща ѝ, съпрузите на майка ѝ, поради което възприемаше като даденост, като нещо разбиращо се от само себе си наличието на обичащи я и обичани роднини. И през ум не ѝ бе минавало колко тежко и самотно е да се живее без близки, така че сега тя бе готова да скъса дори отношенията си с баща си. Кое не беше приемливо. Самата тя после нямаше да прости тази своя жертва на Антон и щеше да го бодне с нея в очите при всяка възможност.

— Лиза, разбери, моля ти се, бракът с мен не е вариант за тебе. Ти няма да зарежеш кариерата си, своята дисертация и да се превърнеш в домакиня, нали? Трябва ти съвсем друг съпруг.

Тя стана от масата, отиде до стената и застана с ръце, скръстени на гърдите.

„Затвори се — машинално си отбеляза Антон. — Не иска да ме чуе.“

— Така значи?! Вълнува те кариерата ми? Ами направи нещо, така че тя да не пострада. Казваш, че не можем да бъдем заедно, но при това не правиш нищо, за да можем. Ни-щич-ко!

— Какво искаш да направя? — уморено попита той.

— Ти толкова си се вкопчил в работата си, а ако наистина искаше да се ожениш за мен, щеше да помислиш как да я смениш.

Всеки път едно и също. На това място Антон обикновено също става, облича се, мълчаливо целува Лиза, казва: „Хайде да не се караме, мила“ — и си тръгва.

После се чувства ужасно виновен, защото разбира, че Лиза е права, и същевременно, че нещо му пречи да се съгласи с нея. Това го

тревожи все повече и повече, и той не може да си намери място от яд, и е нервен, и не знае какво ще прави, когато годеникът на Еля най-сетне приключи с бракоразводните си дела и официално оформи отношенията си с Елвира, след което, според собствените му уверения, няма да допусне съпругата му да работи като бавачка на чужди деца. Жена му трябва да стане стопанка на дома му и майка на общите им деца и в посочените планове няма да остане място за Василиса и Стъопка. От тази гледна точка женитбата за умна, красива, самостоятелна, при това влюбена в него млада жена изглежда единственият реален и удачен вариант.

Докато пътуваше по добре осветеното шосе към своя район, Антон Сташис изведнъж си помисли, че всъщност не му се жени много за Лиза. Да, беше силно влюбен в нея, беше увлечен и когато тя за пръв път заговори за брак, я подкрепи с ентузиазъм и дори започна да гради някакви вълшебни планове. Ала ето че напоследък все по-често започна да се замисля, че това не му е нужно. Или все пак му е нужно? Може би просто нещо не разбира?

Подразделенията на Главното управление на вътрешните работи на Москва, както е известно, са разположени не само в голямото красиво здание на „Петровка“ 38, но и в по-обикновени сгради в близките улици, по-точно — в уличките „Колобовские“. Именно там, на „Втора Колобовская“, Роман Дзюба се сблъска с Надежда Игоревна Риженко, следователка, с която неведнъж бе работил по различни дела. И дори дълго време беше влюбен в дъщерята на Надежда Игоревна, Лена, която не обръщаше никакво внимание на непохватния кавалер.

— Рома! — радостно възкликна Риженко. — Откога не съм те виждала! Е, как се чувстваш на новото място? Доволен ли си, че се премести?

— Ами май е нормално засега — усмихна се в отговор Дзюба.

— А защо не се отбиваш у нас? Впрочем, както разбирам, си сложил точката на Лена? Увехна вечната любов, а?

Дзюба се смути. Той наистина бе охладнял към Лена Риженко, хем това се бе случило внезапно, само за няколко минути. Оттогава бе престанал да използва всеки възможен повод да се отбие в дома на следователката.

— Хайде не се изчервявай, де — разсмя се Надежда Игоревна. — Всичко е наред, не ти трябва въртиопашка като моята Ленка. Ти си

святно момче и ти трябва сериозно момиче.

„Трябва ми Дуня — помисли си той, дори без да забележи, че при мисълта за нея неволно започна да се усмихва. — Само с нея ми е хубаво. И само тя ме разбира напълно и докрай. Вярно, не знам защо, но мама никак не я харесва: оценителка в зложна къща, без висше образование, от обикновено семейство. Виж, Ленка Риженко сигурно би ѝ харесала. Но аз пак ще се ожена за Дуня.“

— Значи не ми се сърдите? — някак съвсем по детински попита Роман.

— Радвам се за теб, глупчо! С моята Ленка щеше много да патиш.

И внезапно Дзюба се реши. Макар да разбираше, че решава да постъпи абсолютно неправилно и ще му трият сол на главата за това. Но след вчерашната среща със следователя Баглаев сякаш дяволът на противоречието се бе вселил в Рома. И младият оперативен работник не беше в състояние да надвие този чевръст, хитър и нахален демон.

— Надежда Игоревна, може ли да се посъветвам с вас за нещо?

— Давай — кимна тя, — само че бързичко, трябва да вървя.

— Не, не може да стане бързо — поклати глава Дзюба. — Много има за разказване.

— Тогава ела довечера вкъщи, след осем, става ли? Не бой се, Ленка няма да си е у дома, замина за два дни с приятели извън града.

„Защо го правя? — дълго се чудеше на себе си Дзюба, след като се раздели с Риженко. — Глупак! Ще си изпатя здравата. Но и не мога да не го направя.“

— Ти къде тръгна? — недоволно попита Владислав Николаевич Стасов, когато Анастасия Каменская, след като му предаде отчета си за свършената работа, стана да си върви. — Имам нова задача за тебе.

Настя се обърна към него и направи равнодушна физиономия.

— А не ми ли възлагаш множество задачи? Не, аз, естествено, мога да променя плановете си и за никъде да не заминавам, ама да не се оплакваш, после.

На лицето на Владислав Николаевич се изписаха поред учудване, недоволство, после сарказъм и чак накрая — именно онова, което искаше да постигне Каменская: радост от едно предположение.

— С Лиля ли ще се виждаш? Е, слава богу! Вече мислех, че си решила да игнорираш молбата ми.

— Ха, че как ще игнорирам тебе — позасмя се Настя. — Щерка ти е станала страшно делова, денят ѝ е разпределен до последната минута, недостъпна е. Та ето, Елизавета Владиславовна ми определи да се вместя в четиресетте минути нейно пътуване от Института за държавата и правото на „Знаменка“ до жилището на нейния научен ръководител в района на Кутузовския проспект. Така че днес ще трябва да поработя като личен шофьор на твоята принцеса.

Владислав Николаевич смутено сведе очи. Той напълно справедливо се смяташе отговорен за възпитанието на дъщеря си.

— Ася, и друго исках да ти кажа. Само че не ме убивай веднага. Тя не иска да я наричаме Лиля, както в детството ѝ.

— Така ли?! — От изненада Настя се поспря и дори остави чантата си на бюрото. — А как да я наричам? По име и бащино ли?

— Иска да ѝ казваме Лиза.

— И защо, интересно? Цял живот беше Лиля, какво се е променило сега?

— Настя, хайде не ме тормози, за бога! — примоли се той. — И на мен ми е неприятно, че се налага да те притеснявам. Ами не знам какво да правя с нея. Съвсем я изгървах. Ако я наричаш Лиля, може да ти даде пътя.

— Добре — въздъхна Настя, — нека бъде Лиза.

Лиля, по-точно Лиза Стасова, която Настя Каменская си спомняше като сериозно, но много добро и усмихнато момиченце, се бе превърнала в напълно пораснала млада жена, още по-сериозна. Във всеки случай, когато Настя, приближавайки по „Знаменка“ към сградата, в която се намираше Институтът за държавата и правото, видя застаналата пред входа дъщеря на Стасов, лицето на Лиза беше съсредоточено и строго. Вярно, само след няколко мига го озари прелестна усмивка.

„Прав е Владик — помисли си Настя. — В такова момиче всеки ще се влюби.“

Лиза с важна походка дойде до колата и се качи отпред, до Настя.

— Трябва да стигна до „Кутузовски“, в района на Триумфалната арка — делово каза тя. — Там ще ви покажа къде точно.

— Слушам, генерале мой — усмихна се в отговор Анастасия. — А няма ли да се поздравим?

— Не се формализирайте — строго отговори Лиза. — С Вас се поздравихме вече днес, по телефона. Лельо Настя, хайде да минем веднага на темата! Татко ли ви прати? Заради Антон?

— Точно така — въздъхна. Настя, — и тъй като отдавна и нежно обичам татко ти като приятел и го уважавам като старши колега по професия, не можах да му откажа. Затова хайде да ти кажа всичко, което смятам за нужно, ти мълчаливо ще ме изслушаш, ще те закарам докъдето трябва, и ще се разделим взаимно доволни. Съгласна ли си?

— А, да ги нямаме такива! — тросна се момичето. — Ако не съм съгласна с нещо, няма да мълча, не се надявайте.

Ясно. Тежък характер, самомнение, липса на умение да се договаря и да постига взаимно приемливи компромиси. Да, изглежда, съпругата на Стасов Татяна има право да смята, че за Лиза ще е полезно да се озове в ситуация, която поне малко ще я отрезви.

— Добре — сговорчиво кимна Настя, — ако не си съгласна, възразявай, ще обсъдим твоите аргументи. Не смятам да те убеждавам или агитирам, просто искам да разбера твоята позиция. Може именно ти да си права, а не баща ти. Убеди ме и тогава ще мога да те защитя пред него. Ето, виж какво имаме налице: Антон, баща на две малолетни деца, с твърде тежка професия, при която той не може нито да разполага с времето си, нито да планира каквото и да било, включително отпуск и почивни дни. Нужна му е бавачка за децата му, сега той има такава, но много скоро няма да има. Антон няма пари, за да плаща на друга детегледачка. Да, той е почтен и разумен човек и не би се оженил за първата срещната с единствената цел да се сдобие с безплатна бавачка за хлапетата. Ще се ожени само по любов, това е ясно. И какво ще стане, ако се ожени за теб? Как си представяш вашия съвместен живот? Обясни ми, а аз ще се постарая да убедя баща ти, че това е разумно и реално.

Лиза помълча известно време, после заговори:

— Антон е егоист. Да, той има проблем, не споря, но проблемът му може да се реши лесно. Но Антон не иска да направи нищо сам, за да реши проблема си, той иска да го реши за сметка на други хора.

— Сериозно? — искрено се учуди Настя. — И как се решава проблемът?

— Много просто — сви рамене Лиза. — Антон иска да работи само там, където му е интересно. Той е абсолютен егоист, не иска в

името на децата си да смени работата и да се занимава с нещо, което не му е толкова интересно, но за което се плаща добре. Трябва да смени работата си, трябва да започне работа, за която ще му плащат достатъчно, за да поддържа бавачка. Това е решението.

— Колко интересно — проточи саркастично Настя. — И къде според тебе трябва да отиде на работа?

— Ами как къде? Юристи са нужни навсякъде и получават много добри пари.

Ясно. Млада наивница с глава, напълнена с какви ли не фантазмагории и глупости от интернет.

— Скъпа Лиза, много ми е мъчно, че те огорчавам, но вие всички живеете с някакви илюзии относно парите — къде и как могат да се спечелят. Смяташ, че юристи са нужни навсякъде? Това е мит, скъпа моя. Добри пари получават специалистите в областта на данъчното и на гражданското право, онези, които си имат работа с арбитражния съд, с правовото регулиране на проблемите на собствеността. Антон не е учил тези неща, той е специалист в тясна област — наказателно право, процеси, оперативно-издирвателна дейност, криминалистична тактика. Не е вещь дори в криминалистичната техника. На кого е потрябвал с такава специалност?

— Какво приказвате, лельо Настя? Ами адвокатурата? Нека стане адвокат, да се занимава с наказателни дела, там може да печели нормално.

Ох, господи! Настя Каменская тежко въздъхна. На какво са ги учили в този институт, да се чудиш просто. Вероятно на чисто законодателство, но далеч не на практическото му използване. От институтските аудитории излизат ей такива отличници, постъпват в аспирантури, пишат дисертации, стават кандидати на науките, започват самите те да преподават и да учат студентите. На какво ги учат? Незнайно на какво. На същото, на което са учили тях. А като вземем предвид, че по време на обучението в института тези студенти понякога гледат и сериали по телевизията, лесно е да предположим какъв коктейл от митове и глупости се е загнездил в главите им. Ще трябва да ограмоти това момиче.

— Сигурна ли си? — попита с горчивина. — Ти лично изобщо работила ли си в тази област? За да печели добре и честно като адвокат, човек трябва да има солиден опит. От новаци не се получават

звезди в адвокатурата, можеш да ми повярваш. Новакът, при това дошъл от полицията, ще бъде използван по строго определен начин, защото той все още не умее нищо повече от полицейския си опит, но пък има много полезни познанства, а трябва да яде всеки ден. Ето например ти, почти кандидат на науките, знаеш ли какво трябва да прави един адвокат, ако смята да подаде до следователя молба за разпит на нов свидетел, а не може да влезе в сградата на следствения комитет, защото не го пускат там? И самият следовател не вдига телефона. Или му казва, че е въвн от сградата и днес вече няма да се върне.

— Там долу има кутия за такива молби — бързо отговори Лиля, — именно за такива случаи.

— Правилно — кимна Настя с усмивка. — Той пуска молбата в кутията, а после става ясно, че тя не е регистрирана в секретариата и следователят не я е получил. Свидетелят не е бил разпитан. И вече не може показанията му да бъдат изслушани в съда, защото тези показания не фигурират в материалите на предварителното следствие. Какво трябва да направи адвокатът, за да не се случи това?

Лиля мълчеше навъсена.

— Именно — констатира Настя. — Не знаеш. И нито един начинаещ адвокат не знае. Защото това идва само с опита. А онези, които още нямат опит, ги използват по малко по-различен начин. Ти какво, да не искаш Антон да печели пари с помощта на подкупи? Дори теоретически да може да се съгласи на това, като погази своята честност, той пак няма да има право да го стори, защото рискът е много голям. Какво ще прави, ако го заловят на местопрестъплението и го вкарат в затвора? Какво ще стане с децата му? Нали трябва и за това да помисли.

Лиля седеше навъсена и хапеше долната си устна.

— Може да работи в охранителна агенция — отговори накрая, — и там плащат добре, във всеки случай повече, отколкото в полицията, парите ще стигат за бавачка. Антон е в прекрасна физическа форма.

Ах, колко умно! Същинска детска градина!

— Ако отиде в охранителна фирма, за да използва физическите си качества и умението си да стреля, това ще е не по-малък риск и самотният баща Антон няма право да го поема — търпеливо обясни Настя.

Всъщност беше дори странно, че самият Стасов не бе казал всичко това на дъщеря си. Впрочем сигурно бе прибягвал до същите аргументи, които бе изложил пред Настя: кариерата, децата, ревността и прочее. Ами да, ясно е, Лиза в разговорите с баща си винаги е защитавала своя любим, та нали иска да се омъжи за него и смята за свой дълг да докаже, че Антон е свестен, най-добрият от всички. Затова не би могла да заяви на баща си, че смята Антон за егоист. Така че разговорите им не са засягали тези теми.

— Човек би помислил, че в работата на оперативния работник рисковете са по-малко — ехидно възрази Лиза. — Същото е, само дето парите са по-малко.

Е, това е така. Но с известна разлика.

— Права си — съгласи се Настя. — Рискове има, и то сериозни. Но при тези рискове Антон върши работа, която познава и обича, и я върши с удоволствие. А в работата на охранител за него няма да има никаква радост. Усецаш ли разликата?

Лиза отново замълча, изваяният ѝ профил изглеждаше като каменен. Очевидно времето на диалога бе свършило, бе дошъл редът на монолога. Жалко наистина, че момичето не е готово за конструктивно обсъждане. Значи ще трябва да притисне болното място. Ох, колко не ѝ се иска!

— Лиза, сега ще ти кажа едно нещо, което може да ти се стори обидно и несправедливо. аз не настоявам, че съм права. Само ти предлагам, когато имаш време, да обмислиш думите ми. Съгласна?

— Добре — мрачно кимна момичето.

— Ти обичаш Антон и искаш да се омъжиш за него. Но Антон не може да се ожени за тебе, защото няма право да разрушава живота и кариерата ти, а това би било неизбежно, като се имат предвид неговите финансови възможности и липсата на бавачка или роднини, които биха помогнали за децата. Дотук всичко вярно ли е?

— Ами да речем... — предпазливо отговори Лиза, която прекалено добре и отдавна познаваше Анастасия Каменская, леля си Настя, за да се отпусне и да не очаква някакво подхлъзване от нейна страна.

— Ти смяташ, че Антон трябва да напусне любимата си работа и да се захване с нещо друго, по-доходно. Тогава ти ще можеш да му станеш съпруга, което много ти се иска, без риск за собствената ти

кариера. Е, скъпа моя Лиза, не ти ли се струва, че именно ти, а не Антон, се опитваш да решиш собствения си проблем за негова сметка?

Лиза мълчеше, но Настя с крайчеца на окото си наблюдаваше лицето ѝ и виждаше, че момичето трескаво търси контрааргументи. Че няма намерение да се предаде. И не иска да признае, че леля ѝ Настя е права. Опърничавя. Самоуверена. Но пък е боец, воюва до последно, а това е хубаво качество.

— Не, не ми се струва — уверено отговори Лиля.

— Докажи — весело предложи Настя. — Ти искаш от Антон определени отстъпки. Добре. А в какво смяташ да отстъпиш ти? Той ще принесе в жертва своята професия, а ти какво ще пожертваш?

Лиля се затрудни да намери отговор на тази нападка.

— Тук, надясно след знака — каза тя, като се престори, че внимателно разглежда номерата на сградите. — Почти пристигнахме. Още около двеста метра. Ето там, онзи блок със зелените балкони.

Настя спря пред блока.

— Съжалявам, че те разстроих, скъпа Лиза, но преди да се разделим, искам да ти задам един въпрос. Вероятно изключително неприятен. И не ми трябва отговор. Отговорът е нужен на теб. Така че аз ще те попитам, а ти помисли. Готова ли си?

Лиза, която вече беше хванала дръжката на вратата и беше готова да слезе, я погледна с недоумение и напрегнато отговори:

— Да речем, че съм готова. Какво толкова страшно ще ме попитате, та трябва и да се подготвям?

Настя мислено се позасмя, но се постара да запази сериозна физиономия.

— Сигурна ли си, че Антон много иска да се ожени за теб?

Това беше удар под кръста. Настя дори се засрами за няколко секунди. Лицето на Лиза се разкриви едновременно от болка и омраза. Ето, сдоби се с още един враг, и той не е някой закоравял мошеник или подъл негодник, а младо момиче, наивно и неопитно, неизпитало още истинската болка, която рано или късно причинява личният живот. Не, не я бива Анастасия Каменская за наставник на младежта, определено не я бива! И с осемнайсетгодишния си племенник не се справя, и с двайсет и шест годишната Лиза се скара, не можа да намери верния тон и нужните думи. Обиди момичето.

Но ако на Лиза Стасова явно не ѝ достигаше жизнен опит, то сила на духа имаше предостатъчно. Бавно слезе от колата, изправи се в цял ръст и преди да затвори вратата, силно и отчетливо произнесе:

— Да, сигурна съм. Антон ме обича и иска да се ожени за мен. И ще се ожени. Обещавам ви.

Обърна се и тръгна към входа. Настя гледаше след нея и насмешливо си мислеше, че бездарно бе провалила задачата, поставена от Стасов. Както и да е, не ѝ е за пръв път. Вярно, след всичко това настроението ѝ не беше добро, но пък днес можеше вече да не се връща в офиса и вместо това да отиде на стрелбището. И да изпита удоволствие от тренировката. Настя Каменская открай време обичаше да стреля, но докато работеше в полицията, така и не намираше време за редовни тренировки. Издържаше блестящо ежегодните зачоти в служебното стрелбище, но винаги бе искала повече. Ето че сега, когато се пенсионира, получи такава възможност. И стрелбища се появиха много, и време се намираше.

Докато пътуваше с колата си към Ала Владимировна Томашкевич, Олга Виторт току поглеждаше към магазините по пътя и си мислеше с какво ли друго би могла да зарадва актрисата. Всякаква дреболия би свършила работа: паста от любимата ѝ сладкарница, ново списание с нейно интервю и снимка на обложката, албум на любимия ѝ певец, чиито песни Ала бе слушала до безкрай още като младо момиче. Толкова ѝ се искаше да ѝ достави поне мъничко удоволствие!

Тя спря пред скъп супермаркет, който се славеше с прясно изпечени сладкиши от бутертесто, бързо купи кроасани с шоколад, върна се в колата и сложи пакета на седалка, до загънатата в хартия и превързана с въженце картина в рамка. Олга беше дала платното в работилницата за рамки, днес бе взела картината и сега я носеше на Ала Владимировна. Господи, толкова малко може да направи за нея! Готова е да преобръща планини, да пресушава морета и да извършва всевъзможни подвизи в името и в чест на тази жена, на тази велика актриса, а ето че е принудена да се задоволява с такива дреболии, като рамкиране и транспортиране на картини. И въпросът не е, че Олга не може да направи нещо, а че на Ала Томашкевич ѝ е нужно толкова малко. По-точно толкова малко от това, което е реално по силите на Олга. Виж, тъкмо това, което наистина и е необходимо, Лара Крофт не

може да ѝ даде. И никой не може. Невъзможно е да се върне на актрисата това, което тя е загубила.

Ала Томашкевич беше с повече от двайсет години по-Възрастна от Олга и това даде на рано осиротялата млада жена възможност да реализира своята нераздадена дъщерна любов. Ответна любов, майчина, тя никога няма да дочака. Но нима това е важното? Олга иска само едно: да служи на своя кумир, да ѝ бъде нужна и полезна, да облекчи живота ѝ с нещо, та било то дори дребно и незначително. Ето, Ала харесва тези картини — и Олга с готовност ги купува, предава ги в работилница, закачва ги по стените. Скоро по стените в просторното жилище на народната артистка няма да остане свободно място. Но за Ала тези доста еднообразни според Олга произведения на живописиста означават много и значи Олга ще ги купува и носи. Ала всеки път се опитва да ѝ ги плати, но тя за нищо на света не взема парите ѝ. И всеки път Олга се учудва: нима не е ясно, че за нея е радост да направи услуга или подарък? Та това е толкова просто, толкова очевидно!

Впрочем вероятно и самата Олга Виторт много неща не разбира. Тя е сигурна, че човек трябва да има цели, постигането на които обективно се оценява като успех. Художникът, автор на картините, трябва да се стреми да стане известен, да участва в изложби, да получава признание и да продава своите творби. А този... Нищо не му трябва, нищо не иска, продава картините си евтино, иска само едно: „Ни — кой не бива да знае. Това е моето условие“. Защо ли?

Когато Антон влезе в кабинета, Роман Дзюба, ядосано мърморейки, измъкваше от принтера поредния лист.

— Тоха, хайде включвай се, защото вече свят ми се зави — жално помоли той. — Слагам всичко, което намирам, на твоето бюро, поне го погледни, а?

Антон разбиращо кимна и взе дебела купчина разпечатки. Да търсиш оръжие, когато знаеш само, че с него е бил изстрелян деветмилиметров патрон, е весела и продуктивна работа. Указанието на следователя да търсят оръжието, което във физически смисъл не бяха успели да намерят, означаваше само едно: внимателно да преровят всички достъпни бази данни или за неразкрити случаи на откраднат подходящ пистолет, или за също неразкрити престъпления, при чието извършване е бил използван пистолет от същия тип. Е, и можем да си представим колко такива случаи се намират в базите

данни при днешното ниво на разкриваемост. Тъпа, но абсолютно необходима работа и за съжаление, единствено възможната, докато експертите по балистика не дадат своето заключение. С деветмилиметров патрон може да се стреля не само с пистолет „Макаров“, този патрон пасва на много видове огнестрелно оръжие. И всички упоменати престъпления с използвани такива оръжия трябва да се намерят, прегледат, обмислят и анализират, да се сравнят с наличните обстоятелства около убийството на треньора Болтенков.

Антон се постара да се съсредоточи върху информацията, която вече бе намерил и распечатал Роман, но някак не успяваше: все не можеше да изхвърли от главата си случая с парцела на „Рубльовка“. От сутринта бе успял да се види със следователя, който бе възбудил и след заключението на пожаротехническата експертиза прекратил наказателно дело поради липса на престъпен състав. Пожарът избухнал поради неизправна електрическа инсталация. Никой не бил виновен. Разбира се, Антон попита следователя била ли е разглеждана версия за умишлено убийство на младо момиче на име Журихина, което изгоряло в къщата.

— Ама какво приказваш? — учуди се следователят. — Кабелите са били неизправни, всичко беше чисто, сто пъти проверихме. Ти какво, в експертите ли се съмняваш? Та нали експертизата бе направена при вас, на „Петровка“, знаеш това. Пък и съседите, които разпитахме, казаха, че Маклигини постоянно се оплаквали, че им спира токът — ту изгаряли бушоните, ту нещо друго, а стопанина за никакви поправки не го бивало, целият бил потънал в науката, отвеян човек. А това момиче, Журихина, изобщо на никого тук не била потрябвала, тя била от друг град, пристигнала едва предния ден, никого не познавала тук. Какви врагове би могла да има?

Това звучеше убедително и Антон нямаше никакви основания да се съмнява в добросъвестността на следствието. Трябваше да изхвърли от главата си изгорялата къща на „Рубльовка“ и да се занимава с новото убийство.

Дзюба току поглеждаше часовника си и в осем и нещо виновенно каза:

— Тоха, ще си тръгвам! Много ми се налага.

Антон се разсмя въпреки умората.

— Знам го аз твоето „налага ми се“! Сигурно ще отърчиш при твоето бижутерийно девойче?

За връзката на Дзюба с момиче на име Дуня, което работело в една от московските заложни къщи, се знаеше отдавна. На Антон никак не му се искаше да се рови сам в многобройните разпечатки, но се сети за Лиза и премълча. Личният живот изисква и време, и уважение, а без него човек не може да мине.

Антон Сташис погледна с тъга затворилата се зад Роман врата и отново се вгълби в дебрите на информацията.

До блока, където живееше Надежда Игоревна Риженко, Дзюба стигна в девет без пет, като напълно разумно сметна, че щом следователката бе казала „ела след осем“, значи е смятала да се прибере от работа в осем и той трябва да остави на домакинята поне един час, за да се преоблече и да вечеря. Добре че Ленка няма да е вкъщи... Впрочем какво го засяга това? Вече от половин година Лена Риженко не съществува за него. Тя и без това не го забелязваше.

Роман натисна копчето на домофона и подскочи от изненада, когато от кутията се разнесе мъжки глас, който весело каза:

— Влизай, приятелю любезни.

Само след секунда Дзюба се сети, че гласът е на Виталий Кирган, адвокат, почти годеник на Надежда Игоревна. Това „почти“ имаше давност точно от времето, когато самият Роман се запозна с Дуня — ноември миналата година, когато Кирган бе направил предложение на Риженко. Надежда Игоревна в първия момент се съгласи, но после незнайно защо се отказа и поиска да почакат още една година, като обеща след тази година да се върнат към обсъждането на възможността да сключат брак. Следователката и адвокатът бяха все така в близки отношения, но по необясними причини Надежда Игоревна не искаше да сключва официален брак.

Докато се качваше с асансьора, Дзюба вече се разкайваше за прибързаното си решение да поиска съвет от Риженко. Защо ли се довлече в дома на жената, след като тя си има любовник, практически неофициален съпруг? Те искат да останат насаме, да си поговорят, изобщо... А ето ти го него с някакви проблеми. От друга страна, Надежда Игоревна сама му предложи да дойде вечерта. Ако толкова й се е искало да прекара времето си насаме с Кирган, щеше да му

определи друго място за среща или изобщо щеше да откаже на оперативния работник.

Риженко му отвори и отвътре веднага го лъхна аромат на ябълков пай. Роман трескаво преглътна и се изчерви от смущение.

— Гладен ли си? — съчувствено попита Риженко. — Сега ще наля чай, а паят ми току-що се изпече. Върви в хола.

С дългата си права домашна рокля, с разпуснатите си коси тя много приличаше на дъщеря си, а под приглушената светлина на запаления в антрето аплик дори не се забелязваше, че е по-възрастна от Лена.

Виталий Кирган седеше до сервираната за чай маса и весело се усмихваше. Със скъпия си анцуг и пантофите той изглеждаше като гостоприемнен домакин в тази къща.

„Защо ли Надежда отказва да сключи брак? — мярна се в главата на Дзюба. — Нали и без това Виталий фактически живее тук, ето, и пантофите си е донесъл, има и домашен анцуг да се преоблече. Човек не може да разбере тези жени...“

— А ето че и младият съперник пристигна — високо заяви адвокатът и насмешливо погледна Роман. — Много си чевръста бе, Надежда! Само дето си пообъркала графика на посещенията, поканила си ни за един и същи час. Но аз съм човек благороден, няма да преча на вашата страстна любов, вие останете, господине, а аз ще вървя. Каква работа имам тук аз, старият дръвник, а, Надежда?

— Тъй ами — Риженко влезе в хола, понесла голяма плоска чиния с току-що извадения от фурната пай. — Защо да седиш тук? Върви се разходи, а ние с Роман ще пийнем чай и ще си поговорим за любов. Ти дойде да си говорим за любов, нали, Рома?

Дзюба се притесни. Вече от две години и половина познаваше и следователката, и адвоката, но и досега не можеше да свикне със своеобразния им стил на общуване. Младият оперативен работник постоянно имаше чувството, че те всеки момент ще се скарат.

— Ами... — смотолев и той, докато се опитваше да реши как най-добре да отговори, та да не нажежи обстановката още повече.

— Какво „ами“? — вдигна вежди Риженко. — Не искаше ли да поговориш с мен за личния си живот? За какво тогава? Аз пък мислех, че искаш да се посъветваш с мен за момиче.

И отново Дзюба не разбра дали тя говори сериозно, или се шегува.

— Ти седни, Ромка, седни — посочи му Кирган един стол, — възпитаните хора не ядат пай прави.

Докато Надежда Игоревна наливаше чая, адвокатът с бързи точни движения на острия нож разреза кръглия пай. Дзюба с възхищение наблюдаваше колко ловко борави Кирган с огромния нож.

— Сръчен сте, Виталий Николаевич — каза със завист. — Когато аз се опитвам да отрежа нещо, мама винаги казва, че от това, което правя с ръце, а не на компютъра, може смело да се създаде музей на изродите и семейството ни никога няма да остане без хляб: пред него ще се вият опашки като пред музея на Мадам Тюсо.

Той бързо излапа първото горещо парче пай и започна да разказва обстоятелствата около „треньорския“ случай, за своите съмнения, че задържаният е виновният и че следователят твърдо държи на обвинителната версия.

— Баглаев, значи? — замислено продума Надежда Игоревна. — Да, познавам го. Той е много упорит и амбициозен, има репутация на човек, който нито веднъж не е допуснал необосновани задържания или обиски, затова е ясно, че много се страхува да не загуби тази репутация. Планини ще обърне, за да докаже, че е прав. Но е напълно възможно наистина да е прав. Какви други основания имаш да се съмняваш, освен тези, които вече ни каза?

— Разбирате ли, аз видях хората, които вярват в Ламзин, и спортистите, и техните родители — неуверено каза Роман.

— И какво? — иронично попита Кирган. — Добре, видял си ги. Да не би да има някаква особена порода хора, за които от пръв поглед става очевидно, че винаги и във всичко са прави и никога не грешат?

— Ами не, аз просто не знам — окончателно се обърка Дзюба и премести пълен с молба поглед към Надежда Игоревна, защото му се стори, че тя го гледа съчувствено и с разбиране. Не като Кирган с неговия постоянен сарказъм и недоверие към всеки и към всичко. — Не знам защо, но изведнъж, само за миг взех, че им повярвах. Нали понякога става така?

Риженко се разсмя:

— Разбира се, става. И на мен сто пъти ми се е случвало. И на Виталий Николаевич също. Но това не е аргумент за съда.

— А кое е аргумент?

— Е, ти прекрасно знаеш, Рома. — Тя му доля още чай.

— Търси. Ако намериш, браво, не намериш ли — значи си се изложил.

— Но как да търся, когато следователят ме товари с търсене на улики, които доказват виновността на Ламзин? И кодекса ми навира в муцуната, цитира ми членове от закона — че нали, нямал съм право да се занимавам с търсене на доказателства, нужни за защитата, че държавата ми била отредила да се занимавам само с обвинението. Нали трябва да му се отчитам, а време откъде? И изобщо...

Докато Надежда Игоревна беше сериозна, от лицето на Виталий Кирган не слизаше усмивката. Той слушаше оперативния работник и сякаш искрено недоумяваше: как може човек, който не е за първа година в полицията, да остане толкова наивен и романтичен, вярващ в тържеството на справедливостта и човешката доброта и почтеност.

— Значи адвокатът трябва да се занимава с това — каза той. — Твоята задача е друга, Рома. Твоята работа е да изпълняваш поръченията на следователя и да издирваш убиеца. А задачата на адвоката е да докаже невинността на човека, който не е убивал. Така че издирвай истинския убиец, щом не вярваш, че е Ламзин. А пък адвокатът ще се погрижи да не осъдят невинен човек. Между другото, кой е адвокат на Ламзин?

— Не знам. Тоест към момента на задържането и първите разпити са канили някого, някой дежурен ще е бил вероятно. А защо вие не се заемете? — с надежда попита Дзюба.

И се изненада от себе си: защо тази мисъл му хрумна едва сега, а не преди час, когато видя адвоката? Хем би било толкова хубаво! Виталий Николаевич вече бе доказал, че прекрасно умее да се справя със защитата на неоснователно заподозрени и обвинени хора!

Но Кирган само сви рамене и отново на лицето му се изписа иронична усмивка.

— Още никой не ме е канил — отговори той.

— Е де, Виталий Николаевич — примоли се Дзюба, — хайде моля ви, знам, че можете, тогава толкова много помогнахте на Наташа Аверкина!

Кирган вдигна длан и лицето му моментално стана сериозно.

— Рома, успокой се. Ако толкова ти се иска — нека съпругата на задържания ми се обади. Ще я консултирам, заради тебе безплатно и без да чака ред. А после тя сама да решава ще сключи ли договор с мен, или не. И я предупреди, че ако пожелае да представлявам интересите на мъжа ѝ, това ще ѝ струва доста скъпо, защото аз ще трябва да използвам частни детективи. А това струва пари, и то много. Ще може ли да плати? Защото знаеш ли как се получава често: хората се надяват, че мога да им помогна, а когато после научат колко ще струва това, изпадат в истерия — вече мислено са победили, дал съм им надежда и в един момент въпросът опира до пари. Аз мога и безплатно да поработя, това си е моя лична работа, но на детективите ще трябва да се плати, няма как.

— Благодаря, Виталий Николаевич — разпалено заговори Дзюба. — Страшно много ви благодаря! Още утре ще се видя с жената на Ламзин и ще ѝ кажа. Само че тя ще ме попита за колко пари става дума, поне приблизително. Какво да ѝ кажа?

Адвокатът разпери ръце.

— Е, приятелю любезни, това не мога да ти кажа точно. Средно работата на адвоката по наказателно дело може да струва от трийсет до шейсет хиляди рубли в зависимост от сложността и продължителността на процеса. Но повтарям, изключително от уважение към нашето старо приятелство съм готов да работя по договор срещу чисто символично заплащане. Виж обаче колко ще трябва да се плати на частните детективи — това зависи от задачите им. А обемът на техните задачи ще зависи от това, което вече има налице в разследването, и от това, което тепърва може да се появи в него. И докато не се запозная с материалите по случая, не мога да говоря за задачите, които бих поставял на детективите. Разбра ли ме?

— Виталий — с недоволен вид заговори Надежда Игоревна, която разтребваше масата, — ако смяташ, че мога да се омъжа за човек, който пилее семейния бюджет, много се заблуждаваш. Каква е тая работа срещу символично заплащане? Днес ще направиш отстъпка заради Ромка, утре ще ти дожалее за доверителя, а вдругиден ще тръгнем по просия, защото ще работиш напълно безплатно. Не, драги, с такива благородни пориви ние с тебе няма да създадем семейство.

И отново Роман Дзюба се уплаши, че заради неговата молба сега пак ще започне кавга. Нима Надежда Игоревна сериозно мисли така?

Нима у нея няма нито капка съчувствие към човека, който според твърдото убеждение на оперативния работник няма нищо общо с престъплението? А той, глупакът, смяташе, че следователката Риженко е добър и справедлив човек.

— Ах, колко сте била користолюбива, Надежда Игоревна — патетично изрече Кирган. — Извънредно съм ви благодарен, госпожо, но никак не бях очаквал от вас такава подлост, защото съм съвсем обратното на човека, за когото ме смятате.

И едва когато чу доста преиначения цитат от Островски и последвалия го продължителен весел смях на следователката и адвокатата, Дзюба се успокои.

Тази сутрин Наталия Сергеевна Ламзина сякаш не беше на себе си. Вчера все някак успя да се стегне и що-годе добре да работи, да проведе занятията със студентите и дори да свърши едно-друго в домакинството си. Днес имаше свободен ден, без занятия, но Наталия Сергеевна се събуди с чувството, че главата ѝ е пълна с памук, ръцете ѝ се тресяха и не можеше да се съсредоточи върху нищо. Дълго не можа да си спомни къде е сложила купения вчера пакет кафе, после стъписано гледа кафемелачката и се опитва да се сети кое копче трябва да натисне. Когато на вратата се позвъни, тя, въпреки отдавна създадения навик, дори не погледна през шпионката и не попита кой е. Просто завъртя ключа и отвори.

На прага стоеше рижав як наглед младеж с пронизващо светлосини очи. Ламзина се опита да си спомни кой е, но не можа и помисли, че е някой от бившите ученици на мъжа ѝ или пък момчето е сбъркало адреса.

— Наталия Сергеевна? — въпросително я погледна право в очите рижавият младеж.

— Да. Какво желаете? Кой сте?

— Аз съм от полицията. Старши лейтенант Роман Дзюба. Може ли да вляза?

Тя мълчаливо се отдръпна и направи път на гостенина. Сега ще трябва да свиква с постоянното общуване с хората, които арестуваха Валера, защото го смятат за убиец. Само да знаеше какво трябва да направи, за да ги убеди в обратното! Толкова се стара, толкова обяснява, привежда аргументи, но онези двамата, които я разпитваха няколко часа, не искаха нищо да слушат и разбират. Ето сега още един,

сигурно също толкова настойчив и злобен, вероятно и той иска да вкара мъжа ѝ в затвора за убийство. Което той не е извършил... Или все пак той е убил Миша Болтенков? Наталия Сергеевна нямаше точен отговор на този въпрос. И нямаше смисъл да крие това от себе си.

Все така мълчаливо тя влезе в хола, седна в един фотьойл и зачака новите въпроси. Разбира се, щяха да бъдат неприятни. Рижавият младеж на име Роман скромно приседна в края на дивана и тя, нали беше бивша спортистка, машинално и одобрително забеляза колко изправен държи той гърба си и какви изразителни мускули са издули тънкия му пуловер.

— Наталия Сергеевна, хайде да си поговорим за мъжа ви — подзе той.

Все така мълчаливо Ламзина кимна. Разбира се, за какво друго може да се говори с нея сега? Само за Валера. За това колко е мразел той Миша Болтенков и колко е искал да го убие.

— Валерий Петровия има ли врагове, или просто недоброжелатели?

Въпросът свари Наталия Сергеевна неподготвена. Тя беше очаквала, че сега ще започнат да я питат за пистолета — имал ли го е Валера, или не го е имал. Най-ужасното беше, че на разпита тя не излъга с нито една дума. В тяхното семейство наистина не беше прието да проверяват чантите и джобовете на другия, да ровят в шкафчетата и чекмеджета, където другият слага свои лични вещи. Така че тя не знаеше дали Валера е имал пистолет, или не.

— Разбирате ли, младежо, светът на фигурното пързаяне е едно голямо змийско гнездо, много голямо — отговори тя и добави: — И много отровно. В този свят всички са врагове помежду си.

— Но все пак може би вие бихте назовали някои конкретни имена? — настоя Роман.

Наталия Сергеевна рязко вдигна глава.

— За какво ви са неговите врагове? Искате да отидете при тях и да ги попитате за Валера? Искате те да ви наприказват гадости за него? Искате да съберете доказателства, че мъжът ми е отрепка и е можел да убие Миша Болтенков? Как смеете да идвате тук и да ми задавате такива въпроси?

Тя сякаш чу гласа си отстрани и разбра, че без да забележи, се е развикала. Няколко пъти вдиша дълбоко и се постара да се овладее.

— Щом ви трябва враговете на мъжа ми — изрече вече спокойно, — потърсете си ги сам на друго място. Аз няма да ви помагам да погубвате Валера.

— Извинете, Наталия Сергеевна, много съжалявам, че възприехте така моите думи. Не ме разбрахте правилно. Работата е там, че вашият съпруг открито се е заканвал да убие Болтенков, чули са го най-малко трима души в спортната школа и още толкова в школата за олимпийски надежди, където е работел убитият, и това е факт, който не може да се пренебрегне. Следователят разпита тези свидетели и ще направи своите изводи.

Роман млъкна, макар за Ламзина да бе очевидно, че той желае да каже още нещо. Но или не се реши, или не можеше да намери подходящите думи. Наталия Сергеевна търпеливо чакаше.

— Разбирате ли — заговори най-сетне рижавият полицаи, — естествено, аз не бива да ви казвам всичко това, но... С една дума, лично аз се съмнявам, че Валерий Петрович е виновен, и мисля, че хората, които са научили за тези негови закани, може да са се възползвали от тях и да са си разчистили сметките с Болтенков, като са се прикрили с вашия съпруг.

Наталия Сергеевна си помисли, че не е чула добре. Или отново неправилно е разбрала казаното.

— Вие вярвате, че Валера не е убиецът? — попита за всеки случай.

Роман поклати глава.

— Не е точно така.

— А как е?

— Имам съмнения. Всички обстоятелства говорят, от една страна, че мъжът ви е виновен, но от друга страна, същите тези обстоятелства могат да говорят и за неговата невинност. Всичко зависи от гледната точка.

— И все пак аз не разбрах. Какво общо имат тук враговете на Валера?

— Ами, когато всички знаят, че един човек мрази друг и на всеослушание заявява, че би го убил, това е много удобна ситуация за някого трети. Валерий Петрович се е разгневил на Болтенков и е крещял пред целия Дворец на спорта, че ще го убие, а после е отишъл в работата на Болтенков и отново в присъствието на свидетели е казал

същото. Всички са видели и чули, така че, ако след тези думи някой убие Болтенков, никой няма да се съмнява, че го е сторил вашият мъж. Всичко се е получило много удобно. И аз искам да разбера кой може да е бил заинтересован или от смъртта на Болтенков, или да създаде проблеми на вашия мъж, или от едното и другото едновременно.

Известно време Наталия обмисля чутото. Тя не знаеше дали да вярва на това момче, което можеше да ѝ бъде син. В нейните представи — почти дете. Може ли едно дете да бъде хитро и коварно, да имитира съчувствие и разбиране, за да спечели доверието ѝ и да я накара да се изтърве? Или рижавият оперативен работник наистина не е като другите, като онези, които дойдоха тук, арестуваха Валера, а после извършиха обиск и я разпитваха? Как да разбере? Как да не направи грешка, която после сама няма да си прости?

Тя реши да избегне прекия отговор.

— Тогава трябва да търсите враговете на Миша Болтенков, а не враговете на моя съпруг. Защото Миша беше настъпил много хора по мазолите.

— А вашият съпруг не беше, така ли?

— И моят съпруг също. Фигурното пързаяне е сфера, в която конфликтите и интригите не могат да се избегнат. Повярвайте ми. В този спорт няма ангели, защото ангелите не оцеляват на леда. Но Валера не е фигура, с която някой би си разчиствал сметките, той няма спортисти, претендиращи за високи места на състезанията нито в младша, нито в старша възраст, той тренира деца, а и те не са от високите нива.

— Защо така? Не е достатъчно добър треньор ли?

Наталия Сергеевна се поусмихна. Забавно момче, толкова е наивно... Дори е странно. Като му гледаш мускулатурата, явно отдавна и редовно спортува, а не може да разбере толкова прости неща.

— Има ли значение дали си добър треньор, или не си? Значение има само едно: имаш ли връзки във Федерацията по фигурно пързаяне, или нямаш. Ако имаш — ще ти дадат и лед, и възможност да изведеш талантлив спортист до шампионската стълбица. Ако нямаш, бързо ще ти отнемат що-годе способните деца, защото всеки иска да стане треньор на шампион и никой няма да допусне някакъв си Ламзин да подготвя шампион.

В ярките светлосини очи на оперативния работник се мярна абсолютно неразбиране.

— Но как могат да му ги отнемат? Нали спортистът не е вещь — ако не иска, няма да напусне треньора си.

— Господи, какъв сте... — тя искаше да каже „наивен“, но се сдържа. — Ами че лостовете са стотици! Има безброй начини да направиш така, че треньорът да даде спортиста.

— Добре, кажете ми поне един — помоли Роман и Наталия разбра, че наистина му е интересно.

— Например ще се обадят от Федерацията и ще кажат: „Дай го, ако не искаш да ти отнемем леда“. И той ще го даде като поп, защото лед му трябва, за да тренират всички останали в групата. Или могат да го сплашат, че няма да го пуснат на международно състезание, или с нещо друго. Начините са много, повярвайте ми. При това подмамват не само перспективни спортисти, от които могат да излязат победители, но и просто майстори на спорта.

— Защо?

Боже мой, колко е трудно да обясниш цялата тази кухня на човек, който е далеч от спорта... В края на сезона всеки треньор се отчита пред Федерацията и в зависимост от това колко майстори на спорта тренират в неговата група, потвърждава своята квалификация или я повишава. А от това зависи заплатата му. Ако работиш с деца, те трябва да имат разрези, ако работиш с юноши — заплатата ти зависи от броя на кандидат-майсторите на спорта, ако треньорът се занимава с членове на младежкия национален отбор, изискванията са още по-високи. Наталия Сергеевна добре си спомняше времената в средата и края на осемдесетте години на миналия век, когато Валера започна работа като треньор. При съветската власт треньорската заплата беше около 120 рубли, плюс 10 рубли за всеки майстор на спорта. За европейски или световен шампион даваха повече, но не много повече. Федерацията по фигурно пързаляне разполагаше, а и сега разполага, с премиален фонд и ако добавката към заплатата не беше особено достойна, в края на годината можеха да дадат голяма премия за шампион.

Всеки треньор бе заинтересован при него да идват силни спортисти. Имаш ли силни спортисти, ще работиш и живееш добре.

Как, с какви думи да обясниш на това синеоко момче, че системата, която е съществувала и съществува във фигурното пързаляне, е порочна: дори на много силен, добър треньор не позволяват да обучава ученик от — до. В момента, в който неговите ученици достигнат до определено ниво, му ги вземат треньори от следващата възрастова група. Отнемат ги практически насилствено: или започват сериозно да оцетяват спортиста на състезания, или на треньора не дават достатъчно време за тренировки на леда, като оправдават това с обстоятелството, че лед трябва и на други групи, и на хокеистите, и на разни други. Ограничават го и не му дават да работи с пълна сила, намекват му: „Дай го. Да не искаш да загубиш леда? Да не искаш да се лишиш от състезания? Да не искаш твоето прекрасно момиче, толкова талантливо, да го свалят незаслужено до последното място?“. Треньорите от следващото възрастово ниво отнемат способните деца. Наталия Сергеевна с горчивина си спомни колко тежко го преживя мъжът ѝ, когато не го оставиха да довърши подготовката на две много способни момчета в индивидуалното пързаляне. Тогава той тренираше деца на възраст от 7 до 9 години. Взеха му деветгодишните. Възрастта от 10 до 15 години е най-важната за фигуриста, в този период той трябва да усвои тройните скокове и маса технически подробности, и там съществува треньорски елит, който не желае да допуска в кръга си външни хора. А на Валера, както и на всеки първи треньор, също му се искаше да премине на следващото възрастово ниво и да работи с учениците си, да замине с тях за етапите на гранпри, за световното първенство за младежи, да се конкурира със старшата възраст... Не го допускат. Идва в Спортния комитет някой си Тюткин-Пупкин и започва да пее в съответните кабинети: „Колко способно момиче! Да можеше да попадне в умели ръце — гарантирам, че ще стане шампионка на страната. А при своя сегашен треньор никога нищо няма да излезе от нея“. И след известно време от тези кабинети започват да звънят на треньора: „Дай я“. Защо трябва да я даде? Тя е негова ученичка, обучавал я е, на всичко я е обучил. „Дай я!“

Но естествено, не всички могат да действат чрез Спортния комитет, Федерацията по фигурно пързаляне или треньорския съвет. Когато става дума за реален претендент за медали, тогава, разбира се, човек може да задейства и връзки. Например, ако треньорът е в добри

отношения с президента на Федерацията, той може да отиде и да каже: „Слушай, има едно чудесно момче, дай да решим някак въпроса, после ще ти отстъпя част от премиалните. А ти въздействай по своите канали“.

Но най-често, като видят перспективно дете, треньорите, които искат да го вземат в своята група, действат чрез родителите, това е най-достъпният лост за влияние. Нищо по-просто: обаждаш се на майката и бащата или отиваш при тях и им казваш: „Момчето ви е способно, но има проблеми с техниката. Ако тези проблеми не се решат сега, много скоро той ще стигне своя таван и няма да може да върви нагоре. Аз съм човекът, който може да ви помогне. Познавате ме, имам силни спортисти. Предлагам ви да преминете в моята група, ще работя с детето ви индивидуално, то ще има най-добрите хореографи и ще направи кариера. Ако искате да останете в своето бласто или да тренирате просто за здраве — добре, останете там, където сте“.

Като чуят такива приказки, родителите започват да се съмняват в треньора и да наблюдават тренировките. И обикновено намират именно това, което ги подтиква да вземат решения за смяна на треньора и прехвърлянето в друга група. Защо ли? Ами защото няма нито една „гладка“ група, на едно дете се отделя повече внимание, на друго по-малко и винаги има почва за родителска ревност. Съответно има място за недоволство. И когато отвън внушат на родителя, че на неговото дете се отделя по-малко внимание или треньорът го обучава недостатъчно технически грамотно, той започва да се замисля. После още едно обаждане и още едно... Ще се обади някой от началството, когато треньорът е помолил да се обади: „Прехвърлете се, ще бъдете по-добре, съветваме ви“. Обработват хубаво хората и в резултат спортистът напуска. В крайна сметка всичко добро, с което разполага треньорът, му го отнемат и той няма шанс да израсне като треньор. Ето защо има огромен брой перспективни таланти, чиито имена хората извън света на фигурното пързаляне никога няма да научат, защото те работят само в своя възрастов коридор и не им се позволява да обучат спортист и да го издигнат до шампионско ниво.

Вярно, имаше случаи и Наталия Ламзина прекрасно знаеше за тях от мъжа си, когато треньори, чиито ученици бяха се опитвали да примамят, научавайки за интригите на конкурентите си, са правили опити да противодействат. Например самият Валера веднъж се обади

на такъв „завоевател“ и му каза: „Ще те напердаша, ако подмамваш мои спортисти!“. Конкурентът „завоевател“ не се спря и не се уплаши, а веднага отърча във Федерацията да се оплаква, че треньорът Ламзин го заплашил.

И не след дълго се обади на Валерий Петрович.

— Ти защо се държиш така? — попитаха го строго. — Защо си позволяваш да се заканваш на уважаван човек, заслужил треньор?

— Но на мен ми отнемат учениците.

— Ами ти работи по-добре — последва бащински съвет, — тогава те няма да те напускат.

Това беше чисто лицемерие. И именно по този начин, доколкото знаеше Наталия Сергеевна, завършваха всички опити за противопоставяне на подобен своеобразен рекет.

Тя добросъвестно се опита да обясни всичко това на младия оперативен работник, така че той да разбере.

— С една дума: Валера няма подкрепата на Федерацията — завърши тя, — затова в треньорските кръгове сега не е значима фигура, а следователно и враговете му са много по-малко, отколкото враговете на Болтенков.

— Сега ли? — напрегнато попита Роман. — А по-рано другояче ли беше?

— Да, по-рано беше друго. Имаше период, когато Федерацията подкрепяше Валера и оттам му дадоха възможност да работи с юноши старша възраст. Но това беше отдавна. Кажете, мога ли с нещо да помогна на мъжа си? Струва ми се, че мога да ви вярвам, вие не приличате на следователя и на онзи полицай, който ме разпитваше. Вие сте различен. Добър сте. Посъветвайте ме. Подскажете ми какво да правя — помоли Ламзина.

Рижавият оперативен работник извърна поглед, страните му поруменияха и тази руменина кой знае защо трогна Наталия Сергеевна.

— Може би трябва да дам някакви показания? — настоя тя. — Е, нали разбирате. По-особени показания. Може би трябваше да кажа, че съм видяла как Валера излезе от къщи онази вечер и че той с абсолютна сигурност не е носел оръжие? Следователят толкова наблягаше на този момент.

Роман я погледна учудено и неодобрително.

— Но нали вече сте дали показания, аз ги четох. Вие няколко пъти сте повторили, че сте били в кухнята в момента, когато Валерий Петрович е излязъл, и не сте го видели.

— Е, и какво? Когато ме призоват в съда и поискат да дам показания, ще кажа друго. Знам, много хора правят така.

Ще обясня, че съм била в шок, а следователят се е възползвал от това, притискал ме е и ме е заплашвал. Може дори да ме е ударил. Това ще помогне на Валера, нали? Хайде не мълчете, поне една дума кажете, посъветвайте ме.

Роман стана от дивана и направи няколко крачки към прозореца и обратно, към вратата.

— Наталия Сергеевна, вие наистина ли сте сигурна, че мъжът ви не е имал оръжие? Само че честно. Тук сме сами с вас, не водя протокол. Никой няма да научи. Просто на мен самия ми е нужно да знам каква е ситуацията в действителност.

Тя трескаво се замисли. Ето, това е моментът на истината. Дали да се довери на това младо момче? Или да продължи да настоява на своето? Не, това е невъзможно, невъзможно е да продължи да живее, без да има доверие на никого.

— Не съм сигурна — каза тя и изпита невероятно облекчение. — Наистина никога не съм отваряла нито шкафчето му в спалнята, нито чекмеджетата на бюрото му, нито чантите и куфарите му. Не съм му проверявала и джобовете. Ето защо не мога да твърдя с абсолютна сигурност, че в нашата къща никога не е имало пистолет. Аз просто не знам. И наистина не видях Валера в момента, когато излезе, и не мога да се закълна, че тогава не е носел пистолет. Живяла съм с Валера двайсет и пет години, тази година отпразнувахме сребърна сватба. Познавам го както никой друг не го познава. Знам, че може да удари. Може да крещи. Може да нагруби и оскърби. Но не може да убие човек. Това е цялата истина.

Наталия Сергеевна изговори това на един дъх и замря. После се заплака.

През сълзи чуваше как Роман ѝ обясняваше, че лъжливите показания в случая ще причинят само вреда, защото ще я питат неведнъж, всеки път ще наблягат на всевъзможни подробности, докато тя не обърка и не се разбере, че свидетелката Ламзина лъже.

— При всяко положение ще ви уловят в противоречия и ще ви допритиснат, а после ще ви накарат да кажете неща, които не искате. Наталия Сергеевна, не е този пътят, по който трябва да тръгнете.

— А кой е? — изхлипа тя и избърса очите си с ръкава на трикотажния суитшърт, с който стоеше вкъщи. — Кой път е правилен за мен? Какво мога да направя за Валера?

— Нужен ви е адвокат. Трябва да се издирят враговете и на убития Болтенков, и на вашия съпруг. Следствието няма да се занимава с това, защото всички обстоятелства говорят за виновността на Валерий Петрович и той вече се намира във временния арест. Следствието не се интересува от други версии.

— А какво може да направи адвокатът? Той ще издирва ли хората, които са искали да причинят неприятности на Валера?

— А, това едва ли — усмихна се Роман. — Той ще потърси услугите на частни детективи. И ако има и най-малка възможност да се докаже невинността на съпруга ви, адвокатът ще може да го направи. Ако сте готова, аз ще ви посъветвам кого да потърсите.

— Колко ще струва?

— Вероятно доста — въздъхна оперативният работник. — Частните детективи струват скъпо. Но без тях адвокатът няма да може да намери цялата нужна информация и всички нужни хора.

Ламзина вдигна глава и го погледна с изсъхнали от сълзите очи, в които се четеше храбра решимост.

— Ще намеря пари.

Тревогата не го напускаше. Имаше чувството, че той, Роман Дзюба, здравата се е подвел и е извършил непоправима грешка. Ох, ще си изпати за това от старшите си колеги, а ако никак не му провърви — и от началството! Той е оперативен работник, офицер от полицията, длъжен е, както му напомни следователят Баглаев, да работи само на страната на обвинението и на ничия друга. А той... Отиде при съпругата на задържания и я посъветва да се обърне към добър адвокат. И не стига това, ами тръгна с нея да се среща с родителите на спортистите, които тренираха в групата на този задържан, Валерий Ламзин. Впрочем, ако прояви повечко дебелокожие, може да се оправдае пред когото си ще, че като добър оперативен работник непременно е трябвало да чуе какво ще кажат родителите за арестувания треньор. От разговорите и с Наталия Сергеевна Ламзина,

и със служителите в Двореца на спорта, и със служителите от спортната школа Роман вече знаеше каква е общата практика: на родителите се разрешава да присъстват на тренировки веднъж седмично, обикновено в събота, та те с очите си да видят как тренират децата им, какво са научили, какви елементи усвояват, какви успехи постигат. Но нали тренировки се провеждат не само в събота, така че майките и бащите научават какво става на леда през останалите дни на седмицата само от думите на детето. А детето може много неща да разкаже. При това много фигуристи ги водят или докарват на тренировки бабите им или неработещите майки, които, докато чакат чедата си, се събират в своеобразен клуб, в който разговорите са винаги на една тема: как се водят тренировките, на кого какво казал треньорът, а на кого изобщо нищо не казал, на кого колко внимание отделил. Така че родителите в случая са твърде ценен източник на информация. Ситуацията е остра, а в остра ситуация хората може да проговорят за неща, за които по-рано са мълчали, в частност и за това, което са им разказали вкъщи децата и са ги помолили да не го споделят с никого.

— Аз не искам да правя срещата в кафенето при Двореца на спорта — каза му Наталия Сергеевна Ламзина, която се готвеше да се обади поред на родителите. — Днес има две тренировки, сутрешната вече приключва, а следобед ще има втора, от петнайсет часа. Те ще доведат децата и два часа ще бъдат свободни. Ще ги помоля да дойдат в едно заведение близо до Двореца, на съседната улица. Не искам да се виждам с никого от хората, които работеха с Валера.

На Роман му беше безразлично къде именно ще се състои срещата с родителите. Важен беше резултатът. Всички, които успя да намери по телефона Наталия Сергеевна, се съгласиха да дойдат.

— Ами останалите? — попита Дзюба.

— И останалите ще дойдат, нали ще се видят в Двореца с тези, които намерих по телефона, те ще им кажат.

Пристигнаха петнайсет минути преди определения час. Заведението беше съвсем малко и ако се съдеше по миризмата — евтино, с не твърде добра кухня. Но пък собственикът се оказа приятен и любезен човек и на драго сърце разреши да съберат няколко маси в ъгъла на салона, въпреки че гостите едва ли щяха да поръчат храна, а

просто щяха да поседят и да си поговорят. Е, в краен случай можеха да поискат вода, сок или чашка кафе.

— Ама моля ви се — махна с ръка той, — и без това в този час при мен е празно, виж, от дванайсет до два и половина е претъпкано, всички тичат да обядват, и после, след шест вечерта — тогава идват младежи да пият бира. А от три до шест — никакъв оборот.

Роман помогна на две хилави наглед, малокръвни девойчета сервитьорки да съберат масите и зае мястото в самия ъгъл, скри се под сянката на широките окачени полици, отрупани с нещо декоративно, според Дзюба — абсолютно безвкусно. Не му се искаше да събира погледите на хората, които щяха да дойдат на тази сбирка.

Ламзина изглеждаше спокойна и съсредоточена, но Роман разбираше, че това е резултат от колосално усилие на волята. Беше я видял тази сутрин в домашна обстановка и много добре си представяше какво става всъщност в душата на тази жена. Не стига, че мъжът ѝ беше арестуван, ами и появил се незнайно откъде и незнайно защо полицай ѝ направи повече от странно и във всеки случай със сигурност неочаквано предложение, взе да я съветва как да помогне на мъжа си. Може ли да му вярва? Дали това не е клопка? Дали не е поредната хитрост на продажната полиция, на която само едно ѝ дай: да тикне зад решетките някого, когото и да е, само и само по-скоро да приключи случая и да се отчете?

„Да знаеше тя колко ме е страх и мен...“ — позасмя се мислено Роман.

— Смятате ли, че родителите ще дадат пари за адвокат? — със съмнение попита той Ламзина.

Наталия Сергеевна го погледна учудено.

— Ама разбира се! За да направят детето си шампион, родителите са готови на всичко.

— Е, чак пък на всичко? — усъмни се Роман.

— Във всеки случай на много неща. Ето ви например една реална история: една майка доведе дъщеря си в Москва, а за това са нужни много пари — за наем на жилище, за храна, за облекло, за тренировките, за костюми, за кьнки. Парите свършиха и майката си продаде бъбрека, а от момичето накрая не стана шампионка и двете трябваше да се приберат вкъщи. Само че вече без бъбрек.

Тя се оказа права. От всички дошли на сбирката родители на спортисти само двама отказаха да участват в събирането на пари за заплащане на адвокатските услуги.

— От моята дъщеря и без това няма да излезе велика фигуристка, момичето тренира само защото му харесва да излиза на леда с красива рокля и да бъде в центъра на вниманието, а аз смятам, че трябва да наблегне на образованието, а не на пързалянето. Така че ние изобщо напускаме групата — заяви едър мъж с очила.

Наталия наведе глава и едва чуто прошепна право в ухото на Дзюба:

— Момичето прилича на баща си, започна бързо да расте и да пълнее — генетика, какво да се прави. Ето защо вече не може да изпълнява на леда неща, които преди половин година изпълняваше. Така че този баща е напълно прав, тя няма никакви перспективи.

И още една дама, слабичка и подвижна, уверено и агресивно възвести:

— Вашият Ламзин е убиец и мястото му е в затвора, не щем той да тренира децата ни.

— Ама вие как смеете... — опита се да я спре един от присъстващите.

— Казвам истината и вие не ми запушвайте устата! — отговори дамата. — Ламзин крещи на децата, нарича ги с груби думи, моето момиче след всяка тренировка се прибира разплакано. Няма да се учудя, ако се окаже, че си позволява и да удря. Щом са го прибрали, там да стои, мястото му не е край деца!

— Ами това какво беше? — само с устни попита Дзюба.

— Тя иска да премести дъщеря си при друг треньор — все така едва чуто поясни Ламзина. — А няма благовиден предлог. Защото момичето иска да остане в тази група, а майката смята, че дъщеря ѝ няма да постигне нищо при Валера и тя трябва спешно да я уреди при човек, който обучава шампиони.

3

Пет минути преди края на определеното за тренировката време родителите станаха и на тъпла излязоха от заведението. Някои с ентузиазъм се съгласиха да окажат материална помощ на треньора на децата им, други обещаха да дадат пари е мрачни и недоволни физиономии, но като цяло замисълът на Ламзина успя и сега тя можеше да се види с адвоката.

30-те адвокати, които работеха в адвокатската кантора, имаха на разположение само осем кабинета — напълно достатъчно, за да може всеки адвокат в своите приемни дни и часове да общува конфиденциално с клиентите си. Кабинетите бяха подредени в дълъг коридор, в чийто край зад едно гише се намираше мястото на секретарката. Навремето, при съветската власт, нямаше адвокатски кантори, а имаше юридически консултации, смятани за „колективен мозък“: всеки гражданин, който се обърнеше за юридическа помощ, можеше да разчита, че за решаването на неговия правен проблем ще бъде хвърлена цялата мощ на личния състав на учреждението. Ето защо помещението беше просторно и общо, нямаше никакви отделни кабинети, всички се виждаха и чуваха един друг. После, когато премахнаха консултациите и на тяхно място се появиха адвокатските кантори, основни понятия станаха „адвокатската тайна“ и „конфиденциалността“, така че огромните по-рано помещения бяха преустроени и преградени като отделни кабинети. Адвокатската етика не одобрява срещите в дома на клиента, а не всеки адвокат има подходящо помещение в собственото си жилище.

Най-често тези кабинетчета нямаха прозорци, което позволяваше да се създаде атмосфера на поверителност и интимност, а и да имаха, те бяха с решетки. Защото адвокатските кантори обикновено се помещават на първите етажи на сградите. Вярно, там няма нещо особено за крадене, адвокатите съхраняват всички дела в домовете си, в никакъв случай в офиса, но безопасността на първия етаж е нещо свято. В самия офис се съхраняват само спогодбите по вече

приключените дела и отчетните листове, но пък те се съхраняват цели 80 години. И днес много високопоставени чиновници биха дали какво ли не за тези на пръв поглед абсолютно безобидни документи. Вярно, лесно е да зачеркнеш от паметта минали грозни постъпки, но от документа не можеш да ги изтриеш. Днес си лице на политическа партия и никак не ти се иска всички да научат, че си бил привличан към наказателна отговорност за крупна злоупотреба или че те е осъдила старата ти майка, за да те накара да я подпомагаш материално. Или някакво подобно „украшение“.

Когато снощи по препоръка на Рома му се обади Наталия Ламзина и той ѝ определи среща на сутринта в колегията, Виталий Кирган очакваше да види съсипана от мъка жена, която ще плаче, ще мачка с трепереци пръсти мокра кърпичка и ще говори пресежливо и несвързано. Никак не очакваше да види не една Ламзина, а наведнъж две, при което едната се оказа не само спокойна, но дори агресивна.

— Ще можете ли да освободите татко? — направо от прага, без да поздрави, подзе двайсетинагодишно момиче. — Ще можете ли да направите така, че да го пуснат да се прибере?

Виталий Николаевич потисна в себе си изкушението да ѝ направи забележка за учтивостта и добрите обноски. Хората идват при адвокатите да търсят помощ в различни житейски ситуации, понякога в извънредно тежки и едва ли има смисъл от всеки от тях да очакваш да следва нормите на етикецията. Още повече че Ламзина-старша се владееше много по-добре от дъщеря си и ѝ хвърли строг поглед.

— Здравейте, аз съм Наталия Сергеевна Ламзина — каза тя и протегна ръка. — Това е дъщеря ми Алиса.

— Заповядайте — покани ги Кирган и им посочи столовете, поставени плътно до и без това тясното бюро.

Разстоянието между адвоката и доверителя не бива да бъде голямо. Алиса седна с независим вид и отново повтори въпроса си.

— Все още не познавам делото — уклончиво отговори Кирган, — но на ваше място не бих се надявал на това.

— Защо? — взискателно попита момичето. — Казаха ни, че адвокатите могат да уредят това. Защо вие не можете? Длъжен сте!

Ето на, започна се. Веднъж някой казал на някого. Май имаше такава песен, английска ли беше, американска ли, когато Виталий беше още дете. Адвокатите не бива да дават безпочвени обещания. Няма

право. Но за съжаление, както и във всяка професия, сред тях се намират такива, които нарушават това правило.

— Не — твърдо повтори той. — Аз не мога. И дори няма да се опитвам да обещаю. Ако един съдия е постановил мярката за неотклонение, тази мярка могат да променят само обстоятелства, свидетелстващи, че човекът трябва да се намира в дома си. Никакви съображения за доказаност или недоказаност не се приемат. В тези случаи съдията не преценява доказателствата, той само разглежда личността на задържания и наличието на нови фактически обстоятелства, например тежко заболяване на самия задържан или на член на семейството му, на когото са нужни грижи. Както виждам, нито вие самата, нито майка ви сте поразени от внезапно тежко заболяване.

Но не беше толкова лесно да объркаш Алиса Ламзина и тромавите юридически формулировки не я впечатлиха и не я стреснаха.

— Но всички наоколо казват, че този въпрос може да се реши — настояваше тя, — и по телевизията толкова пъти съм чувала, че пуснали ту един, ту друг под домашен арест. Защо другите могат, а вие не можете?

— И другите не го могат лесно — позасмя се Кирган. — И хайде първо да се разберем: какво имате предвид под думите „да решим въпроса“?

Алиса храбро, без капчица смущение го погледна в очите.

— Вие го знаете. В края на краищата хората наемат адвокати заради решаването на такива въпроси и им дават пари именно за това.

Боже, боже... Откъде ли се взема всичко това в главите на хората?

— Адвокати не се наемат, уважаема Алиса Валериевна, адвокати се канят. Това е принципна разлика. И не им дават пари, а им се изплаща възнаграждение за извършената работа. Ако за вас не беше ходатайствал човек, към когото изпитвам огромна симпатия, аз веднага щях да прекратя нашата среща.

Въздъхна, свали от рафта сборник нормативни актове и го отвори на нужната страница.

— Ето вижте, това е Кодекс на професионалната адвокатска етика. И за нарушаване на кое да е правило от този кодекс мен ме

заплашва дисциплинарно наказание, стига се и до лишаване от адвокатски лиценз. А сега прочетете ето това — член 10, точка 1: „Законът и нравствеността в професията на адвоката са по-важни от волята на доверителя“. Разбирате ли? По-важни от волята на доверителя! Вие сте мой доверител, аз съм длъжен да действам във ваш интерес, наистина, но ако вашите интереси се състоят в нарушаване на закона от моя страна, ще прощавате... Законът и нравствеността за мен са по-важни от вашите желания. Ето и понататък: „Никакви пожелания, молби или заръки на доверителя, насочени към неспазване на закона или към нарушаване на правилата, предвидени в настоящия Кодекс, не могат да бъдат изпълнявани от адвоката“. Ето това е, безпрекословно. Ако вашите интереси се състоят в намиране на доказателства, оправдаващи или поне поставящи под съмнение виновността на вашия баща и съпруг, аз съм готов да се заема с оказване на такава помощ. Ако сте дошли при мен, за да нося пликове с пари и да „решавам въпроси“, напразно сте си загубили времето. Валерий Петровия няма да бъде освободен от ареста, ако не се намери друг заподозрян, срещу когото има по-значителни улики. Аз не давам празни обещания.

Наталия Сергеевна, която до този момент бе седяла с безучастна физиономия и угрижено прегърбена, внезапно се изправи и със строг сух глас каза:

— Алиса, излез.

Алиса се опита да възрази, но майка ѝ не отстъпи.

— Излез, почакай ме навън.

Момичето с явна неохота излезе от кабинета, след няколко секунди Кирган чу как силно се затръшна вратата към улицата.

— Извинете, Виталий Николаевич — поомекна гласът на Ламзина. — Алиса много обича баща си, просто не е на себе си от ужас. Моля да приемете извиненията ми от нейно име.

Най-сетне разговорът навлезе в обичайното си делово русло и Наталия Ламзина започна да разказва. Тя не говори дълго и личеше, че бе премислила грижливо своя разказ, за да не губи излишно време. Когато свърши, попита:

— Ако сключим договор с вас, ще можете ли да издействате да се срещна с Валера?

— Това е съвсем малко вероятно, но със сигурност ще мога да ви отговоря едва след като се запозная с материалите по делото при следователя. Докато не видя материалите, не мога да ви дам никакви обещания.

— Но нали ви разказах всичко!

— Това не е достатъчно. Вие ми разказахте това, което знаете лично или лично сте видели и чули. А следователят знае, видял е и е чул съвсем друго. И се е ръководил в решенията си не от това, което знаете вие, а от това, което знае той. Това е нормално и правилно.

Известно време Наталия обмисля чутото, после кимна на някакви собствени мисли:

— Добре, ами вие? Вие ще можете ли да получите разрешение за среща?

— Непременно — усмихна се Кирган. — Щом ние с вас подпишем договора, аз ще оформя искане, ще отида с него при следователя и ще поискам две неща: да ме запознае с материалите по делото и да ми даде разрешение за среща. Ако получа разрешението днес, още утре сутринта ще отида в ареста. Между другото, ще помоля и вас още по-рано да отидете там и да ми запазите ред на опашката за стаята за срещи, в противен случай може да чакам там до вечерта, стаите са малко. Ето адреса.

— Ами... — Тя с опасение и известна тревога погледна адвоката. — Ами можете ли да му предадете бележка от мен?

— Не. И хайде повече да не говорим за това.

— Извинете. Исках също да попитам... Роман каза, че ще трябва да наемете частни детективи. Извинете, и за тях ли трябва да казвам „да поканя“?

Кирган тихо се разсмя.

— Може и да се „наемат“. Но аз предпочитам да казвам „да се възползвам от услугите им“, така е по-правилно и звучи с уважение. „Напълно е възможно да се наложи, да.“

— От какво зависи?

— От вашите възможности. За намиране на доказателства за обвинението следователят използва оперативни работници, намирането на доказателства за защитата по нищо не се различава, и то е търсене на информация, и за него са нужни хора. По принцип адвокатите рядко прибегват до услугите на частни детективи,

обикновено цялата информация се намира от членовете на семейството на подзащитния, затова е добре, когато семейството е голямо.

— Но ние нямаме никого, само аз и дъщеря ми сме семейството му — стъписано промълви Ламзина. — Валера има по-малка сестра, тя е в Тюмен, омъжи се за работник от нефтените находища и замина с него, отдавна беше, тя с нищо не може да помогне, аз пък съм една на родителите си, нямам нито братя, нито сестри, съответно и племенници. Алиса. Тя е силно, енергично момиче, но нали я виждате — може да обърка работите, несдържана е, рязка, рисковано е да ѝ се поверява такова нещо.

— Жалко... Това означава допълнителни разходи за вас. Ето защо трябва да ви осведомя и да получа вашето съгласие.

Наталия Сергеевна не се замисли и за секунда.

— Съгласна съм. Правете всичко, което смятате за нужно. Аз трябва да спася Валера.

— Добре — кимна Виталий Николаевич. — Тогава подготвям договора.

Той донесе от секретарката две бланки и започна да ги попълва на ръка, като вписваше данните на доверителката, тоест на Наталия Ламзина, своите данни, вида и обема на юридическата помощ, данните на лицето, на което трябваше да се окаже помощта, финансовите условия, адресите и данните на страните.

Наталия Сергеевна съсредоточено мислеше за нещо.

Когато Кирган я помоли да се подпише под договора, тя зададе съвършено неочакван за него въпрос:

— А вас какво, наистина ли може да ви накажат? Аз мислех, че адвокатите са волни птици, частни лица, които на никого не се подчиняват и никой не може да им нарежда, освен законът, разбира се. Кой може да ви накаже? Началникът на вашата кантора?

Виталий Кирган отдавна беше свикнал с мисълта, че хората обикновено имат твърде приблизителна и почти винаги невярна представа за чуждите професии. Трудно е да ги виниш за това, та нали главните източници на информация за коя да е друга професия, освен собствената ти са художествената литература, пресата и телевизията. Вярно, понякога получаваш сведения от първа ръка — от приятели или членове на семейството, но във всички други случаи картинката

придобива определено изопачен вид, често дори няма нищо общо с действителността. Всеки път, когато чуеше от екрана на телевизора сакраменталното „следовател от криминалната полиция“, Кирган се бореше с изкушението да се обади в телевизията и да поиска да му представят на живо тайнственото същество, което не бе съществувало и не съществуваше в природата.

— Точно началникът на нашата кантора не може да накаже никого, защото в адвокатската кантора няма началник. Защото какво представлява адвокатската кантора? Събрали са се няколко адвокати, заедно са намерили помещение, в което е оборудвано място за секретар и деловодство, място за счетоводител, плюс няколко помещения за разговори. Ние заедно плащаме наема, режийните разноски, електричеството, работата на секретаря и счетоводителя и канцеларските материали — това е всичко. Всички тук сме равни. Вярно, един от нас заема длъжността директор, но и той е адвокат като всички останали и също води дела и приема клиенти. Всеки адвокат има часове, в които се намира в офиса, за да приема хората, на които е нужна юридическа помощ, или да оказва помощ на следствените органи по тяхно искане. Виж, Адвокатската палата може и да ни накаже, и то много строго, може да се стигне и до отнемане на адвокатския лиценз.

— Наистина ли? — Очите на Ламзина се разшириха от изненада. Явно тя изобщо за пръв път чуваше, че адвокатите имат някакъв лиценз, от който може и да бъдат лишени. — А за какво един адвокат може да бъде лишен от лиценз? За престъпление ли?

Кирган се разсмя.

— Какво говорите, за престъпление са предвидени съвсем други наказателни мерки. Но за недобросъвестно изпълняване на задълженията — като нищо.

— Недобросъвестно изпълняване ли? — с недоумение повтори Наталия Сергеевна. — Какво значи това?

— Как да ви обясня... Адвокатът е длъжен честно, разумно и добросъвестно да защитава правата и законните интереси на доверителя си с всички незабранени от закона средства. Така е записано в Закона за адвокатската дейност и адвокатурата и в Кодекса на професионалната адвокатска етика. В тази формулировка всяка дума се цени като злато и ако действията на адвоката не отговарят поне

на една от тях, той може да бъде лишен от лиценз. Ето ви един прост пример: адвокатът се намира в следствения комитет, поканили са го да участва в някакво следствено действие с участието на неговия подзащитен, мероприятиято е приключило, той се затичва към изхода, в този момент го улавят за ръкава и му казват: доведоха ни задържан, трябва да бъде разпитан незабавно, нужен е адвокат, хайде помогни, ела по-скоро тук и вземи участие. Този адвокат няма време, има маса други грижи, но той не иска да си разваля отношенията със следователя и отива. Задържаният явно е бил бит от оперативните работници и е почти неадекватен, така че адвокатът е длъжен да реагира на това и да изисква да се проведе и съдебнопсихиатрична, и съдебномедицинска експертиза. Той обаче не го прави, бързо разговаря със задържания, съветва го да признае всичко, изчаква края на разпита и си тръгва. А после в делото се включва друг адвокат, който прави всичко както трябва и става ясно, че момчето изобщо нищо не е сторило, а е признало всичко, само и само оперативните работници да не го бият повече. Челюстта му, както се оказва, е била счупена по време на разпита, хубаво са го напердашили. И е психичноболно, затова е позволило да го убедят да напише признание. Ако в случая не се е намесил другият адвокат, в затвора би влязъл невинен човек. Ето за такова нехайство неминуемо следва лишаване от лиценз.

— А за какво друго? — с живо любопитство попита тя.

— Е добре, за да разпръсна малко вашите тъжни мисли, ще ви разкажа. Адвокатът може да бъде лишен от лиценз дори заради непредпазливи изказвания и за неспазване на деловата лексика. Да, да, представете си. В Кодекса на професионалната етика е записано: „... при осъществяване на професионалната дейност адвокатът уважава правата, честта и достойнството на лицата, обърнали се към него за оказване на юридическа помощ, на доверителите, на колегите и на други лица, придържа се към обноските и стила на облеклото, отговарящи на деловото общуване“. А сега ще го превода на руски: колегите и другите лица — това са и съдиите, и държавните обвинители, и следователите, и другите адвокати, и свидетелите, и потърпевшите. Изобщо всички, които имат отношение към делото, което води даден адвокат. И не дай си боже да кажеш нещо неуважително или просто бъдещо съмнение, нещо, което може да има двояко тълкуване, по адрес на някого от тях.

— Какво например? Да го наругаеш? Да го напсуваш?

Виталий не издържа и избухна в смях.

— Какво говорите, защо такива крайности? Ето, спомням си как преди девет-десет години лишиха един адвокат от лиценз заради такива изказвания: „Съдебните инстанции в Москва откровено и нагло погазват човешките права“, „Касационната инстанция се престори, че не е чела жалбата“, „Ти му говориш едно, той ти отговаря съвсем друго“, „В касационното определение се съдържат същите глупости, които са написани в решението“. И толкоз. Това се оказа достатъчно за дисциплинарното наказание.

— Гледай ти! — поклати глава Наталия Сергеевна. — Това какво значи — и дума да не кажеш? Или вие все пак преувеличавате?

— Ни най-малко. Ако не вярвате, ще ви прочета нещо из Обзора на дисциплинарната практика — той извади от чекмеджето на бюрото си книжка с хартиена обложка и бързо я прелисти, — нещо сравнително прясно, само отпреди три години. „Квалификационната комисия отбелязва, че в своята реч, както писмена, така и устна, адвокатите са длъжни да се придържат към нормите на деловата (юридическа) лексика, като осъществяват грижлив подбор на думите в съответствие с тяхното значение (семантика), и да избягват изрази, употребявани на битово ниво, особено ако това се отнася до личните характеристики на участниците в съдебния процес“. Та такива работи, уважаема Наталия Сергеевна. Строго е отношението към нас, адвокатите, много строго.

Ламзина подписа договора и извади от чантата си плик с пари.

— Не на мен — веднага я спря Кирган. — Сега ще ви заведе, ще оформите плащането, а после ще ми донесете ордера.

Заедно с Ламзина той отиде до гишето на секретарката и вече искаше да се върне в кабинета си, когато го спря колега, бивш състудент, много енергичен и активен за „сбирки и пийване“. В края на юни, след месец и половина, предстояла поредната годишнина на випуска им и колегата, както и всяка година, вече бе развил бурна дейност за организирането на курса. Докато обсъждаха кой къде се преместил или напуснал, кой бил болен, кой се развел или се оженил, Виталий току поглеждаше към Наталия Сергеевна, която унило пристъпваше от крак на крак пред гишето на секретарката.

Ами да, оформянето на документите е дълга работа. Отначало секретарката ще извади от бюрото си бланка на отчетен лист, а от касата — кочан с квитанции. После ще затвори прозорчето и ще изтича при директора, та той да подпише договора. Когато се върне, ще вземе от бюрото дневника за регистриране на договорите, ще го регистрира и ще му постави номер и печат.

После ще каже на доверителя:

— Дайте парите.

След като получи и преброи парите, секретарката ще попълни отчетния лист и квитанцията в кочана. Първия екземпляр от квитанцията ще откъсне, ще го подпечата и ще го даде на клиента.

Кирган забеляза, че Наталия, след като получи квитанцията, направи крачка назад, явно с намерението да се запъти към кабинета на адвоката, но гласът на секретарката я спря:

— Къде тръгнахте? Почакайте, това не е всичко!

Разбира се, квитанцията за получаването на парите далеч не е всичко. Най-важното е ордерът, без който в очите на следствието адвокатът е абсолютно безправен. Ето сега секретарката ще прибере парите и кочана с квитанциите в касата и ще извади оттам кочана с ордерите, ще попълни ордера със сведения от договора, ще удари кръгъл печат.

— Е, това вече е всичко — чу се от гишето. — Вземете ордера, дайте го на Виталий Николаевич.

— И квитанцията ли? — плахо попита Ламзина.

— Не, квитанцията е за вас, при нас остана вторият екземпляр.

— А договора? И него ли да му дам?

— Не, това е вашият екземпляр, а Виталий Николаевич по-късно ще вземе своя от мен.

Кирган се извини на колегата си, прекъсна разговора по средата и заедно с Наталия Сергеевна се върна в кабинета. С формалностите се приключи, със срещата с клиента — също. Ламзина вече хвана дръжката на вратата, за да си тръгне, но внезапно се обърна и отново отиде до бюрото на адвоката.

— Кажете, Виталий Николаевич, ще можете ли да спасите мъжа ми?

Кирган въздъхна.

— Ще направя всичко възможно, за да намеря доказателства за невинността на Валерий Петрович. Това е задачата максимум. Но никой не може да ви гарантира резултата. Напълно е възможно да не успея да намеря такива доказателства, въпреки всички положени усилия. И доказателствата за неговата виновност да натежат много повече. В този случай моята задача ще бъде да внуша на съдията разумни съмнения и да постигна намаляване на наказанието. Разбирате ли, Наталия Сергеевна, и съдиите са хора. Например съдията е изслушал пледоариите на страните, обмислил е всички наши аргументи и е започнал да пише присъдата по делото. Пише и си мисли: „Наистина там не всичко е гладко, но нали оправдателната присъда е четири пъти по-дълга от осъдителната, защото изисква по-внимателно обосноваване, а кога ще ги пиша тези обосновки? Затрупан съм с дела, и без това закъснявам фатално, прибирам се вкъщи след полунощ. Ще напиша осъдителна присъда, това е по-лесно и по-бързо — просто преписвам обвинителното заключение от делото и не е нужно да измислям формулировки. Още повече че следователят донесе и флашка с обвинителното заключение за всеки случай, така че мога дори да не го преписвам, а да копирам големи откъси. В края на краищата хората от предварителното следствие са работили, старали са се, събрали са доказателства за виновността, защо да не им се доверя? Да, но все пак имам някакви съмнения. Ами ако подсъдимият наистина не е виновен? Добре, за всеки случай ще произнеса по-лека присъда.“ Такава е житейската правда, Наталия Сергеевна. И аз нямам право да я крия от вас.

— Значи от всяко положение ще пратят Валера в затвора? Но той не е убил Миша Болтенков! Със сигурност знам, че не го е убил! Не ми ли вярвате?

Уви, хората постоянно задават на адвокатите този неправилен въпрос. Не е нужно адвокатът да вярва или да не вярва на подзащитния. Всеки човек има записани в закона права, независимо дали този човек лъже, или казва истината, убиец ли е, или е кристално честен и почтен. При всяко положение всеки човек, дори най-закоравелият рецидивист, има право да не го обвиняват в нещо, което не е извършил, и да не го затварят за него. И всеки справедливо осъден има право определеното му наказание да бъде адекватно на извършеното от него престъпление. Именно адвокатът е длъжен

внимателно да следи да се спазват всички процесуални норми, за да не се появяват фалшиви улики, да не се изтръгват насилствено показания и признания, да няма лъжесвидетели и други подобни, които е толкова съблазнително да се използват, за да може предварителното следствие да приключи по-бързо и делото да се предаде в съда, оперативните работници да си отчетат разкриване, а следователите — приключване на следствените действия. И въпросите „вярвам или не вярвам на подзащитния“ нямат никакво отношение към цялата тази работа.

Когато Виталий Кирган беше още юноша, баща му, известен адвокат, му обясни всичко това много достъпно, така че всички кръсъци на тема „как не те е срам да защитаваш убийци и насилници, как можеш да гледаш хората в очите!“ доста бързо престанаха да отекуват в душата му като болезнени убождания и да предизвикват само тъжни съжаления по повод на правовата менталност на хората. Не, защо да се лъжем, като ученик той три-четири пъти жестоко се сби, когато чуваше подобни изказвания по адрес на баща си, но после се успокои и започна да действа според ситуацията: или обясняваше всичко така, както му го бе обяснявал баща му, ако смяташе, че аргументите ще помогнат, или просто премълчаваше. Но вече не изпадаше в ярост и не се биеше.

А на въпроса на Наталия Сергеевна Ламзина отговори уклончиво:

— Аз честно и добросъвестно ще върша работата си, за да направя всичко възможно. Това твърдо ви обещавам. А повече нито един почтен адвокат не би могъл да ви обещае.

След онзи порой, по време на който бе открит трупът на треньора Болтенков, няколко дни времето беше съвсем обичайно за московския май: прохладно и мрачно. Тимур Ахмедович Баглаев обичаше такова време. Ярко слънце не обичаше и дори не можеше да обясни защо. Уж всичко беше хубаво — и небето синьо, и ветрецът приятен, вече топъл като през лятото, обаче настроението на следователя се разваляше моментално, стига сутрин с отварянето на очите да видеше облян от слънце паркет: прозорците на спалнята в апартамента му гледаха на изток.

Ето и днес, щом разбра, че времето се е променило и приятната сивкава мрачност е изчезнала, Тимур Ахмедович се разстрои. Беше немногословен по време на закуската с жена си и децата, дързък — с

ръководството на сутрешното съвещание, твърд и недоброжелателен — с подследствените. Следобед посвети два часа на съставянето на процесуални документи, погледна часовника и вече с удоволствие си помисли, че до насроченото за 16,30 следствено действие по делото за изнасилване остават цели 40 минути, през които трябва да успее да...

Но се разбра, че няма начин да успее. Защото се обади дежурният и съобщи, че при следователя Баглаев е дошъл адвокатът Кирган. Голямо беше изкушението да не го пусне, като се позове на заетост, или изобщо да помоли дежурния да каже, че Баглаев го няма, излязъл е и не е ясно кога ще се върне. Голямо беше. Но Тимур Ахмедович никак не обичаше да си служи с такива номера и прибъгваше до тях само в най-крайни случаи. А днес случаят явно не беше краен.

Баглаев досега не беше си имал работа с този адвокат, макар че беше чувал фамилието му име. И още преди да се отвори вратата, Тимур Ахмедович си спомни белокосия възрастен адвокат, когото бяха канили при тях в юридическия факултет на университета да изнася лекции на онези студенти, които специализираха в катедрата по наказателен процес.

„Нима той още практикува?“ — с учудване и неволно уважение си помисли Баглаев, понеже очакваше да види един твърде възрастен господин.

Но влезият в кабинета господин въобще не беше белокош и изглеждаше горе-долу връстник на самия Баглаев. Но приликата с човека, който им бе чел лекции, беше налице. Ама разбира се, това е синът му!

— Добър ден, аз съм адвокат Кирган, Виталий Николаевич. — И влезият със стремителна крачка прекоси кабинета и подаде ръка на Баглаев. — Имам договор за защита на Ламзин.

— Тимур Ахмедович Баглаев — представи се в отговор следователят.

Адвокатът сложи пред него на бюрото ордера и адвокатското си удостоверение. Тимур Ахмедович с непроницаема физиономия направи ксерокопие на удостоверението и върна документа на собственика му, отвори касата, извади делото и прибра в папката копието и ордера.

— И тъй, Виталий Николаевич, слушам ви внимателно — направи сериозна физиономия Баглаев и въпросително впери очи в адвоката, сякаш не разбираше за какво изобщо е дошъл той и какво смята да прави тук.

Кирган се усмихна обаятелно.

— Ще ми покажете ли документите?

Документите. Разбира се, следователят ще покаже документите на адвоката, няма право да не му ги покаже. Ама така изведнъж ли!

Тимур Ахмедович изразително погледна часовника си.

— За съжаление, след двайсет минути ще дойде свидетел за разпит.

— Нищо, ще успея — дружелюбно отвърна адвокатът.

— Пък и тук нямам място къде да ви настаня, виждате ли, цялото бюро е затрупано с книжа, а не мога да ги разчистя, трябва да поработя с тях преди разпита.

— Нищо, аз в някой ъгъл, на коляно.

Внезапно лошото настроение на Баглаев изчезна, той се развесели. Адвокатът го гледаше право в очите и топло се усмихваше, и Тимур Ахмедович неволно му се усмихна в отговор. И двамата разбират, че това е част от играта, дежурната размяна на реплики. Следователят не бива да изпитва прекадена неприязън към адвоката, разбира се, ако този адвокат играе честно и според правилата. Напротив, всеки здравомислещ следовател има добро отношение към адвоката, защото спазването на всички правила, отнасящи се до участието на защитника, е гаранция, че присъдата няма да бъде отменена впоследствие заради процесуални нарушения, допуснати по време на предварителното следствие. А и в съда позицията на обвинението по-трудно ще бъде оспорена, ако всички следствени действия са изпълнени в съответствие със закона и участието на защитника при тяхното провеждане е било обезпечено също по законен начин.

Разбира се, Тимур Ахмедович си създаваше дружелюбни отношения не с всеки адвокат. Защото и адвокатите биват различни: такива, които са дошли в адвокатурата веднага, и такива, които са решили да се заемат с адвокатска практика, след като са работили в следствието или полицията. Ей тези последните Баглаев страшно не ги обичаше. Кой знае защо повечето от тях, ако не и всичките, започваха

познанството с информацията, че са „от нашите“, и те са орали нивата на обвинението, но „нали разбираш, семейство трябва да храня, а какви са нашите заплати в полицията? Че и в следствието не са по-добри. А инак аз всичко разбирам и ние с тебе винаги ще се спогодим“. Следователят Баглаев просто не понасяше това и не изпитваше към подобни защитници нищо друго, освен презрение. Ами като си решил да се преместиш на подходяща работа — моля, твое право е, защо се оправдаваш? Такива оправдания будеха у Тимур Ахмедович напълно определени подозрения, че въпросният адвокат не толкова реално осъществява функцията на защитата, колкото се опитва да „решава въпросите“, като използва многобройните си стари връзки в следствието или полицията. Грозно.

Но този Кирган явно не беше от тях. Кой знае защо Тимур Баглаев познаваше от пръв поглед бившите следователи и полицаи: очите им ли бяха различни, обноските ли... Нито веднъж не бе сгрешил. И думите, че няма никакво време и в кабинета няма място, не бяха нищо друго, освен обикновено опипване на почвата: този ще се подмилква ли, ще заплашва и притиска ли, или ще прояви чувство за хумор. По дяволчетата, които подскачаха в очите на адвоката, личеше, че с неговото чувство за хумор всичко е наред.

— Е, защо пък на коляно — възрази Баглаев. — Заповядайте след седем вечерта, някъде към седем и половина, тогава и време ще ви отделя, колкото е нужно, и бюрото ще освободя, за да седнете нормално.

— И ще разрешите да копирам? — недоверчиво попита Кирган.

Ей, какъв хитрец! Според закона обвиняемият и неговият защитник имат право да копират материалите по наказателното дело, включително с помощта на технически средства, едва след приключването на предварителното следствие, в процеса на запознаването с материалите по делото. А следователят е длъжен да им обезпечи това право, както го изисква член 217 от Наказателнопроцесуалния кодекс.

Преди този свещен момент адвокатът има право само да си прави записки. По принцип той може да препише и цял документ, за това няма ограничения, но да копира, например с помощта на фотоапарат, мобилен телефон или ксерокс... Може. Ако следователят разреши. Но той може и да не разреши. Защото преди приключването на

следствието не е длъжен да даде такова разрешение. Зависи какво ще реши.

Е, да разреши ли, или да не разрешава на адвоката Кирган да копира документите, на запознаване с които той има право по закон? Баглаев бързо се опита да възстанови в паметта си намиращите се в делото документи, които адвокатът имаше право да види. Протокол за задържане, постановление за възбуждане на наказателно дело, писмено обяснение на задържания, протокол от разпита, постановление за прилагане на мярка за неотклонение, протокол от обиска. Както и рапортите на полицаите за получаването на информацията и откриването на трупа. Да, и протокол от обиска.

Ах, дявол да го вземе! Ами че според статистиката две убийства в една и съща вечер в един и същ район са нещо малко вероятно, разбира се, ако тези убийства нямат никаква връзка помежду си. Как пък се е случило двама престъпници да извършат своите злодеяния именно в този район и с толкова малка разлика във времето!

Разбира се, можем да разберем и началството: убийството на висш чиновник от окръжната префектура за него е по-важно от убийството на някакъв треньор по фигурно пързаляне. Ето защо нареди на Баглаев да зареже всичко и да хукне към съседната улица, където бил взривен автомобилът, с който заместник-префектът на района щял да се прибира след някакво гости. Тимур Ахмедович сякаш бе предчувствал, че това няма да свърши добре! Не беше в характера му да зарязва започнато дело по средата и да подхваща друга работа, особено ако недовършената може да причини неприятности. Ето че причини.

Той не успя да проведе обиска. Проведе го чак сутринта и естествено, нищо не намери. Щеше да е смешно, ако беше намерил. Защото заподозреният бе задържан и откаран в отдела, но в апартамента останаха съпругата му, бивша спортистка, и голямата му дъщеря, също спортистка, тоест две силни, волеви и физически подготвени жени. Ясно е, че от момента, когато оперативно-следствената група си е тръгнала, до момента на връщането на следователя за обиск те са успели да изхвърлят или унищожат всичко, което трябва. Така че протоколът от обиска, който остана без резултат, не би могъл да бъде венец на следствения успех на Баглаев. Но в края на краищата това беше още началото на разследването, нищо страшно,

ако на този етап в него не бе регистриран успех. По-точно успех имаше, защото заподозреният бе установен и задържан. Но това беше някак непълен успех.

Всичко това никак не харесваше на методичния и неприпрян Тимур Ахмедович. Но от друга страна, нямаше защо да се срамува от този протокол. В него всичко беше правилно, никакви нарушения. А че не сочеше резултат, е, случва се. Това е поправимо.

— Ще разреши да копирате — след кратка пауза кимна той на Кирган. — За следващи материали ще поговорим после, ще видим. А тези, които са налице днес, можете да ги копирате, ако искате.

— Благодаря — широко се усмихна адвокатът и сложи на бюрото пред Баглаев скромна, обикновена визитна картичка. — Надявам се до довечера да не се случи нищо спешно и да не стане нужда да ме викате, но за всеки случай ви оставям координатите си още сега. Да, трябва ми и разрешение за среща в следствения арест.

Баглаев реши, че естествено може да прояви услужливост към този, общо взето, симпатичен адвокат, но не бива да го прави твърде старателно. Разреши ли му да копира материалите? Разреши му. И това е добре, нека е благодарен. Да, по закон адвокатът има право на среща с обвиняемия или заподозрения от момента, когато се включва в делото, това е факт. И следователят няма право да не му я разреши. Но в следствения арест от защитника ще поискат документче, подписано от следователя и украсено е печата на следствения отдел. И въпросното документче може да се издаде веднага, а може и да се позабави. Та адвокатът да не си помисли, че животът е песен.

— Разрешението ще получите довечера — със съжаление разпери ръце Баглаев, — нямам печат в кабинета, в канцеларията е.

Дяволчетата в очите на Кирган заподскачаха още повесело. По всичко личеше, че той наистина е опитен адвокат.

— Тимур Ахмедович — каза той, — аз извънредно високо ценя вашата готовност за конструктивно сътрудничество. До довечера.

Стиснаха си ръцете. Загледан след излизацията от кабинета адвокат, следователят Баглаев с вътрешна усмивчица си мислеше, че Кирган май го победи в първия рунд.

Той явно не бе планирал да отиде в ареста още днес, затова получаването на разрешението за среща с подзащитния спокойно можеше да почака до вечерта. Отначало е искал да се запознае с

документите, за да си състави предварителен план и да разбере какви сведения му трябват от треньора Ламзин и за какво трябва да го попита преди всичко. Какво пък, грамотно. На негово място самият Баглаев, който обичаше методичността, последователността и всестранната подготвеност, би действал точно така. Ето защо Кирган се бе съгласил да приеме с такава лекота глупавото обяснение за липсата на кръглия печат, което можеше да измами само съвсем неопитен защитник.

И фразата, която той изрече на сбогуване, хареса на Баглаев. Трябва да я запомни и да я използва в съответни случаи. Хубава фраза, в първия момент дори не разбираш сериозно ли я изричат, или с лек присмех, но не можеш да се заядеш за нищо.

Като поглеждаше дисплея на навигатора и избираше маршрути, Настя Каменская за кой ли път мислено благодари на изобретателите на това забележително устройство, което позволяваше поне частично да избягва продължително забавяне в задръствания. Добре би било да съкрати до минимум и срещата си с Наталия Ламзина, за да спести време. Да работи по задание от адвокат по наказателни дела, беше удоволствие, което я спохождаше рядко, и Настя смяташе, че е голям късмет, че Стасов възлагаше подобна работа именно на нея. Не познаваше адвоката Кирган, този човек беше нов клиент на тяхната агенция, никога по-рано не бе работила с него. На Стасов се обадил негов приятел, също шеф на частна агенция, и казал, че към него се е обърнал познат адвокат, с когото по-рано на няколко пъти работил, но сега бил натоварен с доста обемна задача. В агенцията като напук в момента всички били заети с една задача — да проверяват добросъвестността на партньори по крупна сделка.

— Наемаш ли се да помогнеш на един свестен човек?

Стасов се наел. За какво са си говорили с клиента, Настя не знаеше, но тази сутрин Владислав ѝ възложи новата мисия. Трябваше да намери враговете на двама треньори по фигурно пързаяне: Михаил Болтенков и Валерий Ламзин. Единият от тях бил убит, вторият — арестуван по подозрение в убийството, но имало основания да се смята, че е натопен, че са изфабрикувани улики срещу него. Добре би било, насочи я Стасов, да намери лице, което има голям, остър зъб едновременно на двамата, тогава всичко става прозрачно: убили са единия, натопили са другия.

Какво пък, за намиране на врагове при такива постановки Анастасия Каменская отдавна имаше отработен метод, извънредно прост, но позволяващ да се получи бърз резултат. Двайсет и петте години работа в полицията я бяха научили, че търсенето на информация от членовете на семейството както на потърпевшите, така и на заподозрените или обвиняемите, означава твърде сериозно губене на време. Хората са в стрес, разтревожени са, трудно им е да се съсредоточат и да говорят точно каквото трябва на оперативните работници. Искат им се да казват неща, които им се струва, че ще представят техния близък във възможно най-добрата светлина. С една дума, стараят се да говорят за съвсем други неща и да отговарят на съвсем други въпроси.

Наталия Ламзина вече я чакаше на улицата пред входа: веднага след срещата трябваше да върви на работа. Какво пък, и тя няма време и това обнадеждава.

Първото, за което я попита Настя, беше здравето на Валерий Петрович Ламзин. Отговорът на този въпрос веднага проясняваше цялата семейна ситуация. Ако по отговора Настя разбереше, че Ламзин не обсъжда своите проблеми с жена си, щеше да е безсмислено да пита и за враговете, Наталия Сергеевна със сигурност не ги знаеше. Ако пък Наталия Сергеевна започнеше подробно да говори за здравето и болестите на мъжа си, значи щеше да има добър шанс да научи веднага имената на неговите недоброжелатели.

Ламзина се изненада от въпроса, но отговори, че със здравето на Валерий Петрович всичко е наред, от сто години не е вземал болнични и от нищо не се е оплаквал.

— Не му е в характера да се оплаква — каза тя — и дори когато го боляха травмираните през спортната му младост стави, тихо си гълташе таблетките, но не казваше и дума за това. Аз научавах, че нещо го боли, само от време на време, когато изведнъж случайно видех в кофата за боклук празна опаковка от лекарство.

Отговорът удовлетвори Настя. Тя от опит знаеше, че да се отговори на въпроса „кой са враговете?“, е много трудно, особено за хора незлобливи и почтени. Винаги е страшно да наклеветиш човек, да хвърлиш сянка върху него, ако той няма никаква вина. Ето защо е по-добре да попита: кои са приятелите? А за враговете да поразпита именно тези приятели. Настя знаеше твърдо и друго: човек, който няма

параноидни наклонности, никога не би говорил на жена си, че някой му желае злото. На приятелите да, ще говори, ще сподели с тях, но не и с жена си. Защо е така, тя не можеше да си обясни, но подозираше, че работата е в нежеланието да изглеждаш уязвим в очите на любимата жена. Огромният брой мъже за нищо на света няма да се оплачат вкъщи, че се чувстват зле или че имат проблеми в работата, макар че именно вкъщи са техните най-близки хора, онези, на които не им е безразлично. Ала кой знае защо значителна част от мъжете смятат, че пред своите близки нямат право да бъдат слаби и безпомощни. Изглежда, Валерий Петрович Ламзин беше един от тях. Така че едва ли имаше смисъл да пита Наталия Сергеевна за враговете му. Но за приятелите ще е точният въпрос. Особено за онези приятели, които по едни или други причини са се отдалечили напоследък.

След половин час Настя се раздели с Наталия Ламзина вече с името и телефонния номер на треньор на име Гулин в бележника си. Според Наталия Сергеевна мъжът ѝ и Гулин били много добри приятели, приятели от дълги години, но през последните две-три съвсем престанали да общуват. Според Валерий Петрович веднъж Гулин дошъл без предупреждение на негова тренировка под претекст, че има някакъв спешен личен въпрос, а всъщност искал да види новите хореографски находки, измислени от Ламзин и неговата хореографка, и ги включил в програмата на своя ученичка.

— Разбира се, Валера не мислеше, че Гулин е постъпил така подло по предварителен план — разказваше Наталия Сергеевна. — Той наистина е имал проблем, който не търпял отлагане, но когато видял новите неща, които правела спортистката на Валера, не е могъл да се въздържи и ги е откраднал.

— И после какво? — с интерес попита Настя, която не разбираше абсолютно нищо от фигурно пързаяне и не си представяше какво е „да откраднеш хореографска находка“ и каква е цената на такава постъпка. — Нима е лошо различни спортисти да изпълняват един и същ елемент?

— Разбирате ли, спортистите на Гулин са по-големи и при неговото момиче тези движения, стъпки и обръщания са изглеждали по-внушително, по-елегантно, отколкото при момичето на Валера. И после децата на Валера не ходят на международни състезания, нивото им е по-ниско, а Гулин същата година изведе своите от младшата

възраст на етапи за гранпри и показа програмата с тази хореография на международния съдийски корпус. Ученичката на Валера не изглеждаше толкова ефектно и излизаше само на нашия лед, в Русия, и всички веднага заговориха, че не Гулин е откраднал идеите на Ламзин, а обратното, че Ламзин ги е откраднал от Гулин, но тъй като е по-слаба, неговата спортистка е изглеждала много по-зле.

— Мъжът ви беше разстроен, така ли?

— О, разстроен е меко казано! Той беше разярен! Валера страшно крещеше и ругаеше и оттогава името Гулин е забранено в нашето семейство.

За трийсетте минути разговор те няколко пъти стигнаха до близкото кръстовище и се върнаха. Настя, разбира се, би предпочела да седи, но в сегашните условия, когато вече не беше офицер, зад чийто гръб стои държавата, а просто частен детектив, се налагаше да отстъпва и да прави така, както е по-удобно на клиента. А в случая клиент беше именно тя, съпругата на задържания, макар и чрез посредничеството на адвоката. В движение Наталия Ламзина явно се чувстваше по-уверено.

Сбогуваха се. Ламзина с бърза крачка пое към автобусната спирка, за да стигне до близкото метро, а Настя Каменская се върна при колата си и се обади на въпросния Гулин, за да опита да си уговори среща с него. Щом чу, че става дума за арестуването на Ламзин, Гулин дълго мълча, после с въздишка неохотно се съгласи и ѝ продиктува адреса си.

Владислав Стасов за пореден път стана от неудобния стол и се разходи напред-назад из коридора. В края му имаше прозорец, който гледаше към страничната улица. Денят бе топъл, на терасата на ресторантчето отсреща вече бяха подготвени масите под чадърите на бели и червени райета. Още бе рано за обяд — едва единайсет сутринта, но две маси вече бяха заети, до едната си чуруликаше двойка младежи на седемнайсет-осемнайсет години, и двамата с дънки и тениски, а леките им якета бяха небрежно хвърлени на свободните столове; на другата дебел чичко пиеше от висока чаша кафе макиато и четеше нещо от таблета си. На Стасов мъчително му се прииска да излезе и също да седне на маса под чадър, да поръча цял чайник някакъв ароматен черен чай и огромно парче торта, като онова, което

сервитьорът току-що бе донесъл на двойката. Тортата беше разкошна и украсена с голяма порция разбита сметана.

Но не можеше. Тоест можеше, разбира се, но не биваше. Тук, в този коридор, Стасов търпеливо чакаше следователя Баглаев, на когото беше длъжен да съобщи, че той, Владислав Стасов, директор на частната детективска агенция „Властта“, е сключил договор за търсене на информация по дело, с което се занимава Тимур Ахмедович. Според закона „За частната детективска и охранителна дейност“ това трябва да се направи писмено в течение на едно денонощие след сключването на договора. Стасов уважаваше законите и умееше да ги спазва, без това по някакъв начин да пречи на работата му. И се бе научил да оформя договори така, че дори в случай че се наложи да ги представи, никой за нищо да не може да се заяде. Макар да не е длъжен да показва договора, случват се ситуации, в които е по-добре да го направи, отколкото да откаже, за да не си разваля отношенията с хора, чиито добри чувства впоследствие можеха да му бъдат полезни.

А следователя го нямаше. И не се знаеше кога ще дойде. Ей така може да излезеш само да пиеш един чай и неуловимият Баглаев точно тогава ще се мерне, а после отново ще изчезне, та пак да трябва да го чакаш и гониш. Така ще мине и определеното от закона денонощие, пък върви после, та доказвай, че не умишлено, не с лоши намерения си пропуснал срока. Отношенията между следователите и частните детективи още не бяха стройно уредени и нямаха собствени традиции, така че едва ли си струваше да рискуваш с надеждата, че ще те разберат и ще ти простят, ще погледнат на това през пръсти. Човек трябва винаги да е готов за най-лошото. Такъв беше девизът на Владислав Стасов.

Всъщност именно този подход към нещата и към живота изобщо бе довел до обстоятелството, че връзката на дъщеря му с оперативния работник сега не даваше мира на Владислав Николаевич. Въображението му рисуваше най-мрачни картини и той виждаше последствията в най-черния възможен вид. С каквото и да се занимаваше Стасов, някаква част от мозъка му постоянно мислеше за Лиля и той понякога с недоволство забелязваше, че къде-къде по-рядко се замисля за по-малкия си син Гриша. Гриша беше момче без проблеми, завършваше училище, учеше се добре, готвеше се за кандидатстване. А и Таня, майката на Гриша, любимата съпруга на

Стасов, винаги беше до детето и меко, но настойчиво го контролираше. А Лиля живееше сама, майка ѝ, първата съпруга на Стасов, вече от година бе в Латинска Америка и още дълго нямаше да се върне от там. Вярно, Лиля беше съвсем пораснала, на двацет и шест години, така че изглеждаше някак глупаво да я наглежда човек, но все пак майчиното око и навреме даденият умен съвет никак не са излишни на тази възраст. Впрочем какво ли око имаше Маргарита? Какъв ли умен съвет можеше да даде? Самата тя бе извършила толкова глупости с личния си живот, че... Кой поред ѝ е сегашният съпруг? Четвъртият ли, третият ли, Стасов вече им изгуби броя. И това бяха само официалните съпрузи. Ами фактическите? Ами несвързващите любовници? Така че знае ли човек, може дори да е по-добре, че Рита не е в Москва сега. Стасов сам ще се справи, той няма да посъветва своята ненагледна принцеса за нещо лошо.

Когато до вратата, украсена с табелка „Ст. следовател Т. А. Баглаев, следовател К. В. Игнатов“, приближи средновисок рус мъж с приятно лице и стегната фигура, Владислав Николаевич бързо взе да преценява: кой от двамата е? Ако е Игнатов, за „просто следовател“ е възстариичък, на тази възраст, при нормално протекла кариера, отдавна е трябвало да стане „старши“. Очите му са умни, живи, кариерата на такъв човек трябва да е протекла добре. Значи това си ти, старши следователю Баглаев.

— Тимур Ахмедович?

Стасов стана и направи крачка към мъжа.

Той извади ключа от ключалката, прибра връзката в джоба си, но не отвори вратата. Само извърна глава към посетителя.

— Слушам ви.

И гласът му е приятен. Може този път да извади късмет, следователят да се окаже вменяем и той да няма никакви проблеми.

— Аз съм Стасов, Владислав Николаевич — представи се той и подаде на Баглаев визитна картичка с името на агенцията и всички реквизити. — Донесъл съм ви писмено уведомление.

— Уведомление? — веждите на Баглаев учудено помръднаха.

„Ясно — помисли си Стасов. — Досега никога не си е имал работа с частна агенция. Може и да е чел закона някога, отдавна, когато той беше приет, преди сто години, но не е виждал промените и

допълненията към него и няма и представа как се прилага този закон. Да, няма да е лесно.“

— Е, влизайте — с явна неохота покани Тимур Ахмедович посетителя в кабинета си. — И за какво ще ме уведомите?

Стасов извади от папката листа с отпечатания на компютър текст и собствения му подпис, който бе подкрепил и с печата на фирмата. Интересно дали следователят ще се заяде с документа. Но какво всъщност може да каже? Какви претенции може да предяви към него? В закона никъде не е казано в каква форма трябва да е съставено подобно уведомление, така че следователят не би трябвало да има и основания да се заяжда. Както е съставено — така, важното е, че информацията е подадена в писмен вид и в съответния срок.

Баглаев обаче май наистина виждаше такъв документ за пръв път в живота си. На Владислав Николаевич дори му стана любопитно как опитният следовател ще излезе от ситуацията. Е, колко години трябва да минат, та процесът на информационното обезпечаване на наказателното съдопроизводство да стане нормален? Ей го, някакъв умник е измислил, че и в Русия трябва да има състезателност на процеса като в напредналите демократични страни! И в Наказателнопроцесуалния кодекс записаха тази, общо взето, правилна, но процедурно нерегламентирана идея.

Състезателност означава, че съдът изслушва както страната на обвинението, така и страната на защитата и преценява чии аргументи са по-силни и по-убедителни. Докато по-рано, при предишното законодателство, да се събират доказателства както за виновността, така и за невинността на човека, беше задължение на едно и също лице — следователя, сега функциите се разделиха. Вярно, може това и да е правилно. Само дето държавата обезпечи страната на обвинението с мощен апарат по събиране на доказателства, а страната на защитата остави, както се казва, с гол задник. Сиреч да се оправя сама, както може.

И ето че защитата се оправя. Само дето не успява твърде. Наистина самият адвокат може да събере някакви доказателства, но няма той самичък ще успее да извърши всичко необходимо, за да противостои на държавната машина? Няма да успее. За да успее, му трябва помощници. Въпросните частни детективи. А на тях трябва да им се плаща. И трябва да им плаща доверителят, от джоба си. Но дали

на много хора, нуждаещи се от защита по наказателни дела, джобът им е достатъчно дебел и дълбок? Ето това е въпросът. Хората използват услугите на частните детективи най-често в гражданско-правови, трудови или семейни дела: неверни съпрузи, проблемни деца, сигурност и кредитоспособност на делови партньори, проучване на пазара, установяване на обстоятелства, свидетелстващи за недобросъвестна конкуренция, издирване на изгубено имущество, на изчезнали хора, събиране на сведения за кандидати за длъжност при решаване на въпроса за приемането им на работа.

В наказателен процес частните детективи са крайно редки гости в нашата страна. А дори да бъдат привлечени за работа на страната на защитата, те се стараят да правят това някак неофициално, без договор и без приходен касов ордер. Никой не обича да плаща данъци, това е ясно. Но освен това по закон частният детектив е длъжен да извести следователя, че с него е сключен договор и сега той ще търси свидетели и най-разнообразна информация с цел, коренно противоположна от тази на следователя. И на кого може да хареса това? Ето защо без договор е някак по-спокойно. И по-сигурно. Така излиза, че детективите са частни, може и да работят срещу официалното следствие, а следствието няма представа какво да прави с тези детективи, когато те излязат от нелегалност.

Стасов, честно казано, също не се стремеше твърде да сключва договор, за който сега беше просто длъжен да информира следствието. Но адвокатът Кирган го предупреди: ще трябва да се работи в тесен професионален кръг, където всички се познават и най-вероятно не се обичат твърде, а някой по-нависоко може да се опитва да контролира ситуацията, затова е по-добре да не си търсим неприятности. Информацията, че освен оперативните работници, и друг обикаля и задава разни въпроси, непременно ще изтече и много бързо ще стигне до следователя. И тогава чакай Вартоломеева нощ. Може да се стигне дори до лишаване от лиценза за извършване на частна детективска дейност.

Баглаев няколко пъти внимателно прочете подадения от Стасов документ, изхърма и тръгна към вратата. Владислав Николаевич мълчаливо го последва. Следователят заключи кабинета, остави посетителя да го чака в коридора и отиде някъде с документа в ръка. Ясно. При ръководството — ще се съветва и ще иска указания. Пак се

наложи да чака. Най-сетне Тимур Ахмедович се появи и с кимване покани Стасов да влезе.

— Работете — със зле прикрито неудоволствие продума той. — Надявам се, не е нужно да напомням, че при откриване на признаци на престъпление...

— Всичко помня, Тимур Ахмедович — увери го Стасов. — Веднага трябва да ви съобщим. Или на друго упълномощено лице.

— Надявам се — измуча следователят, без да поглежда Стасов. — Всичко хубаво.

Владислав излезе и с чувството, че е ученик, избягал от час, все пак свърна зад ъгъла и седна на маса под раиран чадър. Петдесет и пет години не е никаква възраст, това си е разцвет на силите, особено при хора, които обичат сладко. А Владислав Стасов обожаваше сладкото.

Привечер захладня, дори стана студено и Олга трябваше да наметне якето върху прекрасния костюм с панталон. Разбира се, якето разваляше всичко, но няма да мръзне, я! Току-виж настинала, разболяла се, останала на легло, а нали трябва да работи и изобщо да бъде винаги здрава и силна, та всеки момент да може да се втурне на помощ на Ала, ако изведнъж потрябва.

Не обичаше корпоративните купони, но в случая не можеше да го избегне: фирма „Файтър Трейд“, един от главните доставчици на „Оксиджин“, бе организирала тържество по случай петнайсетгодишнината от основаването си и шефът на „Файтър“ Вадим Константинович Орехов бе поканил много гости — всички свои партньори, включително и ръководството на „Оксиджин“ в лицето на генералния директор и Олга Виторт като началник на отдел „Снабдяване“.

За провеждането на мероприятиято бе нает хубав комплекс в близкото Подмосковие — с голям, добре поддържан парк и симпатични, наскоро ремонтирани къщички, в които гостите могат да пренощуват с всички удобства. Програмата бе предвидена за два дни — от петък вечерта до неделя по обяд.

Генералният директор на „Окси“, с когото пристигна Олга, активно общуваше с гостите, създаваше нови познанства, поддържаше старите си контакти и при това много пиеше. Скоро ще се измъкне тихичко в предоставената му къщичка и ще заспи с пиянско похъркване в компанията на някоя мацка, която ще си хване тук. А

може вече и да си е хванал. В задачата на шефката на отдел „Снабдяване с промишлени стоки“ на този празник влизаха три точки: да се запознае и да направи приятно впечатление на две строги наглед дами от митническата служба, да реши един стар конфликт между „Оксиджин“ и доставчика на хранителни добавки (макар че добавките бяха от друга група стоки, с тях се занимаваше друг отдел, но поканата за празника, отправена към „Файтър“, беше само за двама души и генералният директор бе спрял избора си на Олга Виторт); да наглежда собствения си генерален директор, който на градус можеше да наприказва глупости и да развали отношенията си с важни за фирмата хора.

За да бъдем справедливи, ще кажем, че директорът си знаеше мярката и обикновено се старееше да не я надхвърля, като се оттегляше „в спалнята“ с някоя спътница още преди алкохолът непоправимо да го удари в главата. Но имаше и други произшествия, да, бяха се случвали и други неща. И Олга, която въпреки крехката си външност беше извънредно силна и имаше железни мускули, в такива случаи трябваше буквално да измъкна шефа си и насила да го завежда на място, където няма с кого да разговаря и съответно да си разваля отношенията.

Олга добросъвестно и успешно отработи първите две точки, обеща на дамите от митницата безплатни билети за творческата вечер на народната артистка Томашкевич, със сладки приказки убеди доставчика на добавките в най-скоро време да седне на масата на преговорите и да подпише взаимно приемлив договор. Оставаше третата точка.

Тя намери генералния директор в компанията на двама финансисти, постоя зад гърба му, послуша гласа му, разбра за какво говори той и стигна до извода, че шефът все още си е наред, до критичната доза има доста време, така че поне трийсет-четиресет минути тя можеше да бъде спокойна.

Откъм реката повя студен вятър, тя потрепери и по-плътно загърна якето.

— Май ви е студено? — разнесе се познат глас зад гърба ѝ. — Не сте се облекли подходящо?

Олга се обърна и видя точно пред себе си Химин, старши мениджъра на „Файтър“, с когото съвсем наскоро решаваше въпроса за

неустойките.

— Да, топлият ден ме измами, някак не помислих, че вечер извън града е по-студено, отколкото в Москва — призна тя.

— Ами вземете нещо загреващо — посъветва я Химин. — Глътка уиски или коняче. Конякът е хубав, опитах го.

Той беше със светъл панталон, модерна риза и небрежно наметнат кашмирен пуловер. Хем топло, хем стилно.

„Не като мен — ядоса се на себе си Олга. — Никога не мога да се облека както трябва. И сега стоя по копринен костюм и спортно яке като глупачка.“

— Не пия — отговори ядосано.

— Ама никак ли?

— Никак.

— Добре, тогава хайде да ви помогна да изберете храна, която ще ви стопли.

Той източи шия и започна последователно да опипва с очи всичко, сервирано на огромната трапеза.

— Важното е да има много пипер. Лютивичко, с чесънче... Нали нямате нищо против? Или сте планирали за тази вечер страстни целувки?

— Не — погледна тя Химин без усмивка. — Никакви целувки.

Той с лекота отстрани някакъв дебеланко, преградил с туловището си пътя към масата, взе чиста плоска чиния и след минута връчи на Олга апетитно изглеждащо асорти от тарталетки с разнообразни пълнки. Като се бе ориентирал по миризмата, той наистина бе избрал все люти или подправени с пипер вкусноти.

— Повярвайте ми, Олга, за хора, които не употребяват алкохол, лютата храна е най-добрият начин да се стоплят.

— Благодаря.

Тя взе чинията и се заоглежда за място, където да поседне или поне удобно да стои, по възможност сама.

— Елате, ще ви покажа едно просто прекрасно местенце.

Химин внимателно докосна лакътя ѝ, за да я насочи.

— И аз случайно го научих, буквално преди няколко минути. Видях как сервитьорите носеха нататък газови печки, тръгнах след тях и намерих три беседки, долепени една до друга. Всичките обвити в

зеленина и във всяка — газова „гъба“. Там със сигурност ще се стоплите.

В главата на Олга се зароди неприятното подозрение, че Химин сега ще започне да ѝ натрапва компанията си в тези уединени беседки, и вече се намери да наостри бодлите си, но за нейно облекчение старши мениджърът на „Файтър“ я преведе по една пътека между храстите точно до мястото, откъдето се виждаха мъждукащите в червено нагреватели, и си тръгна.

И трите беседки бяха празни, всяка обзаведена с градинска мебел — кръгла маса и няколко стола с възглавнички. Олга избра най-отдалечената от пътеката, седна до масата близо до печката и започна да се храни. Химин не я беше излъгал, още след третата тарталетка се стопли. Или все пак беше от печката? Тя погледна часовника си: след „контролното замерване“ бяха минали дванайсет минути, още половин час можеше да поседи далеч от купона и силната музика, после пак трябваше да намери шефа и да прецени състоянието му.

Притвори очи и дори май задряма. Събуди се от мъжки гласове, долитащи от съседната беседка. Листакът беше толкова гъст, че Олга не можа да види мъжете, но почти веднага разпозна гласовете — единият принадлежеше на собственика на „Файтър Трейд“ Вадим Константинович Орехов, а вторият — на неговото възглулаво според Олга синче Филип.

— Филипе, ще те помоля утре да го направиш.

Орехов-старши говореше твърдо и напористо, явно дори не допускаше възможността да му възразят.

— О, недей, тате, никакво утре, днес ще постоя колкото трябва и ще си замина. Имам страхотни планове за почивните дни.

Филип говореше леко и весело, очевидно желанията и намеренията на баща му, който издържаше младока, ни най-малко не го интересуваха.

— Филипе — повиши тон Вадим Константинович, — сериозно ти говоря. Какви планове? Къде смяташ да ходиш? Ти трябва да си тук. Служител на фирмата си, това е и твой празник, трябва да се запознаваш с хората, отсега да те познават.

— Ама престани бе, тате, какви ми ги приказваш, Химин вече до гуша ми е дошъл със същото. Не искам и толкоз! Срам ме е, че съм твой син, а съм на такава дребна чиновническа длъжност, дори не знам

как да се представям. Като ме направиш началник-отдел, тогава моля, ще си напечатам визитни картички със снимка и гордо ще се запознавам с всички.

— И къде си се накарал да ходиш, ако мога да попитам? Какво развлечение си си измислил, та е по-важно от корпоративния празник?

— О, тате, такъв приятел си намерих, че с него не ми трябва никакви празници, самият той е един безкраен празник.

Филип доволно се изкиска, Олга чу как по пластмасовата повърхност на масата глухо изтропа дебелото стъкло на бутилка. Филип май пиеше бира направо от шишето. На такъв празник можеше и да не се държи като улично пиянде. „Безкраен празник“. Интересно дали изобщо някога е чувал името Ърнест Хемингуей? Книгата определено не е чел, употребява заглавието на романа като обикновено битово словосъчетание. Олга обаче беше ходила в Париж и не споделяше мнението на писателя. Този град не ѝ се видя като празник.

— И откъде го изкопа този приятел? Какво представлява? Къде работи?

Орехов-старши задаваше въпросите си настоятелно и строго.

— Работи ли? — смаяно попита Филип. — Какво приказваш, тате, каква работа? На него никаква работа не му трябва, и без това си има всичко. Купища пари.

— Интересно откъде?

— Ами всички сами му ги дават. А той умее да прави така, че може и да не ги връща.

— Тоест?

— Такъв човек е, че никой нищо не може да му откаже. Знаеш ли думата „харизма“? Е, той целият се състои от харизма, от главата до петите. Във всички клубове го познават, навсякъде му се радват, всички го обичат. И с него е приятно. А момичетата как му се лепят!!! С една дума, весело момче е и на мен ми харесва да си прекарвам времето с него. Дори дилърите му дават безплатни дози.

Не, определено на Филип Орехов му хлопа дъската! Как можа да му хрумне да разправя такива неща на баща си!

— Дилъри ли? Той да не е наркоман? — Сега вече в гласа на Вадим Константинович прозвуча заплаха.

— Не, само се поглезва по мъничко. Нормално момче, сега всички са такива: съвсем мъничко дрога, много уиски, много мацки —

Филип се изкикоти мръсничко — и много ваксина против трипер. Обаче какви фокуси с карти прави — ум да ти зайде! Пръстите му така сноват, че изобщо не ги виждаш. Можеш да гледаш с часове — и нищо не разбираш.

4

Е, тогава е ясно, ловките пръсти и незнайно откъде валящите пари при липса на работа — явно момчето е постоянен посетител на нелегални казина. Нима Филип е толкова тъп, че не разбира това? Веселба му дай на него! Да, лош късмет е извадил Орехов-старши със сина си, от Филип няма да излезе достоен наследник и продължител, пак добре, ако не се пропие още млад.

Бащата и синът спориха още известно време, Орехов-старши настояваше Филип да остане, а Филип вяло, но същевременно весело го парираше, от плановете си за почивните дни обаче въобще и не мислеше да се отказва. В края на краищата ядосаният Вадим Константинович отиде при гостите, а Филип остана още няколко минути в беседката, обади се на някого по телефона и си уговори среща в някакъв нощен клуб.

„Сигурно разговаря с новия си приятел“ — равнодушно си помисли Олга, загледана с отвращение в чинията с недоядените тарталетки: храната я стопли, но остави в устата ѝ отвратителен вкус.

Откак живее на този свят, не престава да се учудва на многообразието на човешките характери и варианти за взаимоотношения между хората. И през ум не би ѝ минало да разказва на родителите си такива неща за своите приятели. Сигурно цялата работа е в конкретните взаимоотношения с родителите. По всичко личи, че Вадим Константинович и синът му са в много близки отношения, имат си доверие. Сигурно така са се създали още от детството на Филип.

А тя, Олга Виторт, е твърдо убедена, че е неправилно да разказва на родителите си за прегрешенията на приятелите си. Първо, това е грозно, дори да е истина, и второ, родителите може да ѝ забранят да дружи с тях, случвало се беше няколко пъти, когато Олга бе още съвсем мъничка и ходеше на детска градина, а после на училище. Как можа да ѝ хрумне да каже на майка си, че Алка Васнецова научи нея,

шестгодишната Оля, на разни смешни думи, които значели нещо неприлично!

Тогава майка ѝ не само ѝ забрани да дружи с Васнецова, ами и я напляска по дупето, а на другия ден отиде при директорката на детската градина и помоли да преместят Оля в друга група. Градината беше ведомствена, от работата на баща ѝ, единствена в цяла Москва, беше препълнена с деца — имаше по три големи и средни групи, а малките групи бяха цели четири. По-късно, във втори клас, Олга още веднъж направи такава грешка. И оттогава твърдо си научи урока: родителите трябва много да се обичат, но не бива нищо да споделяш с тях.

Ако родителите ѝ бяха живи сега, те със сигурност не биха разбрали и одобрили отношенията ѝ с актрисата Томашкевич. Родителите изобщо рядко разбират защо децата им се сближават с хора, които те не харесват.

А Филип явно никак не се страхува от баща си. И не може да се каже, че не го уважава — репутацията на Вадим Константинович е известна на всички, никой не би го нарекъл мекушав. Значи между бащата и сина съществува истинско приятелство или поне взаимно уважение и Филип, колкото и да е некадърен в работата, все пак е честно, открито момче. Без второ дъно.

Време беше да „провери“ шефа. Олга със съжаление стана от мястото си до печката и с бърза крачка отиде в залата, където гърмеше музика и избухваха конфети.

Треньорът на име Гулин се оказа мрачен и напрегнат човек, дребен на ръст, жилив и подвижен. Съпругата на Гулин беше пълна негова противоположност, само му подхождаше по ръст: пухкава и весела, тя още от прага взе да кани Настя на масата, предложи ѝ пирожки и домашни сладки. Някъде откъм дъното на апартамента се чуваха гласове — детски или юношески: звънливи високи тонове се смесваха с мутиращо басче.

„Сигурно са внуците“ — помисли си Настя в първия момент и веднага се присмя на себе си: Гулин и жена му бяха на около петдесет, може би мъничко повече.

Ако имаха внуци, те сигурно бяха съвсем малки. Съпругата на Гулин улови погледа ѝ към посоката, откъдето идваха гласовете.

— Това са нашите възпитаници, днес нямат тренировка.

— У вас ли живеят? — попита Настя.

— Ами почти — усмихна се Гулина. — В нашата група тези са най-малките, а инак ние тренираме по-големи, тези обаче ги взехме наскоро, от други градове са, родителите им с общи пари им наеха жилище, но нали разбирате как се справят сами деца с бита. Трябва винаги да са ни под око. Не умеят да готвят, купуват разни глупави продукти, пък и време нямат за това, уморяват се, а нали трябва да ходят и на училище. Така че прекарват свободното си време у нас. Ние с мъжа ми можем да не се тревожим поне за храненето им. Пък и да ги изпера, да им огладя дрехите, не ми е трудно. Хайде де, защо стоите? Влизайте, влизайте в хола.

Настя отказа почерпката и съпругата на треньора кимна разбиращо и затвори вратата към коридора, като остави мъжа си и гостенката насаме.

— Онзи стар конфликт между Валера и Миша Болтенков на младини не остана единствен — замислено каза Гулин, когато Настя зададе първия си въпрос. — Съдбата ги сблъска още веднъж, и то жестоко. Така че по принцип аз не бих се учудил, ако Миша Болтенков бе убил Валера, а не обратното. Те бяха върли врагове.

И веднага се сепна, недоволно се намръщи. Не беше ясно какво именно предизвика недоволството му.

— В какво се състоеше този конфликт? — попита Настя.

Внезапно Гулин сякаш дори се ядоса. Веждите му строго се свиха, в очите му блесна решимост.

— Нищо няма да ви разказвам — рязко отговори той и се извърна, насочи поглед към тъмния екран на телевизора.

— Защо? — Каменская се постара гласът ѝ да прозвучи колкото може по-кратко.

— Защото после ще ме накарат да повтора всичко това за протокол, ще ме викат при следователя, после пред съда, ще трябва да давам показания и всички ще научат, че съм ви го разказал. А аз тепърва трябва да работя в тази сфера, рано ми е за пенсия. И никак не желая заради вашето празно любопитство да си разваля отношенията с колегите и ръководството в Спортния комитет и във Федерацията по фигурно пързаляне.

Сега Гулин дори не се опита да скрие, че се ядосва и се страхува. Такава, значи, била работата. Да, изглежда, че идеята да се събира

информация от треньорите, поначало е обречена на провал. Може да се разговаря само с хора, оттеглили се от работата и вече независещи от могъщите ръководители и коварните колеги. Но пък може да се окаже, че онези, които вече не се занимават с треньорска работа, не са в течение на неотдавнашните конфликти между Ламзин и Болтенков. Впрочем... Има смисъл да потърсят спортни журналисти с дълъг стаж. Те обикновено знаят много интересни неща, но за разлика от действащите треньори, обикновено не се страхуват да говорят за тях.

Да, май може да остави този Гулин на мира, че гледай колко се нервира, целият се сви, вкамени се. Затвори се. Жалко обаче за изгубеното за път време. Все пак трябва да опита да изстиска от него поне малко информация.

— Много добре ви разбирам — тихо и отмерено подзе тя — и щом отказвате да разговаряте с мен, ще си тръгна. Но първо искам да ви обясня, че в съда и при следователя искат показания за това кой днес е убил Болтенков, а не защо са се скарали Ламзин и Болтенков преди много години. Фактът за техните враждебни отношения е много важен, вярно е, но ако конфликтът, за който не искате да разкажете, е можел да стане причина за убийство, то щеше да се случи отдавна. Ето защо просто ми разкажете какво е станало, за да мога да си създам представа за степента на взаимната им неприязън и за характерите им, за постъпките им. Ако знам как по принцип би могъл да постъпи Болтенков, ще ми е по-лесно да намеря хората, с които той е можел да постъпи по подобен начин съвсем наскоро. Именно сред тях ние ще търсим престъпника.

Лицето на Гулин се разкри в недоверчива усмивка.

— Но нали сте арестували Валера Ламзин? Значи и без това сте сигурни, че той е престъпникът.

— Не ние сме го арестували, а следователят — меко го поправи Настя. — А аз работя за адвоката, който се съмнява във виновността на Валерий Петрович. Така че трябва да разбере какъв е бил характерът на убития, на какви постъпки е бил способен или обратното — неспособен, за да търся други хора, които му се сърдят. Обещавам ви, че в материалите по следствието няма да попадне нито една казана от вас дума. И изключвам диктофона.

— Но нищо няма да подписвам!

— Не е и нужно — още по-обаятелно се усмихна Настя.

— И изобщо нямам право да искам от вас никакви подписи, аз съм неофициално лице. Ако така се чувствате по-спокоен, и в бележника няма да си записвам думите ви, просто ще ви чуя.

„Слава богу, паметта още не ми изневерява — помисли си тя. — Разбира се, дословно няма да запомня разказа, но нищо важно няма да забравя.“

Гулин се поколеба и след няколко минути Настя Каменская успя все пак да сломи съпротивата му.

След онова сбиване и прекратяването на делата Валера Ламзин и Миша Болтенков прекарали още няколко години като активни спортисти, завършили физкултурния институт и станали треньори. Времето минавало, Болтенков работел по-успешно, от време на време учениците му ставали победители в големи юношески състезания и дори печелели медали в международни турнири. Валерий Ламзин нямал чак такъв късмет, както впрочем и много други треньори, от които доста бързо отнемали истински талантливите деца. Но и на неговата улица дошъл празник: голям шеф от Федерацията харесал работата на Ламзин и му дали възможност да тренира юношите старша възраст, състезаващи се по двойки. Ламзин отдавна искал да тренира двойки, но тъй като все не успявал да излезе извън рамките на младшите възрастови групи, бил принуден да се ограничава с работа само с индивидуални състезатели: момчетата се поставят в двойки не по-рано от 15–16 години, когато укрепнат и формирането на физическите им данни позволява съответните натоварвания. Виж, момчетата трябва да са доста по-малки — докато са дребни и слабички, с тях елементите се изпълняват по-лесно.

И ето че в групата на треньора Ламзин се оформила една много добра двойка — способна, трудолюбива, много честолубива. Как я били пропуснали от погледите си по-маститите треньори — не е ясно. Но фактът си оставал факт: Ламзин ги направил шампиони на Русия в младшата възраст. Увеличили му заплатата, започнали да се отнасят с уважение към него, дори му добавили лед. И други спортисти започнали да търсят място в групата на Ламзин.

И тогава Михаил Валентинович Болтенков решил да заграби чуждото съкровище. Разбрал се с една много известна дама, именита треньорка, която по онова време тренирала спортисти в Америка, а в Русия идвала от време на време. Тъкмо едно нейно посещение в

родината съвпаднало с провеждането на някакви състезания в Двореца на спорта в Одинцово, в Подмосковието, в които трябвало да участва талантливата двойка на Ламзин. Михаил Валентинович подарил на дамата скъп пръстен и двамата се разбрали за всичко.

Болтенков завел почетната гостенка на състезанията и ѝ показал родителите на младите спортисти. По-нататък всичко станало лесно и по отдавна отработена схема.

Треньорката отишла при родителите, представила се (изключително проформа, защото не било нужно тя да се представя — и без това обществеността, която се интересувала от фигурно пързаяне, я познавала по физиономия) и казала:

— Имате прекрасни деца, много талантливи, но при този треньор те вече са стигнали тавана си, а трябва още да растат. Жалко, за мен са прекалено млади, ако бяха три години по-големи, аз щях да ги взема в групата си. Щом поотраснат, непременно ще ги взема, ще тренират при мен в САЩ. А сега не е зле да поработят при Болтенков — точно това им трябва. За три години Болтенков ще ги подготви до нивото, на което аз ще ги приема и ще ги направя олимпийски шампиони. Имам доверие на Миша, след него спортистите бележат големи успехи, просто невероятни. Така че помислете.

Родителите на младите състезатели не мислили много, а веднага се въодушевили и започнали да внушават на децата да се преместят при Болтенков.

Гулин млъкна и отново хвърли на Настя напрегнат поглед. Сякаш очакваше нещо.

— Вероятно искате да попитате коя е била тази дама, треньорката? — каза той хем с опасение, хем с предизвикателство в тона. — Но имайте предвид: няма да назовавам никакви имена!

— Ама моля ви се, в никакъв случай — успокой го Анастасия. — Не ми трябва никакви имена. В случая името няма значение, нали това е било отдавна и не може да има отношение към сегашното убийство. За мен просто е важно да схвана механизма. Нищо не разбирам от вашата работа, затова всичко трябва да ми се обяснява подробно.

— Но аз няма да ви кажа и имената на спортистите — продължи да натъртва треньорът.

— Не е и нужно. Продължавайте, моля, много ми е интересно — усмихна се Настя.

Точно тогава от антрето се чува гласовете на съпругата на Гулин и на децата.

— А кой ще си учи уроците? И без това днес не ходихте на училище, но нали все пак трябва да си ги научите!

— Абе има време — отговори мутиращото басче. — Какво сега, и на кино ли да не отидем?

— Ами обядът е след час! Какво ти кино! Бързо в стаята да си напишеш домашното по математика, ще проверя! И ти, Катерина, не ме гледай така, вече втора година носиш тройки по руски, срамота! Тъомка ви подкокоросва, а вие го гледате в устата. Хайде, сваляй маратонките, обувай пантофите и тръгвай да учиш правилата. Бързо, бързо!

— Добре де, ще хапнем нещо в града, не е проблем — отговори звънливо момичешко гласче.

На Настя неволно ѝ направи впечатление този израз „в града“, толкова нехарактерен за жител на Москва.

— Знам аз какво ще хапнете там, в града — не се предаваше Гулина. — Просто забравете. Бързо да учите, след час ще изядете каквото трябва. А после може да отидете на кино.

Изад вратата се чува звуци, които показваха, че младите спортисти се преобуха и неохотно, но послушно тръгнаха към стаите, където им наредиха да си учат уроците. Виж ти, колко добре се справя с юношите съпругата на треньора! Да можеше и тя да се научи така да надвива племенника си. Впрочем той, вярно, е по-голям, а тези, ако се съди по гласовете, са между 12 и 14-годишни и все още се чувстват зависими от треньора. А Саня за нищо не зависи от леля си. Той, изглежда, е зависим само от приятелчето си Петручо, по-точно не от него самия, а от неговото мнение и желания. Ех, да можеше Саньок да е послушен като тези хлапета, тогава тя щеше да е спокойна поне за язвата му: момчето щеше да яде каквото му готви и нямаше да нарушава диетата.

— Изглежда сте строги с храненето? — попита тя треньора.

— Много — кимна той. — Особено с момичетата от двойките. Партньорите трябва да ги поддържат, да ги изхвърлят. При тях всеки грам е от значение. Всъщност аз тренирам индивидуални фигуристи,

но и при тях момичето трябва да внимава за теглото си. А и момчетата не бива да ядат каквото им падне. Вярно, с тях е по-лесно.

— Е, и как завърши историята с отнетата от Ламзин двойка?

— Да завърши? — Гулин се позасмя някак ядно. — Ами че тая история тогава едва започна.

Двойката победители на юношеския шампионат се преместила при Болтенков и на Валерий Петрович Ламзин му отнели части и от леда, и от заплатата. С напускането на група и отиването при друг треньор, спортистите дават много лош пример, защото другите гледат и си мислят: „Щом тази двойка напусна, значи нашият треньор е некадърен, слаб е, с него няма да направим кариера, и ние трябва да напуснем“. Напускането на талантливите деца било страшен удар за Ламзин, защото това била неговата първа шампионска двойка. Омразата на Ламзин към Михаил Валентинович Болтенков вряла и кипяла, изливала се навън в многократни и съвършено недвусмислени изказвания, които Валерий Петрович правел не само в тесен семеен кръг.

И работата била не само в личната обида. Докато треньорът работи с така наречен „върхов спортист“, никой не го закача. Щом обаче спортистът го напусне (и например отиде при друг треньор или изобщо прекрати тренировките си) и засега няма друг върхов, се започва тормоз спрямо треньора, отнемат му лед, спортисти, не го пускат в чужбина. Всички веднага забравят, че той е възпитал този спортист и го е извел до пиедестала. Именно треньорът прави от едно дете шампион, а не обратното, но спортистът се стреми към резултати и започва да гледа треньора си отвисоко.

Така че треньорът е много зависим от утвърдения спортист и се страхува да не го загуби. Напусне ли го такъв спортист — заплатите намаляват два-три пъти. В резултат треньорът е принуден да удържа шампиона със зъби и нокти — ако той го напусне, не е възможно за една година да обучи нов шампион, нужно е време, за да тренира малките, а заплатата му е паднала, при това и други са последвали напусналия шампион. Трябва от нещо да се живее. И тогава треньорът, когото спортистът е напуснал, започва да примамва фигуристи от други групи.

А точно тогава и чиновникът от Федерацията, който покровителствал Ламзин, преминал на друга работа и напълно изгубил

влиянieto си върху ситуацията. Валерий Петрович Ламзин много се ядосвал и нямал намерение да прости на своя стар неприятел. Ето защо обиденият треньор не изпуснал още първия удобен случай. Михаил Валентинович Болтенков сериозно се бил заел с новата двойка и я подготвял за участие в международни състезания. Когато до старта оставало малко повече от седмица, „Бърза помощ“ откарала Болтенков в болница със сериозно заболяване. В такива случаи останалите без треньор спортисти се поставят под грижите на друг треньор, чиито ученици не участват в дадената дисциплина.

Децата били предадени на Светлана Вашченко, която щяла да участва в същите състезания с индивидуална състезателка. Когато научил това, Валерий възкликнал: Светочка Вашченко навремето била негова ученичка и до ден-днешен имала много топло отношение към наставника си, често искала съвети от него и всячески демонстрирала уважението и предаността си. Ламзин бил сигурен: Света ще направи всичко както трябва. Дори не заради своя бивш треньор, а просто заради себе си и собствената си кариера. Та нали и тя била заинтересована нейната ученичка да бъде класирана на по-високо място.

Тук обаче била необходима многоходова комбинация. Като преценил мислено всички членове на руската делегация, която заминавала за тези състезания, Валерий Петрович се спрял на кандидатурата на треньора на силната двойка младша възраст, която съвсем реално се конкурирала с неговите бивши ученици, а сега — ученици на Михаил Болтенков. Ако двойката на Болтенков се представела зле, двойката на треньора, избран от Ламзин за ролята на посредник в комбинацията му, щяла да получи прекрасен шанс да заеме по-високо място.

— Но какво мога аз? — разперил ръце неволният посредник. — Аз нямам никакви връзки в журито на двойките.

— Но имаш хора в журито, която ще оценя индивидуалните състезатели — коварно отбелязал Ламзин. — И специалистът по техниката ти е приятел, и контролърът, доколкото то знам, също се е хранил от ръцете ти. Ти спокойно можеш да направиш така, че да оценят по-високо момичето на Светка и да му дадат по-високо място.

— И какво? За какво ми е... — подзел посредникът и се сепнал. — Смяташ ли, че Светка ще се навие?

— Ами опитай — тънко се подсмихнал Ламзин. — Света винаги много добре разбира изгодата си. И момиче, което за пръв път излиза на международно ниво и попада в петорката на най-силните, не е никак дребна работа.

Задачата на треньора, който извежда спортиста на леда, е да го инструктира за изпълнението, да го окуражи, да му внуши увереност. Но треньорът може също да дестабилизира спортиста точно преди изпълнението.

— Само че имайте предвид: не съм ви казвал това — отново ѝ напомни Гулин. — Ако стане нещо, аз ще отричам всичко.

— Разбира се, разбира се — с готовност закима Настя, като си отбеляза, че Гулин не бе споменал не само имената на спортистите, но и името на треньора, избран от Ламзин за комбинацията му.

Треньорката Светлана Вашченко обаче назова абсолютно спокойно. И това не можеше да се смята за нещо случайно изтървано, та нали той вече няколко пъти спомена името на ученичката на Ламзин. Странно беше всичко това.

И тъй, Светлана Вашченко заминала за състезанията със своята индивидуална състезателка и двойката на Болтенков. Михаил Болтенков бил подготвил двойката си много сериозно, с амбиции за европейски медал, та дори и за световния пиедестал, така че бил включил в програмата им изхвърляне с четири оборота. Това бил много сложен и опасен елемент, който понякога не бил по силите дори на спортисти от старшата възрастова група, но състезателите от младшата по принцип били по-добре технически подготвени от старшата, по-лесно им било да изпълняват елементи от сложност висша категория. Като следвала указанията на Болтенков, Светлана Вашченко подготвяла двойката за изпълнение на този елемент на състезанията и това било отразено в протокола със заявките.

— Честно казано, никой от нас не вярваше, че Миша ще поеме този риск — замислено си припомняше Гулин, — но когато видяхме протокола, разбрахме, че всичко е сериозно. Ако състезателите изпълнеха изхвърлянето чисто или поне без съществени грешки, щеше да е много трудно някой да ги изпревари по точки. Разбира се, после те можеха да направят много гафове и да получат минуси за падания, но практиката показва, че ако изпълнението започне със сполучлив сложен елемент, спортистът се окуражава, израстват му крила и той

прави много по-малко грешки, отколкото в случаите при провал на първия елемент. И — което е важно — опита им да изпълнят извънредно сложен елемент, ще видят и забележат съдии, които после ще оценяват на шампионати от най-високо ниво. Състезателите на Болтенков изпълниха кратката програма много добре и ето че преди волната, точно преди началото, Света им наредила да не рискуват и да не изпълняват изхвърлянето с четири оборота, да изпълнят само тройно. Но естествено, ние научихме това чак после, а в онзи момент просто видяхме, че тя много строго говори нещо на състезателите, говори го напористо и момчето слуша и кима, а момичето е просто като изопната струна. С една дума, беше ясно, че е страшно притеснена.

— Почакайте — прекъсна го Настя, — какъв е бил проблемът? Щом изхвърлянето с три оборота е по-лесно от четворното, защо момичето е било притеснено? По принцип тя би трябвало да се радва.

— Ето, личи си, че никога не сте спортували и не сте участвали в състезания — въздъхна Гулин. — Пълен невежа сте. Ще трябва да ви обяснявам и най-елементарното. Най-трудните, изискващи най-много енергия елементи обикновено се поставят в самото начало на програмата, докато спортистите още имат сили. И изхвърлянето с четири оборота също е било планирано за първите трийсет секунди. За трийсет секунди е много трудно да се пренастроиш за изпълняване на друг елемент, та дори и да е по-прост. Това е възможно, но повтарям, трудно и не всеки спортист би съумял да го направи, за толкова млад и неопитен пък да не говорим. Партньорът не си пресметна добре силата и направи всичко така, както го е правел на тренировките, тоест придаде на партньорката си такава мощ на въртенето, че тя спокойно можеше да направи четири оборота. А бяха получили указание да направят три. И тя се постара, не направи четири, а след третия се разкри за приземяване. Но инерцията на въртенето се оказа прекалено силна и момичето не можа да я тушира. Не, не падна, удържа се на крака, но забележимо се люшна и моментално загуби увереността си. Това веднага се предаде на партньора ѝ, започнаха да правят дребни грешки, а при второто изхвърляне момичето все пак падна. И то падна твърде лошо, получи сериозна травма в рамото. Изпитала е невероятна болка, но си довърши програмата. Естествено, всичко се правеше криво-ляво. Е, и оценките на съдиите съответно бяха кошмарни. Та

така стана, че двойката на Болтенков получи по-ниско място от двойката на треньора посредник. Посредникът удържал на думата си, възползвал се от връзките си и спортистката на Светлана Вашченко получи добър резултат.

— И аз пак не разбирам: как е възможно това? — настоя Настя.
— Не разбирам механизма. Можете ли да ми обясните?

Гулин отново извърна поглед и стана ясно, че не му се иска да говори на хлъзгавата тема.

— Повтарям, не ми трябват имена — увещаваше го Настя.

— Искам само да разбера технологията.

И отново трябваше да изгуби известно време, за да успокои треньора и да го убеди, че неговите откровения няма да имат никакви последствия.

— Съдиите поставят само втората оценка, а първата се поставя от техническия специалист, техническия секретар и двама помощници — говореше Гулин бавно, сякаш подбираше думите, за да не каже нещо излишно. — Техническият специалист отбелязва само факта на изпълнението на конкретни елементи в програмата. Или обратното, че те не са изпълнени. Той не оценява качеството. Само констатира, че даден елемент е бил изпълнен. Или не е бил. Например троен скок, недоизпълнен с четвърт оборот, вече не се смята за троен, оценяват го като двоен. А ако го е довършил, но е паднал при приземяването, оценката е като за „троен минус една точка“. Всеки елемент има свое ниво на сложност. Например въртенето в зависимост от броя на оборотите ще се смята за елемент, да речем, от второ, трето и четвърто ниво. Довършил ли си необходимия брой обороти при въртенето във всяка позиция — получаваш трето ниво, ако ли не — зачитат ти само второ или дори първо, ако елементът е изпълнен много лошо. Техническият специалист трябва да констатира: ето този елемент от четвърто ниво е изпълнен, този елемент от трето ниво не е изпълнен и така нататък по цялата програма. Техническият контрольор проверява след него. Той трябва да има същата висока квалификация или дори още по-висока. Нали всички са живи хора, всеки човек може да сбърка и да не види нещо, а и на леда всичко става много бързо. Някой ще забележи nedovършения четвърт оборот, а друг — не. И с техническия контрольор или техническия специалист е дори по-лесно да се разбере човек, отколкото със съдиите, защото съдиите са много. Поиска ли той

— ще види например недовършването, а не поиска ли — така и няма да го види.

Настя завъртя глава в опит да не се удави в стоварилата се върху нея информация.

— Почакайте, почакайте, нали ми казахте, че там са и контролър, и специалист, тоест те са двама, а сега излиза, че трябва да се разбереш само с единия.

— С единия е напълно достатъчно — авторитетно заяви Гулин. — Обикновено те работят в комбина и после ще се разберат помежду си.

— Ами ако не се разберат?

— Случва се — съгласи се Гулин. — Това се нарича „конфликтна двойка“. Тогава, разбира се, за всички е лошо. Но дори те да се разберат, пак трябва да се спази привидното приличие, тоест да се демонстрира демократична процедура. Те ще гледат повторенията на видео и ще се преструват, че спорят за нещо, разглеждат нещо, да речем, дали е било чисто излизането, дали не е имало докосване на леда с кънката, колко не е довършено. С една дума, там всичко е предвидено, можете да не се съмнявате.

— Разбрах. И после какво?

— Ами после... При техническия специалист и техническия контролър седят двама помощници, които бързо извеждат цялата информация на компютрите на всички съдии. Съдиите трябва да се примирят с това, което е казал специалистът, дори самите те да са видели нещо друго. Думата на техническия специалист е закон. Дори съдията да е видял, че е имало недовършване, и скокът трябва да се смята за двоен, а не за троен, той не може да направи нищо. Съдии те получават в компютрите си списъка на елементите, които техническият специалист и техническият контролър смятат за изпълнени и неизпълнени в дадена програма. Всеки елемент си има стойност в точки. Към тази фиксирана стойност съдията може да добави точки или да ги намали в зависимост от качеството на изпълнението. Например при завършен, но нисък и изпълнен с ниска скорост аксел могат да отнемат едни-колко си точки от базовата стойност на скока. За добро качество може да се добави доста и така силно да се увеличи окончателната стойност на елемента. Но и това не е всичко. Има и втора оценка: съдиите оценяват качеството на

пързаянето, изразителността на музиката, интерпретирането на музиката, артистизма, с една дума — цялостното представяне на програмата. Ето с това съдиите реално могат да повлияят на крайния резултат, това е тяхната епархия. Онази част от съдийството, от която до голяма степен зависи какво място ще получи спортистът. Всичко това се нарича „компоненти на програмата“ и с тези компоненти може да бъде изтеглен нагоре дори фигурист, който доста пъти е паднал на леда.

— До такава степен ли са важни?

— Да, точно до такава.

— Когато бях малка, мама гледаше фигурно пързаяне по телевизията и ми обясняваше, че ако един спортист е паднал, това е катастрофа — каза тя недоверчиво.

Гулин ѝ хвърли критичен поглед и поклати глава.

— Ако съдим по възрастта ви, това е било много, много отдавна — доста нетактично заяви той. — Сега всичко е различно. Какво, като е паднал? Нали има една блестяща комбинация от стъпки и обръщания? И за нея ще му добавят толкова точки, че „минус едната точка“ за падането ще се компенсира.

Гледай ти! На Настя Каменская, която беше твърде далече от вътрешния живот на спорта, ѝ костваше доста усилия да повярва в тези неща. Впрочем защо не? Какво, треньорите и съдиите не са ли и те хора? Същите като всички останали, с абсолютно същите желания и потребности. Защо полицаи или чиновници да могат да бъдат купени, а спортен съдия да не може? Всичко се продава, всички се продават. За съжаление.

А сега може да се върне към споменатата Светлана Вашченко, чието име Гулин кой знае защо не се побоя да назове. Не изтърва нито едно име, само нейното!

Но отговорът на треньора на въпроса къде е сега Вашченко и с какво се занимава, обясни всичко. Миналата година Светлана починала от тежко бързотечно заболяване.

— А двойката, на която тя е попречила да се представи добре? Какво стана с тях?

— Веднага след онзи шампионат те изоставиха фигурното пързаяне, момичето дълго лекува травмата, но и двамата бяха още съвсем млади, навреме се преориентираха, учиха, завършиха

институти. Бяха, разбирате ли, много упорити деца, много трудолюбиви, перфекционисти, ако се захванеха с нещо, непременно го довеждаха до бляскав край. Чувах, че процъфтявали в някакъв бизнес и скоро щели да се женят. Във всеки случай вече имали дете. Няма да се учудя, ако след някое време прочетем за тях във „Форбс“, че са най-богатите хора в руския бизнес.

— Знаете ли защо още не са женени, щом имат общо дете?

За пръв път от началото на разговора Гулин си позволи да се отпусне и дори да се разсмее.

— Ами фигуристите изобщо си имат тази особеност. Не се наемам да обяснявам защо, но е факт. Момчетата, минали през пързалянето в спортни или танцови двойки, много трудно встъпват в законен брак, предпочитат да живеят във фактически. Живеят така с години, раждат деца, но не отиват в гражданското. При индивидуалните фигуристи тази особеност я няма.

Виж ти, колко интересно! Колко много нови неща успя да научи Настя Каменская само за половин ден работа. И колко ли още изненади ще ѝ поднесе светът на фигурното пързалане? Тя наистина нищо не разбираше от този вид спорт, освен едно — когато го гледаше по телевизията, ѝ се струваше безумно красив. И ето, сега се оказва, че зад тази парадна красота се криела непроходима кал.

Спортистите, които се преместили при Болтенков и изгубили състезанията, разбира се, може да са таили злоба срещу Ламзин и да са се опитали да отмъстят, но за това е била нужна цяла поредица от условия. Та нали на пързалката ги е извела Светлана Вашченко и също тя е давала указанията си за изпълнението, така че, ако е имало кого да винят за несполуката си, това е тя. А Вашченко е починала.

За да винят Ламзин, е трябвало поне да научат за интригата, която е заплел той. Възможно ли е да са научили това едва сега? Възможно е. И да се е появил мотив да отмъстят на Ламзин. Ами тогава какво общо има Болтенков? Защо да убиват треньор, който им е отделял много внимание, занимавал се е с тях усилено, подготвял ги е за пиедестала? Михаил Валентинович не им е сторил нищо лошо. Не, няма логика. Пък и интересите им сега са съвсем други, те напълно са преуспели на новото поприще и сигурно са доволни от живота.

А дето Гулин така и не назова имената им — това е поправимо, няма да е трудно тя да ги научи, защото разполага с името на

треньорката Вашченко, на която е било възложено да се грижи за спортистите на онзи шампионат. Значи не е трудно да се намери и останалата информация. Вярно, може да попритисне Гулин, но защо? Той и без това е притеснен, макар да е сигурен, че не е казал нищо излишно. Тя прекрасно може да научи всичко сама и да не къса нервите на човек, който толкова се страхува да не изгуби своето място под слънцето на фигурното пързаляне.

Докато се качваше с асансьора към десетия етаж, където се намираще новият, купен с парите, спечелени от продажбата на парцела на „Рубльовка“, апартамент на Маклигини, Антон Сташис така и не успя да си отговори докрай на въпроса защо изобщо е дошъл тук. Какво иска да научи? В какво да се убеди? Че убитата преди два месеца Ина Викторовна Ефимова е уредила пожара, за да ги накара да продадат парцела? Добре, да речем, че е било така. И какво? Това е станало преди две години. Антон, преди да тръгне за Маклигини, събра за тях някаква информация и вече знаеше, че Павел Анатолиевич Маклигин е историк, доктор на науките, професор, а жена му Валентина Яковлевна Маклигина е управител на научната библиотека в същия институт, където професорства мъжът ѝ. Дватамата са спокойни, отдадени на работата си хора, ползват се с огромното уважение на колегите си, необикновено добри са, готови са да свалят последната риза от гърба си за благото не само на ближния, но и на почти непознат човек. Малко хора от друго измерение. Може ли да се предположи, че такива хора цели две години ще кроят планове за страшно отмъщение, а после и ще ги осъществят? Сигурно може. Всичко се случва в този живот.

— Извинете ни, за бога — виновно повтаряше Валентина Яковлевна Маклигина, докато непохватно лавираше между кашони и чували.

Антон трябваше внимателно да гледа в краката си и едновременно настрани, за да не се спъне в неразопакованите предмети.

— Ето, преместихме се преди няколко месеца, а още не успяваме да подредим. Хем и отпуск си взех специално, за да довършим работата с тези неща, и пак не ми стига времето.

Антон намери Павел Анатолиевич седнал до перваза, на който стърчаха купчини книги и лаптоп. Шнурът бе извървял криволичещ и

сложен път от удължителя почти през цялата стая, за да стигне до контакта, скрит зад огромен отворен кашон с книги. Насред стаята се намираше импровизирана маса — свалена от пантите врата, поставена върху друг голям кашон.

— Тук се и храним — смутено поясни Валентина Яковлевна, като посочи съоръжението. — Цялата кухня е задръстена от мебели. Неприятна гледка, да. Още веднъж моля да ни извините.

Антон я увери, че не е нужно да се извиняват пред него, а същевременно с вътрешна усмивка си помисли: „Е, с какво толкова може да се занимава тя по цели дни, та да не намери време да подреди?“. Маклигина сякаш прочете мислите му.

— Разбирате ли, аз страдам от болестта на деветнайсети век, така я наричам аз. Щом видя книга, непременно трябва да я отворя, а отворя ли я, зачитам се и забравям за всичко. Тези кашони — тя направи широко движение с ръка, сякаш се опитваше да обхване всичко, намиращо се в стаята — са пълни с книги. Всеки ден се заричам, че няма да отворя нито една, докато не ги подреда, но нищо не излиза. И така седим с Павел по цели дни, и двамата с книги в ръцете.

Професор Маклигин се откъсна от работата си и прескачайки с дългите си крака кашоните, се добра до Антон и му подаде ръка. Дланта му беше корава и суха.

— Много ми е приятно, заповядайте — прозвуча приветливо ниският му глас, но погледът изглеждаше разсеян.

„Вярно, хора от друга планета“ — мярна се в главата на Антон.

— Сигурно сте дошли по въпроса за Ефимова? — попита професорът. — Видяхме информация за смъртта ѝ в интернет. Но мисля, че това беше отдавна.

— Ама, Паша, остави човека да седне някъде! — плесна с ръце Валентина Яковлевна. — Ето, изберете си кой да е кашон... или да ви донеса табуретка от другата стая? Да не мислите, че нямаме столове, не, имаме, но всички са затрупани с дрехи. Нали знаете, вземаме, обличаме, после ги хвърляме на някой стол, намираме нещо друго и пак го хвърляме там. А сме четирима — с нас живеят и дъщеря ми и нейният съпруг — и всички ходим на работа, така че за нищо не намираме време. Лоша домакиня съм, вярно, извинявайте.

Антон отказа табуретка и приседна на здрав наглед, неотворен, облепен с тиксо кашон, натъпкан догоре с нещо твърдо. Сигурно с книги.

На въпроса за пожара Маклигини отговориха дружно и без видими колебания. Електрическата инсталация отдавна била изхабена, бушоните непрекъснато гърмели, на няколко пъти нещо пръскало искри. И за това не намирали време. Щом лампите светят, котлонът работи, чайникът завира — бива! Те не били капризни хора.

Нито Павел Анатолиевич, нито Валентина Яковлевна познавали загиналото по време на пожара момиче, не го били и виждали.

Дъщеря им се омъжила за добро момче от малък провинциален град. И ето че веднъж, в началото на лятото на 2011 година, на зет им се обадил приятел от детинство и го помолил за съвет за по-малката си сестра: тя завършила гимназия с медал и искала да кандидатства в институт в Москва, та дали зетят можел да провери ще я приемат ли в общежитие, защото не познавали никого в Москва. Зетят обещал да разучи, казал това на тъста и тъщата си и те сами предложили: нека момичето живее на вилата им в Раздори, нищо страшно, ако те не отидат там един месец, биха я взели и в апартамента, макар че той бил много малък, но въпросът не бил, че щяло да им е тясно, а че момичето трябвало да учи, а те можели да му отделят място само в кухнята. Какво ти учене в кухнята? Трябвало и добре да се наспива, а как става това на походно легло в кухнята?

Зетят се зарадвал, горещо благодарил, обадил се на съученика си и му казал, че не е нужно никакво общежитие, там и без това няма никакви условия за учене, че там е абсолютен бардак, пълен с живеещи срещу заплащане гастарбайтери, така че момичето ще живее в тяхната вила. Когато тя пристигнала, той я взел от гарата и я завел в Раздори. Тя загинала още първата нощ. Маклигини дори не я видели.

Така значи. А Борис Илич, бившият съсед по вила на Маклигини, уверяваше, че момичето им било някаква далечна роднина. Едва ли е излъгал умишлено, най-вероятно просто не е знаел подробности.

Значи, зетят посрещнал и закарал гостенката в Раздори... Интересно. Може пък този зет да не е толкова добро момче, за каквото го смятат родителите на жена му? Да е изнасилил момичето и да го е убил. После, за да скрие престъплението, да е предизвикал пожара, знаел е за проблемните жици и е направил нещо съвсем дребно, но със

сигурност водещо до подпалване, така че никаква експертиза после да не намери нищо.

— Добро момче е зет ви — каза Антон. — Днес рядко някой ще се захване да помага на земянка.

— Ами да, да — размаха ръце Валентина Яковлевна, — нашият Юрка е чудесен човек, много добър, обича нашата Катюша, уважава ни. И наистина е изключителен човек.

— С какво се занимава?

— Шофьор е, на дълги разстояния — отговори Павел Анатолиевич.

— Често ли отсъства за дълго време?

— Ами разбира се — разсеяно кимна професорът. — Такава му е работата.

Колкото и да се вслушваше в гласовете на съпрузите Маклигини, Антон не успя да забележи и най-малки признаци на недоволство или дори на пренебрежение към професията на зетя. Докторът на историческите науки и управителката на научна библиотека, и двамата кореняци московчани, не виждаха нищо особено във факта, че единствената им дъщеря, студентка в престижен университет, се е омъжила за тираджия от малко градче. Кой знае защо Маклигини, за разлика от бащата на Лиза, не се бяха опасявали, че бракът ще съсипе живота на момичето. Вероятно и те са искали Екатерина да се омъжи за момче от добро семейство, с висше образование и прилична професия. Или не са искали? Антон за пореден път се наруга, задето мислите му дори по време на работа неволно прескачат към неговия собствен личен живот.

— Ами искате ли чай? — внезапно предложи Валентина Яковлевна. — Хайде да пийнем чай със сандвичи, тъкмо сутринта купих пресен салам.

Без да изчака съгласието на гостенина, тя излезе от стаята. Павел Анатолиевич, изглежда, потъна в размислите си и изобщо забрави, че до него седи външен човек. Възцари се неловко мълчание.

— Апартаментът ви сигурно е голям — предпазливо попита Антон. — Валентина Яковлевна е в кухнята, а дотук не долита нито звук.

— Голям е, да — все така разсеяно кимна Маклигин. — По-рано живеехме много натясно, две мънички стаи, едната преходна, а от

другата можеше да се излезе само в първата. И така младите минаваха през нас с Валя. Ужасно притеснение, особено вечер. Нали разбирате. И на нас ни беше неудобно. Но живеехме задружно, макар и трудно. Затова пък сега имаме истински палат. Всеки си има кът, никой на никого не пречи.

Изведнъж погледът му се проясни, очите му станаха ярки и остри, закачлива усмивка преобрази издълженото слабо лице.

— По-точно — никой на никого няма да пречи, когато най-сетне въведем ред тук. Сигурно ви е страх да гледате цялото това тържество на хаоса, нали? — весело се разсмя Маклигин. — Четирима големи здрави хора. Бременността на Катюшка не я броим, тя ще излезе в майчинство чак след месец — и никой няма достатъчно силна воля да отложи своите работи и да разопакова багажа. Не, към Юрка аз нямам претенции, точно той е готов, прибира се от рейс и всеки път казва: „Хайде, мамо Валя, командвайте — кое къде“. Валюша пет минути разтоварва кашоните с него и забива нос или в някоя книга, или в папка с документи и ръкописи. Юрка постои, постои над главата ѝ двайсетина минути, махне с ръка и я остави на мира.

Види се, добро момче е този Юрка. Но роднините именно така говорят за много от насилниците. Колко прекрасни били, колко добри, колко кротки — на мравката път правели.

— А загиналото момиче красиво ли е било? — попита Антон.

Павел Анатолиевич сви рамене и понечи да отговори, но не успя: върна се съпругата му, понесла прост пластмасов поднос с чаши, чайник, хляб и голямо парче салам. Пак там, на подноса, имаше и дървена дъска и нож, който привлече вниманието на Антон: беше съвършено бял — и дръжката, и острието, и изглеждаше като пластмасов, някак детски, неистински.

Валентина започна да реже с този, приличащ на играчка нож хляба и салама.

— Ех, жалко, нямаме вестник — оплака се, скрил усмивката си, професорът. — Иначе спокойно можехме да аранжираме натюрморт от миналия век. Вие, младежо, вероятно вече не сте заварили такъв? На вестник сандвичи с малотраен колбас, типична картина от седемдесетте години. Може да се добавят и бутилка кефир със зелена капачка и две бири.

— И домати — весело подзе Валентина Яковлевна. — Забрави домати.

Антон не откъсваше поглед от ножа, недоумяваше как с това парче пластмаса може толкова ловко и тънко да се режат филии.

— Интересно ножче имате — каза.

— Подариха ни го — отвърна Маклигина. — Отдавна го имаме. Много е удобен.

— От какво е направен?

Валентина Яковлевна го погледна учудено.

— Какво говорите, керамика е. Честно казано, и аз страшно се изненадах, когато видях този нож. Гледаш и не вярваш, че с него изобщо може да се отреже нещо. А ето че го използвам вече трета година... или четвърта.

Не, и все пак този нож е някак неистински. И самите Маклигини не са истински. По-точно истински са, разбира се, но такива, каквито вече отдавна няма. Освен във филмите.

— Валюша, младежът пита красиво ли е било момичето, което загина — каза професорът, след като сдъвка първата хапка. — Спомняш ли си, брат й дойде, показа ни нейни снимки.

— Спомням си, спомням си — закима Валентина Яковлевна. — Толкова ми беше мъчно за него! Целият беше почернял от мъка, не беше на себе си, помоли Юрка да го закара до мястото, където се е случило всичко. В Раздори, де, при нашата вила. Беше донесъл цял албум със снимки на сестра си и все ги гледаше, гледаше. И плачеше.

— Е, та красива ли беше? — повтори въпроса си Антон.

— Не бих казала — премести поглед към мъжа си Валентина Яковлевна, сякаш преадресираше въпроса към него.

Мъжът й чу въпроса и отговори:

— Най-обикновена. Дори май грозничка. Не, младежо, неправилно се изразих. Има жени с неправилни черти на лицето и непропорционални фигури, но в тях има толкова чар, че... А има жени без чар и тогава вече не е важно какво лице и каква фигура имат. Те не могат да бъдат привлекателни. Та това момиче, землячката на Юра, беше именно такава, момиче без чар.

— Но нали не сте я виждали — възрази Антон. — По снимките не може да се съди. Може пък да е била много обаятелна.

— По снимки може прекрасно да се съди — категорично отсече Маклигин. — Повярвайте ми, младежо.

И отново Антон, без да иска, се върна в мислите си към Лиза. Красива ли е? Да, разбира се. Обаятелна? Безспорно. Умна? Дори много. Е, защо тогава той не иска да се ожени за нея? Причината съвсем определено не е в нейната кариера и в отношението на баща ѝ, Владислав Николаевич. Причината е някъде другаде. Но къде е? И какво да прави с това сега? Как да постъпи?

Тръсна глава и се насили да се върне към работата. Попита какво е станало после, след пожара. Разказът на Павел Анатолиевич по нищо не се различаваше от това, което бе разказал на Антон съседът им от Раздори, Борис Илич. Маклигини нямали пари за възстановяване на къщата и отишли при Ефимова да поговорят за продажбата на парцела. Сумата, предложена от Ина Викторовна, била достатъчна за съществено разширяване на жилищната им площ. И те се решили.

Антон шофираше към „Петровка“, изпълнен с досада и ядосан на себе си. Няколко часа бяха отишли на вятъра. Защо трябваше да ходи при тези Маклигини? Какво смяташе да научи там? В какво да се увери? Дали тези хора може да са били убийци? Глупости, пълна идиотщина! Вярно, версията за някаква връзка на зетя Юрий Шокин със смъртта на момичето и евентуалния палеж на къщата имаше право на съществуване, но пък със сигурност не можеше да има отношение към убийството на Ефимова. Пак си загуби времето за безсмислици, а Роман Дзюба се трепе там с убийството на треньора.

„Напълно съм загубил чувството си за реалност — каза си сърдито Антон Сташис. — Трябва някак да реша проблемите с Лиза, да взема някакво решение, инак ще направя такива глупости, че...“

Натрупаното от сутринта раздражение и злост се изляха като мощна вълна върху горкия Роман Дзюба, когато Антон научи, че за адвокат по делото за убийството на треньора Болтенков е бил поканен Кирган. Хем са го поканили неслучайно, а по съвет на Дзюба.

— Ти какво, да не си откачил? — скара се той на по-младия си колега. — Не разбираш ли, че ако в това дело имаме насреща си Кирган, ще го изгубим? Не разбираш ли с кого си имаш работа? Виталий е добре да го имаш само като партньор и съмишленик, както беше в делото на Наташа Аверкина, а като противникова страна той ще ни изяде с парцалите.

Роман се оправдаваше, обясняваше как станало всичко и защо се включил Виталий Кирган.

— Просто отидох у Надежда Игоревна, за да се посъветвам за Баглаев, а там беше Виталий. И той сам предложи да се възползваме от услугите на адвокат. И изобщо, Тоха, по-добре да се издъним с разкриването, отколкото в затвора да влезе невинен човек.

— Ами невинният и без това няма да влезе в затвора! — развика се Антон. — Бъди спокоен, глупаци няма! Обаче ти ще си развалиш отношенията с всички. Върви и се моли следователят да не научи за твоите мирни инициативи.

— Между другото, той попита за теб — каза Дзюба. — Защото са му казали, че от „Петровка“ са включени двама души, а той видя само мен. Днес попита кой е вторият. Тоест ти.

— Аз проверявам някои неща във връзка с Ефимова от Държавната дума — тросна се Антон. — Всеки момент може да ме извикат и да ми поискат отчет, това убийство ми е на главата от два месеца. Ти пък сякаш не знаеш! И ми стоварваш нови главоболия.

Когато Антон Сташис бе помолил подполковник Зарубин да ходатайства да преместят Дзюба в техния отдел, като основни качества на младия оперативник той бе назовал необикновената му упоритост и добрата му подготовка, както и нежеланието на старши лейтенанта да се съгласява безкритично с чуждо мнение. Тогава гореизброените качества му изглеждаха привлекателни и полезни за работата. Сега обаче той беше готов да убие със собствените си ръце рижавия Рома, който проявяваше тъкмо въпросната упоритост.

— Тоха, нали знаеш колко невинни хора има по затворите?

— И какви са тия номера — да ходиш да се съветваш със следовател, който не води твоето дело? — продължи да беснее Антон. — Кой те е учил на това?

— Не ми викай — погледна го изпод вежди Роман, но очевидно не се притесни или уплаши. — Учили са ме, че едно квалифицирано мнение на страничен човек никога не е излишно. Не съм нарушавал тайната на следствието, просто казах на Надежда Игоревна какви са фактите и в какво се съмнявам.

— Да бе, казал си на Надежда, а в резултат — на Кирган.

— Но нали ти обяснявам как стана всичко! Не съм виновен, че и Виталий беше там. И после, неговото мнение е мнение на

квалифициран специалист.

— И то не е излишно — сухо довърши Антон. — Вече чух това. Значи така, Ромка: тези самодейни начинания да са ти за последен път. Разбра ли ме?

— Разбрах те — мрачно отговори Дзюба и повтори: — Разбрах те.

Антон се позасмя и се завъртя със стола.

— Разбрал си, но не си съгласен, така ли?

Дзюба мълчаливо кимна. Отвори касата, извади оттам тъничка папка, бързо прегледа документите в нея и я върна на рафта. Със затварянето металната вратичка неприятно изскърца.

— Да, не съм съгласен с теб — каза накрая. — Ти си старши по звание и по длъжност и аз ще правя каквото кажеш. Но нямам намерение да крия от теб: смятам, че не си прав.

Ха така! Възпита подрастващо поколение и си хвана белята. Май не биваше да го взема от района?

— И наказателнопроцесуалният кодекс ли не е прав? — не скри злъчта си Сташис.

Роман никак не се смути.

— Да, и той не е прав. Аз съм длъжен да го спазвам и ще го спазвам, но никой никога няма да ме накара да смятам, че е справедлив.

Боже, боже. Откъде само се вземат такива? Хем в наше време. Днес на Антон Сташис му върви на неистински хора, такива, дето се срещат само в приказките. И то в детските. Защото в приказките за възрастни има много повече цинизъм и изобщо те са някак по-близо до реалността.

— Ромка, ти спомняш ли си часовете по литература в училище? — с тежка въздишка попита той. — Спомняш ли си, говореха ни за едно такова понятие „преждевременен човек“? Така де, ставаше дума за разни литературни персонажи. Че в мисленето си изпреварвали времето, в което живеят.

— Добре де, спомням си. И какво?

— Ами това. Излиза, че ти си ни един „изоставащ човек“. Новият НПК е приет преди много години, а ти още тъгуваш по стария закон. Нали са те учили вече по новия, откъде у тебе такава любов към съветското законодателство?

Сините очи на Роман пламнаха с една светлина, луничките изпъкнаха на пребледнялото му лице.

— А ти не си нито преждевременен, нито изоставащ, Тоха — прозвуча в гласа му неприкрито разочарование и дори някаква горчивина. — Ти си като всички. За теб „съветско“ автоматично означава „лошо“. Защото тъпо си наизустил това, на което са те учили, без да вникваш в нищо, без да се замисляш. Казаха са ти: „При съветската власт нямаше демокрация, а сега има, съветските закони бяха неправилни, а новите са правилни“, и ти казваш: „Тъй вярно!“. Сигурно и през ум не ти е минавало да почетеш литература и да помислиш наистина ли там всичко е било неправилно.

Ето това е. Доживяхме. Хлапаци с жълто на устата започват да учат своите наставници. Вбеси се и аха-аха да отговори на Роман със строго наставление, но изведнъж си спомни за учебника по криминология от 1976 година, който преди време Лиза спешно бе поискала. Учебникът отпреди трийсет и пет години липсваше в интернет, не се намери и в университетската библиотека, но пък го имаше в домашната библиотека на Дзюба.

Кой знае защо на Антон му стана неприятно. Това рижаво момче го упрекваше в недостиг на професионални знания. Да, Дзюба знае повече, трудно е да не се съгласи с това, не е толкова опитен като оперативен работник, но определено знае повече като юрист. От друга страна, Роман е волна птица, живее при мама и тате, не се грижи за семейство, никога не му се е налагало да мисли за хляба насъщен и е имал време да учи с искрен интерес, а на Антон не му беше до това. Отначало той се бореше за собственото си оцеляване, след като изгуби всички свои близки, после бързо се ожени, роди се Баска, после се появи Стъопка, после загина жена му. Той нямаше нито сили, нито желание, нито време да се замисля за нещо, което излизаше извън рамките на непосредствените му задачи. Той обичаше работата си, вярно е, и ако можеше да предприеме нещо, за да подобри професионалните си умения, правеше го с удоволствие и желание. Но нещо повече — в никакъв случай. Предпочиташе да прекара половин час повече с децата си.

Днес слухът му долови казаните от някого думи „да изтръгнеш своя зальк“ и паметта му моментално се вкопчи в тях, извади на

повърхността на съзнанието му целия монолог заедно с акустичните подробности: тембър, сила, интонации, фонови шумове.

„Ти съсипа живота си и мислиш, че всички са длъжни да те съжаляват и да живеят като тебе? Пропиваш живота си — е, продължавай да го пропиваш, а на мен не ми пречи, аз ще се вкопча със зъби и нокти, но ще изтръгна своя залък! И да не си посмял да ме упрекваш и да ми даваш акъл какво и как да правя! Както умея, така го правя, но ще постигна своето. Най-важното е резултатът!“

Маслен пастел — черен и жълтеникавозелен, отгоре — червен акрил. Цветът на злобата, гнойта и кръвта. Тези звучащи в главата му думи му изглеждат като огромен гноен цирей, който всеки момент ще се пукне и ще залее с отвратителното си съдържание целия мозък.

Художникът усети как у него се надига неконтролирана ярост, ръцете му се вдървяват, божествено хармоничните линии стават неточни. Наложил се отново да нанесе на повреденото място червена акрилна боя и да чака тя да изсъхне, за да се опита да нанесе рисунката още веднъж.

Той знае начин за укротяване на тази всепоглъщаща ярост, която кара ръцете му да се тресат. Проверен начин, който много пъти му е помагал да се справи. Трябва да свали от рафта и да отвори стария ежедневник, да извади от него разпечатания на компютър лист, на който са написани тези вълшебни думи: „загинал трагично“. Четеше и препрочиташе тези две думи, после няколко пъти прочете целия информационен текст и почувства как се отпуска, ръцете му отново стават топли и гъвкави, пръстите уверено държат отвертката. Линията на рисунка се получава точна и безупречна.

Именно от тези думи някога се започна всичко.

Роман Дзюба отдавна бе забравил, че съществуват такива чудесни топли майски дни. Кой знае защо петият месец на годината бе залегнал в паметта му като дъждовен и кишав, със задължителни мразове именно когато имаш чувството, че лошото време вече е свършило и предстои само лято. Пътят от мотрисата до блока на улица „Дубравная“, за който се бе запътил, трябваше да му отнеме около петнайсет минути, във всеки случай така му бяха казали, когато му обясняваха маршрута. Поначало Роман не беше никак плашливо момче, но сега не че му трепереха краката от страх, но все пак изпитваше известна неувереност.

Беше му се обадил Виталий Кирган и беше казал, че с него, с Рома, иска да се срещне частният детектив, който работи по заданието на адвоката. Това веднага смути оперативния работник: прекалено добре помнеше как реагира Антон, когато чу, че в случая се е включил Виталий Николаевич и че това е станало с участието на Дзюба. А сега трябвало и да се среща с частния детектив. Ами че той ще задава въпроси, а Ромка ще трябва да отговори някак така, че от една страна, да не наруши тайната на следствието, а от друга — да помогне на човека да постигне целта, към която всъщност самият Дзюба се стремеше. Но това хайде, както и да е. Роман още не беше се успокоил след първите думи на адвоката, когато той каза името на човека, с когото трябвало да се срещне. Тогава вече оперативният работник се почувства съвсем зле.

Анастасия Павловна Каменская. Човекът, за когото толкова бе слушал и от Сергей Кузмич Зарубин, и от Антон Сташис, а още по-рано — от своя най-любим преподавател, доцента от катедрата по оперативно-издирвателна дейност Назар Захарович Бичков. Веднъж дори беше виждал тази Каменская, когато тя дойде в катедрата при Бичков. Рома тогава беше още зелено слушателче и застаналата до прозореца с доцента жена с панталон и възшироко яке, с дълга, стегната в опашка светла коса не му направи никакво впечатление. И

дори после, когато Бичков му каза, че тя е негова ученичка, която е станала прекрасен детектив, Дзюба не изпадна в някакъв възторг. Някак визуалният образ не се връзваше с високата оценка на професионалиста. Но после, след години, Ромка се запозна с Антон Сташис и тогава вече името Анастасия Каменская често започна да изплува в разговори, а когато се премести на „Петровка“, и ден не минаваше без Кузмич да спомене „Настя Пална“ по един или друг повод.

И ето че сега на Дзюба предстоеше лично да се запознае с нея. Вярно, тя нямаше да го ухапе, но все пак му беше някак притеснено. Кирган му беше продиктувал номера на мобилния ѝ телефон и му бе заръчал да ѝ се обади, което Роман направи и получи покана да посети Каменская в дома ѝ, ей в този извънградски квартал, на улица „Дубравная“.

Докато пътят от перона беше прав, Роман вървя по него, без да се замисля. Но на кръстовището се спря и взе да върти глава. Каменская му каза нещо за това кръстовище, ама сега той по никакъв начин не можеше да си спомни какво именно. Надясно или наляво? Описанието на маршрута му се бе сторило толкова просто, че го бе домързяло да си го запише, беше си казал, че и без това ще го запомни, голяма работа. А не го бе запомнил.

Реши да действа напосоки и свърна наляво. Пред него се мержелееше тромава, бавно придвижваща се фигура. Роман забърза, за да настигне, както си бе помислил, пълната възрастна жена и да я попита за пътя към улица „Дубравная“. Но когато се изравниха, с учудване разбра, че това е младо момче. На рамото на дебеланкото висеше чанта за лаптоп, в ръката му се люшкеше обемиста торба с логото на мрежа за бързо хранене.

— Прощавай, братле — обърна се към него Роман. — Търся улица „Дубравная“. Правилно ли се движа? Или трябваше да свърна в другата посока?

Младежът го погледна много сериозно, но някак странно, на Дзюба дори му се стори, че не е разбрал въпроса.

— Аха — замислено отговори дебеланкото. — И аз гребя нататък. Значи се тътриш правилно. Защото аз абсолютно сигурно гилам правилно.

„Логично“ — позасмя се вътрешно Дзюба.

— Там живееш ли? — попита той.

— Не, имам авер там, съратник и брат по дух.

— Стига, бе?

— Ами да — все така сериозно кимна дебеланкото. — Рядък мейт, много е печен в програминга и готините жезеза. Истински визард. Аз денем и нощем вися при него.

— Да нямате там клуб на чалнати по комповете фенове? — сети се Дзюба.

Наложи се да позабави крачка, за да върви редом с неочаквания събеседник. Момчето пристъпяше бавно, тежко, с поклащане и когато говореше, долавяше се, че се задъхва.

— Аха — отново кимна дебеланкото. — Клуб. Само че малък, от две персони.

— И какво, казваш, твоят визард сам ли живее?

— Ами да, практически. Антиквариатът временно духна в чужбинско.

— Куул е, види се — въздъхна Роман. — Никой не ти се меси, не ти висят над главата.

— Абе куул щеше да е, ако не беше една баба задръстена, парентите са я аднали на моя авер да го бройка. Пенсионерка, няма си друга работа, та сега спами Саня. Пак добре, че мене не ме закача.

— Ама той да не е малолетен твоят авер? Що да го гледа?

— Ми аз к'во ти пея?! — В гласа на дебеланкото за пръв път от началото на диалога се появиха някакви живи емоции.

— Нормално копеле, учи в инст, а тая дъртофелница го спами с разни каши, супички, лекарства. И не спира да му рипийтва, че било вредно да седи дълго пред компа.

— Ама няма ли начин да я сендне нанякъде?

„Да я сендне“ на компютърен жаргон означаваше „да я прати“.

— Да бе, друг път ще я сендне. Дано по-скоро се връщат предните!

Количеството синоними, които владееше дебеланкото, просто смайваше. И на глагола „вървя“, и на съществителното „родители“ намираще жаргонни изрази, които никога не повтаряше.

— Ама предците какво, не го ли бройкат? — учуди се Роман. — Според мен предците винаги са по-кофти от бабите, повече ти мелят на главата. Когато бях малък, и мен ме оставяха с баба ми, ама тя всичко

ми разрешаваше. И дядо не ми опяваше много, за нищо не му дремеше.

— Не, олдовете на Саня са делови, работят, по цели дни ги няма вкъщи. И после вечер и през уикендите често им идват гости, купони разни, така че не ни барат. Е, това е, аз съм дотук.

Дебеланкото спря пред порта, на която висеше табелка Ул. № 12. Точно този адрес бе продиктувала на Дзюба Анастасия Павловна Каменская. Странно се получаваше някак: уж това беше нейният адрес, но същевременно в тази къща живееше някой си Саня, студент, чиито родители били в чужбина, тоест Каменская не можеше да бъде неговата майка. И някаква стара баба.

„Вероятно семейството е голямо — помисли си Дзюба. — Анастасия Павловна вероятно е сестра на някой от родителите на този Саня, а бабата е нейната майка. Ами разбира се, щом Каменская на петдесет години се е пенсионирала, както каза Кузмич, а това е било преди две-три години, значи майка ѝ е от седемдесет и пет нагоре. Тя ще да е бабата.“

— Ами ти какво стоиш? — мнително попита дебеланкото, който вече бе натиснал копчето на домофона и чакаше отговор.

Дзюба понечи да обясни какво търси в тази къща, когато ОТ високоговорителя се чу весел глас:

— Влизай, Петручо! Горے съм, давай. Отворено е.

Забръмча електронната брава и младежът със странното име блъсна с рамо портата. Дзюба влезе след него.

— И аз съм за тук — каза бързо, като улови недоумяващия поглед на компютърния запаянко.

— При Саньок ли идваш?

И отново Роман не успя да отговори. Погледът му бе привлечен от стройно младо момиче с бейзболка и огромни тъмни очила, което седеше на люлка в едната ръка с книга, в другата — с цигара. Да, наистина голямо семейство. Сигурно това е сестричката на въпросния Саньок.

— Ами тази коя е? — обърна се Дзюба шепнешком към Петручо.
— Сигурно е сестра му?

— Къде?

— Ами ето, на люлката.

— Ааа — презрително проточи дебеланкото. — Това. Ами тя е, де, бабата. Кофти донемайкъде. Добре, определяй се: ако си дошъл при Саньок, тръгвай с мен.

— Аз не при Саньок — отговори Дзюба. — Тъкмо бабата търся. Извинявай, че се получи така. Благодаря, че ми показва къщата.

Този път успя да предизвика истинска буря от емоции у Петручо. Тоест за обикновен човек това беше просто пълен с почуда и недоверие поглед, но за един, потънал в мислите си спец по програминг този поглед беше равен по сила на земетресение.

Петручо неодобрително поклати глава и продължи към входа, качи се по стълбището и се скри в къщата, а Роман тихичко приближи до люлката. Под бейзболката и очилата бяха скрити и лицето, и косата, но той нито за секунда не се усъмни, че това е Каменская.

— Е, какво се прокрадвате така, сякаш сте дошли да ни обирате — чу той насмешлив глас. — Видях ви от момента, в който влязохте в двора с Петя.

— Извинете, мислех, че не сте ме видели, не исках да ви стресна. Стори ми се, че сте се унесли в книгата. Дори глава не помръднахте.

Каменская остави книгата и се оттласна с крак от земята. Синята пейка с дюшече се залюля по-силно.

— На човек му трябват специални умения, за да уплаши тъкмо мен. Елате тук, седнете. Вие сте Роман, нали? Дали забелязахте, носеше ли Петя торбичка?

Въпросът стъписа Дзюба и с изненадващата смяна на темата, и със самия си смисъл.

— Носеше — отвърна смутено. — Чанта с компютър на рамото и торба в ръцете.

— Лошо — кой знае защо въздъхна Каменская.

Тя си свали очилата и за миг от слабичко младо момиче се превърна в жена на средна възраст с бръчици около очите. Вярно, очите ѝ бяха весели, дори някак палави.

И Роман Дзюба веднага престана да се страхува от нея. А след час вече дори не можеше да си спомни защо толкова се бе притеснявал.

— Сигурен съм, че някой специално е насочил подозренията към Ламзин — разпалено я уверяваше той. — И на първо място трябва да търсим именно неговите врагове, а не враговете на Болтенков.

— Не знам — замислено поклати глава Каменская, — не знам. Мисля, че това е прекалено сложно: да убият Болтенков само за да натопят Ламзин. Не виждам никакъв смисъл в това. Ламзин и без това вече е бил уволнен, към друга аналогична работа пътят му е отрязан, какъв смисъл има да се саморазправят с него? И без това е загазил лошо. Най-вероятно умисълът е бил насочен към отстраняването конкретно на Болтенков, а стария му неприятел Ламзин просто са използвали като подходяща фигура с оглед неотдашното му уволнение. Ако не бяха уволнили него, щяха да намерят друг, когото да натопят. Така че трябва да търсим враговете не на Ламзин, а именно на Болтенков.

Ала не беше толкова лесно да разколебаш Роман Дзюба, той твърдо вярваше в своята версия. Валерий Ламзин е бил натопен и трябва да се търси човек, който би искал да му навреди. Да му отмъсти жестоко.

— Ако знаехте само какво змийско гнездо е това! Там не само се пързаят красиво, там се плетат такива интриги, че пази боже! Аз още не съм се ориентирал добре, но онова, на което се наслушах, ми стига, за да разбера: сред тези хора главното са амбициите, на второ място са парите, а спортистите не интересуват изобщо никого, те са просто мускули, месо, нещо като пешки в играта.

Той виждаше, че Каменская се съмнява, но кой знае защо не спори открито.

— Колко души работят по случая? — попита тя.

— Освен мен още един оперативен работник от района и моят колега.

— А кой е старши? При кого се води на отчет делото?

— При оперативния работник от района.

— Аха, ясно — въздъхна тя. — А твоят колега какъв ти е? Старши ли?

— Ами общо взето... — смотолеве Роман. — Общо взето, да. Наставник ми е. Познаваме се още от времето, когато работех в района. Той ме взе на „Петровка“. Дълго убеждава Сергей Кузмич.

— Мога да си представя — разсмя се Анастасия Павловна. — Да придумаш Кузмич за нещо, си е цял херкулесов подвиг. Сигурно твоят наставник много се е старал. Между другото, той знае ли, че се виждаш с мен?

— Не — призна Роман. — Честно казано, много ми се кара, когато научи, че съм посъветвал Наталия Ламзина да покани защитник. А най-вече задето съм я насочил към Виталий Николаевич. С една дума, не му казах. Защо, трябваше ли?

Въпросът остана без отговор. Вместо това Каменская зададе следващия си въпрос:

— В какви отношения си със Сергей Кузмич?

— В нормални, защо?

— Не, нищо. Във вашия отдел работи и Антон Сташис, спомням си, че веднъж работихме по един случай. Убийство в театър. Това се казваше змийско гнездо! А ти ми разправяш за фигурното пързаляне. Антон не ти ли е споменавал?

— Ами тъкмо той... — подзе Дзюба и се сепна.

По принцип нямаше нищо страшно да каже на Анастасия Павловна Каменская имената на оперативните работници, които се занимаваха с убийството на треньора Болтенков. Нямаше да се свърши светът. Това, от една страна. А от друга — не биваше. Не беше редно. Тя беше частно лице, забранено беше да се разгласява служебна информация пред такива.

— Ами тъкмо той работи с тебе по този случай — с усмивка довърши вместо него Каменская. — И тъкмо на него не си казал, че се виждаш с мен. Не се изчервявай, нормално е, аз самата ще му се обадя. Значи така, давай да си споделяме информацията, за да не губим време и да не си слагаме пръти в колелата. Тъй като не сте постигнали взаимно разбиране със следователя, ти ще трябва да се преструваш, че работиш на страната на обвинението. Ето защо твоята задача са враговете на Болтенков. Ти не търсиш доказателства, че Ламзин е невинен, ти просто се опитваш да провериш всички възможни версии. Те може да са няколко — хората, които са замислили да убият Болтенков, и Ламзин е само един от тях, а ти искаш да извадиш на светло цялата група. Разбра ли? Отстоявай това и не се предавай. А аз ще се заема с Ламзин. Дай ми списъка на хората, които работят в Двореца на спорта, където е работел Ламзин, и с които вече си разговарял. Аз ще се заема с останалите, после ще продължа по веригата. Съгласен?

— Съгласен — с облекчение отговори Роман. — Но когато тръгвате за Ледения дворец, вземете си някаква дебела дреха и топли

обувки, защото там е кучешки студ. Тоест в помещенията е нормално, но където е ледът, е просто страшно.

Той извади от чантата си бележник, откъсна лист и преписа имената на свидетелите, с които вече бе разговарял. Роман си тръгна от улица „Дубравная“ № 12 съвършено успокоен, макар че Каменская не му каза нищо чак толкова специално и той не получи никаква нова важна информация. Но наистина: когато те гледат с такива весели очи, е някак глупаво да се тревожиш.

Жана Травина, треньорка по спортни танци на лед, слабичка изящна жена с необикновено меки, пластични движения, се съгласи да разговаря с Настя Каменская по време на тренировката на младшата група.

— Аз имам своя школа за юноши, които вече са оформени в двойки, работя с тях заедно с хореограф, а малките още не се пързаят по двойки и с тях се занимава предимно втори треньор, мой помощник и бивш ученик, така че ще мога да ви отделя време — обясни Травина. — И все пак трябва да бъда на пързалката. Няма да имам друго време, веднага след младшите започва тренировката на юношите и тогава цялото ми внимание ще бъде насочено към тях.

Когато се озова на пързалката, Настя с благодарност си спомни за Дзюба, който я бе посъветвал да си вземе топли дрехи. Как ли щеше да мръзне в тоя студ без якето и зимните маратонки с дебела подметка?

Жана Травина не беше първата, с която разговаряше Каменская, но досега Настя не бе успяла да научи нищо съществено. Врагове? Валерий Петрович Ламзин наистина имал такива, но кой ли във фигурното пързаяне ги няма? Такива обаче, които биха го натопили толкова лошо, че да отиде в затвора? Само един от хората, които се съгласиха да разговарят с Настя, каза нещо любопитно, което би трябвало да се провери. Валерий Ламзин се държал с учениците си крайно грубо и невъздържано. Можел дори да удари някого. Нещо такова разказа и Дзюба, когато описваше родителската сбирка, организирана от Наталия Ламзина.

Тя реши да започне именно с въпрос за грубостта на треньора. Устните на Травина веднага се разтеглиха в кисела усмивка, която загрози до неузнаваемост нейното симпатично лице.

— Кой ви каза това? — попита презрително Жана. — Сигурно Шнитов от Федерацията? Защо го слушате! Просто Шнитов не обича Валерий Петрович, винаги предпочиташе Болтенков, вече отдавна имат някакви парични отношения. Шнитов винаги поддържаше Михаил Валентинович и всестранно му помагаше, това всички го знаят. Помагаше и на приятели на Болтенков, за които той ходатайстваше. А враговете на Болтенков автоматически ставаха врагове на Шнитов, той буквално ги закробваше. Нали знаете, има си такива хора, дето са готови да прегризат нечие гърло заради „своите“, а „несвоите“ да третират като изтривалка за краката си, и то с наслада. Та какво, казвате, ви наговори Шнитов?

Настя за пръв път чуваше това име и мислено си го отбеляза. Трябва да попита за него, но не сега.

— Е, има ли значение — отговори уклончиво — какво са ми казали. За мен е важно дали е истина, или не е.

Травина помълча, замислено разглеждаше Настя.

— Знаете ли, ако тренирах двойки или индивидуални състезатели, щях нагледно да ви демонстрирам това, което ще ви кажа сега. Но аз тренирам танцьори, при нас всичко е различно. Така че ще трябва просто да ми повярвате. Всяка тренировка е един невероятен стрес.

— Защо? — не разбра Настя.

— Защото е много страшно. И много болезнено. Когато спортистите разучават тройни скокове, изхвърляния и поддръжки, те трябва да преодоляват огромния си страх и силната болка от постоянните падания. Да се научиш да изпълняваш тези елементи, е извънредно трудно и докато децата ги усвоят, те изпитват такива болки, че могат да ги издържат само ако нервната им система е притъпена. Именно затова в двойките при тренировки се получават толкова конфликти. Та те не разбират, че зависят един от друг: дали ще паднеш, или не, ще те удари ли другият с кънката, или не. От това как всеки в двойката ще свърши своята работа, зависи дали например партньорката ще си счупи крака, или не. Дали ще падне надолу с главата, или не. Ако изиграе елемента технически неправилно, тя може да удари партньора си с кънка по коляното или в слабините. Ето защо те влизат във всяка тренировка като в битка. Затова отношенията им се изострят. Например по време на завъртането момичето е ритнало

партньора си с кърката или случайно го е ударило с лакът в носа и той е прокървил — момчето веднага ѝ кресва: „Глупачка!!! Идиотка!!! Какво правиш?!?!“. И още по-груби думи употребяват. С нея е същото. При изхвърлянето с три оборота например. Двойката разучава този елемент, партньорката трябва навреме да се разгърне, за да се приземи в обратна посока на един крак, и това е много сложен момент, защото, ако избърза дори с една крачка, тя ще се пребие, разбирате ли? Тук не може елементът да не се изпълни изцяло. Може да се направи „пеперуда“, тоест партньорът да я изхвърли, да ѝ придаде ускорение и въртене, това е достатъчно за един оборот и тя решава да направи единичен скок. Но решила ли се е на три оборота, съсредоточила ли се е за тях, тя задължително трябва да ги направи и да изпълни елемента докрай, защото разгърне ли се и избърза ли с една крачка — ще се пребие. И всеки път при изпълняването на елемента трябва максимално да концентрира вниманието си и да преодолява страха. Извънредно много зависи от начина, по който я е изхвърлил партньорът. Извие ли се при изхвърлянето — край, момчето полита с наклон и се просва на леда по очи. Оттук идва изостреното възприемане на всичко. Почти винаги на пързалката има сълзи, дори тренировката да е минала благополучно. Почти винаги има конфликти. И не всички могат да преминат заедно през тази ежедневна стресова ситуация.

— Вие ми обяснихте защо между спортистите могат да избухват конфликти по време на тренировката, но аз не разбрах какво общо има тук грубостта на треньора — каза полувъпросително Настя.

Травина сви рамене.

— Че какво неясно има тук? Треньорът също е тренирал тези елементи навремето и прекрасно разбира всички рискове. Разбира какъв страх и болка изпитват децата. Нещо повече: той ги разбира много по-добре, отколкото те самите, защото оценява възможната опасност. Ето защо и той е в страшно напрежение, и неговият адреналин скача до небето. Има и друго: в такова състояние спортистите понякога не могат да разберат какво им говори треньорът, какви указания им дава, ако тези указания са произнесени със спокоен тон. Той ги изрича един, два, три пъти, после избухва и започва да крещи. Нещо обичайно е. Един момент.

Травина се отдалечи, за да обясни нещо на светлокосо момиченце на около седем години, после каза няколко думи на своя помощник, висок слаб младеж, който едва ли бе надхвърлил двайсет, години, и се върна при Настя, която седеше на първия ред на зрителските трибуни.

— Изобщо фигурното пързаяне е нещо, при което всичко се прави с преодоляване, с ограничения, с болка — продължи треньорката. — На тренировка е болезнено и страшно. Ами докато омекне кожата на новите кьнки? Та това е истинска драма! За две-три години тренировки и състезания чифтът кьнки напълно излиза от строя, но това е при вече оформените спортисти, а на онези, които още растат, кьнките им са здрави, но кракът е пораснал и им трябва нови. И този нов чифт трябва да се разпързая само между края на състезателния период и началото на летните лагери. През това време тренировките не са толкова интензивни, треньорите започват да подготвят за спортистите нови програми за следващия сезон. Друго време за това няма, защото през лятото са лагерите, после започват състезанията, които продължават до края на март, а понякога и до средата на април, и за тях кьнките вече трябва да са напълно готови.

Така че те могат да се разпързаят само в края на пролетта. А знаете ли какво значи това? Това са кървави мехури всеки ден и болка всяка секунда. И не можеш да си починеш вкьщи с меки пантофи и бинтовани крака, трябва да пьхаш тези крака в кьнките и да тренираш. Всеки ден, само един е почивен в седмицата. И да тьрпиш, да тьрпиш, да тьрпиш. И това добавя стрес. Защото, ако кьнките ти станат удобни за една седмица, можеш да смяташ това за голям кьсмет. Някои се мьчат по два-три месеца. Наистина, има и кьсметлии, които слагат новите кьнки — и напред, всичко им е като излято, нито един мехур. Но това са само кьсметлиите. В огромното болшинство случаи това не се случва. На леда фигуристът почти винаги изпитва болка, трябва да разбирате това. Ето защо по време на тренировките усещанията му са изкривени и той може да възприеме обикновена шега като обида, а изискване на треньора, изречено със строг глас, може да му прозвучи като крьсък и грубост.

— Тоест вие искате да кажете, че всички приказки за грубото поведение на треньорите не са верни? — недоверчиво попита Настя.

Травина откъсна поглед от малките спортисти, които разучаваха на леда някаква стъпка под ръководството на младия помощник, после се обърна към Каменская. В нейните очи Настя прочете нещо средно между съжаление и горчивина.

— Не че не са верни — тихо каза Жана. — Треньорите и крещят на спортистите, и удрят понякога, вярно е. Не всички, разбира се, не бих клеветила никого. Но много от треньорите. И те крещят не само на леда.

— Господи! — ужаси се Настя. — Но за какво може да ударят спортист?

— Спортистка — с усмивка я поправи Травина. — Например заради лакомия. И дори не за лакомия, аз наистина преувеличих. Просто заради изядена кифла. Разбирате ли, при момичетата във фигурното пързаяне, особено които участват в двойки, теглото е много важно. Нали партньорът трябва да я повдига, да я изхвърля и лови, да я върти. Момичетата трябва много да внимават с килограмите си, а те растат, на по тринайсет-четиринайсет години са, на тази възраст никак не могат да си отказват храна, за една кифла са готови родината да продадат. Ето, ще ви разкажа за себе си. — Жана се усмихна, този път весело. — Бях на тринайсет години, когато отидох на спортен лагер в Томск. В приземния етаж на хотела, където живеехме всички, имаше сладкарски цех и пекарна и там можеше да се купят пресни и невероятно вкусни кифлички с крем. Впрочем ние постоянно бяхме гладни и всяка проста курабия ни изглеждаше като връх на кулинарното изкуство. И веднъж в асансьора не щеш ли, срещам треньорката, а в устата ми — току-що купена кифла. Треньорката ме сграбчи за ръката и ме помъкна при главната треньорка, а тя, без изобщо да губи време за приказки, просто ми удари шамар. Изобщо за момичетата фигуристките, освен страха и болката има още два проблема: гладът и теглото. Ако спазваш режима на хранене според предписанията, постоянно си гладна, особено на възрастта от тринайсет до седемнайсет години. А нарушиш ли го, на кантара веднага си проличава. Така че момичетата започват да спазват режима три дни преди претеглянето, а щом се претеглят — веднага започват отново да го нарушават. Обикновено претеглянето се прави веднъж седмично, но ако на треньора му се стори, както се казва, на око, че спортистката е напълняла, той има право да я качи на кантара

във всеки един момент. И ако кантарът покаже нещо неприятно, тя може да отнесе някой шамар, вярно си е. Както стана с мен. Но и тук има изключения.

— Какви?

— Ако момичето е слабичко и не напълнява дори когато яде всичко наред, за някоя кифла или паста може и да му простят. Но ако е склонна към бързо натрупване на грамове, прерастващи в килограми, за нарушаването на режима на хранене наказват безпощадно. А момчетата отнасят наказания за пушене например или за пиене. Но и едните, и другите може да бъдат наказани и за несъобразителност — когато треньорът десет пъти е обяснил какво трябва да направят, а те не го правят.

— И Ламзин ли го е правил?

Травина извърна очи и неопределено сви рамене, от което Настя си направи абсолютно еднозначен извод: да, Валерий Петрович е можел да посегне на свой спортист. Ето, сега можеше да попита и за Шнитов: Травина явно не иска да продължава на темата за грубостите на треньорите по отношение на юношите и ще се зарадва на възможността да поговори за нещо друго. Толкова ще се зарадва, че от радост ще разкаже всичко, което знае, дори онова, което може би не е добре да разказва.

— Жана, а какво можете да ми разкажете за Шнитов?

— За кой Шнитов? За Игор Едуардович или за Олег?

Настя трябваше да се престори, че общо взето е в течение за кой точно Шнитов пита. Но тя изобщо не беше в течение, затова тръгна по най-лесния път: бяха нарекли единия Шнитов по име и бащино, а втория просто по име. Следователно единият беше по-възрастен, а другият — по-млад, или пък единият беше човек уважаван, тоест беше истински Игор Едуардович, а вторият — по-обикновен, просто Олег. Имаше смисъл да започне с по-уважавания или по-възрастния.

— Интересува ме преди всичко Игор Едуардович — предпазливо отговори тя. — Е, и Олег, естествено.

Анастасия Каменская твърде дълго бе работила в криминалната полиция и бе опознала много хора и съдби, за да се изненадва от каквото и да било. Беше виждала две и двеста. Имаше представа, че и спортът предоставя същото поле за интриги, както всяка друга сфера

на човешката дейност. Но подробностите, разказани от Жана Травина, се оказаха неочаквани дори за полковника в оставка.

Братята Шнитови, по-големият Игор и по-малкият Олег, израснали в спортно семейство, майка им тренирала спортна гимнастика, баща им — скокове във вода. Дали и двете момчета в секция по фигурно пързаляне. По-малкият, Олег, се оказал способен и с партньорката си в спортните танци стигнал до първата десетка на световното първенство, Игор пък имал по-малки способности за този вид спорт и доста рано напуснал пързалката, решил да направи кариера на спортен функционер, в което напълно преуспял. Днес Игор Едуардович Шнитов бил влиятелен чиновник, член на изпълкома на Федерацията по фигурно пързаляне, а брат му Олег станал доста известен треньор и напълно успешно работел в САЩ. Братята от малки били много близки и се подкрепяли стабилно.

Ярък пример за проява на братски чувства станала историята на успеха на една танцова двойка. Състезателите в Русия имали много добър треньор, но им се струвало, че той отделя много повече внимание на друга двойка. Онази, другата двойка била шампионска и треньорът наистина се занимавал усилено именно с нея, но така става винаги, във всички групи и при всички треньори. Шампионите приключвали спортната си кариера, състезавали се за последен сезон, всички знаели това, никой не превръщал този факт в тайна и след тяхното напускане цялото внимание на треньора и хореографа щяло да се насочи към младите перспективни спортисти. Всички разбирали и тях. Всички, освен самите спортисти, които сметнали, че са лишени от треньорски грижи, и не пожелали да чакат още един сезон, докато омразните конкуренти най-сетне си отидат. Към вземането на решение ги тласнал печалният факт, че те получили крайно ниски оценки на състезанията, след като предишните години били постигнали значителни успехи и заели престижни места. Спортистите не пожелали да признаят, че сами са направили гафове, много по-удобно им било да смятат, че е виновен треньорът, който недостатъчно работил с тях и изобщо правел всичко неправилно.

И майката на партньора започнала активно да ги настройва да напуснат треньора си и да заминат за САЩ, да ги тренира Олег Шнитов, който непременно щял да ги направи шампиони, ако не световни, поне европейски. Ала само желание не е достатъчно — за да

тренираш в чужбина, са нужни пари. Спортистите отишли във Федерацията и естествено, за тях били отпуснати пари. Игор Едуардович Шнитов се постарал, помогнал на танцьорите: много искал перспективната двойка да отиде при брат му, пък и братът ги искал. Младежите заминали, започнали да тренират при Олег, готвели се за първенството на Русия, според резултатите от което щял да се сформира националният отбор за участие в световното.

А после започнали игричките. Нали трябвало да се покаже, че парите не са похарчени напразно, че Федерацията е постъпила правилно, като е избрала перспективна двойка и е намерила правилния треньор за нея. За целта трябвало да се направи така, че двойката, тренирана от Олег Шнитов, да получи добри места на първенството на Русия и да отиде на световното първенство. Лошото било обаче, че съществувала и друга танцова двойка, която била спечелила етапите на гранпри, и тази двойка била определено по-силна от спортистите на Шнитов. Дори учениците на Олег да влезели в националният отбор и да получили правото да участват в световното първенство, по никакъв начин не можели да победят тези силни танцьори. Виж, ако конкурентите ги нямало, ако не ги оставели да влязат в националният отбор и не ги пуснели на световното, двойката на Шнитов щяла да има шанс да получи достатъчно висока оценка.

Ето защо Федерацията по фигурно пързаляне направила всичко, та двойката, която спечелила етапите на гранпри, да не влезе в националният отбор. На първенството на Русия съдиите провалят силната двойка, като ѝ поставят занижени оценки, а двойката на Шнитов издигат до призово място, което им позволява да влязат в националният отбор.

В чужбина всички били в шок: ама как така? Двойката, която печели етапи на гранпри, не отива на световното първенство, а там отива абсолютно неизвестната двойка на Олег Шнитов. Но на Федерацията по фигурно пързаляне и особено на члена на изпълкома ѝ Игор Едуардович Шнитов изобщо не му дремело за общественото мнение, защото важният за него резултат бил постигнат. Името на неговия любим брат звучало като име на треньор, възпитал призьори от първенството на Русия, членове на националният отбор на страната.

Изводът от тази доста типична, както се разбрало, история звучал крайно тъжно: печели не по-силният, не онзи, който е по-добър

в пързалянето, а онзи, когото подкрепя Федерацията. А тя може да подкрепя някого по всякакви причини, като се започне от банален подкуп и се свърши с кариерни съображения (оправдание за правилността на взетото решение) или от съвсем простото „харесва ни — не ни харесва“.

— Наистина ли просто така могат да се оцеляват спортисти? — смаяно попита Настя.

Не можеше да повярва в това, което бе чула.

— И още как! — без ни най-малко колебание потвърди Травина. — При съветската власт например голямо значение имаха личните вкусове на нашите партийни ръководители. Харесало им едно лице или начина му на танцуване — край, смятай, че шампионското звание е в джоба на спортиста, независимо как е скачал или правил гафове. Според правилата за подбор, в националния попадаха класираните на първите две места, а за трети вземаха млад спортист по усмотрение на треньорския съвет. И треньорският съвет можеше единодушно да препоръча един човек за трети член на националния отбор, но въпреки това да вземат друг. И сега правят същото. А пък ако индивидуалният състезател или двойка наистина заеме призово място на първенството на Русия, тогава няма и проблеми. Друг е въпросът как го заема, благодарение на изпълнението си или по указание отгоре. Но най-трудното е треньорът да обясни това на своите млади състезатели: та децата не разбират какво става, те знаят, че са се представили по-добре, и искрено не разбират защо не отиват на първенството, а отиват други, които са направили маса грешки.

— Но нима треньорът не може да им обясни каква е истината? — учуди се тя.

Травина погледна Настя с нескрито възмущение.

— Ама какво приказвате! Това е треньорска етика. Негласна договорка. Може ли да се обясняват такива неща на спортист, докато той тренира и се състезава, нали ще изгуби мотивация. Недопустимо е младият спортист да си помисли: „Защо трябва да се старая, щом всичко вече е предопределено? И добре да се представя, пак ще ми намалят оценките, и зле да се представя, ще ми ги вдигнат, мога да не се трепа много“. Всички обяснения, особено пред деца, трябва да бъдат много предпазливи и внимателни, та не просто да не убият у тях

желанието да тренират, а обратното — да ги мотивират да се стараят още повече.

— Но аз все пак не разбирам, защо всички са премълчали? Защо не са вдигнали скандал?

— Скандалът нямаше да има резултат — безнадеждно махна с ръка Травина, — всички само щяха да се озлобят и срещу треньорите, и срещу спортистите.

Всичко това беше много интересно, но тя би искала да разбере дали Шнитов е можел да предприеме някакви действия във вреда на Ламзин. Той има ресурс за това, ами мотивация? Да, Ламзин открай време е бил в конфликт с Болтенков, сблъскали са се дори неведнъж, а два, може и повече пъти... Но това са просто конфликти! И двата — не от днешния ден, след историята с двойката, която примамил при себе си Болтенков, са минали няколко години. Едва ли Валерий Ламзин е можел да бъде реална заплаха за треньорското благополучие и кариерата на Михаил Болтенков, пък и нивата им са различни. И после, за да бъде така натопен Ламзин, е трябвало да убият Болтенков, а за какво му е било на Шнитов да убива свой приятел? Не, не може да е било така, не може. И все пак Шнитов като нищо може да се окаже източник на ценна информация. Щом толкова не обича Ламзин, той ще разкаже много любопитни неща, така че непременно ще изникнат имена и на други недоброжелатели и врагове на Валерий Петрович.

— Тоха, не мога да те прикривам повече — примоли се Дзюба. — По телефона гласът му звучеше неуверено и жално.

— Тоя следовател Баглаев всеки ден ме пита къде си. А ти се появи веднъж-дваж и не се отбиваш при него. Аз се измъквам някак си, ама кой съм за него? Той изобщо не ме смята за човек. Наканил се е да се оплаче, че полицията гледа през пръсти на помощта си за следствието.

— Ромка, за последен път, кълна се! — Антон говореше абсолютно искрено, беше сигурен, че планираното за днес пътуване до Раздори ще даде окончателен отговор на главния въпрос, който го измъчваше. И тогава той ще може изцяло да се отдаде на работата по случая с убийството на треньора по фигурно пързаяне. — Ама разбери ме, натоварен съм с Ефимова.

— Но и с Болтенков си натоварен — ядосано възрази Дзюба. — Добре, ще те прикрива някак си. Но не гарантирам резултат, защото тоя

Баглаев е много злобно човече.

„Защо съм се запътил натам? — отново и отново се питаше Антон Сташис, докато си проправяше път по двулентовото Рубльово-Успенско шосе, което ставаше много бавно. — Какво искам да науча? Защо е тази тревожност у мен? И аз не знам. Но нещо ме безпокои. Ситуацията е проста и очевидна, в нея няма никакви подводни камъни. Преди две години е изгоряла къща, инсталацията в нея е била лоша, не го отричат самите собственици, същото е потвърдила пожаротехническата експертиза, в чиято обективност нямам никакви основания да се съмнявам. Загинало е младо момиче. Да подозирам убийство и умишлен палеж, с цел да се прикрие престъплението, също нямам основания, защото е налице заключението на съдебномедицинската експертиза, установила причината за смъртта на потърпевшата. Имало е богата съседка, която е искала да купи парцела, предлагала е за него прилична цена и след пожара покупката се е състояла, при това цената не е била намалена. Това говори, че съседката, Ина Викторовна Ефимова, няма връзка с пожара, в противен случай тя непременно е щяла да купи дворното място много по-евтино. Човек, способен да подпали пожар, с цел да принуди собствениците да продадат парцела, едва ли ще е толкова благороден и великодушен, че да не се възползва от безизходното положение на продавача и да не намали предложената по-рано цена. Ако пожарът е бил дело на Ефимова, цената на парцела е щяла да бъде много по-ниска. И ето че са минали две години. Ина Викторовна е убита. Тя се е занимавала с такава работа и е водела такъв начин на живот, които са й давали извънредно широко поле за различни конфликти и разчистване на сметки. Какво съм се втренчил в тоя отдавнашен пожар, дето явно няма нищо общо с убийството?“

И отново му се стори, че някъде в неговия вътрешен монолог се мярнаха думи, които го тревожеха и го караха отново и отново да се връща към изгорялата къща в Раздори. Но кои бяха тези думи — Антон така и не разбра.

Намери участъковия от Раздори в канцеларията му, разположена на първия етаж на двуетажна къща. Младото момче с остър циничен поглед на малките тъмносиви очи разговаряше отначало неохотно, но после омекна, като разбра, че майорът от „Петровка“ се интересува не от криминалната обстановка в селището и няма намерение да го

обвинява, че не познава добре територията си, че не владее обстановката и не защитава както трябва обществения ред и безопасността на населението.

След петнайсетина минути Антон разбра, че участъковият дори много добре си знае работата и разполага с достатъчна информация. След още десет Сташис си направи извода, че това момче си е намерило постоянен източник на доходи: поне половината от собствениците на парцели тук са заможни хора, строят, наемат строителни бригади и така няма как да се мине без нарушения. А където има нарушения, там има и пари — за да не забележи никой тези нарушения. Ето защо участъковият трябва да знае всичко за всички. Вярно, неприятен човек, но пък знае много.

Младото момче изслуша Антон с кисела усмивка, след което изрази собственото си мнение: лъжи са това.

— Ина Викторовна Ефимова не беше човек, който би изпуснал изгодата си, алчна беше — заяви той.

Охо, така значи! А ето че Борис Илич твърди тъкмо обратното, пък и Маклигини не се оплакаха. Явно причината за това разминаване в оценките е, че Ефимова не е подкупвала този участък. Интересно как ли е успяла да не го прави? Доколкото Антон знаеше, днес при всяко строителство на територията на Москва и областта се допускат огромен брой нарушения — не само инженерно-технически и архитектурни, но и такива, които се следят от участъковите полицаи. И е абсолютно невъзможно да строиш нещо, без да другаруваш с тях. А да „другаруваш“, в случая означава само едно: да им плащаш, за да си затварят очите за някои неща.

Ала от по-нататъшния разговор стана ясно, че на парцелите на Ина Викторовна Ефимова (сега вече два) няма и не е имало нито един гастарбайтер, техническият ръководител е москвичанин със своя бригада, цялата от жители на столицата или на Подмосковието, всичките законно регистрирани. Така че не е имало за какво да се заядат със собственичката.

— Ето на, а ти ми казваш — алчна била! — отбеляза Сташис. — Ако е била алчна, би наела бачкатори мигранти, на които да плаща много по-малко.

Участъковият изсумтя:

— Ти какво, да не падаш от небето? Тя си имаше на разположение целия депутатски корпус, а сред тях има много хора, които пък разполагат с проверени строители. На нея тези работници са ѝ излизали изобщо безплатно, сигурен съм. Знаеш ли с какви работи се занимаваше тя в Съвета на Федерацията? Който бутне сухо — той заминава в делегация. Ако ръководителят на делегацията ѝ напълни гушата, ще получи хубав хотел, хубави коли, удобни полети. А не бутне ли — ще живее в покрайнините и ще лети посред нощ. Или няма да получи виза навреме. Или ще получи, но не каквато е искал. А депутатите не пътуват сами, водят си цяла сюррия помощници, така че депутатите подават списъците за оформяне на дългосрочна многократна виза, а тези списъци са пълни с какви ли не хора! И с братя, и със сватове, и със съседни, и с приятели, и изобщо с хора от кол и въже — които са сложили нещо в джоба на самия депутат. А депутатът съответно заделя за Ефимова. Така че всички са я гледали в устата и са размахвали опашки пред нея.

Антон и без това отдавна знаеше за тези неща, но с тях се занимаваха колегите му от ФСБ. Но осведомеността на този участъков полицай привлече вниманието му. Щом знае толкова много, може да измъкне и нещо полезно от него?

— Добре де — каза примирено, — защо смяташ, че е била алчна? На Маклигини е дала добра цена за парцела им, макар че е могла да плати и по-малко, нали те самите са отишли при нея след пожара и са казали, че са съгласни да продават. А тя не се е възползвала.

Участъковият присви очи.

— Кой ти каза това? Самите Маклигини ли?

Антон понечи да отговори, но се спря. Не беше попитал Маклигини за това. Някак си разговорът бе тръгнал в друга посока, пък и не бе го сметнал за важно. Та нали съседът на име Борис Илич му беше казал ясно: след пожара Ина Викторвна съвсем мъничко намалила цената, практически незабележимо, била сваятна жена, почтена.

— Не — отвърна, — точно за това не съм питал Маклигини.

— А кой ти каза? — продължи да пита участъковият.

— Техният съсед, Борис Илич. Той смята, че Ефимова е била честна и почтена.

— Да бе, слушай го ти него! Чичо Боря е един от първите ни пияници. Вярно, не е алкохолик, няма да го клеветя, до алкохолизъм още не се е докарал, но здравата надига чашата. Ефимова е ходила при него, молила го е да повлияе на съседите си да ѝ продадат парцела. Знаеш ли това?

— Знам го — кимна Антон.

— Ама че след продажбата на парцела пак е ходила при него — това със сигурност не го знаеш — доволно се усмихна участъковият.

— Не го знам. А защо е ходила?

— Молила го е да не казва на никого за колко пари всъщност е купила този парцел. Нали е знаела, че Маклигини и чичо Боря са приятели, значи ще му кажат, а самите те, след като са продали парцела, повече няма да се выяснат насам, обаче чичо Боря ще остане, а пък знае истината.

Антон си представяше какво приблизително ще чуе сега, но въпреки това попита:

— И каква е истината?

— Ами такава, че Ефимова е платила много по-малко, отколкото е предлагала преди пожара. Друг е въпросът, че и тази сума е била достатъчна на Маклигини, за да подобрят условията си на живот, но ако е платила честно, те биха живели сега в центъра на Москва, а не до околоръстното. Ти имаш ли поне представа колко струват сто квадрата в нашето Раздори? Луди пари! Та затова ти казвам, че беше алчна. Възползва се от чуждото нещастие, не ѝ беше неудобно. Но при това искаше и да си запази репутацията, така че е помолила чичо Боря да разказва на всички колко е добра и почтена. Естествено, не безплатно. И ето, чичо Боря, макар и пияница, честно си заработва парите. Пее на всички каква чудесна била Ефимова. Нали разбираш, откак я убиха, ти не си първият, който обикаля и разпитва тука. И от ФСБ идваха, и от полицията — и нашите, местните, и вашите, от „Петровка“, от икономическата полиция също. Само че не са имали с кого да говорят, освен с чичо Боря. Ефимова изобщо не общуваше с местните жители, че това е под достойнството ѝ, а не беше се опознала добре с хората, които накупиха парцели наоколо, тъй като още строеше, не живееше тук. С Маклигини се запозна, понеже искаше да купи парцела им, а с чичо Боря — защото той им е приятел и можеше

да им повлияе. Така че тук никой нищо не знае за Ефимова, а който знае, имам предвид чичо Боря, той лъже.

Антон внимателно гледаше участъковия и по някои движения на очите и устните му разбра, че той иска да каже нещо, но не може да реши трябва ли да го прави. А пък Антон целеше тъкмо това, за да провери подозренията си. Оставаше само мъничко да го подтикне.

— Ти, изглежда, никак не си се учудил, когато е станал пожарът? — тихо продума той.

Лицето на участъковия неволно потрепна. Значи Антон бе улучил слабото място. Всъщност на Сташис и не бяха нужни повече думи. Всичко беше ясно: този участък е сигурен или има сериозни основания да подозира, че причината за пожара в къщата на Маклигини далеч не е изхабената електрическа инсталация. За това Антон си бе помислил още когато за пръв път дойде в Раздори, но разговорът с Борис Илич, неговите думи, че Ина Ефимова не намалила цената на парцела след пожара, не говореха за подобна възможност. И пожаротехническата експертиза бе потвърдила версията за инсталацията, и всички материали по бързо приключеното дело. Ох, не биваше да се успокояват с това!

„Какъв глупак си, Сташис! Доверчив глупак, който прекалено много мисли за личния си живот и прекалено малко — за работата“ — наруга се наум Антон.

Следователно хората, които толкова ловко бяха приключили делото за пожара в къщата на Маклигини, не бяха бутнали нищо на участъковия. Или бяха, но според него малко. Той е затаил обида и сега по принцип дори не би възразил тази грозна история да изплува. Какво пък, не е лошо.

— Доколкото разбирам, днес пак няма да имаме щастието да видим твоя Сташис — недоволно се навъси Тимур Ахмедович Баглаев, когато Дзюба запъхтян нахълта в кабинета на следователя. — Ами добре, той ще страда.

„Точно така, кани се да се оплаче — с ужас си помисли Роман. — Горкият Тоха, и без това си има притеснения.“

Направи опит да каже нещо за оправдание на Антон, но Баглаев само завъртя глава — сиреч млъквай.

— Дойде отговорът от балистиците — каза той и извади от касата папката с материалите по делото. — Четете.

Фьодор Улянцев грабна закрепените с кламер листове, но Баглаев отгатна маневрата му, взе документа от ръцете на оперативния работник и демонстративно го сложи на бюрото.

— Четете — спокойно повтори той, като скри усмивката си. — Глаголът е в множествено число, а не в единствено.

Трябваше двамата да застанат един до друг, глава до глава, рамо до рамо и наведени над бюрото, да прочетат заключението на балистичната експертиза. Ромка всъщност нямаше нищо против, но на Фьодор това кой знае защо не му харесваше особено.

— Защо да не го прочита на глас? — миролюбиво предложи Дзюба, защото никак не обичаше някой от хората, с които работеше, да се ядосва или просто да е недоволен от нещо.

— Да бе, само ти си грамотен тук — ядосано се тросна Фьодор, без да откъсва поглед от текста. — Никой друг не може да чете.

— Аз исках за по-лесно.

Добре де, щом не иска — няма. И така ще го прочетем. „... гилзата, иззета при огледа на местопроизшествието... май 2013 година на адрес... е съставна част от стандартен 9 мм патрон 9x18 (ППО) местно производство (Тулски патронен завод). Въпросният патрон принадлежи към щатните боеприпаси към pistolетите «Макаров ПМ», «ПММ», «Стечкин АПС», pistolет-картечници «Кедър», «Клин», «Кипарис», «ПП-90» и друго нарезно огнестрелно оръжие, конструирано за дадения патрон. Изстрелът с патрона, чиято гилза е представена за експертиза, може да е бил произведен от самоделно или преправено огнестрелно оръжие, приспособено за стрелба с 9 мм патрони към pistolетите «Макаров» и «Стечкин».“ Улянцев потърка с длан бръснатото си теме.

— Сега поне е ясно какво да търсим — констатира той.

Дзюба мълчеше. Разбира се, в акта пишеше „изстрелът може да е бил произведен“, но тази формулировка в случая никого няма да измами, твърде много подробности в текста на експертизата потвърждават: не само „може да е бил произведен“, но и „е бил произведен“.

— Ами хубаво, че ти е ясно — удовлетворено се усмихна следователят. — Твоето издирване на източника, от който е било придобито оръжието, даде ли някакви резултати?

Улянцев мрачно поклати глава.

— Засега нищо.

— Аз от самото начало ти казах, че това направление в издирването е пълна глупост — стана рязък и неприятен гласът на Баглаев. — Ако Ламзин е преправил травматик, той най-вероятно е действал по свои канали. Нали е човек от света на спорта, значи — какво?

— Значи, стрелкови клубове, и това е спорт — бързо и радостно подзе Фьодор, — така че може да има приятели в тях, а във всеки клуб има оръжейници, които в своите работилници могат да изработят какво ли не.

— Правилно. Ето защо, Федя, сега слагаш снимката на Ламзин в джоба — и напред по клубове, стрелбища и стендове, търсиш оръжейник, когото той може да е помолил да му преправи травматик. А него откъде е взел — това ще изясним, той със сигурност не го е купил официално, вече получих отговор на запитването си, не е оформял дори разрешение за покупка, тоест сдобил се е с него по незаконен път. А ти, Дзюба, ще търсиш откъде може да се е сдобил с него, задействай агентурата си, е, няма да те уча, знаеш си.

До този момент Роман бе стоял и се бе старал да не помръдва и да не привлича вниманието на следователя към себе си с надеждата всички задачи по оръжието да бъдат адресирани само към Улянцев. Дзюба не искаше да се занимава с издирване на оръжието. Искаше да търси друг заподозрян. И уж всичко щеше да мине гладко — Баглаев гледаше само към Фьодор и се обръщаше към него, та му се стори, че торпедото ще го подмине. Не го подмина.

Но Роман Дзюба не е човек, дето се предава и веднага отстъпва.

— Тимур Ахмедович, ами мотивът? Нали ми бяхте възложили да търся врагове на Болтенков и възможни мотиви за убийството. Нали се бяхте съгласили с моята версия, че може да е имало няколко престъпници.

Очите на следователя се присвиха, погледът, насочен към старши лейтенанта, стана студен и враждебен.

— Ти мен за идиот ли ме смяташ, Дзюба? Не врагове трябва да търсим, трябва да доказваме вината на Ламзин. Всички улики сочат към него. Така че действай.

— Но нали по ръцете и по дрехите му не се намериха никакви следи! — все още се хващаше Роман за всяка възможна сламка.

— Сто пъти ти казах: в този случай отрицателният резултат нищо не доказва, Ламзин може да е сложил кожени ръкавици, които после спокойно да е изхвърлил заедно с пистолета. Или той самият, или жена му и дъщеря му.

Нищо, този аргумент не може да стъписа Ромка, той има още резервни патрони. И сега не смята да се предава, ще се бие до последно.

— Добре де, ами дрехите? Нали е валил проливен дъжд, дрехите, с които е бил навън, трябва да са били мокри и вие сте иззели за търсене на следи от барут, нагар и смазка именно мокрите дрехи, които са съхнели в банята. И по тях не се откри нищо. Той какво, да не е обличал скафандър, който е изхвърлил заедно с ръкавиците и оръжието?

Баглаев го погледна някак странно и в този поглед Дзюба намери нещо като одобрение или уважение. С една дума, нещо, което никак не можеше да се очаква от Тимур Ахмедович. Ето защо Роман реши, че просто му се е сторило.

— Ами ти, между другото, какво си се разположил тук? — внезапно се обърна следователят към Фьодор Улянцев.

— Получи ли си задачата? Получи я. Хайде бягай.

И докато вратата не се затвори след Улянцев, Баглаев не продума повече.

— Рома, ти си свястно момче — започна той, когато останаха сами в кабинета, — искрено се вълнуваш от работата си, затова няма да ти се сърдя, а ще ти обяснявам. Ламзин изскача на улицата след Болтенков, това е факт, който никой и нищо не оспорва, тоест това е несъмнен факт. Така ли е? Така е — отговори сам Баглаев на въпроса си и с изразителен жест сгъна един пръст на ръката си. — Преди това те са се карали, а още по-рано са имали два извънредно сериозни конфликта. Така ли е? Така е. И след уволнението Ламзин е крещял, че ще убие Болтенков. Така ли е? Така е. Самият ти ми намери тези свидетели и аз вече ги разпитах. А после Ламзин е ходил при Болтенков в работата му и в треньорската стая е крещял и се е заканвал да го убие. И пак именно ти ми намери свидетелите на тази сцена.

Тимур Ахмедович направи дълга пауза и вдигна пред себе си лявата си китка с четири подгънати пръста.

— Всичко това говори против Ламзин — продължи той.

— Сега виж какво имаме „за“. Чистите ръце? За тях има ръкавици. Липсата на оръжието? Той е имал възможност да се отърве от пистолета и ръкавиците веднага след убийството. Чистите дрехи? Вярно, това е сериозен аргумент, но! Колко време е минало от момента на убийството до момента, когато ние влязохме в жилището на Ламзин? Повече от два часа. През това време той спокойно се прибира вкъщи, преоблича се, взема дрехите, с които е бил в момента на изстрела, и ги отнася където си иска, ако щеш, и на тавана на блока, и ги скрива там временно, или у някой съсед, с когото са приятели. Да не говоря, че е могъл просто да излезе и да ги занесе къде ли не, а после да се прибере. Сега му остава само да свали дрехите, с които е излизал за втори път, да ги окачи да се сушат и спокойно да чака да го посетят за обиск. Да, излизах, целият подгизнах, ето ги и дрехите ми, мокри са, вземете ги, защо не. И е кристално ясно, че ние не можем да намерим по тях следи от барут, нагар и смазка. Но това абсолютно — чуваш ли ме? — абсолютно по никакъв начин не доказва невинността на Ламзин. Да, двайсет минути след убийството групата вече работеше на мястото и ние видяхме всички, които влизаха или излизаха от близките входове, но Ламзин не живее в блока, до който бе намерен трупът, и дори не в съседния, а през един от него. Момчетата спираха всички, които живеят в пети и шести вход, близо до мястото, където бе открит убитият, защото търсеха свидетели, възможни очевидци, такива, които биха видели или чули нещо. И Ламзин е могъл спокойно и да излезе, и да се върне после, и никой да не види това. Да, ние не намерихме свидетели, които да са го видели как излиза за втори път. Но си спомни каква беше ситуацията: полунощ и проливен дъжд. Кого изобщо можехме да намерим навън? Ясно е, хора нямаше. Не намерихме изобщо никого, който можеше да е видял нещо.

Това Дзюба си го спомняше прекрасно и без лекцията на Баглаев. Беше чел рапортите на полицаите, които внимателно бяха огледали всички паркирани наоколо коли в търсене на случаен свидетел, който би могъл да даде показания. И бяха намерили само един мъж, който бил пиян, страхувал се да се прибере при жена си, която не одобрявала злоупотребата с алкохол, и бил потънал в праведен сън. А единственият минувач, който, прибирайки се от работа, открил трупа на Болтенков и извикал полиция, в момента на убийството все още пътувал с метрото.

— Така че уликите срещу Ламзин са тежки — завърши Баглаев, — а онова, което говори в негова полза, лесно се опровергава дори на нивото на обикновения здрав разум.

Да, какво да кажеш на това.

— Разбрах — кратко отговори Роман.

Няма какво да каже човек... Засега.

Трябва още веднъж да се поговори със съседите на Ламзин, които чули как на два пъти тропнала вратата на неговия апартамент и дали показания. Може някой да е погледнал през шпионката? И може да опише с какви дрехи е бил Ламзин, когато е изтичал след Болтенков. Ламзин твърди, че не е използвал асансьора, винаги слизал и се качвал до своя пети етаж пеша. Значи може да са го видели от апартаментите, покрай които е минал. Ами ако се окаже, че описанието на дрехите напълно съвпада с онези, които са били иззети за експертиза? Тогава ще може да се твърди, че именно с тях Ламзин е излязъл от къщи след жертвата на убийството, и обстоятелството, че по тях не са били намерени никакви следи от барутни частици и нагар, еднозначно ще говори в негова полза.

— Може ли да видя материалите по първичния обход на апартаментите? — попита Роман с най-невинния глас, на който бе способен.

Може пък да му провърви и в тези материали да се намери информация за обитателите на блока, които е възможно да са казали нещо за шпионка. Нали се случва човек да чуе как у съседите тропва врата или стъпките по стълбището и да погледне през шпионката: кой ли слиза? При кого отива? Защо? Любопитните съседни са любимци на оперативните работници. И сега можем да се надяваме само на тях. Кой знае защо му хрумна прочетената неотдавна в интернет шега: „Господ не може да следи всички. Затова е създал баба Галя“.

Баглаев кимна, извади материалите и ги сложи пред Дзюба. Лицето му беше непроницаемо и Рома дори за няколко секунди си внуши, че е успял да надхитри следователя. Но бе сгрешил.

— Разбирам какво смяташ да правиш — тихо и спокойно каза Тимур Ахмедович. — Правилно е. Върви и намери човек, който е видял, че Ламзин не е бил с дрехите, които иззехме. Разбирам, че целта ти е друга, но ти можеш да мислиш каквото си искаш, обаче ще правиш каквото аз ти кажа.

Роман мълчаливо стисна зъби. Въпреки това ще действа както реши сам. Няма да се успокои, докато не се убеди, че се е заблуждавал. А когато се убеди — тогава моля, нека признаят Ламзин за виновен и да го осъдят. Но първо той, старши лейтенант Дзюба, е длъжен да изчерпи всички възможности да провери предположенията си. И нека те се окажат неправилни, нека. Затова пък съвестта му ще е чиста.

Роман прегледа всички материали, записа си каквото му трябваше и си тръгна, като отнесе в дълбините на душата си благодарност към следователя Баглаев, който не се захвана да го „линчува“ в присъствието на Фьодор Улянцев. И въпреки своята неприязън към твърдо застаналия на страната на обвинението Тимур Ахмедович, Дзюба не можа да не признае, че започва да изпитва нещо като симпатия към този човек.

Ех, защо човек не може да се разтрои или дори да се разчетвори? Колко само работа му се струпа, а той няма време за нищо, във всичко се препъва, защото половината нощ не спа — търси в интернет материали, написани от спортни журналисти, и търси сред тях най-големите спецове по фигурно пързаяне. Анастасия Павловна Каменская го посъветва да събира информация именно от журналисти, а не от хора, които днес се занимават непосредствено с този вид спорт. И аргументите, които приведе, се сториха на Роман Дзюба напълно верни. Та нали е ясно — хората ще се страхуват да казват некрасивата истина, защото тепърва още има да работят. А журналистите няма от какво да се страхуват.

Вече минаваше три часът, когато Роман спря избора си на Тамила Варламовна Аласания. След като прочете десетина нейни репортажа, статии и очерци, той си създаде впечатлението, че тази жена знае за фигурното пързаяне не просто всичко, а дори неща, които не знае никой, освен нея. Сутринта Дзюба научи адреса ѝ и телефонния ѝ номер, но кой знае защо изпита боязън да ѝ се обади и да я помоли за среща: стори му се, че човек на такава възраст и с такъв опит просто няма да разговаря с него. Пак от интернет оперативният работник бе научил, че Тамила Варламовна е 83-годишна и преди три години, на тържеството по случай своята осемдесетгодишнина, пламенно е играла в ресторанта не само грузински, но и испански, и латиноамерикански танци. Репортажът за юбилея на една от най-възрастните журналистки в Русия бе придружен с изобилие от снимки,

на които Роман видя висока жена с многобройни едри накити на шията, пръстите и в ушите. Лицето ѝ беше грозновато, очите — с остър и внимателен поглед дори на празника, а усмивката — приветлива и леко тъжна. След като се запозна подробно с външния вид на Тамила Аласания, Роман унило констатира, че няма да се справи с нея. Тя ще го отсвири. Пак добре, че се сети да прегледа материала за нейния юбилей, защото отначало си помисли: „Баба на осемдесет и три, сигурно е самотна и безпомощна, отдавна не излиза от къщи и ще се радва на всякакво общуване и на всеки гостенин“. Хайде де, ще се радва, чакай ти! Пред вратата ѝ сигурно се точи многохилядна опашка от такива „питащи“. И той, старши лейтенант Дзюба, няма как да си проправи път през тази опашка.

Не, без Антон определено няма да се справи.

— Какво е това? — слиса се Сташис, когато Роман му подаде мобилния си телефон с вече набран номер — оставаше само да натисне копчето „набери“.

— Това е потенциален свидетел.

— А защо не се обадиш ти?

— Страх ме е от нея — призна Дзюба. — Не знам как да говоря, та тя да се съгласи да се видим. Страх ме е да не разваля работата.

Разказа накратко коя е Тамила Варламовна и защо трябва непременно да поговорят с нея. Антон мълчаливо го изслуша, кимна и се обади. Въпреки опасенията на Дзюба, за среща се разбраха лесно. Тамила Варламовна разреши на оперативните работници да я посетят още сега.

— И защо трябваше да се страхуваш? — каза Сташис и върна телефона на Роман. — Нормална лелка, много приятно говори. Защо реши, че ще е хаплива?

— Ами ти знаеш ли на колко е години?! На осемдесет и три! Родена е преди век — взе да се оправдава Дзюба. — Моите родители още не са били родени, когато тя вече е упражнявала професията си. Като си представих това, и се стреснах. Защото мен и четиресетгодишни ме смятат за сополанко, камо ли старците.

Очите на Антон странно блеснаха.

— Осемдесет и три, казваш? — проточи той. — А гласът ѝ никак не звучи като на стар човек. Добре, ще видим на място. Качвай се в колата, тръгваме.

Роман все не можеше да разбере настроението на своя колега. Докато се настаняваше на предната седалка и си слагаше колана, той буквално с кожата си усещаше напрежението и раздразнението, които излъчваше Антон. Защо ли се ядосва? Пак ли Дзюба е направил нещо неправилно? Или нещо не върви в личния му живот? Или началството го тормози по други дела?

— Е — заканително каза Антон, когато излязоха с колата му на широкото шосе, — и откъде у тебе такива неочаквани идеи?

Ярките сини очи на Роман изразяваха абсолютна невинност.

— Какви идеи? Защо да са неочаквани?

— Защото през цялото време, откак работим по Болтенков, нито веднъж не беше заговарял за спортни журналисти. Всички твои свидетели бяха треньори, хореографи, спортисти или административни служители от спортни школи. Откъде изведнъж те споходи мисълта да разпитваш журналисти?

— А, отникъде.

— Ясно — отсече Антон и погледна в огледалото за обратно виждане: някакъв не твърде адекватен шофьор караше една яркочервена спортна кола и той трябваше да се постарее да не му подложи задния си калник или лявата си врата. — Значи така. Баглаев предупреди всички ни, че по делото сега работят частни детективи. Естествено, по поръчка на Виталик Кирган. И си се срещал с някого от тези доморасли детективи. Какво, ще отречеш ли?

— Срещнах се — честно отговори Роман. — И какво от това? Нали ти обясних...

— Прекрасно си спомням всичко, което ми обясни — ядосано го прекъсна Сташис. — Но аз на свой ред още веднъж ти обяснявам, щом си толкова тъп и не разбираш...

Не успя да довърши, защото Дзюба с тих глас прекъсна монолога му:

— Антоне, това беше Каменская. Каза да ти предам много поздравя.

— Кой?!

Сташис едва не изтърва волана, но навреме се опомни и изправи кривналата надясно кола. Шофьорът на приближаващата по съседната лента кола сърдито натисна клаксона.

— Каменская, Анастасия Павловна — вече по-силно и уверено повтори Роман.

— Маамустара!

Десетина минути в колата цареше мълчание. Роман току поглеждаше изкосо колегата си и се опитваше да отгатне за какво мисли той. Никак не му се искаше Тоха да се ядосва.

— Казвай — най-сетне рече Сташис.

И Дзюба въздъхна с облекчение.

Докато стигнаха до сградата, където живееше Тамила Варламовна Аласания, Роман успя да разкаже на Антон и това, което бе научил през последните дни, и информацията, която бе споделила с него Каменская. Когато се качваха с асансьора към седмия етаж, Антон сигурно за десети път повтори:

— Ако научи Баглаев, ще ни убие. Внимавай, Рома!

И Дзюба за десети път го увери:

— Няма да научи.

6

Отвори им чернокосо тъмнооко момиче на дванайсетина години.

— Тамила! — извика тя някъде към дъното на апартамента, който инак се стори на оперативните работници някак бездънен. — Търсят те ченгетата.

Дзюба тихичко изпръхтя и се разсмя.

— Покани ги тук — чу се дрезгав глас на пушач, но в никакъв случай старчески.

— Последвайте ме, господа офицери — насмешливо пропя момичето и поведе гостите по дългия коридор покрай многобройни врати.

„Голямо комунално жилище, от някогашните — помисли си Роман. — Странно, че са направили само козметичен ремонт, никакви разширения. Знам ги аз тези апартаменти, влизал съм в такива.“

По коридора се разливаше миризма на нещо вкусно — вероятно една от вратите водеше към кухнята. Дзюба, който вечно беше гладен, подуши и определи два основни аромата — на горещ кашкавал и ванилия.

Тамила Варламовна седеше пред компютър и доста пъргаво печаташе някакъв текст. Дзюба си спомни снимките и неволно погледна покритите с бръчки и тъмни петна ръце на журналистката: нито един пръстен. И веднага видя купчинка накити в поставената близо до компютъра плитка вазичка или пък пепелник. Дори нахлуващият през широко отворения прозорец майски прохладен ветреца не помагаше да се скрие просмукания във всичко наоколо тютюнев дим: стопанката на този кабинет беше закоравяла пушачка.

Пръв заговори Антон Сташис:

— Здравейте, Тамила Варламовна.

Журналистката с лек тласък завъртя стола, стана и подаде ръка:

— Просто Тамила. Дори моята правнучка ме нарича така. А е само на единайсет години. Вие явно сте по-възрастни — разсмя се тя, — затова може да не се обръщате към мен по име и бащино.

Тя изключи компютъра и бавно, някак необикновено грижливо надяна на пръстите си всички пръстени. На дъното на вазичката пепелник, под купчинката пръстени, се откриха и две масивни гривни.

Като забеляза погледа на Дзюба, Тамила поясни:

— От младини съм свикнала да ги нося, имам много роднини в Кавказ, винаги ми носеха сребърни накити. Но ми пречеха да работя, започнах да се трудя още тогава, когато имаше само пишещи машини, и то дори не електрически, а само механични. Никакви компютри. Първия компютър си взех, когато вече бях на повече от шейсет, но бързо свикнах с него, понеже клавиатурата е същата като на машината. И навиците ми останаха същите: когато сядам да работя, свалям дрънкулките, свърша ли — пак ги слагам. Разбира се, сега печатам не както на младини, скоростта не е същата, обяснимо, нали.

Тя весело тръсна късо подстриганата си сивокоса глава, от което висящите на шията ѝ гердани и бижута глухо прозвъннаха, а дългите ѝ обеци се разлюляха.

— Сядайте, не се притеснявайте — покани ги Тамила. — Ще се постарая да отговоря на всички ваши въпроси. Освен на един, естествено.

— Освен на кой? — бързо и напрегнато попита Антон.

— Няма да мога да ви кажа кой всъщност е убил Миша Болтенков — усмихна се журналистката. — Това сигурно е единственото, което наистина не знам за света на фигурното пързаляне.

По лицето на Антон можеше да се прочете, че той не повярва твърде на това. Но Дзюба няколко часа бе чел нейните материали в интернет и знаеше, че Тамила Варламовна не преувеличава.

— Знам, че всички смятат, че Валера Ламзин е убиецът — подзе тя без излишни предисловия. — И за това има солидни основания. Случи се онази история със сбиването, после с двойката, която Миша Болтенков му отне по хитър начин, после онази отвратителна случка със Света Вашченко, която умишлено извади състезателите от строя точно преди изпълнението, за да „вдигне“ другата двойка, и в замяна да получи по-високо място за своята спортистка. Интересуват ли ви някакви подробности от тези събития?

— Кажете, Тамила, двойката, за която става дума, може ли да е таила злоба срещу Ламзин?

— Може, разбира се. Защо не? — Веждите на Тамила Варламовна леко се повдигнаха. — Но само теоретично може да се предполага, че те биха се хванали да отмъщават на Валера именно сега. Те научиха, че Света Вашченко е действала, подучена от своя бивш треньор Ламзин, преди пет години. Между другото, от мен. Тогава можеха да се вбесят, да се разярят направо и да му сторят нещо. Но оттогава мина време, в живота им станаха много промени и повярвайте ми, сега изобщо не им е до глупости като разни отмъщения.

— А какви са тези промени? — живо се поинтересува Роман.

Отвори се вратата и отново се появи хубавичкото тъмнооко момиче.

— Тамила, баба пита: тук ли да ви поднесем почерпката, или в трапезарията? Пита също: господата офицерите ще обядват ли с нас, или само ще пият чай със сандвичи?

Тамила Варламовна прехвърли въпросителния си поглед от Роман към Антон в очакване на отговор.

— Не, не, много благодарим, нищо не е нужно — най-сетне произнесе Дзюба, като с усилие преодоля желанието си да се съгласи. Ако съдеше по миризмите в коридора, щяха да ги нагостят с нещо вкусно...

— Това не е приказка — категорично отсече журналистката. — Никой не ви пита „да“ или „не“, защото е ясно, че е „да“. Инак не може и да бъде в моя дом. Питат ви какво именно. От моя дом никой никога не си е тръгвал, без да опита фирмените ни ястия. Ние спазваме свято законите на кавказкото гостоприемство. Снаха ми, бабата на моята правнучка, е рускиня, но се учеше да готви още под ръководството на мама, а по-добър познавач на грузинската кухня от моята майка не е имало и няма. Какво е сготвила баба ти? — обърна се тя към момичето.

— Хачапури и торта — рапортува то без смях на усмивка.

Тя изобщо беше много сериозна, тази правнучка на Тамила Варламовна Аласания.

— Значи така — реши Тамила Варламовна, — пригответе масата тук и донесете хачапури. А после господата офицерите сами ще решат искат ли да опитат нашата прочута медено-орехова торта.

Хачапури и медено-орехова торта. Значи обонянието не бе излъгало Дзюба, той беше уловил безпогрешно миризмата на горещ

кашкавал и ванилия.

Момичето мълчаливо кимна и се скри зад вратата.

Антон сякаш не се вслушваше много в разговора, вниманието му бе приковано към гръбчетата на книгите, плътно наредени на рафтовете от пода до тавана.

— Та какво, значи, стана със спортистите, които от спорта се прехвърлили към бизнеса? — повтори въпроса си Дзюба, недоумявайки защо Антон не проявява никаква активност. По кратките погледи, които Тамила Варламовна от време на време хвърляше към майора от полицията, личеше, че и тя бе забелязала странното безразличие на втория гостенин.

— Младежите завършиха виеше образование, захванаха се с бизнес. По-точно те се захванаха с бизнес веднага щом напуснаха пързалката и успоредно с това следваха. Преуспяха, кариерата им потръгна. Родиха си дете, макар че не са сключвали брак. Но после се случи нещастие, детето загина и след някое време те се разделиха. Както виждате, крайно тежки обстоятелства, в такава ситуация хората не биха се хабили за разни глупости.

Интересно разсъждава тази старица! Убийството за отмъщение или заради лична омраза било глупост. Ако кажеш на някого — ще се скъса от смях. Впрочем знае ли човек. Тя може и да е права. Може би от нейната позиция, от позицията на осемдесет и три годишен спортен журналист, това изглежда именно така. Но на старши лейтенант Дзюба, оперативния работник от „Петровка“, всичко му се струва съвсем различно. В никакъв случай като глупост, а като тежко престъпление, което трябва да бъде разкрито.

— Но вие трябва да разбирате — продължи междуременно Тамара и запали вече втората поред цигара, — че Болтенков, както и всеки треньор, особено треньор с име, има безброй врагове, и то не от далечното минало, а от близкото настояще.

— Кой например? — веднага се включи в разговора Антон.

— Ами не е трудно да се каже, ето например имаше един Николай Никитич Аникеев, вече на години, отдавнашен прекрасен треньор, много уважаван човек. На Болтенков не му стигаше ледът, а освен това Никитич имаше двойка добри спортисти, на които Миша беше хвърлил око. Отначало се опита да ги подмами и вземе при себе си, но децата не предадоха треньора си. И тогава знаете ли какво

направи той? Инициира анонимно писмо до Федерацията, в което Николай Никитич бе обвинен в педофилия. А сега това е модна тема, там веднага се хванаха за нея, още повече че ледът наистина беше нужен на по-млади тренъори, които Федерацията смяташе за перспективни. Никой не можеше да закача току-така Никитич, защото той имаше заслуги и някои функционери във Федерацията го подкрепяха. Други пък обратното — подкрепяха младите и перспективните и те с радост се хванаха за възможността да отстранят стария тренъор от работа. Знаете ли как се прави това? Никой никого не обвинява пряко. Просто идват дейци, например от Московския спортен комитет, и започват да разговарят на четири очи с родителите: „Вашето дете да ви е разказвало нещо? Да се е оплаквало от нещо? Например от тренъора?“. И по всякакъв начин намекуват за какви именно оплаквания става дума. Е, родителите биват различни. Има такива, които са доволни от успехите на детето си и смятат, че тренъорът прави за него всичко, каквото трябва, но има и други, и те са горе-долу половината, които смятат, че тренъорът не отделя достатъчно внимание на тяхното дете, повече се занимава с другите спортисти и изобщо обича само онези, които му плащат в пликче, а хората, за които получава просто заплата, фактически не ги тренира. Такива родители винаги са недоволни, оглеждат се къде да преместят детето си, та по-скоро да стане шампион. И те с радост биха съсипали Никитич, особено ако някой им намекне, че в случай на неприятности групата ще поеме друг тренъор, който се слави с уменията си да създава шампиони. Или може да им кажат, че групата ще бъде разформирована и разпределена между други тренъори, но „ние знаем колко е талантливо вашето дете, затова, естествено, ще го включим в група при много силен тренъор, който бързо ще го направи шампион“. Горе-долу така се действа. Има страшно много начини да убедиш родителите.

— А вие откъде знаете, че инициатор на тормоза е бил именно Болтенков? Със сигурност ли знаете това? — попита Роман и веднага получи в отговор насмешлив и същевременно укорителен поглед от журналистката.

Антон сякаш отново изгуби интерес към разговора, очите му разсеяно сновяха по картините и снимките по стените. През безшумно отворилата се врата все същото момиче внесе поднос с чинии,

салфетки в красива поставка и огромно блюдо с излъчващо изумителен аромат хачапури. Тя бързо и сръчно подреди всичко на широката ниска масичка и също тъй безшумно изчезна, без да размени с прабаба си и нейните гости нито една дума.

„Как само са школували хлапачката! — с уважение си помисли Дзюба. — Изглежда, при Тамила непрекъснато идват някакви посетители и момичето се е научило, че не бива да прекъсва разговорите на възрастните. Златна съпруга ще получи някой дръвник след десетина години!“

— Ама моля ви се, откъде мога да знам със сигурност?

— С движение на ръката Тамила Варламовна покани гостите да опитат гощавката.

Роман плахо погледна Сташис и си сложи в чинията едно хачапури. Така де, нищо страшно, ако изяде едно-едничко само.

Тамара Варламовна му се усмихна одобрително, кимна и продължи:

— Но аз се занимавам с фигурно пързаяне повече от седемдесет и пет години, първо аз спортувах, после започнах бързо да раста, станах истинска върлина и се наложи да изоставя активния спорт. Затова пък после шейсет и пет години стоях около пързалката. Шейсет и пет години са напълно достатъчно време, за да си що-годе наясно със задкулисния живот и механизмите, които управляват постъпките и решенията, не намирате ли? Е, много хора имат основания да смятат, че е било именно така. Тоест тормозът спрямо Коля Аникеев е започнал по инициатива на Миша Болтенков. Защото как разсъждават хората? Който получи леда — значи в негов интерес е било. Който е получил силни спортисти — именно той е бил заинтересован. А всичко това — и допълнителния лед, и добрите спортисти — получи именно Болтенков. И после, всичко е толкова очевидно: отначало Миша постоянно наобикалял директора и молел за повече лед, а директорът все гледал да свива леда на другите треньори.

— Да го свива? — с интерес попита Дзюба. — Не ми е съвсем ясно, как може да свива леда на другите треньори, след като съществува график.

— О, какво говорите! Ето например, от един треньор си тръгва силен спортист, после втори, викат треньора и му казват: „Групата ти е слаба, не даваш резултати, и без това имаш три часа сутрин и два и

половина вечер, ще ти отрежем половин час от сутрешните, стигат ти толкова, и без това не работиш за медали“. И толкоз. С по-малко време за тренировки треньорът по-малко успява да отдели внимание на всички, на които трябва, следователно недоволството расте, все повече стават онези, които се смятат за оцетени, значи още някой ще пожелае да напусне. И това ще се превърне в нов повод да отрежат на човека още малко от времето на леда. То е верижна реакция: по-малко резултати — по-малко лед, по-малко лед — по-малко резултати. Порочен кръг.

— Е, добре, Болтенков наобикалял директора и искал лед. И какво станало после?

— Ами после Миша отишъл във Федерацията да навести свой стар приятел, който винаги много го подкрепял, и се оплакал от директора. И точно след два дни пристигнали проверяващи и започнали да задават въпроси. Разбира се, той бил ходил във Федерацията само за да навести приятеля си. И това нямало никакво отношение към довтасването на чиновниците с въпросите само след два дни. Но никой не вярва, че това е било просто съвпадение.

Тамила Варламовна отново се разсмя и отпи няколко глътки вода направо от пластмасовата бутилка на масата. Дзюба с огорчение си отбеляза паузата в разказа: журналистката беше родена актриса, тембърът на гласа ѝ и интонациите постоянно се променяха в зависимост от това от свое име ли говореше, или предаваше чужда реч, така че Роман, който никога нямаше време да ходи на театър, се чувстваше като зрител на майсторски спектакъл.

— А вие откъде точно знаете кога Болтенков е ходил при приятеля си във Федерацията? — зададе той поредния въпрос.

— Видели са го — поясни Тамара Варламовна. — По-точно, видели са ги заедно как излизали от кабинета на този чиновник едва ли не прегърнати, как вървели по коридора и се смеели. Същия ден имало заседание на треньорския съвет, а старши треньорът на школата за олимпийски надежди, където работеше Миша, беше член на този съвет. Още на другия ден той ми разказа, че видял Миша с Шнитов.

„Дали пък този чиновник от Федерацията на име Шнитов не е задействал всичко, та делото за убийството да се разследва от «Петровка»? — помисли си Роман и бързо записа името «Шнитов» в бележника на коленете си, където вече беше записано името на

споменатия от Тамила треньор Николай Никитич Аникеев. — Защо пък толкова на дребно? Да бяха го пратили направо в МВР нали се смята, че там са още по-големи спецове. За този Шнитов вчера ми говори и Каменская, значи можем да не се съмняваме в съществуването на близки приятелски отношения между него и убития Болтенков.“

— Тамила, знаете ли къде е сега Аникеев? Как да го намерим?

Лицето на журналистката стана тъжно.

— Николай Никитич почина почти веднага след онзи скандал. Обширен инфаркт.

— И кога се случи всичко това?

— Съвсем наскоро, миналата година.

Значи трябва да се провери. Треньорът Аникеев може да е оставил големи деца и големи ученици, които са жадували за отмъщение.

Блюдото с хачапури опустя някак отведнъж. Съвсем неочаквано за Дзюба. А Тамила Варламовна разказваше толкова интересно, толкова живо и артистично. Май споменаха нещо и за медено-орехова тортичка.

Когато оперативните работници излязоха от дома на гостоприемната журналистка, се оказа, че се е мръкнало. Кой знае защо, докато бе седял в стаята до широко отворения прозорец, Дзюба не бе забелязал това. Сигурно се е бил заплеснал в разговора.

— Тоха, ти какво така — като чужд? — нахвърли се той на Сташис. — Мълча през цялото време, не задаваше въпроси, разглеждаше си книжки и разни други работи. Разбирам, зле си с настроението, но това все пак е работа, а не лукова глава. Защо така, а?

Антон се позасмя и примирително тупна Роман по рамото.

— Спомням си, ти ме молеше да те уча. И ето на, уча те. А ти запомняй. Има два типа жени: едните ценят всякакво внимание към тях, другите негодуват и беснеят, когато не го получават. Съответно начините на общуване с тях трябва да бъдат различни. С първия тип трябва да бъдеш внимателен и да ги слушаш, тогава те ще ти разкажат всичко от благодарност. С втория тип методът е друг. Онзи, който аз използвах за Тамила.

Роман впери в него недоверчив поглед.

— Какъв метод, Тоха? За какво говориш?

Сташис седна зад волана на паркираната до входа кола и бавно и внимателно изведе автомобила от двора на платното.

— Когато разговарях с Тамила по телефона, аз не знаех на колко години е тя. А по гласа си личеше, че това е жена, свикнала с мъжко внимание, която автоматично включва флирт в разговора. После ти ми каза, че била на осемдесет и три години, и аз си направих съвсем простия извод, че тя е запазила навика да бъде в центъра на вниманието, особено мъжкото, независимо от почтената си възраст. И ако ѝ откажеш това внимание, тя земята ще преобърне, за да те накара да я слушаш. В нашия случай тя виждаше, че разговорът не ми е интересен, по-точно аз направих всичко, та тя да си помисли това. И Тамила започна да разказва все по-любопитни и скандални неща, за да постигне целта си. Искаше да ме накара да я слушам и гледам. Съвършено подсъзнателно, разбира се, защото иначе аз изобщо не я интересувам. Просто през годините си е създавала определен стереотип на поведение. Ако се държах като тебе, тоест ако попивах зяпнал всяка нейна дума и си записвах в бележника разни факти и имена, друг път щеше да ни разкаже толкова много. Ето защо трябваше да се правя на равнодушен и невъзпитан. Дори хачапурито не опитах, за да не изляза от ролята. Поне вкусно ли беше?

— Безумно вкусно — призна Дзюба. — А как се определя какъв тип е жената, та да я разприказва човек?

— Ще те науча — обеща Антон. — Но не сега. Сега давай да решаваме. От всичко, което разказа Тамила, за нас може да бъдат интересни две линии.

— Може ли аз да взема Аникеев? — помоли Роман. — Струва ми се, че именно той ни трябва. По негова линия може да се намери цяла тълпа желаещи отмъщение.

— Готово — съгласи се Антон. — Тогава аз ще взема танцьорчето, около него със сигурност няма да има никаква тълпа, така че предварително ти благодаря, Рома, задето даваш по-лекото на своя обременен от семейство по-възрастен другар.

— Е, нали аз съм млад — разсмя се Дзюба. — Зелено сукалче, както всички вие ме наричате. Имам повече сили.

Извади телефона и намери в активните контакти номера, който му трябваше.

— Сега ще проуча този Аникеев и неговото семейство. Ще ме хвърлиш ли до адреса?

— Без проблеми — кимна Сташис. — Смятай, че така ще изразя дълбоката си благодарност. Хайде обаждай се.

След пет минути Дзюба имаше адреса, на който живееше вдовицата на Николай Никитич Аникеев.

Ключът едва се завъртя и вратата се отвори. Значи Вардан си е вкъщи и пак не е заключил отвътре, както е редно. Е, какво да го правиш? Момчето е на дванайсет, вече трябва да бъде съвсем самостоятелен, отговорен, а още не може да се научи да заключва.

Хрант Артурович Ханджумян събу и грижливо намести в специалната дървена поставка обувките си, надяна домашните пантофи и отиде в кабинета, за да остави там чантата с документите. Той почиташе реда във всичко. Чантата, дори да е съвсем празна, не бива да се търкаля където ти падне, мястото ѝ е в кабинета на втория етаж.

На стълбището Хрант Артурович едва не се препъна: синът му пак бе оставил на площадката сака със спортния екип и кънките. Ей, странен навик има това дете: занася сака точно до средата на стълбището и го хвърля на площадката.

„Сигурно толкова се уморява от тренировката, че няма сили да изкачи вторите стълби с тежкия сак в ръка“ — с усмивка си помисли Хрант Артурович.

Когато имаше възможност, той се стараеше да отиде до Ледения дворец и да вземе сина си след вечерната тренировка. Но невинаги можеше да го прави.

Той много обичаше по-малкия си син, който му подари Гоар, втората му съпруга. И името му избра той: на арменски Вардан означава „награда“.

Хрант Артурович остави чантата на бюрото в кабинета си и надникна в стаята на сина си. Вардан се беше проснал на дивана със затворени очи и слушалки в ушите, а телевизорът с огромен екран работеше без звук. Нищо чудно, че момчето не бе чуло нито как тропна входната врата, нито как баща му влезе в стаята. Хрант Артурович тихичко докосна ръката на сина си и подръпна шнура на слушалките. Очите, обрамчени с гъсти черни ресници, моментално се отвориха, радостна усмивка огря личицето му.

— Здравсти, тате.

— Здравсти, сине. Днес си се прибрал рано. Случило ли се е нещо?

— Завършихме тренировката половин час по-рано — обясни момчето. — Имат някакво събрание.

— Научи ли си уроците?

— Още следобед, между тренировките.

— А къде е майка ти?

Гоар не пожела да си седи вкъщи, макар че Хрант Артурович спокойно можеше да издържа неработеща съпруга: бизнесът му процъфтяваше и макар и доста скромен, за да носи свръхдоходи, беше стабилен и безопасен. Единственото, за което настоя Ханджумян, беше непълното работно време: искаше му се, когато се прибира от офиса, любимата му съпруга да го чака вкъщи. Сега беше вече почти девет вечерта и той се почуди защо Гоар още я нямаше.

— Изтича до леля Люба от третия етаж за червен пипер, нещо ти готвеше за вечеря, а пиперът ѝ се свършил.

Хрант Артурович облекчено си пое дъх. Слава богу, нищо не се е случило, никакви изненади. Прекрасно познаваше Люба от третия етаж и определено знаеше, че Гоар няма да се прибере оттам скоро: заприказваха ли се двете жени, времето за тях вече не съществуваше.

Отиде в спалнята, съблече и окачи в гардероба костюма и ризата, облече си домашните дрехи и се върна в кабинета. Обади се на Гоар по мобилния.

— Прибрах се — съобщи с усмивка, когато чу уплашения глас на жена си, която вероятно едва сега бе усетила, че се е заплеснала в разговора с приятелката си, а мъжът ѝ вече си е вкъщи и чака вечерята си.

— Тичам! — бързо изрече Гоар.

Опитният Хрант Артурович пресметна колко време ще трябва на Гоар да се придвижи от апартамента на Люба: около пет минути ще ахка и ще се вайка, задето е изтървала часа, когато се прибира мъжът ѝ, още около пет минути Люба ще я съветва как да постъпи и какво да каже за свое оправдание, после около три минути дамите ще се наговарят за нещо „за утре“, плюс самия път от третия до петия етаж. Общо поне петнайсет минути. Напълно достатъчно, за да включи компютъра и да прегледа пощата.

Да се чудиш просто колко писма успяват да се натъпчат в електронната пощенска кутия само за час и половина, които човек прекарва по пътя от работата си към къщи! Хрант Артурович, който обичаше реда във всичко, винаги в края на работното време преглеждаше пощата си. И когато се прибереше, неизменно намираше купчини нови съобщения. Повечето от половината бяха разни глупости, можеше дори да не ги отваря — разнообразни реклами и информация от фирми, които не представляваха никакъв интерес за бизнеса му. Три писма от роднини, които отвори и прочете, а щеше да им отговори след вечеря — без бързане, с удоволствие щеше да откликне на въпросите им. Ханджумян имаше много роднини, разпилени из целия свят, и с всичките водеше оживена кореспонденция.

Още няколко писма имаха делови характер, към тях бяха прикрепени файлове с текстове на договори, проекти, бизнеспланове и предложения.

И още едно писмо. Адресът на изпращача му беше непознат. Хрант Артурович прочете краткия текст и се намръщи. Поръчан сте. Но това може да се поправи. Ако сте готов да преговаряте... Следваха някакви сложни указания, които Ханджумян дори не дочете. Такова писмо получава вече за четвърти път през последните три месеца. Поръчали го били! Хайде де. Как пък не е повярвал. Обикновен рекет, за да му измъкнат пари.

На първия етаж тропна врата, чуха се тежки забързани стъпки: прибра се Гоар. След като роди Вардан, пухкавото момиче доста напълня, но на Грант това му харесваше и той категорично забраняваше на жена си да пази диети. Забраната бе посрещната с ентузиазъм — Гоар обичаше да си похапва вкусни неща.

Изключи компютъра и слезе да вечеря. Щом прегърна жена си, настроението му, леко развалено от анонимното писмо, отново стана превъзходно. А тъй като Гоар готвеше просто прекрасно, към края на вечерята Хрант Артурович Ханджумян напълно забрави за странното писмо.

Вдовицата на Николай Никитич Аникеев, заподозрения в педофилия и починал от инфаркт треньор, посрещна Дзюба извънредно нелюбезно.

— Това е омерзителна история, която струваше живота на мъжа ми — рязко изрече тя дори без да покани оперативния работник в стаята или поне в кухнята.

От нея го лъхна гъста вълна тъмна лепкава омраза. Широкоплещестият Роман пристъпваше от крак на крак в малкото тясно антре и мечтаеше само за едно: по-скоро да научи каквото му трябва и да си тръгне. Аникеева отговаряше кратко и едносрично, при това очите ѝ бяха пълни с презрение, сякаш именно той, Роман Дзюба, беше виновен за случилото се с Николай Никитич.

Аникееви имали две деца, но те били твърде далеч и от спорта, и от Москва, синът със семейството си живеел и работел в Далечния изток, дъщерята била омъжена в Амстердам и живеела там. След погребението на баща им децата не били идвали в Москва. Ученици? Да, разбира се, семейството на треньора е второто семейство на спортиста, понякога дори и повече, та нали треньорът и спортистът прекарват страшно много време заедно.

— Ние с мъжа ми ставахме почти втори родители за някои от децата — леко омекна при тези думи гласът на Аникеева. — И някои ученици на мъжа ми и до днес често ме навестяват, помагат ми с каквото могат.

Ето на, откъм децата — пълна нула, едва ли те имат нещо общо с убийството на Болтенков, но пък има смисъл да се поинтересуваме от учениците по-подробно. Замислена за нещо, Аникеева изреди четири имена на хора, които най-често я посещавали. Трите бяха женски. Едно — мъжко. Гера Марченко.

— Виж ти, и момче идва — престори се на много учуден Дзюба. — Обикновено на момчетата е по-присъщо да се грижат за учителите си, да не ги забравят. Момчетата сигурно са неблагодарни, нали?

— Гера е много добро момче — топло изрече Аникеева, — винаги се старае да направи нещо за мен и между другото, идва при мен по-често от момчетата. Макар че винаги му казвай: вече си голям, време ти е да мислиш за момчетата, да ходиш на срещи, а ти си губиш времето за мен, старата жена.

— На срещи? А на колко е години?

— На двайсет и две.

Ето сега Дзюба истински се изненада. Как така на двайсет и две? Преди година, когато се е случила тази история, Гера Марченко

отдавна вече не е бил в група младша възраст, а Аникеев не е имал и не е можел да има старша.

— Нима Николай Никитич е тренирал и групи старша възраст?

— Гера отдавна не кара кьнки, напусна спорта на четиринайсет години, след сериозна травма, но никога не забрави учителя си. Момчето има рядко предано сърце, в наше време малко хора имат такива.

„Кое е вярно, вярно е — помисли си Роман. — Предаността към учителя изобщо е рядко явление, а особено сега и особено при мъжете. Изглежда, този необикновен Гера Марченко е тъкмо човекът, който ни трябва.“

— Кажете, моля, Гера опитвал ли е да обсъжда с вас причините за случилото се с Николай Никитич? Може би е обвинявал някого — зададе той въпрос, който не биваше да задава.

Но Роман Дзюба разбра това твърде късно. Изпълнилата малкото антре атмосфера на омраза и презрение от тъмна и лепкава моментално стана люта.

— Да не сте полудели?! — превърна се в крясък гласът на Аникеева. — Как смееете да подозирате Гера? Прекрасно виждам какво си мислите, цяла Москва говори само за убийството на този мерзавец и вие се каните да обвините в него Гера! Няма да успеете, да знаете!

Дзюба се опита да намери път назад, но кой знае защо не съумя да произнесе нищо свързано: под натиска на тази немлада, пламнала от ярост жена съвсем се стъписа.

— Вън отгук!

Аникеева се оказа доста силна и не без усилие, но все пак изтласка Роман настрани, за да изщрака силно с бравата на входната врата и демонстративно да я отвори широко.

— И кракът ви да не е стъпил вече тук! И да не сте посмели да закачате Гера!

Вярно, не можеше да се каже, че е провалил работата — нали бе научил всичко, което му трябваше. Но въпреки това настроението му беше отвратително.

„По-добре да бях отишъл в блока на Ламзин, да бях обиколил още веднъж апартаментите, да бях потърсил свидетели, видели с какви дрехи е бил Ламзин, когато е изтичал подир Болтенков — тъжно размишляваше Роман, докато се друсаше в маршрутката, която

трябваше да го закара до метрото. — Ами ако ми беше провървяло и бях намерил такъв свидетел? Вярно, още не се знае какви показания би дал той: такива, които ще са от полза за моята версия, или други, които ще харесат на следователя. Но все щеше да е някакъв резултат. И има шанс този резултат да ме зарадва.

А сега? Чувствам се като пребито краставо куче, което се е опитало да излапа хляба на стопанина си и заради това са го напердашили.“

Но Гера Марченко — това е добре, има перспектива. Може би. Утре още сутринта трябва да опита да го издири.

След като се раздели с Дзюба, Антон реши да се заеме плътно с информацията за младежа, който се бе занимавал с танци и бе имал известно отношение към убийтия Болтенков, но внезапно го извикаха на съвещание на следствено-оперативната група, която се занимаваше с убийството на Ина Викторовна Ефимова. Още няколко часа, хвърлени на вятъра! След това майор Сташис вече нямаше никакво настроение за работа, така че целият бе гняв и раздразнение. Поговори по телефона с бавачката Еля и научи, че тя може да остане с децата до сутринта, после се обади на Лиза и се запъти към нея.

Лиза нагости Антон с вкусна вечеря и с удоволствие изслуша разказа му за необикновената стара журналистка Тамила Варламовна. В някакъв момент на Антон дори му се стори, че Лиза искрено се интересува от работата му и изобщо от всичко, което се случва с него. Толкова умна, толкова разбираща, толкова сексапилна. Какво, какво липсва? Защо той не може да направи последната, решителната крачка? Нима наистина заради баща ѝ, защото Антон смяташе, че не е правилно да си разваля отношенията с него? Или е нещо друго?

След вечерята решиха да си легнат рано, за да се наспят добре.

— Антоне, изключи мобилния — поиска Лиза, когато той излезе от банята и вече мислеше да се пъхне под одеялото.

— Ами ако ме търсят? Още не е късно, може да се обади някой — възрази той.

— И все пак го изключи. Не искам никой да ни безпокои. Вечно някой ни пречи — сърдито каза Лиза. — Ти трябваш на всички, а аз искам да принадлежиш само на мен. Нали знаеш, аз съм дъщеря на детектив и прекрасно знам какво представлява вашето свободно време. Всеки момент може да те грабнат за работа. Никога не можем

нормално да останем насаме. Понякога ми се струва, че поддържаш отношения с мен само за да не те смятат за самотен темерут, а всъщност не съм ти нужна за нищо, дори за леглото.

Антон се опита да заглади ситуацията и кротко се усмихна.

— Е, Лиза, прояви мъдрост и здравомислие, та ти ги имаш в такива количества! Кой може да ме потърси в десет вечерта? Само от службата, ако наистина има нещо спешно. Или Еля, ако се случи нещо с децата. Не мога да допусна в някой от тези случаи да не ме намерят. Ела при мен — отметна одеялото като покана, — ела, докато никой не е звъннал.

И разбира се, именно в този момент телефонът иззвъня.

— Не вдигай — поиска Лиза, вмъкна се под одеялото и силно се притисна до Антон.

Той посегна към телефона на нощното шкафче.

— Поне да видя кой е. Представи си, че е Еля.

— Добре, ако е Еля, вдигни, но на никого друго, чу ли? — прозвуча метална нотка в гласа на Лиза.

Ала не беше Еля. На дисплея светна името Каменская. По принцип можеше и да не вдига — не беше от службата и със сигурност не можеше да е нещо спешно. Ала кой знае защо не му се искаше много да постъпи, както го молеше Лиза. И дори не го молеше, а настояваше. Дали беше духът на противоречието, дали пък самолюбието... Абе дявол знае какво беше! Антон няма да ѝ стане послушко, няма — и толкоз!

— Слушам ви, Анастасия Павловна — каза сухо в слушалката.

Не чу нищо ново, защото вече знаеше от Роман, че Каменская е била наета от адвокатата Кирган. Анастасия редеше някакви задължителни, добре подбрани думи, в смисъл че няма намерение да пречи и да слага пръти в колелата, че високо цени професионализма на Антон Сташис, че е открита за всякакво сътрудничество и че от съвместната им работа преди две години и половина е запазила най-приятни спомени. Той отговаряше хладно и сдържано, с кратки, нищо незначещи реплики и по нейния тон и думи разбираше: тя усеща, че му е досадно.

„От какво съм недоволен всъщност? — ядосано си помисли Антон, след като затвори и се настани по-удобно на възглавницата. — Или е обратното, радвам се, че и Каменская работи по този случай? И

аз не разбирам, дразня ли се, или не? И изобщо не схващам какво е целесъобразно в тази ситуация: да се торозя ли, или да се радвам? Няма ред в мислите ми, няма ред в емоциите, вътре в мен е някакъв хаос...“

— Ама Каменская ли се обади? Леля Настя? — попита Лиза.

Той мълчаливо кимна.

— За мен ли ти говори? Втълпява ти, че не бива да се жениш за мен, така ли?

Антон се понадигна от възглавницата и я погледна смаяно.

— Откъде ти хрумна? И изобщо тя в течение ли е?

— Че как! Та тя работи в агенцията на татко. Той вече я прати при мен, тя ми изнесе една сърцераздирателна беседа. Сега е насочил стрелите ѝ към теб, така ли? Но браво на теб, държа се като кремък, не се оправдава, нищо не ѝ обяснява, само „да“, „не“, „ясно“. И правилно, не е нужно да се впускаме в никакви обяснения, с теб въпреки всички ще направим каквото искаме, нали?

Лиза се присламчваше към него като ласкаво коте, целуваше го по рамото и шията и за известно време Антон забрави обърканите си мисли. В някакъв момент дори му хрумна: „Така де! Какво ни интересува чуждото мнение. Ще направим каквото ние искаме!“.

Ала това „известно време“ в края на краищата премина и той отново, докато прегръщаше Лиза, почувства как лошото настроение пак го притисна. И това изобщо не беше свързано с Каменская. Лиза, която беше сигурна, че Анастасия Павловна се бе обадила по молба на баща ѝ, се мъчеше да измъкне от Антон какво точно му е казала тя и всеки неин въпрос го ядосваше все повече. Абе каква ти Каменская! Лиза има само един проблем: да се омъжи за Антон. А проблемът на Антон е съвсем друг, а и не е единствен.

Мислите му непрекъснато го връщаха към конското, което му чете днес ръководителят на оперативно-следствената група, която се занимаваше с убийството на Ина Ефимова. Антон дори не бе успял да гъкне за подозренията си за палеж на къщата на Маклигини, когато ръководителят на групата отсече: тази версия е безплодна, няма смисъл да си губим времето с нея, това се е случило отдавна. И Сташис да не е посмял да занимава с нея следователя и оперативните работници от Раздори, да не губи и тяхното време с празните си подозрения.

Охо, бързо са действали! От деня, когато Антон отиде да си поговори със следователя, който бе водил делото за пожара, беше минало съвсем малко време, а той вече се беше оплакал пред своето ръководство и ръководството вече бе спуснало команда „не пипай“, а „пипне“ ли някой, да му отсекаат ръцете. Е, ясно тогава, и началството на онзи следовател е било в играта, няма как да е другояче, щом всичко е станало толкова бързо. Ако следователят е взел подкуп от Ефимова без знанието на началството си, сега щеше да му трябва много повече време, за да организира нападението срещу своенравния оперативен работник от „Петровка“.

Не, не е била алчна покойната Ина Викторовна, я вижте колко щедро е раздавала сухото, зарадвала е дори експертите. И оперативните работници. Участъковия обаче е забравила. Ощетила е момчето. И плачевният резултат, както се казва, е налице.

След като се прибра от Ала Владимировна към четири и половина сутринта, Олга Виторт рухна в леглото, без да се съблече, спа само два часа и отиде на работа със сенки под очите. Заспиваше както вървеше, с огромно усилие успяваше да се съсредоточи върху служебните въпроси. Момичетата мениджъри се преструваха, че нищо не забелязват: знаеха, че тяхната началничка Лара Крофт не обича да говори за проблемите си и не се нуждае от съчувствие. И само един човек, Володя, изчака всички да отидат на обяд и я попита какво се е случило.

Олга имаше специално отношение към него, затова благоволи да отговори:

— Една приятелка ми се обади през нощта и ме помоли да отида. Докато стигна до нея, докато постоя, докато се върна... Нищо страшно, обикновени неща.

— Обикновени? — учуди се Володя. — Ами щом са били обикновени и не е станало нищо катастрофално, ти не можеш ли да откажеш? Или тя да почака до сутринта? Тя какво, не разбира ли, че след нощта настъпва работен ден? Що за безочливост? Впрочем, щом се държат така с теб, значи ти самата позволяваш да го правят.

Естествено, Олга веднага взе да защитава и оправдава Ала Владимировна, намери много извинения за поведението ѝ:

— Ти нищо не знаеш! Тя е много нещастна жена, нервите ѝ са на скъсване, неотдавна погребва мъжа си, а преди това живееше в някакъв

ад. Мъжът ѝ се държеше зле с нея, унижаваше я, буквално му беше изтривалка. А сега тя остана съвсем сама, страда от самотата, не може да я понася. Зле се чувства, разбираш ли? И аз не мога да я оставя без подкрепа, щом ме моли да отида. Не е човешко.

— Е, ами всъщност, щом мъжът ѝ се е държал зле с нея, тя сега трябва да се радва и да цъфти, а не да страда — каза мениджърът Володя. — Какво, биел ли я е? Или е водил пред очите ѝ други жени вкъщи? Или какво?

Олга въздъхна. Какви примитивни представи има този Володя! Бой и изневери — това според него е най-лошото, а всичко останало е допустимо и не може да се оценява като лошо.

— Той например я е принуждавал да мисли, че е глупава, че забравя, че не е никакъв професионалист. Лъжел е, обърквал я е, а после ѝ е внушавал, че е забравила нещо и за нищо не я бива.

— Ааа — разбиращо проточи мениджърът. — Позната история.

— В какъв смисъл? — учуди се Олга.

— Ами имаше един такъв филм, казва се „Газова светлина“, е, преди сто години. Разпространен похват за манипулиране на хора, и в семейството, и в работата.

— „Газова светлина“ ли? Не съм го гледала. Дори не бях чувала за такъв.

Володя мълчаливо кимна и заби поглед в компютъра си. Олга отиде зад преградката, включи своя компютър и въведе в търсачката заглавието на филма. Резултатът доста я озадачи: режисьорът Джордж Кюкор бе заснел „Газова светлина“ още през 1944 година. Тоест излизаше, че скромният и незабележим мениджър Володя говори за филм, създаден много години преди раждането му. Дори да са го прожектирали в съветско време, това сигурно се е случило, когато момчето още не е могло да го гледа. Странно. Откъде ли Володя изобщо знае за този филм? Някак не личи той да има в този живот никакви интереси, освен онези, за които Олга е прекрасно осведомена.

— Интересува те старото американско кино, така ли? — попита, като отиде до бюрото му.

— По неволя — позасмя се и кимна Володя. — Мама се занимава с това професионално, та и аз прихванах. Между другото, тези стари холивудски филми са нещо много ценно. Отначало ми се струваше, че са някаква вехтория, а после се загледах и дори започнаха

да ми харесват. Във всеки случай направени са много по-солидно и професионално от онези, които се снимат сега.

Кой знае защо думите на мениджъра Володя я засегнаха, тя не ги забрави през целия ден и твърдо реши вечерта да свали филма от интернет и да го гледа. Към края на работния ден сънливостта ѝ май поотмина, Олга се ободри.

Когато се прибра, тя си свари силно кафе, насипа си в паничка сладки бисквитки и седна пред компютъра. Но търсачката ѝ предложи не само линкове с информация за филма и възможност да го гледа онлайн, но и към странната дума „газлайт“, образувана, както се разбира, от транслитерацията на английското заглавие „Gas Light“ — „Газова светлина“. Новият термин се използвал в психологията за описание на определен вид домашна тирания, насочена към принижаване и в крайна сметка към унищожаване на самооценката на жертвата и на нейната самоидентификация.

Забравила и за съня, и за намерението си да гледа филма, Олга се зачете във всичко наред, зарови се в позовавания на литературни източници, в научни статии, във форуми за тяхното обсъждане.

Оказа се, че това, което се случвало в семейството на Ала Владимировна, не само ставало в много други семейства, но имало и свое название и дори било описано в научни трудове. И съществували добре анализирани способности и методи, препоръчвани от психолози: как да разпознаеш газлайтер и да му противостоиш, за да не допуснеш саморазрушаване. Ах, ако тези изследвания ѝ бяха попаднали по-рано, докато мъжът на Ала Владимировна беше още жив! Сега вече нищо не може да се направи.

Особено болезнено нарани Олга фразата: „На човека може да помогне само друг човек“. Но кой друг е можел да помогне на Ала, ако не нейната предана почитателка? А тя бе пропуснала всичко. И не можеше да си прости това.

Тя продължи да рови в интернет и да търси отговор на въпроса: може ли да се направи нещо, може ли някак да се поправи, да се възстанови това, което е разрушено? Защото Олга едва сега разбира защо съдбата ѝ бе поднесла такъв подарък, като ѝ бе дала възможност да бъде край обожаемата Ала Томашкевич. Нейната мисия е била да спаси актрисата, своя кумир, да ѝ помогне. Но как? Как?

Олга продължи да се рови в научни и научнопопулярни статии, докато изведнъж не се натъкна на материали за невротичната любов като проява на „постгазлайтинг стрес“. Ето, това е! Всяка дума ѝ изглеждаше като преписана от днешните ѝ отношения с Ала Томашкевич, сякаш някой бе ги следвал по петите, бе слушал, гледал и подробно запечатвал всяка дума, всеки поглед, всяка постъпка.

Още когато беше съвсем малка, Олга се влюби в актрисата Ала Томашкевич. Ала Владимировна изигра ролята на Вълшебницата в един популярен детски филм и тогава на десетгодишната Оля ѝ се стори, че актрисата е ангел на красотата и добротата. Момиченцето изрязваше нейните снимки от всички вестници и списания, в които ги намираще, и ги лепеше в албум. И все чакаше кога Томашкевич отново ще играе във филм. По телевизията често излъчваха стария, но никакви нови филми с участието на тази актриса не се появяваха.

Петнайсет-шестнайсетгодишна Олга научи, че Ала Томашкевич играе в театъра, и оттогава започна редовно да ходи на спектакли с нейно участие. Спектаклите не бяха много, а самата Томашкевич се появяваше в тях епизодично — нито една главна роля, само второстепенни. Но Оля старателно пестеше пари и на всеки спектакъл ходеше с цветя: понякога с букет, а понякога и само с едно цвете — според възможностите.

В началото на двайсет и първи век пищно разцъфна интернет и тогава Олга, вече студентка, получи възможност да влезе в контакт със своя кумир. Започна да пише възторжени отзиви за спектаклите, в които играеше Ала Владимировна, като при това непременно отделяше специално внимание на самата актриса и задаваше един и същ въпрос: защо тази изключителна актриса изобщо не се снима в киното? Отговорът беше, за съжаление, прост и банален: едра и снажна на младини, изиграла ролята на Вълшебницата на двайсет и четири години, към своите трийсет Ала Томашкевич бе много напълняла и просто нямаше какво да играе в киното. Всички героини са млади и стройни красавици, а нейната фигура не беше подходяща, макар че лицето ѝ бе все така гладко и красиво, а възрастта все още не ѝ позволяваше да играе майки. Всички отдавна бяха забравили за ролята на Вълшебницата, а беше трудно да я забележат в мъничките ѝ второстепенни роли в театъра.

Ала Владимировна живееше в напълно щастлив брак с мъжа си, директор на научноизследователски институт, отглеждаше сина си. Имаше съвсем малко работа в театъра, така че беше домакиня, примерна съпруга и образцова майка.

И не щеш ли, в един миг всичко се промени: поканиха я за роля на възрастна героиня в евтин, но безкрайно дълъг сериал. Според замисъла на създателите му героинята трябваше да бъде красива, младолика, но много пълна и през целия филм старателно да се опитва да отслабне, и макар да не постига успех в отслабването, за сметка на това среща своята вечна любов в лицето на своя лекар диетолог. Освен Ала Томашкевич други подходящи кандидатки за ролята просто не се намериха: тя идеално отговаряше на замисъла на сценаристите и режисьора — и като възраст, и като външност, при това не беше звезда, тоест (което беше много важно!) нямаше да поиска прекалено висок хонорар. А понеже снимачните дни на главната героиня са много, те именно до голяма степен определяха бюджета на сериала.

Един месец след началото на излъчването му цялата страна познаваше Ала Томашкевич, на улицата започнаха да я спират за автографи, а в магазините я пускаха, без да чака до касата. Поканите да се снима, започнаха да се сипят една след друга и Ала Владимировна, която през двайсетте години творчески застои се бе затъжила за актьорската работа, не отказваше никакви роли, дори малки, дори при много лоши сценарии и откровено слаби режисьори. До безкрай пътуваше ту за Украйна, ту за Беларус — сериалите най-често се снимаха именно там, за да се използват прекрасните производствени мощности и високопрофесионалният персонал на киностудии „Довженко“ и на „Беларусфилм“. Вкъщи тя оставаше все по-рядко, а славата и парите все повече я заливаха.

В интернет се появи неин официален сайт, на който можеше да се остави лично съобщение, от което Олга Виторт незабавно се възползва. Много скоро и абсолютно неочаквано тя получи кратък, но твърде дружелюбен отговор от актрисата и макар да не смееше да повярва в щастието си, плахо ѝ писа отново. Само след месец двете започнаха активна кореспонденция, а след два се срещнаха и запознаха лично, или както е прието да се казва, „в реала“. Оказа се, че Ала Владимировна постоянно се нуждае от помощ за разни дребни грижи, като се почне от плащане на сметките за ток, вода и други услуги и се

свърши с обновяване на сайта в интернет, така че Ольга с радост предложи да прави вместо нея всичко, което може. Откарваше я до гарата и до летището и я посрещаше, изпълняваше различни нейни поръчения, придружаваше я на премиери на филмите, в които играеше Томашкевич, грижеше се за актрисата, когато тя боледуваше, търси из цяла Москва строители, когато Ала реши, че е време да ремонтира вилата си, после се занимава с този ремонт и предаде работата на стопанката „до ключ“. Ольга Виторт стана незаменима помощничка, опора и подкрепа на своя кумир.

А после „поканиха“ съпруга на Ала Владимировна да се пенсионира. И той, който до вчера беше всемогъщ директор на огромен институт и пътуваше навсякъде със служебен автомобил с личен шофьор, изведнъж стана никой. Ненужен никому и много бързо забравен от всички. Но пък жена му беше изключително нужна и търсена.

Всичко започна с мърморене по повод на занемареното домакинство и Ала Томашкевич реагираше на забележките на мъжа си със смях, като смяташе, че това са просто невинни шеги. Та нали един толкова умен човек не може да не вижда колко работи тя, колко печели и колко се уморява! Това не може да бъде сериозно! Тя не забеляза как упреците прераснаха в заяждания, а заяжданията — в претенции.

Последва строга и нелицеприятна критика по адрес на творческата дейност на Ала, която също доста бързо измина пътя от лека ирония до сарказъм и се превърна в преки оскърбления. Съпругът не можеше да се примири с обстоятелството, че си бяха разменили ролите: по-рано той преуспяваше във всяко отношение и издържаше семейството, а сега си седи вкъщи, ненужен никому, а жена му е кинозвезда, която печели парите в семейството. Звъннеше ли телефонът, значи търсеха не него, а нея, а по-рано беше обратното. И на нейния рожден ден вратата на апартамента не се затвори — куриери един след друг носеха букети и кошници с цветя, пакети с подаръци. А по-рано той дни наред пренасяше от работата си кутии с подаръци и букети, поднесени му за рождения ден: институтът беше голям, всички искаха да се харесат на директора, а и колегите му от другите институти го уважаваха.

Пенсионерът не можа да се примири с това положение и започна планомерно да мачка психически своята талантива и преуспяла

съпруга, омаловажаваше постиженията ѝ и раздуваше многократно всеки недостатък или случайна нейна грешка. Покрай съпруга, която не само е бездарна, но и вечно виновна за всичко и изобщо е пълна глупачка, той започваше да се чувства по-значим.

Особено смайваше Олга неговото коварство. Когато жена му учеше роля, той често ѝ казваше:

— Дай да ти помогна. Дай ми сценария.

Доверчивата Ала му подаваше текста и започваше да декламира репликите. Мъжът ѝ одобрително кимаше, като следеше с поглед редовете, после в някой момент я поправяше.

Ала машинално повтаряше след него „поправения вариант“, продължаваше, после спираше и озадачено казваше:

— Но това не може да бъде. Получава се нелогично. Трябва да е именно така, както го казах първия път.

И повтаряше своя първоначален вариант.

Мъжът ѝ недоволено се мръщеше:

— Не го каза така! Ти каза... А тук пише ето това и аз те поправих!

Влизаха в спор и във всички случаи без изключение се стигаше до извода: паметта и вниманието на Ала я подвеждат и тя е професионално неадекватна. Мъжът ѝ винаги се оказваше прав. А Олга, която като истинска почитателка задължително четеше сценариите на всички филми, в които играеше Ала Владимировна, и пазеше изпратените ѝ по електронната поща текстове в своя компютър, всеки път проверяваше откъсите, за които двамата бяха спорили, и с ужас се убеждаваше, че Ала е била права.

Защо той постъпва по този начин? Защо? Та нали Ала Владимировна запомня правилно всичко и го казва, а той я поправя, после я обърква и ѝ внушава, че тя се е объркала. Олга дълго събира смелост да поговори за това с Томашкевич.

В отговор чу:

— Ама какво говориш, дете! Той е прав, аз наистина сбърках тогава.

— Но той не е прав! — разпалено я убеждаваше Олга. — Та аз следях текста и видях това с очите си! Хайде аз да ви помагам да учите ролите.

Актрисата уморено въздъхна:

— Олюшка, мило мое момиче, на него му е много трудно да свикне с новото си положение, огорчен е от чувството за собствената си безполезност, затова се стареа да бъде полезен. Та той сам предложи да ми помогне, значи искаше да направи нещо за мен. И ако започна да прибягвам до твоята помощ, ще се почувства съвсем ненужен.

— Но той ви мами! Вие казвате всичко правилно, а той ви обърква!

— Не ме мами — поклати глава Ала Владимировна, — той просто иска да бъде полезен. Ето, когато забележи грешка, и я поправа — това е реална полза. И той намира грешката. Дори в действителност да не я е имало. Аз играя по неговите правила. Нали не мога да зарежа работата си и отново да се превърна в домакиня, за да му е по-лесно да се справя с накърненото си самолюбие. Само с неговата пенсия не можем да живеем. И после, в много отношения той е прав, аз не се подмладявам, паметта ми вече не е същата като някога и ми е все по-трудно да уча ролите си. Наистина много неща забравям и обърквам.

Олга Виторт беше умно и деликатно момиче, не беше нужно да ѝ се повтаря. Ясно схвана нежеланието на Ала Владимировна да критикува любимия си съпруг, затова повече не заговори на тази тема. В края на краищата това беше личният живот на самата Ала и Олга нямаше намерение да се бърка в него.

След премиерата на всеки нов филм с участието на Ала Томашкевич съпругът ѝ подлагаше нейната работа на най-унизителен разбор, който завършваше с един и същ извод:

— Кой идиот е измислил, че ти изобщо ставаш за киноактриса! Да беше си играла кротичко в твоето затънтено театърче — и никой нямаше да те вижда и чува, там няма едри планове. А в киното цялата ти бездарност е налице. Кога най-сетне ще ти омръзне да се излагаш пред цялата страна? Невъзможно е да те гледа човек!

От Олга той не се притесняваше, отдавна беше свикнал с нея и я смяташе практически за член на семейството, затова говореше много неща в нейно присъствие. И Олга всеки път потреперваше, щом видеше как се прегърбва Ала Владимировна и на устните ѝ се появява виновна усмивка. Тя не разбираше защо Ала не отговаря на мъжа си рязко и агресивно, защо не се съпротивлява на потисничеството, защо търпи цялото това безобразие. Веднъж събра смелост да попита и чу в

отговор: „Обичам го“. Олга не повтори този въпрос. Любовта е нещо, което... Какво да каже човек?

А Ала Владимировна добави тъжно:

— А и защо да крия — той е прав. Аз съвсем не съм велика актриса. Просто красива надничарка, много издръжлива. Но все пак занаятчийка. Не съм надарена с голям талант.

Олга категорично не беше съгласна с това, но всички нейни доводи, всички думи на възхита и похвалите срещаха само усмивката на Ала:

— Просто ти си добро момиче и искрено ме обичаш, затова не виждаш обективната реалност. А той е прав.

Миналата година съпругът ѝ внезапно почина, сърцето му изигра лоша шега. И Олга Виторт стана за Ала Томашкевич най-близкият и най-необходим човек.

И тъй, съпругът на Ала Томашкевич е решавал проблемите за укрепването на собствената си самооценка, като е унижавал и унищожавал човека до себе си, тоест своята съпруга. И останала сама, Ала се е опитала да „излекува“ своята разрушена самооценка, привличайки към себе си една абсолютна любов. По този начин се е изградила веригата „Съпругът — Ала — Олга“.

Стана ѝ неприятно и кой знае защо дори се засрами. У нея се породил гадното усещане, че е била използвана. Всъщност тя отдавна забелязваше, че понякога молбите и изискванията на Ала Владимировна носят странен или пресилен характер. Но Олга искрено смяташе, че геният има право на ексцентричност и за низшите е недостъпно разбирането как гениите разсъждават, чувстват и изживяват всичко.

Ала можеше например да ѝ се обади в три часа през нощта:

— Олюшка, ела, моля ти се, чувствам се много зле.

Олга ставаше от леглото, бързо се обличаше, скачаше в колата, прекосяваше целия град, пристигаше — и заварваше напълно идилична картина: Ала Владимировна седи по пенюар и реди пасианс.

— Нещо не мога да заспя след снимачния ден — казваше тя, сякаш нищо не е било. — Поседи с мен, направи ми чаец.

След половин час Ала Владимировна започваше да се прозява и отпращаше Олга.

Разбира се, Олга се чувстваше засегната от тези неща, но си втълпяваше, че е била наистина полезна, отзовала се е на вика за помощ, та човекът не се е почувствал самотен и изоставен. А дето Ала Владимировна е постъпила егоистично, като е разигравала работеща жена посред нощ — ами нали е гений, има право.

Още сутринта Дзюба отиде в блока, където живееше Валерий Петрович Ламзин. Не разчиташе на бърз резултат, най-малко пък на положителен, защото обходът на апартаменти е досадна и продължителна работа, която изисква няколко дни. Разбира се, ако всичко се прави умно и не се оставя без внимание нито един човек, който в интересувания следствието час се е намирал у дома си. Някъде ти отварят, някъде — не. А там, където ти отварят, често казват:

— Тогава всички си бяхме вкъщи, но сега другите ги няма, само аз съм.

Така се получава, че уж вратата е отворена, но потенциалният свидетел не е разпитан. Случва се и да казват:

— Тогава имахме гости...

В такъв случай, ако работиш както трябва, е необходимо да установиш всичките тези гости, да ги намериш и разпитаеш... Знае ли човек... Може именно някой гостенин, а не домакинът, да е видял това, което интересува оперативните работници.

С една дума, Роман не разчиташе на нищо особено, просто добросъвестно обиколи всички апартаменти, намиращи се на по-долен етаж от апартамента на Ламзин, тъжно констатира, че ще трябва още неведнъж да се връща тук, и отиде да търси Гера Марченко, чийто адрес до обяд вече му бяха намерили.

— Ами Гера е в болница — делово съобщи на Дзюба момиче на около осемнайсет години. — Пак кракът.

— И отдавна ли е там? — с надежда попита Роман.

Много му се искаше да чуе, че Марченко е в болница съвсем отскоро, само от няколко дни.

— Вече втори месец — отговори момичето.

Но той продължи да се надява. Първо, вдовицата на Аникеев твърдеше, че Гера не се среща с момичета, от което можеше да се направи извод, че личният му живот е „празен, празен“, а ето че има някакво момиче, и то в неговото жилище. Значи Аникеева не знае важни неща за живота на Гера. И ако той е имал някакви лоши

намерения, тя може да не знае нищо и за тях. А второ, хора, които толкова дълго лежат в болница, много често имат възможност да се придвижват свободно. Кризата отдавна е минала, болният се възстановява, на крака е и при много заболявания в такава ситуация може като нищо да напусне болничната стая. И то задълго. И особено вечер или нощем.

— А вие каква сте му? — попита Дзюба. — Годеница ли?

— Ха, какво приказвате! — реагира момичето. — Каква годеница? Гера няма годеница. Аз съм сестра му.

Тук не уцели. „Но нищо — даде си кураж Роман, — не уцелих само в една позиция, има и втора.“ Попита момичето в коя болница се намира брат ѝ и тръгна за Института по травматология.

Но и тук го очакваше несполука. Гера Марченко, бившият ученик на Николай Никитич Аникеев, лежеше на екстензия. И дума не можеше да става той да ходи и да стигне дори само до тоалетната, да не говорим за пътуване до другата част на града и връщането обратно. Не, това момче по никакъв начин не можеше да бъде изпълнителят на убийството на Михаил Болтенков. Но все пак имаше смисъл да си поговори с него.

— Как мислиш, възможно ли е някой от бившите ученици на Аникеев да се опита да отмъсти за смъртта на треньора си?

Гера се замисли, после смутено се усмихна.

— Едва ли.

— Защо? Откъде тази увереност?

— Ами виж: онези спортисти, които Никитич тренираше по времето, когато се случи всичко, са още деца, тях веднага ги отхвърляме. Онези, които отдавна напуснаха спорта, съвсем са забравили Никитич, не им дреме за него.

— Но нали ти не си го забравил — забеляза Дзюба.

— Е, аз... Аз не съм точният пример — още повече се смути Гера. — Онези, които напуснаха Никитич, но не напуснаха спорта и продължават да тренират при други хора, също не стават за отмъстителите.

— Защо? — настойчиво повтори въпроса си Дзюба.

— Защото спортистите изобщо не са по тази част, докато спортуват активно. При нас мислите са съсредоточени само върху пързалянето, ние не можем да мислим почти за нищо друго. Разбери,

постоянно ни отсяват, фигурното пързаяне е тежко занимание, травмиращо, много натоварващо. И онези, които не могат да издържат това или нямат способности, рано напускат леда. Ако човек продължава да тренира на осемнайсет-двайсет години, това вече е спорт с високи постижения, а там обемът на тренировките е такъв, че си благодарен, ако изобщо успяваш да дишаш. В главата ти няма почти нищо, освен лед и кънки. Знаете ли какво казват самите фигуристи за себе си? „Учим се да пишем с краката, а да четем, изобщо не се учим.“

— Ти постоянно казваш „ние, нас“ — забеляза Роман. — Но нали отдавна не тренираш?

— Е, и какво от това? — спокойно отговори Марченко. — Пак съм наблизил до леда, поддържам връзка с всички спортисти. С всички, с които се пързаяхме заедно. Така че напълно съм в течение на всичко.

Преди окончателно да признае поражението си по линията „Гера Марченко и отмъщение за тормоза над Аникеев“, Дзюба се отби да поговори с лекуващия лекар на Гера. Той потвърди, че момчето при никакви обстоятелства не би могло да излезе нито вчера, нито преди седмица, нито дори преди две седмици.

Роман въздъхна, отби се в близката гостилница, бързо хапна и се върна в блока, където живееше арестуваният по подозрение в убийство Валерий Петрович Ламзин.

Когато подаваше на следователя Баглаев искането за разпит на двама нови свидетели — вдовицата на Николай Никитич Аникеев и неговия ученик Гера Марченко, адвокатът Виталий Кирган не разчиташе особено на успех. И се оказа прав.

— За какво могат да дадат показания тези лица? — недоволено попита Тимур Ахмедович. — Могат ли те да потвърдят алибито на Ламзин? Или са видели с очите си кой е стрелял по потърпевшия?

— Нито едното, нито другото. Те могат да разкажат за една много грозна история, чийто главен герой е бил именно нашият потърпевш, Михаил Болтенков. И има хора, които много биха искали да му отмъстят.

— Уважаеми — потърси с очи следователят визитната картичка на Кирган, която бе пъхнал някъде между страниците на настолния ежедневник — Виталий Николаевич, по тази земя ходят стотици, ако не и хиляди души, които имат основания да не обичат и мен, и вас.

Някои от тях вероятно биха искали да си разчистят сметките с нас. Но аз нямам, никакви основания, а ги разпитвам за каквото и да било.

— Не съм готов да се съглася с вас — бързо възрази Кирган. — Ние имаме потърпевш. И имаме версия, че той е бил убит заради лични неприязнени отношения. Вие разглеждате само един-единствен конфликт с участието на Болтенков, аз пък се опитвам да докажа, че такива конфликти, дори може би по-сериозни, има доста, и предлагам на следствието да разгледа и други версии. С лъжливи обвинения в педофилия Болтенков е докарал до смъртно заболяване треньора Аникеев. Така че аз внасям искане за разпит на вдовицата на Аникеев, както и на негов ученик, който е останал предан на семейството на своя треньор и постоянно общува с неговата вдовица.

Кирган знаеше, че ще получи отказ. Но за него беше важно да види в каква форма и с какъв тон ще му го поднесат.

— Добре — кимна Тимур Ахмедович, — дайте исканията, аз ще ги разгледам и какъвто е редът, в тридневен срок ще ви съобща решението си. Но, уважаеми Виталий Николаевич, аз няма да хабя вашето време и силите ви, затова ви казвам веднага: ще отговоря с решение за отказ. Вашето искане няма да бъде удовлетворено.

Кирган подаде на следователя по два екземпляра от всяко искане, тъжно се усмихна и поклати глава.

— Както би казал незабравимият Юлиан Иларионович Меринг, „лошо обаче“. Жалко, жалко, че по този въпрос не стигнахме до разбирателство.

Очите на Баглаев внезапно блеснаха, безизразното му лице се оживи.

— И на вас ли е чел лекции? Невероятен старец! Разправят, че още излизал пред аудитория.

Юлиан Иларионович Меринг, най-старият професор от юридическия факултет, който четеше курс по история на държавата и правото, беше старец с прекрасно чувство за хумор и постоянно украсяваше своите лекции с цитати от Островски, чиито пиеси вероятно знаеше наизуст. Беше пленен от музиката на битовата реч от деветнайсети век и много словосъчетания, употребени неведнъж, стабилно бяха залегнали в главите на студентите.

— Чете ни, чете ни — потвърди адвокатът. — Оттогава ми е останал любим изразът „нашите обстоятелства са в упадък“. Тъкмо

като за нашия случай, не намирате ли?

— Намирам — отново стана безизразно и сериозно лицето на Баглаев.

По един екземпляр от всяко искане той сложи в папката с делото, на вторите се подписа и ги върна на адвоката.

— Не се опитвайте да ме привлечете на своя страна с припомняния за наши общи преподаватели. И щом ще си припомняме цитатите, които уважаемият професор Меринг употребяваше най-често, аз ще ви кажа един, който всеки студент е чувал поне веднъж, предимно при зачоти и изпити: „Не само да ме придумате — невъзможно е и в хаван да ме счукате“. Надявам се да си го спомняте?

— Спомням си го — разсмя се Кирган. — Между другото, исках да ви попитам: защо изобщо не ме викате? Никакви следствени действия ли не се провеждат с участието на моя подзащитен?

Въпросът беше риторичен: Виталий Николаевич редовно посещаваше Ламзин в следствения изолатор и прекрасно знаеше отговора. Но все пак трябваше да опипа почвата.

— Когато е необходимо, ще ви извикам — сухо отговори Тимур Ахмедович. — Засега не е имало такава необходимост. Провеждат се оперативни мероприятия.

— Ами запознаването със заключенията на експертите? За гилзата, за облеклото. Нима още не сте ги получили?

— Заключение има — не скри следователят, — но без изследователската част, само изводи. Вие сигурно разбирате, че подготовката на пълния текст на едно заключение, с което аз съм длъжен да запозная вашия подзащитен, изисква доста време. И когато то стане готово — заповядайте.

— Разбрах — весело каза адвокатът. — Значи няма?

— Значи няма — твърдо изрече Баглаев. — Това ли беше?

— За днес — да. След което позволете да се сбогувам.

Настроението на Кирган ни най-малко не се развали.

Отказът на следовател да удовлетвори искания на адвокат, е нещо толкова обичайно, та понякога се учудваш, ако стане обратното. Роман Дзюба е умно момче, има хватка и щом той каза, че реални кандидати за ролята на отмъстител по конфликта между Болтенков и Аникеев няма, не е нужно и да се ядосва, тази версия най-вероятно е загубена кауза. Но от краткия разговор със следователя Виталий си направи

някои полезни изводи. Първо, Баглаев някак особено настойчиво тачи наказателнопроцесуалния кодекс. Второ, не се стреми да показва кой е главният тук, а кой е нещо като просяк. Трето, Тимур Ахмедович явно не е от хората, които се опитват да създават илюзия за активна работа по случая и при липса на реално движение тъпчат папката с многобройни документи, от които не ти става нито топло, нито студено, но пък делото има солиден вид и веднага става ясно, че следователят не си клати краката, а се трепе заедно с оперативните работници. Ако началството попита — дето се казва, „има какво да покажеш без свян“. Четвърто, не е склонен към фамилиарничене и към съкращаване на дистанцията по всякакъв повод. Пето, има добра памет. И шесто, явно не му е чужд вкусът към истинския руски език. Блясъкът в очите на следователя и оживлението му при споменаването на цитатите от Островски говореха за това напълно еднозначно. Какво пък, информация, напълно достатъчна, за да гради бъдещите отношения помежду им по-продуктивно.

Младият висок широкоплещест мъж се засили и с лекота прескочи стобора, ограждащ увеличения парцел в селището Раздори. Нощем строителите не работят, техническият ръководител строго спазва правилата: след 23 часа не бива да се шуми. Разбира се, в отгънатия край на парцела има фургонче, в което ноцува пазачът, но той не се напъва много: засега от тук още няма какво да се краде, както и да се поврежда, още не се е стигнало до докарване на скъпите материали за довършителните работи.

Мъжът бавно крачеше през двора, докато стигна до мястото, където някога се бе издигала къщата на Маклигини. Ето тук. Точно на това място той се сбогува с момичето, което познаваше още от раждането му. Той, Юрка Шокин, и неговият пръв приятел Игор живееха на една и съща улица в малкия провинциален град, ходеха в една детска градина, после учеха в един клас и през всичките десет години седяха на един чин. Когато на Игор му се роди сестричка, тя стана тяхна обща сестричка. Родителите на Игор бяха големи работари, и двамата бачкаха по на две, че и на три места, та в семейството да има всичко необходимо, на децата да не им липсва нищо. Те често оставяха момиченцето на грижите на по-големия му брат, а всъщност и на грижите на Юрка, защото момчетата се срещаха рано сутрин и се разделяха едва когато родителите им ги викнеха да си

лягат. Всичко правеха заедно: и малката завеждаха в яслите, и уроците си учеха, и футбол играеха, и храната от детската кухня вземаха, и в гаража майсторяха нещо, и пелените събираха в пералнята. Памперси в техния град не се намираха лесно, често нямаше изобщо, така че се налагаше да действат по старите бабешки методи, добре че старите пелени на Игор, че и на Юрка, многократно прани и гладени и затова мекички, се пазеха в двете семейства.

Момиченцето растеше слабичко, беше дребно и болнаво, така че момчетата се грижеха за него, защитаваха го, не даваха косъм да падне от главата му. А то сякаш се опитваше да компенсира невъзможността да се разхожда и да тича с приятелки, по цели дни седеше и четеше, учеше се най-добре от всички в класа си. Още в детската градина възпитателката често подреждаше групата в кръг, даваше на сестричката на Игор книга и ѝ нареждаше да чете на децата, а тя изтичваше в кухнята да пие чай и да си бърбри с готвачките и лелките, дори успяваше да иде до магазина или да посети лекаря в поликлиниката в същата сграда. На пет години момиченцето четеше свободно и изразително, хлапетата го слушаха зяпнали и се вълнуваха от приключенията на Дороти, Тото и техните приятели, които търсеха Изумрудения град, или на Оля и Яло, които попаднали в Царството на кривите огледала. Книгите бяха стари, но за нови, написани за децата от последното десетилетие, детската градина нямаше пари, справяха се с онези, които донасяха родителите, бабите и дядовците.

Сестрата на Игор завърши училище, то се знае, с медал и с огромна купчина грамоти от победи в областни олимпиади по различни хуманитарни предмети. По това време Юрка Шокин отдавна беше взел книжка и караше тирове, срещна хубаво момиче, московчанка, ожени се за нея и спокойно и щастливо живееше в семейството на родителите на жена си, прекрасните и добри Павел Анатолиевич и Валентина Яковлевна Маклигини, които приеха зетя като роден син. И тогава се обади Игор: сестра му искала да кандидатства в институт в Москва. Помоли Юрка да провери има ли в този институт общежитие и дават ли там места на абитуриенти.

Юрка, естествено, първо поиска съвет от тъста и тъщата, но Валентина Яковлевна веднага размаха ръце.

— Какво приказваш, Юрка, какво общежитие! Дори да имат в този институт, какви ти там условия за подготовка за изпити? Да,

момичето има медал, но все пак ще трябва да държи поне един изпит. Знам ги аз тези студентски общежития, тамошните комендантите какви ли не хора настаня — ват за пари! Не, не и не! Да дойде да живее у нас.

— Ама къде? — разпери ръце стъписаният Юра. — Ние и без това сме четирима в две малки стаички, а нали тя трябва и да спи някъде, и да учи.

— Ами в Раздори — обади се Павел Анатолиевич. — Там е спокойно, никой няма да ѝ пречи.

— Ама как?... — мънкаше трогнат едва ли не до сълзи младият шофьор. — Та вие толкова обичате тази къща, вилата де, нали там прекарвате всички почивни дни.

— А, нищо страшно, ако не ходим там един месец — решително отговори Валентина Яковлевна. — Там всичко е засадено, трябва само да се полива, е, и да се пооплеви тук-там, ако трябва, но това и твоята приятелка ще може да го направи, мисля.

— Ама аз, аз ще го направя! — радостно заповтаря Юрий. — Аз всеки път след пътуване ще отивам в Раздори да правя всичко. Благодаря ви, ох, колко съм ви благо дарен!

Сестрата на Игор пристигна, а Юра по това време имаше три свободни дни между пътуванията, та посрещна момичето и го заведе с мотрисата на вилата. По пътя тя не спираше да говори, че ще се постарее никого да не притеснява, че няма да харчи ток — щом се събуди, ще започва да учи, щом се мръкне — ще ляга да спи, нито за копейка ток в повече няма да изгори. И водата ще се постарее да пести, няма да разлива напразно. Дори си е взела чинии за еднократно ползване, та да не мие съдове и да не хаби вода. Това звучеше трогателно на Юрий, той ѝ повтаряше да не говори глупости, да използва всичко каквото ѝ трябва, те няма да обеднеят, но тя упорстваше и през целия път повтаряше едно и също. Юрий се постара да я разбере, самият той бе свикнал да живее така, нали цял живот преди женитбата си бе мъкнал вода от помпата и бе броил изгорените киловати. Остави гостенката в къщата, показа ѝ кое къде е и как се включва и се сбогува, като твърдо бе решил на другия ден да отиде и да ѝ занесе храна, защото тя инак щеше да гладува.

А на другия ден вече нямаше на кого да носи продукти.

Тъстът и тъщата — чисти души, нито за миг не заподозряха нещо съмнително. Впрочем инсталацията в къщата наистина бе страшно остаряла — и бушоните постоянно изгаряха, и искри се появяваха тук-там. Нито Павел Анатолиевич, нито Валентина Яковлевна допускаха мисълта, че пожарът може и да не е бил случаен. Юрка лично ходи при следователя, опита се да стигне дори до ръководството, и до прокуратурата писа, моли да проверят всичко внимателно: беше странно това съвпадение — Ефимова искаше да купи парцела, а на стопаните им бе мила къщата и не го продаваха, а ето че сега къщата я няма и те са готови да го продадат. Прекалено гладко се получи всичко. Ала никой не пожела и да чуе Юрий Шокин. Завряха му в носа заключението на експертизата, а там всичко бе написано черно на бяло. И никакъв палеж.

Никой не е виновен.

Но той все не можеше да се успокои. Юрий Шокин се чувстваше виновен. Нали той предложи на Игор сестричката му да поживее на тяхната вила, лично я заведе там. Ако не ѝ беше предложил това, ако я бе закарал в общежитието — пък там, ако ще, и да се пиянства, ако ще, и шум да се вдига до сутринта, поне момичето щеше да е живо. А той я заведе в Раздори. Излиза, че не я е опазил.

Тая кучка Ефимова си получи заслуженото. На кого какво е платила и колко или пък е обещала нещо — никой не знае, но резултатът е налице: направиха заключение, че пожарът е избухнал поради неизправна инсталация. Бог намира виновния. Сега Ина Викторовна е в гробищата. И на Юрий Шокин му олекна на сърцето.

Обаче у Маклигини е идвал някакъв полицай от „Петровка“, питал е за Ефимова. И Шокин изпита тревога. Маклигини не интересуваха никого, никой не им беше задавал никакви въпроси ето вече колко време и не щеш ли... Нима в полицията са решили, че смъртта на Ефимова е свързана с пожара? Лошо е, че ченгетата са започнали да ровят в тази посока. Защото кой ще е първият заподозрян? Ясно е кой. Кой може да е поискал да отмъсти за момичето? Пак е ясно кой. Такива са само двама. И да им се прикачи това убийство, е от лесно по-лесно. Юрка добре разбира това. Защо трябва да търсят някой високопоставен чиновник, който може да е поръчал убийството на Ина Викторовна заради мръсни парични афери, който ще натиска всички копчета, за да се измъкне, когато без никакви

главоболия могат да пипнат за яката работаря тираджия, за когото никой няма да се застъпи и никой няма да плати и копейка.

Трябва да престане да идва тук. От момента, когато загина сестричката на Игор, Юра често прескачаше до Раздори. Дойде нощем, застане на мястото, където беше пепелището, и стои, мисли, спомня си. Представя си как горкото момиче се е задушило от дима. Пак добре, че поне не е изгоряло живо, не е усещало болка. После, след време Маклигини продадоха парцела и новата собственичка веднага вдигна ограда, сега вече не можеш влезе толкова лесно до мястото, където беше къщата. Но за Юрка Шокин тези стобори са нищо работа, с неговия ръст и мускулатура му трябват три крачки засилване и две секунди прелитане. Той пак идваше нощем, стоеше и мъчително преживяваше чувството си на вина за смъртта на момичето.

Повече не бива да идва. Ако ченгетата наистина са решили, че Ефимова е била убита заради пожара, забележи ли някой тук зетя на Маклигини — върви, че се оправдавай после. И нищо не можеш да докажеш.

Антон успяваше с голямо усилие да се съсредоточи върху ситуацията на пътя. Чувстваше се много уморен. Просто смъртно уморен. И не беше ясно от какво повече — от работата или от невъзможните за решаване, някак стигнали до задънена улица лични проблеми. Вече се бе обадил на Еля и ѝ беше обещан, че след час ще си тръгне за вкъщи. По принцип времето позволяваше той да свърши още нещо полезно за работата, още нямаше десет, но никакви сили не му бяха останали. Денят бе напрегнат, а началото му — просто ужасно...

Сутринта началникът на отдела извика Сташис и Зарубин и почти дума по дума повтори онова, което предната вечер му казал ръководителят на следствено-оперативната група, само че с още по-остри думи. Общият тон на речта му се свеждаше до призива да не имитират активност, като разработват безперспективна версия, а да действат по същество, защото убийството на треньора виси неразкрито, а за него тормозят, между другото, не ФСБ, както за Ефимова, а МВР, тоест тях.

— И защо при теб реално работи само Дзюба, тебе назначих за старши, а ти се мотаеш! — мъмреше той Антон. — И ти, Сергей Кузмич, къде гледаш?

По време на тази тирада Сергей Кузмич гледаше в тавана. Но когато се върнаха в своя кабинет, който деляха трима — Зарубин, Сташис и Дзюба, изприказва на Антон всичко, което мислеше. В това число и защо младият и не особено опитен Рома е бил оставен сам в делото за убийство. Оперативният работник от района, Фьодор Улянцев, не се старае особено за това дело, защото районът си е район, в него всеки час се случва по нещо, така че той няма време.

Антон разбираше, че Зарубин е прав. Сташис наистина се бе включил в делото за Болтенков едва снощи, когато подробно разпита Дзюба за всичко, което той бе изяснил до момента, и отиде с него у спортната журналистка Тамила Аласания. След срещата с журналистката те си поделиха посоките, Ромка се зае да разработва линията на обвинения в педофилия покоен Аникеев, а Антон — с търсенето на информация за споменатия от Тамила млад спортист, който се занимавал с танци.

Всеки разговор с потенциален свидетел носеше резултати, които се изразяваха във все нови и нови имена: на спортисти, треньори, функционери от Московския спортен комитет, Федерацията по фигурно пързалане на Руската федерация и Министерството на спорта, на журналисти и администратори от спортни комплекси. Свидетелската база се разширяваше не с дни, а буквално с минути. А освен за мотива за убийството оставаше неразрешен и въпросът за оръжието, с което е бил застрелян Болтенков и което така и не бе намерено. Ако убиецът е Ламзин, откъде го е взел и най-важното — къде го е скрил? До момента Улянцев, както каза Дзюба, не бе успял да намери нито един свидетел, който да потвърди, че Ламзин наистина е искал да купи пистолет и е търсел възможност за това. И нито в една оръжейна работилница, дори с най-лоша репутация, не разпознали Ламзин на снимка като човек, който да я е посещавал дори само веднъж. А в края на краищата той не би могъл в собствената си кухня сам да пригоди травматичен пистолет за стрелба с бойни патрони! Горкият Роман всъщност се скъсваше от тичане, пак добре, че част от работата по свидетелите бе поела Каменская, която адвокатът бе привлякъл в качеството на частен детектив.

През деня Антон успя да разпита няколко души и до вечерта се очерта поредната история за Болтенков, която би могла да изглежда извънредно любопитна, ако не бе завършила трагично. Преди много

години в групата на Михаил Валентинович Болтенков тренирало момче на име Евгений Зеленев. Добро момче било, старателно, с изумителни качества за пързаляне, в „школата“, тоест в задължителните програми нямало друг като него. Той бил един от малкото, ако не и единственият, който можел да повтори фигурите на Панин-Коломенкин. А това говорело много. Но уви... Нямал скок. Пластичен, артистичен, изразителен спортист, но докато до тринайсет-четиринайсетгодишен вече бил подготвен технически, после, към шестнайсетата си година, той изведнъж много бързо се източил на ръст, мускулите му се издължили и вече не можел да изпълнява тройни скокове. Нищо не се получавало. Той загубил скока. И когато Евгений навършил седемнайсет и се разбрало окончателно, че никога няма да направи кариера като индивидуален състезател, треньорът Болтенков го посъветвал да се прехвърли в друга група и да се заеме с танци на леда.

Зеленов много обичал фигурното пързаляне и послушал съвета на треньора. Сложили го в двойка, дали му много добра партньорка, младежите бързо прогресирали и както се казва, се изстреляли — от самото начало печелели доста високи за нова, неформена още танцова двойка места на състезания, както на руски, така и на международни за младша възраст. Сменили треньора си и сякаш всичко вървяло към успех. А после нещо се объркало, тръгнало на зле, не се получило.

Историята била печална, но несполучливият опит на момчето да направи кариера в танците на леда с помощта на новия треньор, не бил най-важното в нея. Най-важното било, че за съжаление, опитът за самоубийство на Женя Зеленов завършил със смъртта на младежа. Въпреки че лекарите направили всичко възможно да го спасят. Сърцето му не издържало. И за това се оказал виновен не кой да е, а Михаил Валентинович Болтенков.

За да си разясни това, Сташис трябваше да намери и да предразположи за разговор още трима души. Но в края на краищата получи доста цялостна картинка.

По времето, когато тренирал при Болтенков, Женя не се бил възстановил след тежка ангина пекторис, но треньорът, Михаил Валентинович, го накарал да се яви на състезания. Това, както се разбра, се правело доста често, та спортист, който не е в особено добра

форма, да бъде „подложен“ под някого: или ако другият спортист трябва да получи звание „майстор на спорта“, а за целта е необходимо да победи в състезания двама, вече действащи майстори на спорта, или ако трябва да набере точки. Предварително било ясно, че още неоздравелият след ангината и пропуснал почти месец тренировки петнайсетгодишен Евгений Зеленов ще се представи зле, но пък покровителстваният от някого човек ще заеме по-високо място и съответно ще вдигне рейтинга си. Женя не искал да участва в състезанията, повтарял, че не е във форма, че няма да се представи добре, че не е готов. Но Михаил Валентинович настоял, смъмрил го и го заплашил, че ако се прави на интересен, няма да отиде на международни състезания. Или го сплашил с други неща. Момчето отишло и излязло на пързалката, наистина не се представило добре, пуснало пред себе си откровено слабия спортист, тоест изпълнило функцията си. После Женя останал на легло с усложнения в сърцето. След това, разбира се, оздравял, започнал отново да тренира, но проблемите със сърцето останали, след онзи случай то очевидно отслабнало. По принцип след опита да се самоубие, той можел да оцелее, ако сърцето му е било в ред.

Ето че се появили и други кандидати за ролята на убиец на Болтенков. Със сигурност Женя Зеленов има родители, приятели, може би братя и сестри. Вярно, не е ясно защо е трябвало да чакат толкова години, та нали тази история започнала, когато Женя бил на петнайсет, и завършила четири години по-късно, така че оттогава бяха минали повече от десет години. Впрочем... ако става дума например за по-малък брат, като нищо би могло... Момчето е пораснало. Или момичето, сестрата.

На първо място трябва да се намерят родителите на Женя Зеленов и да се разговаря с тях. Да се види какво представлява семейството, имал ли е Женя приятели, готови да отмъщават. Защото и приятелите не бива да пренебрегваме: когато се е случило всичко, те още са били спортисти, градили са собствена кариера, а ако не са спортували, учели са в институти, получавали са образование, професия. И ето че са минали години, бившите момчета са пораснали, превърнали са се в силни млади мъже, защо да не отмъстят за смъртта на приятеля си?

Да, всичко това е хубаво. Само че Антон е останал съвсем без сили. И трябва да се прибира, да освободи бавачката. И при родителите на Зеленов трябва да отиде. Макар че... Той вече бе успял да направи справки по телефона и знаеше, че бащата на Женя е починал преди няколко месеца, а майка му ще бъде на работа до късно. Дори сега да отиде при нея, а не вкъщи, при децата си, никой няма да отвори на Антон. Ала има един човек, когото може да помоли за помощ. И няма нищо страшно, ако леко изхитрува. Хитруването не е лъжа, а само втората страна на истината. Той извади телефона и бързо намери номера на Каменская.

— Анастасия Павловна, ще помогнете ли? Днес се пребих от работа, а намерих един свидетел, който може да бъде полезен за оправдаването на Ламзин. Само че при него трябва да се отиде късно вечерта. А аз имам деца, нали знаете.

Както се бе надявал, Каменская веднага се съгласи да отиде у майката на Женя Зеленов, народната артистка на Русия Ала Владимировна Томашкевич.

— Аз пък вече си помислих, че ме отбягвате — позасмя се Каменская. — Защото ви се обадох след срещата ни с Роман и ясно ви дадох да разберете, че съм открита за всякакво сътрудничество и в никакъв случай няма да ви преча. А вие не се обаждате. Вече помислих, че ме игнорирате.

— Ама как може да говорите така! — дори се задави от негодувание Антон.

В името на справедливостта трябва да отбележим, че негодуванието му беше престорено и всъщност той не изпитваше нищо подобно. Ала следващите му думи бяха искрени.

— Щастлив съм отново да работя с вас! Просто, честно казано, едва днес се заех истински с делото „Ламзин-Болтенков“, преди това се занимавах с друго убийство.

— Прощавам ви — засмя се Каменская. — Значи казвате, че Томашкевич сега е на снимки? Къде, не знаете ли случайно? В павилион или някъде навън?

— Не знам — призна Антон. — Но как може да научи човек? Казах ми само, че до края на месеца тя всеки ден, освен неделя, била заета от седемнайсет часа до късно вечерта, играела в някакъв безкраен сериал.

— Ще науча — обеща Каменская. — И още днес ще се опитам да я хвана. В краен случай — утре рано сутринта.

Антон въздъхна с облекчение. За днес — край. А утре сутринта ще отиде във Федерацията по фигурно пързаляне и ще си поговори с чиновника, който толкова трогателно се грижел за треньора Болтенков, помагал му във всичко и разчиствал недоброжелателите по пътя му.

При Игор Едуардович Шнитов, члена на изпълкома на Федерацията по фигурно пързаляне, Антон Сташис отиде без предварителна уговорка. Името на Шнитов Дзюба бе научил от Каменская и вече бе ходил при него, но естествено, не бе постигнал никакъв резултат: млад беше още да разговаря с чиновници от подобно ниво. Или с подобен характер. Трябваше да се направи втори опит, още повече че освен характеристика на Ламзин, от Шнитов можеше да се получат и подробности от историята за тормоза, който Болтенков упражнил над Аникеев.

Разбира се, Антон не тръгна съвсем неподготвен, предварително бе научил по свои канали в колко часа може да бъде открит на мястото му Игор Едуардович, но пак се наложи да изгуби известно време, докато осъществи срещата си с него. Естествено, Игор Едуардович, пълен и дори леко подпухнал мъж на около четиресет и пет години, не изрази никаква радост от посещението на оперативния работник. За Валерий Петрович Ламзин се изказа негативно и дори не си подбираше много-много изразите.

— Ами че той е пълен боклук и като нищо може да е убил човека, още от младини е склонен към насилие и много агресивен — безапелационно заяви Шнитов.

Антон се престори, че за пръв път чува това, макар че Роман му бе разказал всичко, и то не само онова, което бе чул с ушите си, но и споделеното от Каменская.

— Агресивен ли? А в какво се изразява това?

— Ами да! Счупи челюстта на Болтенков, какво, това не е ли насилие?

— Но това се е случило преди много години, и то само веднъж, всъщност тогава и двамата са били хлапета, деца — възрази Антон.

Гласът на Шнитов стана назидателен и лицето му придоби подобаващ израз.

— Знаете ли, детството на спортистите приключва на пет години. А на петнайсет те вече са големи, самостоятелни хора и между другото, много силни физически, на тази възраст много от тях вече печелят парите си и помагат на родителите си, а вие ми говорите за деца! — Той започна да се ядосва и заговори вече с нескрито раздражение: — Аз изобщо не разбирам защо отново дойдохте при мен! Вече идва едно рижаво момче, сега пък вие и всички питате за Ламзин, сякаш два-три дена по-късно мога да ви кажа за него нещо друго! Какво, друга работа нямате ли си? Обикаляте тук, питате едно и също... Напразно съм се надявал, че на „Петровка“ детективите сте по-добри от местните в Москва. Излиза, че сте същите безделници. А може би и още по-лоши. Извинете, трябва да вървя, имам съвещание.

Надявал се бил той. Значи именно Шнитов е вдигнал вълната около убийството на Болтенков и се е обаждал в Министерството на вътрешните работи с искане в разследването да се включат най-добрите им служители.

Добре, значи, на съвещание. Коридорът също не е лошо място за продължаване на разговора. Антон излезе от кабинета заедно с Шнитов и продължи да му задава въпроси, на които Игор Едуардович трябваше все пак да отговори. Впрочем той говореше за Ламзин на драго сърце:

— Да го бяхте чули как крещи на всички, включително на спортистите, как ги обижда! Кранти, крави, глигани, прасета, кокошки — това хем е най-мекото от неговия богат лексикон. С една дума, не си подбира приказките.

Затова пък, когато Антон го попита за Аникеев, Шнитов раздражено отговори:

— Какво общо имат тук Болтенков и Ламзин? Това няма никакво отношение към тях. Естествено.

Следователно Шнитов нямаше намерение да каже каквото и да било.

Всички, които срещаха по коридора, поздравяваха чинно този държавен служител, с умиление го гледаха в очите, крайно любезно се усмихваха. Всички, без изключение. Освен една жена със строг делови костюм и папка в ръцете, с която се разминаха. Тя гледеше през Шнитов като през празно пространство, а той демонстративно се извърна на другата страна.

След като се сбогува с Игор Едуардович, Антон внимателно разгледа статива със снимки във вестибюла. Ето я и нея, жената с деловия костюм. Само че на снимката тя беше със спортен екип, стоеше на пиедестал, а на гърдите ѝ имаше широка лента със златен медал. Снимката беше отпреди двайсетина години, а може би и по-стара. Сега тази жена беше на около петдесет. Людмила Волинец.

Всички треперят пред могъщия функционер. Всички, освен Людмила Волинец. Ха така, грам-пам-пам!

От задушливата миризма има само едно спасение — прохлада и свежест. Нищо топло, нищо, което буди асоциации със сладката душна тежест. Петната от маслени пастели са подбрани в студени тонове, покриващата ги акрилова боя е бледосиня със стоманен оттенък. А в ушите натрапчиво звучи неприятният, остър глас на жената, която той едва не събори, тичайки по дългия коридор, защото не виждаше нищо наоколо.

„Внимавай накъде тичаш! Съвсем ли си изгуби ума! Идиот! Още утре ще те изхвърлят от отбора! Поне се извини, изрод такъв!“

Тя стоеше и крещеше след него, а той тичаше и не се обръщаше, и не можеше, и не можеше да се отърве от отвратителната сладникава миризма на парфюма ѝ. Оттогава вече дълги години тази миризма го преследва. До гадене, до главоболие. Този парфюм и до ден-днешен го ползват много жени и често в обществения транспорт той грубо нахълтва в ноздрите му, не му дава да диша. В такива дни ходи като болен.

Днес не срещна никъде тази миризма, но си спомни гласа, думите, безвкусните, наплескани по роклята цветя и парфюмът се върна от само себе си. Взе да му се повдига. Единственото спасение бяха студените свежи оттенъци на пастела и акрила.

На вратата се позвъни и художникът едва не подскочи, но веднага си спомни: сигурно е Олга, бяха се разбрали тя да дойде и да направи няколко снимки на новата му работа, та Ала Владимировна да реши ще я купи ли, или не. Винаги правеха така. Художникът рисуваше според собственото си настроение, а Ала избираше по свой вкус. Не всичко ѝ харесваше. Не много неща. Във всеки случай с парите, които получаваше за картините от своя единствен купувач, той спокойно можеше да живее и да помага на майка си, а също да прави не много скъпи, но приятни подаръци на приятелката си.

Олга стоеше на прага — делова, стегната, съсредоточена, сериозна. Явно не беше в настроение за приятни разговори и пиене на чай. Ами добре тогава. Сега не му е до разговори и почерпки. Впрочем Олга никога не оставаше дълго в неговото жилище.

— Здравсти, как е? — попита тя, отвори чантата си и извади фотоапарата.

Художникът сви рамене.

— Всичко е наред, както обикновено.

Олга делово влезе в хола, веднага прекоси „жилищната“ част и се насочи към подпрените на стената картини, като почти не погледна незавършената работа на статива.

— Няма да ти отнема много време, бързам за среща. Какво мога да фотографирам?

— Ето това.

Той посочи две нови работи и се загледа как Олга правеше снимки от различни гледни точки. Тя се движеше бързо, меко, напомняше дива котка. Общ план, среден план, „макро“, за да може да се види преливането на багрите в надрасканите линии.

— Ами това? — кимна тя към статива.

— Едва го започвам.

Олга внимателно се вгледа в бледосиния със стоманен оттенък акрил. Боята още съхнеше, по нея не бе надраскана нито една линия.

— А вътре какво има?

— Ами...

Той отиде до масата, отрупана с кутии с пръчици маслени пастели и бутилки с терпентин. На втората полица бяха натрупани изцапани с боя парцали, с които художникът си бършеше пръстите след размазването, на третата, най-долната — листове с проби на цвета. Той извади най-горния лист и го подаде на Олга.

— Ето такава.

— Човек може да премръзне от тези оттенъци — усмихна се тя едва-едва с кранчетата на устните си, покрити с тъмно червило. — Да го снимам? Може пък да й хареса?

— Да, разбира се — равнодушно отговори художникът. — Интересно, докога ли Ала Владимировна ще купува работите ми? Та аз не съм идиот, разбирам, че те представляват ценност само за мен.

— И за нея.

Разговорът с Олга го поразея само за няколко минути, но сега тя правеше снимки на неговата недовършена работа и в главата му отново изплува отвратителният незабравим глас: „Внимавай къде тичаш! Идиот! Изрод! Още утре ще изхвърчиш!...“. И миризмата, от която моментално му се доповръща. Той неволно затвори очи и се олюля. Олга забеляза това и се разтревожи. Човек нищо не може да скрие от нея, дяволите да я вземат дано!

— Какво стана?

— Нищо, зави ми се свят.

— Да извикаме лекар? Или трябва лекарство? Да изтичам до аптеката? — питаше тя спокойно и делово, в гласа ѝ не се долавяше никаква паника или дори безпокойство.

— Няма нужда, мина ми.

Олга го погледна, съмнявайки се в искреността му, и тръгна към вратата.

Ала Владимировна Томашкевич живееше в самия център на Москва, в Булевардния пръстен, където понякога беше много трудно да влезе човек заради задръстванията, затова Каменская тръгна от къщи рано, даде си голям резерв от време. Предната вечер, когато Антон я помоли да се срещне с актрисата, Настя доста бързо научи, че филмът, в който играе Ала Владимировна, се снима в един от клубовете в Подмосковието и работата ще продължи до три часа през нощта. Казаха ѝ и мобилния номер на актрисата и когато Настя я намери, двете се разбраха за дванайсет по обяд: на Ала Владимировна ѝ

трябвало време да се наспи и да си почине, тъй като вечерта отново ѝ предстояли снимки от седемнайсет часа до среднощ — така бил изготвен снимачният график.

Както обикновено, задейства се законът на Мърфи: прецениш ли си времето до минутата, непременно те забавя поток от коли, а тръгнеш ли по-рано, като предвидиш задръстванията, кой знае защо минаваш навсякъде спокойно и пристигаш на нужното място по-рано. На Настя ѝ оставаха четиресет минути до определената среща с Томашкевич и тя ги прекара в голяма книжарница — бързо намери речника, който търсеше, и запълни приятно останалото си време с прелистване на учебници и справочници по юриспруденция.

Ала Владимировна, много пълна жена с красиво и гладко лице, с широка домашна роба и дълга, току-що измита и още влажна коса, разпиляна по раменете, ѝ се усмихна приветливо и обаятелно.

— Нямам никаква представа за какво може да съм ви нужна — каза тя и въведе Настя в хола, обзаведен с мека мебел с тапицерия „провансалски цветенца“, — премислих всичко: може би се е случило нещо с някого от снимачната група или пък в театъра, или пък в нашия блок? Но май няма убит или ограбен човек. А вие наистина ли сте частен детектив? Или все пак работите в полицията, а мен ме излъгахте, за да не се уплаша?

На пръв поглед Томашкевич беше твърде спокойна и весела за човек, който знае, че съвсем наскоро някой, когото тя вероятно познава, жестоко е отмъстил за смъртта на единствения ѝ син. Но нали е професионална актриса... Може да изиграе каквото си иска.

На думите на Каменская за смъртта на Михаил Валентинович Болтенков актрисата реагира с такова изумление, че можеше да не се съмнява: тя чу това за пръв път.

— Защо дойдохте да ми съобщите това? — недоумяващо попита Томашкевич. — Какво мога да ви кажа за този човек? Вече от много години не знам нищо за него.

Но когато Настя зададе първия въпрос за сина ѝ, лицето на Ала Владимировна се промени, от милата обаятелна усмивка не остана и следа.

— Трудно ми е да говоря за Женя, все още ми е трудно. Дали не може да минем без това? — тихо помоли тя и погледна Настя с очи, пълни със сълзи.

Настя меко настояваше, внимателно се вглеждаше в актрисата и се опитваше да прецени безпогрешно реакциите ѝ. Не, явно този разговор наистина е неочакван за нея. Ала Владимировна скоро разбра, че няма да се отърве с уговорки и молби, и заразказва.

На петнайсет години Женя прекарал тежка фоликуларна ангина и изведнъж заявил, че отива на състезания. Така решил треньорът, Михаил Валентинович. Но Женя ѝ казал това по-късно, а в онзи момент просто заявил, че заминава, защото тези състезания са много важни за него, а и не се чувства зле. Ала се съмнявала, не искала да пусне сина си, тъй като още не бил оздравял напълно, но Женя ѝ се закълел, че се чувства добре и лекарят в спортната школа казал, че всичко е наред и той може да участва. Върнал се от състезанията в ужасно състояние: и зле се представил, останал на последно място, и сърцето започнало да го боли. Рухнал на легло с усложнение — болки в сърцето, задух, температура, слабост. Диагнозата била инфекциозен миокардит, плюс ставен ревматизъм. След като лежал в болница колкото трябвало, Женя започнал да се възстановява, усилено тренирал, но се получило и друго усложнение: през следващата година много израснал и започнал да се затруднява при скоковете: от една страна — дълги крайници, от друга — силни болки, ставният ревматизъм ги причинявал при движение и физически натоварвания. Но и дума не можело да става да изостави фигурното пързаляне, момчето било готово да понася постоянните страдания. Женя се затруднявал само в скоковете. И се прехвърлил при друг треньор, на танцови двойки, където не са нужни скокове и особено високо се цени майсторското пързаляне, владенето на кънките, а именно в това майсторът на спорта Евгений Зеленов винаги бил с една глава над другите спортисти. Можел да изпълнява дори някои фигури на Панин-Коломенкин, с което неизменно будел възхищението на колегите си от спортната школа.

Сложили го в двойка с много добра партньорка и след известно време между тях пламнала страстна любов. Толкова страстна, че когато осемнайсетгодишното момиче забременяло, Евгений дори му предложил да напусне спорта, да роди детето и да заживеят като нормално семейство. Но любимата отказала да го направи: искала да се пързаля, искала да постигне големи успехи в спорта, стремяла се към върховете и нямала намерение заради детето да се откаже от

кариерата си на фигуристка. И направила аборт. А скоро след това предложила да се прехвърлят при друг треньор, който можел да ги направи истински звезди.

Този друг треньор наистина бил извънредно популярен в онзи момент: млад, красив, обаятелен и харизматичен, бил започнал навремето като спортист, после станал хореограф и със създадената и поставена от него програма една състезателка се качила на почетния подиум на световното първенство, което било огромен успех за женското фигурно пързаляне в Русия. Към младия и до този ден почти неизвестен хореограф се устремили спортисти с молба да ги тренира. До едно време хореографът отказвал, считайки себе си само за хореограф и постановчик, а не за треньор, това е съвсем различна специалност, а после събрал смелост и решил да се пробва на новото поприще.

Пробвал се. Не че се получили фантастични резултати, нали все пак не умее да тренира, но поставял красиви, ефектни елементи и ако при него идвали спортисти с добра основа, с неговите програми те постигали успех. И някак всички веднага забравяли, че друг треньор ги е изградил като спортисти... Важното било днешният успех, а днес именно той извеждал победителите на леда. За него били и почестите, и славата. И новите ученици.

Евгений се поддал на увещанията и заминал за Санкт Петербург, където живеел и работел младият треньор. Много обичал партньорката си и бил готов да направи за нея всичко, въпреки че бившият хореограф не му харесвал. И както се оказало, неслучайно. Новият треньор прельстил момичето и то се влюбило безумно в него.

Когато пристигнали в Питер, младежите наели жилище, заживели заедно и смятали да се оженят, били по на деветнайсет години. И изведнъж се създал отбор „партньорка и треньор“, който играел срещу Женя Зеленов. Женя знаел, че любимата му спи с треньора, но въпреки това трябвало всеки ден да танцува в двойка с нея, да изпълнява елементи, изобразяващи на леда ту нежни, ту страстни емоции, при което не можел да забрави: „Тя е с него, влюбена е, аз съм изцяло зависим от него, не мога да се откажа от състезанията, към които съм се стремил цял живот, за това съм хвърлил толкова години труд, тук съм в подчинено положение и съм длъжен да го слушам“.

После ситуацията се изострила: партньорката забременяла, този път от треньора, и каза, че ще ражда, защото толкова силно иска дете от него и толкова го обича, че е готова дори да напусне спорта. При това самият треньор, млад и красив, но женен, не обещава и нямал намерение да се ожени за нея и тя прекрасно го знаела. Може би се надявала детето да го привърже към нея, защото той още нямал свои деца. Но Женя Зеленов вече не понесъл тази ситуация, тя била прекалено силен удар по самолюбието му. Мъжествено довършил и последните състезания за сезона, съобщил на партньорката си, че напуска двойката, събрал си багажа и се върнал в Москва.

— На погребението един негов колега ми разказа, че малко преди смъртта си Женя споделил: „Изживях мъжко унижение, което никога не мога да забравя“. — Ала Владимировна не забелязваше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. — Аз дори не можех да си представя, че синът ми толкова страда, защото той нищо не споделяше с мен. Просто констатираше фактите: Соня сега е с нашия треньор, Соня ще ражда. Казваше го някак спокойно, без емоции. И през ум не ми е минавало, че всичко е толкова сериозно. А Женя намерил отнякъде хапчета, много хапчета. Аз дори не бях в Москва по това време, имах снимки на остров Валаам. Намерил го съпругът ми, когато се прибрал от работа. Разбира се, извикаха ме, аз веднага се втурнах насам, още сутринта на другия ден си бях вкъщи, вдигнах на крак най-добрите лекари, но те не можах да направят. По-точно направиха всичко по силите си. Но въпреки това Женечка почина. Лекарят каза, че ако не било онова усложнение в сърцето, щели да го спасят.

Каменская изчака две минути, даде възможност на Ала Владимировна да се успокои.

— Казахте, че на погребението на Женя присъствали негови приятели — внимателно запристъпва тя към най-важното. — Преди това познавали ли сте се с някого от тях?

— Ами разбира се — кимна Томашкевич. — Идвали са вкъщи негови колеги по спорт, партньорката му Соня също идваше. Но аз рядко съм контактувала с тях, нали децата имаха съвсем малко свободно време и то обикновено не съвпадаше с моето вкъщи. На погребението имаше много народ, но аз тогава почти на нищо не обръщах внимание и почти нищо не си спомням. Запомних само думите на онзи колега на Женя, много болезнено ме удариха.

— А след смъртта на сина ви някой от приятелите му поддържал ли е връзки с вас?

Томашкевич отрицателно завъртя глава и горчиво се разплака.

„Стига — каза си Настя, — време е да престана да я инквизирам със спомени, нечовешко е.“

Тя стана от неудобната ниска табуретка и почувства как гърбът я заболя мъчително. С ръце на кръста направи няколко крачки из стаята, извърната с гръб към плачещата актриса, и едва сега забеляза големия брой окачени по стените еднотипни картини без сюжет, напомнящи орнамент и изпълнени с някаква непозната за нея техника.

— Какви интересни работи — учтиво каза Настя, за да смени тягостната за Ала Владимировна тема с нещо по-неутрално. — Никога не съм виждала нещо подобно. Тези орнаменти означават ли нещо? Съдържат ли някакъв смисъл?

Томашкевич престана да плаче.

— Харесват ми — отговори тя и стана от фотьойла. — Специално купувам работите на този художник, внасят успокоение в душата ми. Дори не мога да обясня защо.

Актрисата изглеждаше напълно успокоена, очите ѝ бяха сухи и само пръстите, които трескаво мачкаха мократа кърпичка, издаваха доскорошните горчиви сълзи. „Трябва да си тръгвам“, каза си Настя. Но все пак бе необходимо още веднъж да попита. Защото така и не бе получила ясен и точен отговор на своя най-важен въпрос. Дали Ала Владимировна знае — може би някой от приятелите на сина ѝ и досега тъгува за Женя и би искал да отмъсти на треньора, който му е съсипал сърцето?

Томашкевич сви рамене. Явно въпросът не я уплаши, във всеки случай Настя не забеляза никакви нови признаци на вълнение по лицето ѝ.

— Вече ви казах, че не общувам с никого от приятелите на сина ми. А и по времето, когато Женя тренираше, почти не ги познавах. Мъчно ми е да призная, но аз изобщо не познавах добре живота на Женя, защото тъкмо тогава изведнъж след дълги години на застой започнаха активно да ме канят да участвам във филми, имах много наситен график, много пътувания, понеже тогава никой нямаше пари и филмите се снимаха на по-евтини места — в провинцията, в селски

местности, в бившите съюзни републики. Постоянно отсъствах от къщи. Така че, уви, с нищо не мога да ви помогна.

— Ала Владимировна — Настя вече беше посегнала към дръжката на вратата, за да си тръгне, но все пак реши да зададе още един, последен въпрос, — смятате ли, че треньорът Болтенков е бил виновен за смъртта на сина ви?

Актрисата я гледаше замислено и спокойно.

— Да — отговори твърдо, — смятам. Той безспорно е виновен.

„Ама че работа — озадачено си мислеше Настя Каменская, докато крачеше по криволичетата уличка към «Мясницкая», където бе оставила колата си, — тъкмо за такива резултати казват: нищо и половина.“

До дома му оставаха още петнайсетина минути шофиране по относително спокойните вечерни улици и когато се обади Еля, Антон лекомислено каза:

— Разбира се, можете да си тръгвате, ще се прибера след петнайсет минути. За петнайсет минути на децата нищо няма да им стане.

— Бих могла да ви дочакам — неуверено каза бавачката. — Но ние трябва да успеем да стигнем до летището, майката на Александър се връща.

На Антон изобщо не му беше интересно откъде се връща майката на Александър Андреевич Трушчов и защо грижовният син непременно трябва да я посрещне заедно с бъдещата си съпруга.

— Вървете, Еля — прекъсна я раздразнено. — Всичко ще бъде наред, скоро ще се прибера.

Когато Сташис паркира пред своя блок, колата на Трушчов вече я нямаше. Значи бяха заминали. Ами добре. Антон нямаше ни най-малко желание да се вижда с годеника на бавачката, макар двамата мъже да се познаваха и да поддържаха напълно дружески отношения. Антон по навик вдигна глава и погледна прозорците на своя апартамент: в кухнята не светеше, в неговата стая също. И прозорецът на детската беше тъмен. Светеха само прозорците на хола.

„Сигурно гледат анимационни филми или играят на компютъра“ — с нежност си помисли той.

Във входа, обикновено добре осветен, кой знае защо беше тъмно. Пак някой дявол е отвинтил крушката. А може и да е изгоряла, просто

още не са я сменили.

Усещането за нещо кораво, опряно в гърба му и по диаметър много напомнящо дуло на пистолет, дойде едновременно с тихия, приглушен шепот:

— Не си навирай носа в това дело, не рови. Остави всичко, както си е. Инак ще съжаляваш.

Ах, колко им е лесно на сценаристите, които съчиняват истории за филми! И на писателите никак не им е зле. Извъръщане, удар, бързо приклякане, прилагане на хватка. Чудесно! Зрителят е доволен, читателят е щастлив. Само че кой знае защо никой не измисля истории за самотен баща, когото въкъщи очакват две малки деца и който непременно, просто задължително трябва колкото може по-бързо да се прибере, докато хлапетата, първо, не са започнали да се страхуват и второ, не са направили някоя беля. Наистина, може да прояви героизъм и да се сбие. И дори е напълно възможно в това сбиване майорът от полицията Сташис да вземе връх. Възможно е, но не е гарантирано. Защото не се знае кой е застанал зад гърба му, какви са ръстът и теглото му, колко е подготвен и какво оръжие има. Бащата на две малки деца няма право да поема такъв безсмислен риск. Ако с него се случи нещо, децата ще останат под грижите на държавата, защото Сташис отдавна вече няма никакви роднини.

— Кой те прати? — тихо попита той, като се стараеше да говори спокойно, за да не нервира застаналия зад гърба му мъж.

— Не е твоя работа. Твоята работа е да кротуваш и да не си пъхаш носа, където не трябва. Разбра ли ме, многодетно татенце?

— Разбира се — усмихна се Антон, — не съм тъп. Защо не махнеш патлака и да си поговорим като хората?

— Нямам за какво да си говоря с теб. Ако се държиш както трябва, ще живееш спокойно. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се. То не ми е и потрябвало, спокойствието ми е по-важно. Върви, не се бой, няма да се обърна.

Вратата се затвори след невидимия непознат, а Антон още известно време постоя в неосветения вход и се опита да анализира впечатленията си. Откъде идваше гласът? Колко крачки направи непознатият, преди вратата да се затвори? Колко често дишаше? На каква височина държеше пистолета? От всичко това излизаше, че е бил малко под среден ръст, във всеки случай много по-нисък от едрия

Антон. Нещо като 1,65 — 1,67 метра. И броят на крачките, по които лесно се преценява дължината на краката, отговаряше.

Той си погледна часовника. Децата чакат. Обещано им е татко да се прибере след петнайсет минути, а вече минаха повече от дваайсет.

Но въпреки това той извади телефона и се обади на Еля.

— Когато излизахте, във входа светеше ли? — попита.

— Не, сигурно крушката е изгоряла — спокойно отговори бавачката. — Когато доведох Вася от тренировка, всичко беше наред.

— Ако обичате, дайте телефона на Александър Андреевич — помоли Антон.

Еля умееше да не задава ненужни въпроси и само след миг в слушалката се разнесе ниският твърд глас на Трушчов:

— Кажете, Антоне.

— Докато чакахте Еля, не забелязахте ли случайно във входа да влиза невисок мъж, приблизително метър и шейсет и пет, може би се е озъртал или е крачел нервно?

Трушчов се замисли буквално за две секунди.

— Имаше един. Видях го.

— Можете ли да го опишете?

— Е, не съм се старал да го запомня. Обикновен човек. С едно такова издуто яке, пухено, с качулка. Да, помислих си защо в толкова топло време трябва да се слага качулка и си казах, че сигурно е някой наркоман. Обикновено те ходят така във всякакво време. Нисък, слаб. Подръпна вратата, тя не се отвори, нали имате домофон. Постоя, изчака някой да излезе. И тогава излезе Еля и той влезе. Защо, случи ли се нещо?

— Нищо, всичко е наред, благодаря, Александър Андреевич — бързо изрече Антон. — Приятен път.

Някак е странно всичко това... Ако Трушчов е видял именно човека, който заплаши Антон, как може тоя тип да е знаел със сигурност в колко часа ще се прибере Сташис? Следял ли го е? Разбрал е по маршрута му, че майорът се прибира? Може би. Но тогава е трябвало много да се постарее, за да стигне до блока му поне няколко минути преди Антон, за да успее да изчака възможност да влезе във входа, да отвинти крушката и да заеме позиция. Впрочем не, Еля казва, че крушката не горяла още когато тя излизала, а непознатият едва тогава е влязъл. Значи или е идвал тук предварително и се е погрижил

да няма осветление, или има съучастник. Човекът, който нападна Антон, е дошъл, осигурил е тъмнината и е чакал някъде наблизко, може би в градинката, може би в бара или в сладкарницата, а може и просто на пейката на автобусната спирка. А някой друг с кола е карал след Антон и като е разбрал, че той се насочва към къщи, е дал знак на първия. Да, най-вероятно точно така е станало.

Е, и кой е бил тоя умник? Сигурно полицаите от Раздори. Решили са да се подсигурят, не им стига, че началството по свои канали вече ограничава Антон. А може и да не знаят за това, може сами да са решили да рискуват. Антон се опита да възстанови в паметта си всички служители на полицията, с които бе общувал, докато бе работил по случая с Ефимова. Много бяха, сред тях имаше и ниски, и слабички. Между другото, следователят, който бе водил делото за пожара в къщата на Маклигини, много точно отговаряше на описанието. И един оперативен работник. Не, май дори двама. Ха иди сега, че разбери кой от тях е бил.

От друга страна, има ли значение кой именно? Задействани са всички начини на влияние, за да прекратят опитите на Антон да разработи конкретната линия, като се почне от дребна нападка и се свърши с гаубици под формата на генералски указания.

Той решително влезе в асансьора и само след минута отключи вратата на своя апартамент. Децата с радостни крясъци му се нахвърлиха и увиснаха — едрата като баща си Василиса на ръката му, а шестгодишният Стъопка — засега на крака.

— Ама, тате, защо се забави толкова? — укорително захленчи Вася. — Еля каза, че ей сега ще се прибереш, а тебе те няма и няма. А по телевизията дават един страшен филм, американски, убиха един полицай точно на рождения му ден, представяш ли си, вкъщи го чакат гости, радват се, а той вече е убит. Толкова се уплаших! Дори се разплаках.

На Антон му стана чоглаво. Ето, оставиха децата сами за половин час — и те вече гледат по телевизията тъкмо каквото не трябва.

— За полицаия ти домъчня, така ли? — Той ласкаво прегърна момиченцето, вдигна го на ръце и го целуна.

— Не, помислих си за тебе — призна Василиса с пресекнал глас. — Няма те, няма те, а Еля каза, че ей сега ще дойдеш. Ами ако лежиш

някъде убит, а ние със Стъпка те чакаме и нищо не знаем...

И отново се разрида.

Докато успокояваше своята уплашена и разстроена дъщеря, Антон отново си помисли, че не е нужно да става герой. Киното, наистина, е хубаво нещо, но животът си е живот.

До сутринта Антон Сташис така и не стигна до окончателен извод: какво конкретно искаше от него снощният непознат. Ако става дума за случая с Ефимова, може да предположи, че това е било работа на братята по оръжие, полицаите от Раздори. Но нали освен убийството на Ефимова има и други престъпления, по които се работи. И онова, чиято жертва бе станал треньорът Болтенков, и още няколко, по-раншни. „Не си пъхай носа в това, не рови“ Да беше казал нещо по-конкретно. И докато снощи беше абсолютно убеден, че причината за нападението е било опожаряването на къщата на Маклигини, днес Антон започна да се съмнява в това.

Предаде децата на Еля, машинално изяде обичайната си закуска — чаша кафе и сандвич с кашкавал — и тръгна за Федерацията по фигурно пързаяне. Този път негова цел беше не членът на изпълкома Шнитов, а Людмила Волинец, между другото, също член на изпълкома, която толкова явно не обича и дори открито игнорира този Шнитов. През цялото време, докато събираха информация в средите на хората, свързани по един или друг начин с фигурното пързаяне, постоянно звучаха думи за покровителство, но Антон някак не си представяше ясно какво означават те специално в този вид спорт. Игор Едуардович Шнитов покровителствал убийтия треньор Болтенков. Как става това? В какво се изразява? Може би именно в тези отношения и произтичащите от тях колизии се крие мотивът за убийството?

Във Федерацията казаха на Антон, че Людмила Всеволодовна днес няма да е тук, заминала за спортната база в Новогорск. Естествено, не дадоха на Сташис мобилния ѝ номер. И естествено, след десетина минути той го намери. Волинец не вдигна веднага, Антон успя да се свърже с нея едва от четвъртия или петия опит. По това с какъв приглушен почти до шепот глас говореше тя и как кратко и отсечено произнасяше думите, той разбра, че Людмила Всеволодовна се намира на някакво съвещание.

— Ще бъда в Москва след два часа, не по-рано. Може би и по-късно. В пет трябва да бъда в Ситито. В три часа на паркинга пред

експоцентъра удобно ли ви е?

Точно в три часа следобед Антон Сташис показа на охранителя служебната си карта и влезе в паркинга. Людмила Волинец се появи след двайсет минути и дори през ум не ѝ мина да се извини за закъснението. Впрочем в днешната ситуация с трафика при двайсет минути закъснение можеше да се смята, че човекът е пристигнал дори рано. Ръкостискането ѝ беше силно и енергично. Антон някак не схващаше къде смята да разговаря с него Волинец, но тя сякаш отгатна въпроса му и сама предложи да разговарят в колата.

— Тук във всяка кула е пълно с какви ли не заведения, но в онези, в които е удобно да се разговаря, цените са просто нечовешки, а където е по-евтино, не може да се говори нормално — шум, суетене — позасмя се тя. — А и не ми се ще да губим време за придвижването.

Антон мълчаливо кимна и ѝ предложи предната седалка на колата си.

— Доколкото разбирам, искате да говорим за Михаил Валентинович? Или за Валерий Петрович? — попита Людмила, когато той седна до нея, на шофьорското място.

По интонациите ѝ пролича, че не ѝ е близка идеята да бъде обвинен Ламзин. Може би тя има някакви свои съображения?

— Честно казано, интересува ме вашето мнение за Ламзин, но и един въпрос, който може да ви се стори странен, но за мен, нали съм дилетант, е много неясен. Какво влияние може да оказва Федерацията върху конкретен спортист?

— Че какво има за разбиране тук? — искрено се учуди Волинец.

— Не се изразих правилно... Ето, всички ми казват, че Игор Едуардович Шнитов е покровителствал Болтенков и неговите спортисти. Така ли е?

— Разбира се, всички го знаят.

— Но какъв е смисълът? В какво може да се изразява това покровителство? Нали един чиновник от Федерацията не може да изпълни елементите вместо спортиста и ако фигуристът е паднал, Шнитов не е могъл да предотврати това падане. Или аз нещо не разбирам?

Волинец меко се усмихна.

— Просто вие не знаете много неща. Ако ги знаехте, щяхте веднага да разберете всичко.

И заразказва за влиянието на чиновниците върху спортните резултати и за това колко е важно да се поддържат добри отношения с функционерите.

— Разбирате ли, функционерите имат големи възможности, те могат силно да пакостят и да спъват развитието не само на треньорите, но и на конкретни спортисти, ако нещо са ги подразнили. Например чували ли сте термина „посявам се“?

— Никога — призна Антон. — „Сея“ — да, разбирам го. Но „посявам се“? Какво е това?

— Този термин дойде във фигурното пързаляне от тениса и означава „да се явиш на точните състезания“.

Такааа. От дума на дума все нови понятия. Антон потрепери вътрешно: колко ли още информация ще трябва да асимилира, преди да се отсее ненужното и да остане само онова, което има значение за разкриването на убийството?

— На точните ли? В какъв смисъл?

— Разбирате ли, в течение на сезона има страшно много състезания и нито един спортист не участва във всичките, той трябва да избере в кои именно да участва. И не само да избере, но и да си издейства да бъде включен в състава на участниците. А това, повярвайте ми, е голямо главоболие. У нас дори казват направо: „Голяма врътня е да се посееш на правилните турнири“. Нали разбирате, че нито един спортист не иска да загуби и да се озове на последните места. Всички искат да са по-нагоре в класацията. Защото колкото по-високо място си заел, толкова повече точки ти се начисляват, а това е рейтинг и възможност после да участваш на финала. А за целта е нужно да избереш такива състезания, участниците в които ти дават добри шансове. Или участниците, или страната, в която се провеждат състезанията. Защото е ясно, че страната организатор по всякакъв начин ще тика своите спортисти към шампионска титла или поне към подиума на победителите, разбира се, ако има такива спортисти. Например ти си индивидуален състезател и е ясно, че в тази страна не можеш да станеш шампион. Дори е безсмислено да се посяваш за този етап, ще спечелиш малко точки. Виж обаче двойките в тази страна например не са силни, там фигуристите претендират максимум за десето място, така че ти имаш напълно приличен шанс. Но при условие че за този етап не се наместват

други силни двойки. Изобщо там си има математика, много сложна. Федерациите се договарят помежду си кои спортисти за кои турнири да пращат. Стараят се на всички да е изгодно.

— И какво, както се договорят, така и ще стане? — не повярва Антон.

— Невинаги. Случва се федерациите да са се разбрали за всичко, всички са доволни от подреждането, но Международният съюз на кьорите или организационният комитет на страната, където се провежда конкретният етап, може да заявят: „Не, нас не ни задоволява кандидатурата на вашия спортист за дадения етап на гранпри, ние вече имаме първи номер от тази страна и за качеството на състезанията ни е нужен вашият втори или трети номер“. Ясно ли обяснявам?

— Не — честно си призна Антон. — Нищо не разбрах за качеството и за първите, втори и трети номера.

Волинец въздъхна.

— Добре, вижте сега. Първото място от всяко положение е едно. Това ясно ли е?

— Да.

— За всяко място се начисляват точки, колкото е по-високо мястото — толкова повече са точките, за първо място са най-много. Това ясно ли е?

— Да — засмя се Антон. — Вие много добре обяснявате. Сигурно бихте могли да бъдете прекрасен преподавател.

— Защо „бих могла“? Аз съм преподавател, дълги години бях треньор, а и сега имам ученици. Продължаваме. Ако на един етап се сблъскат всички най-силни номера от страните, тоест най-силните спортисти, пръв от всяко положение ще стане само един, а някой ще остане шести или осми, съответно ще има по-малко точки от този етап. А на друг етап после ще се съберат най-слабите, но въпреки това някой от тях ще стане първи, колкото и лошо да се е представил, и ще получи много точки. В резултат по сумата на точките от всички етапи той ще изпревари онзи силен спортист, който се е посял несполучливо и е станал осми, та дори и четвърти. Силният спортист реално се представя сто пъти по-добре от онзи, който е станал първи на „слабия“ етап, но заради недостатъчната сума на точките няма да отиде на финала на турнира. Това е несправедливо и неправилно. Ето защо участниците трябва да се разпределят така, че на всеки етап да има и

силни, и слаби спортисти. Тогава на финала за гранпри наистина отиват най-силните фигуристи. И всичко това го решават Федерацията, тренъорите, Международният съюз на кьнкьорите.

— Разбрах. Тоест те предварително се договарят кой, кого и къде праща на състезания?

— Точно така.

— И колко време преди състезанията трябва да се реши това? Месец? Два?

— О, моля ви се — разсмя се Волинец, — това се решава още сега, макар че състезанията ще започнат чак през есента. Вълненията и ежбите сред масите вече започнаха.

— А по какъв друг начин Федерацията може да въздейства на спортиста?

— По много начини. Например с пари. Това е много болезнен въпрос, нашият спорт е доста скъп. Знаете ли колко струват едни хубави кьнки? Не знаете ли? Е, комплект хубави обувки с кьнки струва около хиляда и петстотин евро. Откъде едно дете може да има толкова пари? Ако родителите са заможни, друг въпрос. Но нали не всички талантиливи фигуристи са от заможни семейства. На членовете на националния отбор се полагат безплатни обувки с кьнки, плаща ги Федерацията, а какво да правят останалите? И костюмите не са евтини, един струва от седемстотин до хиляда евро, а за всеки сезон са нужни поне три-четири, за всяка отделна програма, за всяка изява. Така че за година се натрупват доста. На топспортистите се полагат пари за костюми, получават ги от Федерацията и плащат с тях в ателиета или на частни шивачи, които си избераат. Но „полагат се“ не значи дадени, нали разбирате. Парите на Федерацията вечно не стигат, за да се плати веднага и навреме на всички, на които трябва. И се започва битка за парите. Тук е много важно как Федерацията се отнася или към самия спортист, или към неговия тренъор. Защото, за да се ушие костюмът, трябва време, дори шивачката да не е много натоварена, пак трябва поне две седмици, а ако е натоварена — и месец, и два. Е, какво да прави спортистът, щом след три седмици ще се състезава, а Федерацията още не му е изплатила парите? Когато тя обича — отдавна си е получил паричките и си е ушил костюмчето, а когато не обича — той си решава въпроса самостоятелно. Как именно — никой

не се интересува. Тоест, ако ти се полагат пари, рано или късно ще ги получиш, естествено, но понякога това става, за съжаление, късно.

— Ясно. А какви други варианти има?

— Има и един много разпространен и неприятен конфликт между талантливите спортисти младша възраст и лидерите от старшата в националния отбор. Работата е там, че момичетата на тринайсет-четиринайсет години са по-добри в техническо отношение от спортистките старша възраст.

— Ама как така? — учуди се Антон. — Трудно е за вярване.

— И все пак е така. Големите момичета и младите жени поради теглото и формите си вече не могат да правят много неща, на които са способни леките и слабички момичета от младшата възраст. От миналата година забраниха на момичета до определена възраст да участват в състезания за старша възраст, а по-рано това беше разрешено. И ето, представете си: едно момиче от младшата е толкова силно, че на първенството на Русия побеждава първите и вторите номера от националния отбор старша възраст. На страната и на Федерацията от това не им става нито студено, нито горещо, защото според правилата тя не може да участва в международни състезания заради възрастта си. А с факта, че е излязла пред лидерите от националния отбор, доста е намалила техния рейтинг и авторитет. Спортистите са недоволни, треньорите им, естествено, също се ядосват. И ето че в тази ситуация е много опасно, ако лидерите от националния тренират при човек с добри връзки във Федерацията или в Спортния комитет, а треньорът на талантливото малко девойче е административно по-слаб. Най-ужасното е, че от разчистването на сметки ще страдат не само спортистката и нейният треньор, но и цялата група, в която тренира момичето. С групата могат да се разчистват сметки с помощта на информационен вакуум например.

— Тоест?

— Като не ѝ съобщят, че спортистите могат да получат екипи. Или премии. На всички спортни школи се полагат безплатно някакви спортни дрехи. На членовете на националния отбор, разбира се, се полагат много повече, но и това, което се дава на школите, е доста съществено. Могат да ги ощетяват откъм лед, това е най-ефективният и най-широко разпространен начин на влияние. Изобщо Федерацията разполага с много възможности да трови живота на човека, като се

почне от подреждането на местата на състезания и се завърши с цялата му по-нататъшна съдба. Именно затова спортистите често при избор на треньор се ориентират не толкова по треньорския му талант, колкото по наличието на негови покровители във Федерацията.

— Дори със съдбата? — не повярва Сташис. — Ама в какъв смисъл това?

— В най-прекия! Например с издаване на разрешение за изява в друга страна. Ами че това е страшно доходно! Не знаехте ли?

— Не — призна Антон, — за пръв път чувам.

— Ще ви разкажа една конкретна история, но такива като нея са десетки, ако не и стотици, и всичките са еднакви, като под индиго. Преди много години аз имах един ученик, добро момче, тренираше в двойка, остана без партньорка, измъчваше се на тренировки сам и не щеш ли, предложиха му да замине за друга страна и да работи в двойка с момиче, което си търсело партньор. Момчето отива във Федерацията и моли да го пуснат. Обаче му отговарят: „Никъде няма да ходиш. Ако заминеш самоволно, ще те дисквалифицираме за две години“. Представяте ли си какво е за фигурист две години да не участва в състезания? Два сезона са извънредно много време, просто отиваш на дъното. А според правилата всичко е точно, щом нямаш разрешение от Федерацията, трябва да пропуснеш два сезона.

— Но защо? Защо да не го пуснат, щом момчето и без това не представя Русия, нали няма партньорка!

— Защо ли? Ами защото Федерацията иска пари. И изнудва хората по всички достъпни й начини. Или Федерацията на страната, която кани спортиста, или родителите на момичето, ако са богати и са готови да купят партньор за дъщеря си. Това става навсякъде. Или пък самият спортист може да се откупи. А понякога просто прилагат откровен тормоз, демагогстват: „Не те пускам и толкоз!“. Спортистът се възмуцава: „Ама за какво съм ви на вас? И без това в Русия съм едва четвърти или пети, няма да ви донеса златни медали“. „Е, и какво? Ти си наш спортист, на Русия. Защо трябва да помагаме на конкуренцията? Ние сме те обучили, вложили сме пари в теб, а ти сега ще се състезаваш за друга страна и ще се конкурираш с нашите фигуристи. Не и не!“ И какво да правят спортистите? Ако намерят пари или Федерацията на канещата страна плати, всичко е наред. Ако не — не. За какво й е на другата страна спортист, който ще бъде

принуден да пропусне два сезона? Пък и момичето няма да чака два сезона.

— И на вашия ученик това ли му казаха? „Не те пускаме — и толкоз!“?

— Не, с моето момче стана съвсем глупава история. Федерацията беше готова да го пусне, явно беше улучил в добро настроение човека, който взема решението. Но този човек имал близка приятелска връзка с една дама от Московския спортен комитет, алчна донемайкъде. Явно постоянно е делил доходите си с нея, а може и някакви други далавери да са въртели заедно. С една дума, той й разказал за какво го е помолил моят ученик. Между тях се състоял много интересен диалог, срещата им се случила по време на състезания, когато наоколо имало маса журналисти и един от тях, добър мой познат, чул всичко и ми разказа. Това звучало горе-долу така. „И какво ни дават за него?“ „Ами нищо, така го пускам, да върви. Мислех да го дам без нищо, гласовете от тази страна ще са ни много полезни при решаване на въпроси в Международния съюз на кьнкорите.“ „Абе ти да не си полудял? Никога, ама никога не бива да правиш така! Ами че това е прецедент! Ще пуснеш един просто така и после няма да можеш да вземеш и копейка от никого.“ „Добре де, добре, не се ядосвай, няма да го пусна, щом ти си против.“ На пръв поглед шеговит разговор, трудно е да си представи човек сериозни възрастни хора ей така, между другото, както си вървят между трибуните, за няколко секунди да решат съдбата на човека.

— Гледай ти! Нима тази дама от Московския спортен комитет е разчитала да получи големи пари за вашия ученик? Та нали вие казахте, че не бил шампион, а четвърти или пети?

— Знам ли. Тя толкова обичаше парите, че не се отказваше дори от миниатюрни финансови вливания. Но може работата да не е била и в парите.

— А в какво?

— В дадения конкретен случай работата май определено не е била в парите. Просто тя не ме обичаше и следователно не можеше да понася всички мои ученици и им пакостеше във всичко, в което можеше. Сега сигурно ще ме попитате защо не ме обичаше? — позасмя се Волинец.

— Разбира се, ще ви попитам. Че то е срамота да не попитам, след като изведнъж се разкриват такива интересни подробности. Та за какво, значи, ви е намразила дамата от Московския спортен комитет?

Към чиновничката от Московския спортен комитет се обърнала с молба нейна приятелка, бивша съученичка, която живеела в същия сибирски град, откъдето била родом самата дама. Дъщерята на съученичката спортувала фигурно пързалане по двойки, а нейният партньор им бил някакъв роднина, май втори братовчед на самото момиче. Родителите на младежите решили, че трябва да пратят децата си в Москва, при най-добрия треньор. Най-добрият според техните представи бил онзи, който имал отличия. Волинец не била най-силният треньор на юноши, но била шампионка с прочуто име. И те искали децата да влязат именно в нейната група. Помолили чиновничката от Московския спортен комитет, тя ги уверила, че всичко ще бъде наред, че има влиянието, връзките и възможностите да реши този въпрос. Кой знае защо била сигурна, че Людмила Волинец ще хареса двойката и няма да има никакви проблеми. Само че резултатите от представянето им не били такива, на каквито разчитали децата от Сибир и техните родители. Людмила Волинец харесала момичето, треньорката решила, че то има перспективи, само че момчето категорично не я заинтересувало. И тя откровено казала това на родителите. Те се опитали да я убедят, но Волинец проявила твърдост: не е готова да вземе момчето. Или само момичето, или никого. А децата не искали да се разделят, момичето проявило великодушие и казало, че няма да остане в Москва без партньора си и е по-добре да се прибере вкъщи. Разгневени, родителите се завтекли в Московския спортен комитет при оная чиновничка и се разкрещели, че тя ги е измамила, че всъщност няма никакво влияние, че е един въздух под налягане, абсолютна самозванка, която дава празни обещания и се прави на много важна, а всъщност е боклук и измамница. С една дума, скандалът бил грозен и шумен и всички, естествено, научили каква е причината.

— Изобщо подобни ситуации са много болезнени — замислено каза Людмила. Личеше си, че спомените са я разстроили. — Защото много често се случва да доведат при треньора двойка, а на треньора е нужен един човек. Треньорът вижда веднага кой спортист може да израсне професионално и кой няма тези възможности. Но са дошли двама. И са дошли заедно. Някои вземат и двамата, като прекрасно

разбират, че много скоро ще разделят двойката и пак ще си оставят само единия от тях.

— А как се прави това технически? Как може да се раздели двойка?

— Ами има различни начини. Единият от тях е да ги готвиш лошо за състезания или изобщо да не ги готвиш. Да се отнесеш равнодушно. Да се оправят някак сами. Младежите ще се стараят, но ще им бъде трудно и резултатите им ще бъдат лоши, а треньорът после ще каже: „Е, ти, естествено, разбираш, че в този състав няма да имаш успех, трябва да си смениш партньора или партньорката с по-силен фигурист, за да постигнеш някакъв резултат“.

— Виж ти! А има ли и други варианти?

— Може да се действа чрез родителите, това също е доста ефективно. Канят се родителите на спортиста, който е по-нужен на треньора, и се започват увещания, че разбирате ли, те наистина дойдоха заедно, но вашето момче е чудесно, има прекрасни перспективи, но с това момиче нищо няма да излезе, аз ще ви намеря по-силна партньорка или вече имам такава, но вие там решете сами проблемите си. Но най-травмиращият начин, колкото и да е странно, е честният. Веднага след представянето на двойката треньорът казва, че му е нужно момчето, а не момичето, или обратното. Ако сте готови да се разделите, хубаво, ако ли не, значи никой от вас не ми трябва. Като двойка не ми трябва. Децата страдат, плачат, измъчват се, някой от тях трябва да предаде другия и да каже: „Аз оставам в тази група, а ти върви където искаш“. Това е много трудно, особено ако са в добри отношения. Случва се момчето да се прояви като джентълмен и да каже: „Не, няма да се разделя с нея“, и да не отиде при новия треньор, двойката остава при предишния, но после той цял живот ще смята, че тя му е виновна. Че нали, отказах се заради тебе, а можех да се съглася, да отида при новия треньор и да заемам престижни места, а с теб нищо не се получи. Или обратното, момичето остава с момчето, не го напуска и после го упреква за своята несъстояла се кариера и принесената жертва.

— Вие толкова откровено разказвате всичко. Не ви ли е страх? — попита Сташис.

— Че от какво да ме е страх?

— Разбирате ли, ние вече се срещаме с много тренъори и функционери, но всички като един повтарят: „Надявам се на вашата дискретност, аз тепърва ще продължавам да работя в тази област. Е, нали разбирате“.

— Ах, за това говорехте, значи. А на мен ми остава да работя в тази област само една седмица — позасмя се Волинец. — Вече ме предупредиха. Между другото, вашият познат, Игор Едуардович, се е постарал. Никак не ме обича. Впрочем, както и аз него.

— На него пък с какво не сте угодили?

— С нищо конкретно. Просто репутацията ми не е добра. След онзи случай, за който ви разказах, след отказа ми да взема двойката, изпратена ми от влиятелния човек от Московския спортен комитет, за мен започнаха да говорят: „Тя се осмели да се изправи срещу самата Ефимова! Ефимова има такива връзки във Федерацията, чак по върховете, а тая глупачка Волинец взе, че се скара с нея“. Така че имам репутация не само на скандалджийка, но и на глупачка — тъжно завърши Людмила. — А кой иска да има сред колегите си скандалджии и глупаци? Ефимова от Московския спортен комитет. Ефимова.

— Да знаете случайно тази дама, Ефимова, остана ли в областта на спорта? — предпазливо попита той.

— Ина Викторовна ли? Не, тя направи бляскава кариера, отдавна от спортен функционер се издигна високо, сега е в Държавната дума или май в Съвета на Федерацията. Сигурно и там е намерила начин да печели пари.

Така значи. Ами тогава Ина Викторовна Ефимова може изобщо да не е била убита заради дейността си като служител в апарата на Държавната дума? И работата да не е в палежа на къщата в желанието от нея парцел? Може тази история да се корени нейде дълбоко в миналото? Интересно, защо никой не се е сетил да се поинтересува с какво се е занимавала Ефимова преди десет-петнайсет години? Изяснили са само, че тя се труди в апарата на Държавната дума вече пет години, а преди това се е занимавала приблизително със същото, но на нивото на Московската дума. И това им е било достатъчно.

Но за какво може някой толкова жестоко да е отмъстил на Ина Викторовна след тези изминали години? Може би по същите причини, поради които са застреляли и Болтенков? Трябва спешно да се търси общото между тренъора и бившата функционерка от Московския

спортен комитет. До днес за Болтенков е събрано огромно количество информация, но никъде и никога в нея не се е мяркало името на Ина Ефимова.

В десет без пет Людмила Волинец се сбогува с Антон, слезе от колата му и се прехвърли в своята, за да отиде до другото здание на комплекса. Сташис замислено се загледа подире ѝ, после, без да напуска паркинга, извади телефона и се обади на Каменская. Да, Ромка е направил глупост, като се е обърнал към Кирган, това е ясно. И в този смисъл Антон естествено не одобрява постъпката му. Но след няколко дни, прекарани в събиране на информация за света на фигурното пързаяне, Антон вече започваше да се съмнява в безпогрешността на решението на следователя. В това кълбо от интриги и конфликти със сигурност се вият най-различни отровни змии, готови да забият отровно жило в тренъора Болтенков. И е някак неправилно вниманието на обвинението да се съсредоточава единствено върху Ламзин.

Каменская веднага се съгласи, че ще бъде добре да се видят и да обменят информация, за да си направят изводи, макар и междинни.

— С вас вече ни се получава нещо като Орел, Рак и Щука — каза тя. — Обикаляме по един и същ кръг, разпитваме едни и същи хора. Нямаме какво да делим, обаче работата трябва да си разпределяме рационално. Така че имам насрецно предложение: хайде да се видим тримата — вие, аз и Роман.

Антон обеща да доведе Дзюба и започна да си записва адреса и ориентириите към него.

— Добре си живеете вие, Анастасия Павловна — измърмори Антон. — Толкова добре ли печелят днес тези частни детективи? Дали и аз да не сваля пагоните и да се преквалифицирам?

— Хубаво щеше да е — насмешливо въздъхна тя. — Това е къщата на брат ми. Те заведоха по-малкото си дете на лечение в чужбина, а мен помолиха да поживея с голямото, за да не остава съвсем без надзор.

Роман Дзюба никога не беше се оплаквал от зрителната си памет и безпогрешно показваше на Антон пътя към къщата, временно обитавана от Анастасия Каменская, макар да не беше идвал дотук с кола.

— Ей, какви палати, а! — поклати глава Антон, когато влязоха в двора. — Какъв е брат й? Някой олигарх банкир сигурно?

— Банкер, да — кимна Дзюба, — но не олигарх. Намерих го в интернет, нормален човек е, и жена му е нормална, не си седи вкъщи да я издържа мъжът й, и тя работи.

Анастасия Каменская приветливо им махна с ръка от високия вход.

— Момчета, побързайте, вечерята изстива!

И в този момент Роман Дзюба окончателно престана да се страхува от нея.

Той дори не разбра вкусно ли беше яденето, с което ги нахрани домакинята. Ромка вечно беше гладен, така че всякаква храна му изглеждаше вкусна. Още повече че вниманието му не беше съсредоточено върху поднесеното в чиниите, а върху разказа на Антон, който през целия им път насам не продума за получената през деня информация.

На прекия въпрос на Ромка той също тъй пряко отговори:

— Като пристигнем, пак ще трябва да разказвам, а не искам да повтарям едно и също.

— Лош човек си ти — въздъхна Дзюба. — Аз всичко ти разказах като глупак, а ти...

— Не си глупак — скри усмивката си Антон. — Ти си истински стабилен колега. И аз не смятам да слушам втори път твоите разкази. С Каменская ще обсъдим каквото е нужно и аз ще си тръгна, а ти ще останеш и ще й разкажеш всичко, което искаш. Ще се върнеш с мотрисата. И се опитай да не ми се сърдиш, а, Рома? Нали разбираш, че трябва да се прибера. И просто не мога да чакам, докато ти разкажеш всичко на Каменская. При цялото ми уважение към нея.

Роман се поколеба няколко секунди дали да се разсърди, или не, и реши, че май няма смисъл. А сега с голям интерес слушаше как Антон разказва за продажбите на спортисти.

— Ами че това си е същинско робство! — учуди се Дзюба.

— Че как така: вземаш и продаваш човека, като че е кукла. А по колко ги продават — казаха ли ти?

— Не попитах — разсмия се Антон, — но сигурно не е евтино. Във всеки случай, както ми каза Волинец, понякога парите се давали

официално, за нуждите на Федерацията, но по-често кеш, право за нечий джоб.

— Да пропуснеш два сезона — потиснато поклати глава Дзюба.
— Мога да си представя.

— Или един, ако са те пуснали и са ти дали разрешение — каза Антон. — При всяко положение трябва да пропуснеш, въпросът е само колко: година или две.

— А какво би станало, ако все пак си тръгне самостоятелно? — попита Каменская. — Какво може да му направи Федерацията? Ще го търси из цяла Европа или Америка ли? Какъв е механизмът на въздействието?

— Доколкото разбрах, Федерацията изпраща протест до Международния съюз на кьнкорите с искане да дисквалифицира спортиста за две години заради самоволното му прехвърляне към друга федерация.

— Ами ако не пратят? — продължи да разпитва Настя.

— Тогава сигурно никой няма да научи — сви рамене Антон.

— Тоест излиза, че Федерацията банално порти своя бивш спортист? — възмути се Дзюба. — Бива си ги обаче нравите там! Излиза, че дори спортистът да не е особено нужен на нашата страна, или ще му одерат три кожи, или ще направят донос срещу него.

— Е, или негови кожи, или на другата федерация, или на родителите на заинтересованата страна. Но по принцип си прав, точно така се получава.

— И все пак не разбирам — продължи упорито да пита Роман. — Състезател от двойка или там танцор някакъв — това е ясно, щом няма партньорка у нас, а някъде в чужбина има такава за него. Но защо напускат и индивидуални състезатели? Нима за да станат шампиони на някаква малка страна?

— Ето за това и аз попитах Волинец, а тя ми обясни, че златният медал не е целта, че с първо място в малка страна не можеш да измамиш никого, целият спортен свят е наясно, че си слаб фигурист, ако наистина си слаб. Но ако си пръв в своята страна, имаш право като шампион да се явиш на международни състезания. А това е много важно. Ще те видят, ще те забележат съдиите... С една дума, това е важно за тях. Но то е важно и за самата страна: ще се изяви на международен турнир, името на страната ще звучи, защото иначе много

хора не знаят дори къде се намира тази страна и изобщо има ли я на картата — обясни Антон и за пореден път си погледна часовника.

По променената му физиономия Роман разбра, че той трябва да си тръгва. Още десетина минути те обсъждаха кой от тях какво именно ще прави за търсенето на връзка между Михаил Болтенков и Ина Ефимова, след което Антон си замина за Москва, при децата си.

Това добродушно синеоко момче с рижава коса пробуди у Настя Каменская дълбока симпатия и някакви почти майчински чувства: беше толкова искрено и при цялата специфика на работата си толкова искаше да вярва в тържеството на доброто и справедливостта!

— Анастасия Павловна, нещо се съмнявам в това, което Волинец е разказала на Антон. Абе това просто не може да бъде! Така де, същинско робство е това!

— Хайде да проверим — съгласи се тя.

Хубаво е това качество у момчето — във всичко да се съмнява, всичко да препроверява, не го мързи, обича да търси информация. По нещо напомняше на Настя за самата нея, когато бе на двайсет и пет. Само дето Роман беше по-самоуверен. На неговата възраст тя се страхуваше от всички — и от началниците, и от колегите си. Но най-много от всичко на света Настя Каменская се страхуваше да не направи грешка.

Виж, Роман беше съвсем друг, грешката за него не беше катастрофа, а просто източник за извличане на нов полезен опит. Ех, да можеше и тя на младини да е толкова умна като този Рижко! Колко нервни клетки щеше да си опази...

Тя донесе компютъра си и Дзюба седна да търси информация, а Настя се захвана да мие останалите след вечерята съдове. От втория етаж не долиташе нито звук: Саня и Петручо съумяваха да прекарват времето си абсолютно безшумно, всеки седнал пред компютъра си и почти без да разговарят. Само от време на време се чуваха тежките стъпки на Петя, когато момчето отиваше до тоалетната.

— Ето, сега ще прегледаме документите на Международния съюз на къркьорите — бърбореше си Роман, докато отваряше сайтовете. — Тук има цели три: конституция на ISU; общи правила на ISU; специални и технически правила за индивидуално пързаяне и за пързаяне по двойки и танци на лед. Представете си, Анастасия

Павловна, те имат собствена конституция. Същинска отделна суверенна държава е това ISU.

Перспективата да изучава нормативните документи, регулиращи фигурното пързаяне, кой знае защо не я вдъхновяваше, нека Роман чете, щом му е интересно, а тя през това време ще се погрижи за племенника си: време е да му занесе вечерята и да го накара да си вземе лекарствата. Да храниш Саня, когато край него е Петручо, е задача, която къса нерви. И през цялото време, откак живееше тук, Настя не бе успяла да я реши. Как, кажете, добри хора, можеш да накараш един осемнайсетгодишен компютърен гений да си изяде грисената каша, когато край него непрекъснато се намира още по-як гений на програмирането, който е донесъл цял огромен пакет с чипс, хамбургери и кока-кола? Настя прекрасно разбираше всичко, но нали бе обещала на брат си и жена му... Задачата изглеждаше неизпълнима. Но въпреки това тя предприемаше нови и нови опити, търсеше варианти и подходи и в края на краищата проблемът „да нахраня Саня в присъствието на Петя“ се превърна за нея във весела главоблъсканица, която тя разгадаваше неуморно и с увлечение.

Стопли в микровълновата печка кашата, този път оризова, а в тигана — голяма порция печено агнешко, сложи в чинията нарязани на едро домати и мариновани краставици, постави всичко на поднос, като не забрави хляба, приборите и салфетките, и се качи на втория етаж. Саня и Петя отнесено се занимаваха с нещо, седнали един до друг пред единия компютър.

— Петя, ето твоята каша — с механичен глас, та да не проличи, че я задавя смях, каза Настя. — Ако обичаш, изяж всичко, на диета си, трябва да се грижиш за здравето си.

— Аха — машинално подхвърли дебелият Петручо, без да извъръща глава.

Той май дори не бе чул какво точно каза бабата пенсионерка, но за всеки случай измуча „аха“, та тя по-бързо да му се махне от главата.

— Саня, за тебе е печеното, ти нямаш ограничения за храненето. И не забравяй да дадеш на Петя хапчетата.

Племенникът ѝ се оказа по-внимателен и някакво несъответствие в реда на думите все пак стигна до слуха му.

— На Питър кашата, а на мен? — попита, но не откъсна поглед от екрана.

— А на тебе нищо — отговори Настя. — Нали казах: на Петя кашата и хапчетата. А ти се оправяй.

Остави Саня в пълно недоумение, бързо се извърна и изтича надолу по стълбището. В кухнята трапезария Роман също седеше, вперил очи в компютъра, и в един момент на Настя ѝ се стори, че живее в сюрреалистичен свят, в който нейното поколение доизживява живота си на буницето, ненужно никому със своите наивни и безполезни представи за чувства, тревоги и страдания, а следващото поколение изобщо не живее, потопено в свят на бездушна желязо и измамна информация. Но кой тогава диша на Земята, щом едните привършват пътя си, а другите дори не мислят да тръгват по него?

— Анастасия Павловна, да ви прочета на глас техническите правила — неочаквано предложи Дзюба.

Тя се смяя.

— Защо?

— Ами интересно е!

Гледай го ти, какво момче, всичко му е интересно.

— Добре, давай — съгласи се Настя. — А аз през това време ще обеля картофи, та да оставя варени за утре на моите мъже.

Дзюба зачете.

— Правило триста и две, точка първа: пързаянето по двойки се състои от кратка програма и волна програма.

— Ха, много познавателно — подхвърли Настя. — Човек би помислил, че никой не го знае.

Тя за няколко секунди се разсея, докато търсеше обикновен нож — специалният нож за белене на картофи доста се бе изхабил, — и се сепна едва когато ѝ се стори, че не е чула добре.

— Повтори! — поиска. — Или аз нещо не разбрах?

— Правило триста и две, точка четвърта — послушно повтори Роман. — Състав на двойката: една жена и един мъж.

Настя така се запревива от смях, че дори изтърва ножа.

— Какво е това, Рома? За кого се пишат тези правила? За дебили ли? Една жена и един мъж! Представи си само! Какво откровение! Какво, има ли варианти? Може ли двойката да се състои от две жени и трима мъже?

Дзюба я изчака да се насмее и съвършено сериозно поясни:

— Обаче никак не сте права да се смеете, Анастасия Павловна. Между другото, по-нататък, в правило триста и трето, е написано същото за танцовите двойки. И то не е току-така направено.

— Тоест?

— Аз тук случайно научих, че през първата половина на двайсети век е имало опити да се пързаят еднopolови двойки — две жени или двама мъже. Така че, за да няма такива работи, те са въвели това като отделна точка в правилата.

Настя остана като гръмната.

— Ама ти сериозно ли? Не Може да бъде това! Измишльотини!

— Изобщо не са измишльотини — обиди се Дзюба. — Аз специално изгледах един документален филм за историята на фигурното пързаяне, там разказват за това и дори има кадри. Видях го с очите си.

— Ромка, фантазираш си.

— Ей тук да ми отсекат главата, Анастасия Павловна! Искате ли сега да ви го намеря в мрежата и да ви го покажа?

— Добре, покажи ми го.

Тя беше стопроцентова сигурна, че Роман нещо греша, и спокойно продължи да бели картофите. Трябваше да обели много: първо, след около два часа щеше да се прибере Чистяков, гладен като вълк, а тя току-що даде последната порция печено на момчетата. Беше останала и малко млечна каша, но съвестта не ѝ позволяваше да храни с нея мъжа си. Второ, утре съпругът ѝ щеше да си остане вкъщи и той, Саня и Петручо (че как без Петручо, той непременно ще дойде към дванайсет по обяд и ще остане до късно вечерта) ще трябва да ядат нещо.

Още от младини Настя Каменская твърдо знаеше, че всяка ситуация може да се спаси със сварени предварително картофи, които после или се запържват като гарнитура, или се заливат с яйца (а не е зле да им се добави и саламче), или се използват като основа за простичка салата, или се хапват студени с олио и едра сол.

Ромка търси дълго и това още веднъж увери Настя, че той е сънувал тази глупост и във въпросния филм няма никакви такива кадри.

— Ето, намерих го. Елате да видите.

Настя остави в мивката недобеления картоф и ножа и отиде при компютъра. Да, наистина, двама мъже.

— Сега ще ви намеря и двойка момичета.

Тя остана зад гърба на Дзюба и се загледа как той търси нужното място, като периодично натиска „стоп“. Неочаквано окото ѝ улови нещо странно и същевременно познато.

— Спри — изкомандва тя. — Върни малко.

На екрана замряха линии и примки, образуващи красива част от орнамент. Същите линии и примки, от които се състояха изображенията на картините по стените в жилището на Ала Томашкевич.

— Какво е това? — напрегнато попита тя.

Дзюба пусна звука и Настя чу текста на говорителя: „И до днес никой не успява да повтори прочутите фигури, които е чертаел на леда изтъкнатият руски фигурист Николай Панин-Коломенкин“.

Интересно се получава. И Антон, когато ѝ разказваше за Женя Зеленов, и майката на Зеленов, актрисата Томашкевич, споменаха името на великия спортист, който изпълнявал изключително сложни фигури от един тласък. А талантливото момче Женя съумяло да ги повтори, като с това пробудило и възторга, и завистта на другите фигуристи. И същевременно на въпроса на Настя за картините Ала Владимировна небрежно бе отговорила, че авторът е някакъв художник, а картините просто ѝ харесват, защото я успокояват.

Възможно ли е Ала Владимировна да не е знаела, че изображенията на картините рисунки са фигурите на Панин-Коломенкин? Едва ли, защото тя с гордост говореше за таланта на сина си, че не е имало равен на него в „школата“ и за разлика от много други, е можел да изпълнява фигурите на Панин-Коломенкин. Значи е знаела. И при това дори не е помислила, че художникът, който рисува тези фигури, също със сигурност е фигурист. Тя не знае изобщо нищо за този художник. По някаква причина той не ѝ е интересен. Защо обаче?

Във всичко това има нещо особено. Майката на трагично загинал фигурист купува картини на художник, който е бивш фигурист, и при това не знае, че той е спортист. Впрочем изобщо не е задължително самият художник да е бивш фигурист, той просто рисува каквото му поръчат. А поръчките прави Ала Владимировна в памет на своя

загинал син. Но тогава твърдението, че това е някакъв художник, за когото Томашкевич не знае нищо и изобщо не се познава с него, не звучи правдоподобно.

— Рома, а ти защо гледа този филм? За какво ти потрябва?

Дзюба сви рамене.

— Ами интересно ми беше! Изобщо нищо не знаех за фигурното пързаяне, освен че така се нарича. Някак не бях имал повод да се поинтересувам. А ето че се наложи. Нали трябва да разбираме с какво си имаме работа. И после, просто ми беше любопитно. Защо? Вие защо питате? Не биваше ли?

— Трябвало е — усмихна се Настя. — И то изключително много! Рома, ти или си гений, или имаш невероятен усет. Или те ръководи невидима ръка. Излиза, че имаме големи проблеми с актрисата Томашкевич.

Тя разказа на Роман за картините в жилището на Ала Владимировна. Дзюба озадачено повъртя глава, разчорли рижавите си кичури.

— И как смятате, кога трябва да разкажа това на следователя? Или може би засега изобщо да не му разказвам?

— Зависи дали имаш с какво да се отчетеш — засмя се Настя. — Ако нямаш с какво, ще трябва да разкажеш, инак ще излезе, че си безделник и за изминалия период не си свършил нищо полезно. Какво ти бяха наредили да правиш?

— Да търся свидетели в блока на Ламзин. Баглаев се надява Ламзин да е приготвил за експертиза не дрехите, с които е изтичал след Болтенков и с които е бил облечен в момента на изстрела. А пък аз съответно се надявам на обратното.

— И какво? Намери ли някого?

Роман отчаяно въздъхна.

— Досега никого. Нито да, нито не, ни насам, ни натам. Но нали знаете каква врътня е това — да ловиш обитателите и техните гости.

— Знам аз, и още как — успокои го Настя. — Защо се оправдаваш пред мен? Аз не съм ти началник. А за тормоза спрямо Аникеев докладва ли му?

— Не още. Казах на Виталий Николаевич. Но Баглаев отхвърли тази версия. Така че и аз няма да му я поднасям, нека си мисли, че това са го изровили частните детективи, а аз честно правя това, което ми

нарежда следователят. Че работя по агентурата, че късам нервите на разни нелегални оръжейници, с една дума, че търся следи по травматика, с който е бил застрелян Болтенков, и връзката на този травматик с Ламзин.

— Е, ами прекрасно тогава — усмихна се тя. — Браво на тебе. Правилното дозиране на информацията е залог за добрата репутация на оперативния работник в очите на следствието и ръководството. Учи се, Рома. Между другото, за Баглаев. Аз навремето съм си имала работа с него, два или три пъти, но наистина отдавна, още когато работех. По принцип той е истински професионалист в работата си, дори е странно, че не се разбирате с него. Е, ясно, тайна на следствието и тем подобни. Но може би ти ще ми обясниш за какво е цялата тая дандания?

Тя виждаше, че Роман се притеснява, чуди се и не може да реши дали да ѝ разкаже за следователя, или да се въздържи.

— Анастасия Павловна, не мога — най-сетне продума той, като при това ужасно се изчерви. — Не се сърдете! Но нали работите за адвоката, така че непременно ще му разкажете, той може да демонстрира на Баглаев своята осведоменост, а на мен ще ми откъснат главата, хем и следа няма да остане, че съм я имал.

— Добре — въздъхна Настя. — Не се сърдя, разбирам. Вярно, на твое място не съм била, докато бях оперативен работник, не съм се сблъсквала с частни детективи, но твоите съображения като цяло са ми ясни. Тогава аз ще ти разкажа за Тимур всичко, което си спомням. А си спомням две неща. Първото: той никак не обича да му крещят и да му дават зор.

— Че кой обича това! — каза Дзюба. — Никой не обича. Анастасия Павловна, а може ли да ми дадете още една филийка?

Настя погледна младежа с усмивка. Гладен, млад, увлечен в работата. Тя си бе мислила, че в днешните оранжерии не отглеждат такива. Бързо направи огромен сандвич, като натрупа на филия хляб всичко наред: и салам, и кашкавал, и тънко отрязано парче варено говеждо, приготвено за Санка — нали и без това няма да го изяде лошото хлапе!

— Чай? — предложи тя, загледана в дъвчещия оперативен работник.

— Няма нужда, не се притеснявайте, може просто чаша вода.

Но Настя, разбира се, му наля чай.

— Продължаваме разговора — каза тя и отново седна до масата срещу Дзюба. — Никой не обича да му крещят и да му дават зор, прав си. Но Тимур страшно мрази това. Получава афективна дезорганизация на мисленето. Чувал си ли такова определение?

— Че как — кимна Роман. — Учили сме го по съдебна психология. Аз дори съм писал нещичко за това в научното си изследване, с което участвах в слушателския конкурс. Нима Тимур Ахмедович страда от това? А като го гледаш, не му личи, толкова е спокоен, съсредоточен, всичко му е подреденичко, спретнатичко.

— Ами именно! Всичко правилно си забелязал! Човекът в нормално състояние, извън стрес, е именно такъв, какъвто му е комфортно да бъде. На Тимур му е комфортно, когато всичко е спокойно, премерено, планирано, подредено, според закона, според правилата. Ала появи ли се напрежение, той губи възможността да бъде такъв, защото му крещят, карат му се, искат от него нещо, което няма място в тази подреденост. И той започва да прави грешки. Казвам ти това не за да го използваш умишлено и да го изкарваш от кожата му, в никакъв случай! — Тя предупредително вдигна ръка. — Казвам ти го само за да разбираш по-добре постъпките му.

— Разбрах, Анастасия Павловна. Ами второто?

— Какво „второто“?

Увлечена в обясненията, тя съвсем беше забравила какво бе казала в началото.

— Ами нали ми казахте, че си спомняте за Баглаев две неща — напомни ѝ Дзюба.

Нещо болезнено бодна Настя. Възрастта, възрастта. Някога тя се гордеше с паметта си, от чиито недра всеки момент можеше да извлече всякаква информация, която някога е попадала в нея. Сега е различно. Минаха само няколко минути, а тя вече е загубила нишката на разговора, забравила е с какво започна. Лошо. Нещо трябва да се направи по въпроса.

— Да — кимна разсеяно и се опита да пропъди разстроилите я неочаквани мисли. И повтори вече твърдо: — Да. Второто. Нашият приятел Тимур Ахмедович колекционира филологически гафове. Ти знаеше ли това?

Сините очи на Ромка блеснаха и придобиха наистина неописуем цвят.

— Филологически гафове ли? Какво е това? Несвързани фрази? Глупости?

— Именно. Така че, ако искаш да го зарадваш, носи му в човчица нещичко такова — посъветва го Настя.

— А откъде може да се вземе? — попита той разсеяно.

— Ами порови се в паметта си, нали си чел маса наши служебни документи — каза Настя и веднага си прехапа езика.

„Наши служебни документи“. Какви са тези „наши“? Тя отдавна загуби право на тази дума. Пенсионерка е. В запаса е.

— Само юридически гафове събира, така ли? — уточни Дзюба.

— Само юридически — потвърди тя.

Ромка вдигна очи към тавана, сбърчи чело и замърда с устни, опитвайки се да си спомни нещо такова, после огорчено погледна Настя.

— Нищо не ми хрумва. Освен ей това: „Следата представлява човек, обут в още чисто нови валенки“. Думите са от протокол от оглед на местопроизшествие. Спомням си, че с колегите се пръснахме от смях, когато го прочетохме. Нищо друго не мога да си спомня.

Настя Каменская обаче можеше. И още как можеше! Нима е истина, че с възрастта отслабва само кратковременната памет, а дълговременната се запазва? Само за няколко минути тя бе забравила собствените си думи, но пък прекрасно си спомняше забележителните по глупост фрази от прочетените някога документи. И сега тези фрази можеха много да помогнат на младия оперативен работник Ромка.

— Записвай — каза тя с усмивка.

Дзюба веднага грабна таблета от масата.

— „При огледа на местопроизшествието е установено, че Дорина се е самоубила без признаци на насилие, тоест обесила се е правилно“ — започна да диктува тя. — Това е от оглед. Сега от рапорти на служители: „В парка бе открит трупът на Сизов, който след един час е починал в болницата“. И още, пак от рапорти: „Аз се обърнах към Карпов с молба да престане с хулиганските си действия, но той не реагира правилно на молбата, а с помощта на китарата псуваше и ме заплашваше с убийство“.

Пръстът на Роман пърхаше над сензорната клавиатура, набирайки текста. Личеше, че момчето има дълъг опит в това.

— Ех, да можех да чуя как е звучало това — замечтано каза той, като чу последния пасаж.

— Ето още нещо — продължи Настя, — от протокол за ексхумиране на труп: „Ексхумираният труп за извършване на повторно изследване беше предаден на съдебномедицинския експерт Сергеев, който след завършването на изследването бе поставен в ковчег, затворен с капака, закован с пирони, ковчегът бе спуснат в гроба, затрупан с пръст и на гроба бе придаден първоначалният му вид“.

— Клетият Йорик — престорено въздъхна Дзюба. — Клетият експерт Сергеев. Как ли се е почувствал, когато е чул това за себе си?

— Вие какво правите тука? — разнесе се звучният глас на Чистяков. — Диктовка за изпит по руски език?

Настя трепна и се обърна. Увлечена в разговора, не бе чула кога е влязъл съпругът ѝ. Впрочем Льошка винаги се бе отличавал със завидната способност да се движи абсолютно безшумно. Не като нея, тромаво и непохватно: вечно ще закачи нещо, ще се спъне някъде.

— О, добър вечер — уплашено проговори Роман и скочи от стола.

Настя отиде при мъжа си, целуна го.

— Привет, съпруже мой. Защо плашиш хората? Прокрадваш се като обирджия в нощта.

— Ами интересно ми е с какво се занимава моята скъпоценна съпруга в мое отсъствие — усмихна се Льоша. — Ето, гледам — младежи с радост посрещаш, ограмотяваш ги. Похвално. А ще ми даде ли някой да хапна?

— Разбира се.

Ромка се разбърза да си тръгва.

— Анастасия Павловна, много ви благодаря, ще вървя.

Тя излезе от къщата заедно с Дзюба, изпрати го до външната порта, няколко пъти вдиша дълбоко, за да усети по-пълно вкуса на влажния и прохладен, но все пак пролетен, дори почти летен въздух.

— Благодаря ви — още веднъж каза Роман. — А не ви ли е страх да оставате вечер сама в такава къща? Наоколо тъмно, съседите далече, дворовете огромни, стане ли нещо — никой няма да ви чуе. Мъжът ви винаги ли се прибира толкова късно?

— А, не — разсмя се Настя. — Тъкмо обратното, той по-често остава тук, работи вкъщи, но когато отива в института си, гледа да свърши колкото може повече работа и да реши всички текущи проблеми, за да си осигури възможността още няколко дни да поседи вкъщи. Така че, когато все пак отиде на работа, се прибира към полунощ. И после, аз не съм сама вкъщи, горе винаги киснат двама калпазани, единият на осемнайсет, другият на малко повече, ама ти го видя, нали миналия път дойдохте заедно.

— Спомням си — позасмя се Ромка. — Видях този ваш Петя, дори разговарях с него. Ако и вторият е толкова смахнат на тема желязо, от тях защитници не става. Имате ли поне някакво оръжие вкъщи?

— Ами не — весело отговори Настя.

— А добре ли стреляте?

— Виж, в стрелбата наистина съм добра — засмя се тя. — Но стрелям само за собствено удоволствие, редовно ходя на стрелбището да тренирам. А в живота това едва ли ще ми послужи.

Тя си погледна часовника:

— Рома, ако искаш да хванеш мотрисата в двайсет и три и седемнайсет, трябва да побързаш.

Тя натисна копчето на ключодържателя, което отваряше отвътре малката врата в големите порти, но Дзюба още пристъпваше от крак на крак, сякаш искаше да каже още нещо.

— Какво има, Рома?

— Анастасия Павловна, бихте ли ми казали къде се провеждат нощните снимки, в които участва Томашкевич? Нали сте се поинтересували?

Настя погледна с интерес оперативния работник. Той е прав, защо да губят време? Ако се знае къде се намира в момента Ала Владимировна, защо да не отидат и да не поговорят с нея веднага? Изкушението беше толкова голямо, че Настя Каменская не можа да му се противопостави.

— Почакай малко — помоли тя. — Не си тръгвай, сега ще се върна.

Тя тичешком се върна в къщата, където Чистяков, вече преоблечен, седеше до масата в очакване на вечерята.

— Льошик, трябва да отида с Ромка до едно място — припряно избъбри тя и извади от хладилника всичко, с което бе смятала да нахрани мъжа си.

— А, много ясно — каза Чистяков. — Когато има избор между млад и стар мъж, няма никакви варианти.

— Их, Льоша — захленчи тя, докато поставяше пластмасовия контейнер в микровълновата печка, а тигана на печката, — наистина е важно, та това е моя версия, мой резултат. Не се сърди, моля ти се.

— Абе не се сърдя, не се сърдя — разсмя се Алексей. — Просто винаги е интересно да те наблюдава човек, когато се чувстваш виновна. Рядка гледка. Та ти винаги си права.

— А, това не е вярно — с облекчение разбра тя, че Льошка наистина не се сърди. — Най-често не съм права, защото постоянно изпитвам вина за собствената си непълноценност. Да тръгвам, а?

— Тичай — кимна Чистяков и отвори някаква книга. — Детето наред ли е? Някакви поръчения?

— Детето е с Петя, занесох им храна, но не съм сигурна дали са яли. Напомних за лекарствата. Микровълновата е настроена за три минути, газовия котлон под тигана трябва да изключиш след около пет — рапортува Настя, докато връзваше маратонките си. — Не забравяй да си вземеш хляб. Горчицата за месото е в хладилника.

— Хайде, тръгвай вече! — шеговито се примоли Алексей. — Да не би да не мога да се справя без тебе?

Тя изскочи навън с ключовете на колата. Дзюба послушно стоеше до самата порта, точно на мястото, където го бе оставила Настя. След няколко минути те вече излизаха от селището на шосето, което водеше към Околовръстното. До града в Подмосковието, където в един от клубовете се снимаше поредният епизод от сериала с участието на Ала Томашкевич, трябваше да пътуват около час. Разбира се, ако имаха късмет и Околовръстното не беше задръстено от тирове, на които се разрешава да пътуват само след 22 часа.

8

Не беше много лесно колата да се паркира близо до клуба, в който се снимаше филмът: пред входа нагъсто бяха подредени товарни автомобили, автобуси и много леки коли. Трябваше да паркират на около триста метра от мястото и да повървят пеша.

— Рома, ти ще водиш през преградите, нали имаш тапия, а с Ала ще разговарям аз, става ли?

— Разбира се, Анастасия Павловна — безропотно се съгласи Дзюба.

Когато най-сетне успяха да се доберат до самата снимачна площадка, се разбра, че Ала Владимировна е „на грим“: планираните за днес сцени от единия епизод вече били заснети, сега предстояло да снимат неща, които щели да се случват в следващия, така че актрисата трябвало да изглежда различно. Трябваше да чакат.

Когато видя Настя, Томашкевич приветливо ѝ помахна.

— Дошли сте да видите как се снимат сериалите ли?

Тя изглеждаше съсредоточена, делова и по нищо не личеше да е уморена.

„Ужасна професия — каза си Настя, като гледаше актрисата. — Един часът през нощта, предстоят ѝ още два часа снимки, от гледна точка на физиологията това е най-неподходящото време за активна дейност. Работата през нощта винаги е била смятана за вредна за здравето, за нощни смени се е плащало повече, дори ако просто си седиш, за да се отчетеш, без особени натоварвания. Тук обаче не можеш да седиш. Как ли издържат тези хора?“

— Ала Владимировна, исках да ви попитам: какво е изобразено на картините, които видях в дома ви? — попита Настя, като реши да не губи време за реверанси.

В очите на актрисата се мярна напрежение и нещо като раздражение.

— Това са просто рисунки, нали ви казах.

— Но нали те трябва да означават, да символизират нещо — настойчиво продължи Настя. — Затова ви питам: какво означават?

— Абсолютно нищо — отговори Томашкевич със спокоен глас, но Настя ясно долови проличалото объркване, примесено с яд.

— Ала Владимировна, кой е авторът на тези картини?

— Вече ме питахте. И аз ви отговорих: не знам. Някакъв художник.

— Кой е той? Има ли си име?

— Име? Вероятно има... Не си го спомням. Някакво обикновено. Не разбирам с какво толкова ви интересуваха картините и някакъв художник! Вие дойдохте вкъщи, говорихме за убийството на треньора на Женечка и това поне беше разбираемо за мен! — Озлоблението звучеше все по-отчетливо и Настя Каменская вече не се съмняваше, че са на прав път. — Какво отношение към треньора имат тези картини?!

— Не се ядосвайте, Ала Владимировна — с успокоителен тон каза Настя. — На тях са изобразени фигурите на прочутия фигурист Панин-Коломенкин. И именно вашият син е бил един от малкото, ако не и единственият, който е съумял да ги повтори. Вие не може да не знаете това. Е, кой е авторът? Как се казва този художник?

Томашкевич сякаш се бе поуспокоила, във всеки случай гласът ѝ прозвуча по-глухо и меко.

— Но аз наистина не знам.

— Добре, откъде тогава се вземат тези картини у вас? Не падат от небето, нали? Вие ги намирате някъде, купувате ги.

— Не! — почти извика актрисата, но веднага отново се овладя и заговори по-тихо: — Не ги намирам и не ги купувам. Носят ми ги.

— Кой ви ги носи?

— Една моя позната.

— Ала Владимировна, всеки момент може да ви извикат на площадката — укорително каза Настя, — а вие протакате, вероятно се надявате да не успея да задам всички свои въпроси. Хайде да престанем с тези детски игрички. Кой ви носи картините?

— Ами Оля ми ги носи.

Ново двасет! Възможно ли е възрастен човек, прехвърлил петдесетте, да продължава да се надява, че всичко някак ще се размине и полицията ще си тръгне, без да получи отговорите, които търси? Вярно, Анастасия Каменская не е полицията, Ала прекрасно знае, че тя

е само частен детектив, същество безправно, което не е опасно за никого. Да, но ето че до нея е застанал старши лейтенант Дзюба, истински полицаи с истинско удостоверение, което, естествено, показаха на Ала Томашкевич. Е, на какво разчита тя тогава? На някакъв късмет? Или на глупостта на събеседниците си?

— Коя е тази Оля? — търпеливо попита Настя. — Има ли си фамилно име? Година на раждане? Адрес? Телефонен номер?

— Виторт. Олга Виторт — крайно неохотно проговори Томашкевич. — Не знам точно годината на раждане, тя е малко над трийсет според мен. Не знам и адреса ѝ, никога не съм ходила в дома ѝ.

— А телефона?

— Не го помня наизуст, записан е в мобилния ми телефон.

— Погледнете, моля — настойчиво помоли Настя. — Бъдете така любезна.

— Телефонът не е у мен, нали виждате, че съм облечена за снимки.

— Добре — съгласи се Настя. — Не е у вас, значи не е. Благодаря ви, Ала Владимировна. Ако има нещо, пак ще се отбия при вас. — Тя помълча, после хитро се усмихна и добави: — Или не аз. И това ще бъде по-лошо за вас.

Още с излизането от зданието на клуба Настя извади от чантата си телефон.

— Ти още ли не спиш?

— Не — чу разсеян отговор.

— Петя тръгна ли си?

— Не.

— Помоли го да не си тръгва, аз ще бъда там след около четиресет минути — каза тя.

— Къде ще бъдеш? — явно не разбра племенникът ѝ.

Все пак тя беше забелязала правилно: той не реагира само на предсказуеми неща. Всяко нарушаване на обичайния ред на информацията поне малко стряска Саня.

— Вкъщи ще бъда — засмя се Настя и бързо тръгна с Дзюба към колата.

— Ама ти къде си? Не си ли вкъщи?

— На среща съм. С млад любовник. Сега ще го докарам, ще се запознаете.

— Ау! — Този път успя истински да озадачи момчето. — Ами чичо Льоша къде е?

— Вкъщи е, вкъщи, успокой се. С една дума: не пускай Петя и ти не си лягай, двамата ще ми трябват.

— Добре, ами чичо Льоша? — попита Саня вече съвсем слисано.

— Ами и той така — кратко отговори Настя и затвори.

Много добре. Първо, Саня ще изпита на собствен гръб какво е да разговарят с теб с междуметия и нищо да не ти обясняват. И второ, сега тя ще отиде и ще впрегне младите компютърни гении в работа. Да принесат малко полза ако не на отечеството, поне на хората, които разкриват престъпления.

— Надявам се, че Саня и Петручо много ще облекчат задачата ни — каза тя и се качи в колата. — Да те хвърля донякъде? Къде живееш?

Роман мълчеше, вперил поглед в коленете си, изопнали „изтърканите“ джинси.

— Рооома! — извика му Настя малко по-силно. — Чуваш ли ме? Питам докъде да те хвърля?

Той вдигна очи.

— Анастасия Павловна, може ли и аз да дойда? Или е неудобно?

— Удобно е — отговори тя без колебание. — И е не само удобно, но и необходимо. Ще можем веднага да обсъдим всичко, което научим, и да изготвим план за действие, та сутринта да не губим време.

— Съпругът ви няма ли да има нещо против?

Тя погледна Роман насмешливо.

— За да предизвикам възражения или изобщо някакви тревоги у моя съпруг, трябва да заведе вкъщи Пласидо Доминго или Антъни Хопкинс. Лица от по-дребен калибър не могат да пробудят ревност у него. Прекалено добре и отдавна ме познава.

По смутеното мълчание на Дзюба пролича, че той преценява дали един старши лейтенант от полицията може да се конкурира с великия певец или великия актьор. Явно излизаше, че не, няма как.

На сутринта стаята на Саша Каменски напомняше бунище от епохата на техногенните катастрофи. По целия под бяха пръснати

торбички от заведения за бързо хранене и празни пластмасови бутилки, върху които се кипреха надраскани с цветни флумастери разпечатки: Саня и неговият приятел Петручо търсеха информация за Олга Виторт, нахално отваряха пощата ѝ, ровеха се из нейни страници по сайтове, четяха кореспонденцията ѝ, посещаваха и адресите на нейните събеседници, копираха откъси от обсъждания, в които бе участвала Олга, разпечатваха ги. Настя и Роман четяха бързо намереното от момчетата, подчертаваха с флумастери всичко, което им се стореше интересно и значимо, а младите експерти продължаваха търсенето. От време на време в стаята влизаше Чистяков, носеше прясно сварено кафе за Настя и поредната бутилка студена минерална вода за Дзюба.

— Всеки път щом видеше мъжа си, Настя молеше:

— Льоша, чуй това.

— Льоша, погледни, защото нашите очи вече за нищо не стават.

— Льоша, кажи нещо за това, моля ти се.

В края на краищата и Алексей донесе своя ноутбук и се включи в процеса. След известно време Настя забеляза, че Пьотър с уважение поглежда към мъжа ѝ.

— Младото дарование оцени стария зубър — прошепна тя на Дзюба.

— Това е добре — също тъй тихо отвърна Роман. — Че той иначе ви смяташе за съвсем стара.

Тя прихна и веднага уплашено се огледа: да не би някой да види как тя се смее, докато всички са заети със сериозна работа. Но никой не я виждаше, защото наистина всички бяха заети.

В седем и нещо сутринта целият комплект информация, която можеше да се измъкне от интернет, лежеше пред Настя във вид на прилежно отпечатан текст. Местожителството на Олга Виторт, местоработата ѝ, образованието, списъкът на най-близките ѝ роднини, които се оказаха съвсем малко на брой, имената на приятелите, с които тя водеше най-активна кореспонденция. И дори анализ на данните за тези приятели, който позволяваше да се открият онези, с които имаше смисъл да се поговори на първо място. Олга Виторт трябваше да бъде проучена много добре още преди да се запознаят с нея.

Настя изпрати Роман да си спи вкъщи, а тя седна зад бюрото и постави пред себе си информацията за интернет събеседниците на

Олга. В чатовете тя се подписва с различни имена, понякога „Олга“, но по-често с никове, един от които е „Лара Крофт“. Това е показателно. Значи младата жена, която носи на Ала Томашкевич картините от загадъчния художник, който е на „ти“ с фигурното пързаяне, оценява себе си като решителна, корава и прекрасно физически развита личност. Истинската Лара Крофт от популярния филм не знае жалост към врага и лесно убива, ако смята, че това е справедливо. Ами Олга Виторт? Доколко прилича тя на любимата си героиня?

Трябва да се опитат да научат за Олга повече, но така, че да не я подплашат. Настя още веднъж прехвърли сведенията за приятелите ѝ и избра някоя си Албина, която, ако се вярваше на това, което тя пишеше в мрежата, си стоеше къщи с малкото си дете. Значи имаше шанс да я намерят в дома ѝ без предварителна уговорка и да поговорят с нея, без да присъстват чужди уши, защото в кореспонденцията си тя не споменаваше нито за бавачка, нито за майка или свекърва, които да ѝ помагат за детето.

Тези сметки излязоха верни и Настя намери Албина в дома ѝ. Симпатичната усмихната млада жена постоянно държеше на ръце деветмесечното бебе и го гледаше с израз, който художник спокойно би претворил в лице на Богородица.

Настя се представи, показва удостоверението си на частен детектив и каза, че от Олга Виторт се е заинтересувала една голяма фирма, чието име не бива да се разгласява. Фирмата има намерение да ѝ предложи да се премести на работа в нея, но предварително иска да събере сведения за кандидатката. Безобидна и по никакъв начин неподлежаща на проверка лъжа: дори Албина да каже на Олга, Настя няма право да съобщава името на фирмата.

Младата майка разбиращо кимна.

— Ау, колко хубаво! Оля е толкова способна, толкова трудолюбива, тя заслужава по-добра работа от тази, на която е сега. Но едва ли аз мога да ви разкажа нещо интересно за Оля, напоследък съвсем рядко се виждаме, макар че по-рано бяхме много близки, просто неразделни.

— Защо, какво се случи? Защо общувате по-рядко?

— Нищо не се е случило, просто аз родих и вече не ми е много до приятелки, нали знаете колко сили отнемат бебетата.

Албина веднага допря нос до темето на детето и блажено притвори очи, вдишвайки бебешката миризма.

— Ако намерех свободна минутка, я използвах за сън, знаете ли, постоянно ми се спи — смутено се усмихна Албина и отново целуна малчугана. — А Оля отделя много време на Ала Владимировна, така че ни стана трудно да намираме час-два, за да се видим. Но разбира се, редовно се чуваме по телефона. И си кореспондираме в мрежата, почти всеки ден разменяме по няколко думи.

Настя направи учудена физиономия:

— Ала Владимировна ли? Коя е тя? Майка ѝ?

— Не, не, родителите на Оля загинаха отдавна, тя няма майка. Тоест аз мисля, че сега Ала Владимировна ѝ е като майка. Или я замества. Зависи как ще го погледнете.

— Та коя е, значи, тази Ала Владимировна?

— Ала Томашкевич, актрисата. Не я ли знаете?

— Чувала съм я — предпазливо отговори Настя. — Само че не разбрах: те роднини ли са?

— О, не, не, какви ти роднини! Олга е фанатично влюбена в Ала Владимировна, отдавна, едва ли не от дете. Ала е нейният кумир. И Оля се старее да ѝ бъде полезна, да ѝ помага някак. Ала всъщност е нещастен човек, въпреки че е прочута актриса и има много пари, а и на улицата всички я познават. Отначало загуби сина си, после съпруга си. А преди това двајсетина години никъде не играеше, само епизодични роли в театъра. С една дума, не е за завиждане. Олга съжалява Ала, подкрепя я.

— Какъв е характерът на Олга?

— Ами вас защо ви интересува? — изведнъж се сепна Албина. — Нали казахте, че с Оля всичко е наред и вие просто събирате за нея сведения заради работата, на която ще я канят. Излъгахте ли ме? Да не е направила нещо лошо?

— Нищо не е направила, не се тревожете — побърза да отговори Настя. — Просто фирмата много иска да покани Олга на работа, но въпросът е толкова деликатен, че не бива да сбъркам. Длъжността е отговорна, високоплатена, но свързана с големи натоварвания, опазване на конфиденциална информация и изискваща кристална честност и чиста биография.

— О, в този смисъл можете да не се съмнявате! Ако трябва да се работи много, по-добра от Оля няма да намерите. И невъзможното ще направи, но ще свърши каквото трябва.

— А как е с физическата форма? Може ли например да не спи по две-три денонощия наред? Защото доставчиците често работят много напрегнато.

— О, да, разбира се! Олга изобщо си е силна, издръжлива е като камила, вече дълги години редовно ходи на фитнес, мускулите ѝ са железни.

— А умее ли да пази чужди тайни?

— Разбира се! — разпалено я увери Албина.

Личеше, че тя с всички сили се старае да помогне на приятелката си да получи нова високоплатена работа и искрено я обича.

Значи, физически развита, издръжлива, с добър интелект и при това „влюбена“ в Ала Томашкевич. Още през нощта, докато търсеха и четяха всички съобщения, подписани от „Лара Крофт“, Настя и Дзюба бяха забелязали, че в блоговете, посветени на театъра и киното, нито едно споменаване на Ала Томашкевич не бе оставено без коментар на Лара. Тя веднага влизаше в спор и яростно защитаваше актрисата от нападки и дори от най-дребни намеци за критика. Да, Олга Виторт беше истински предана почитателка на актрисата. И изглежда, напълно подхождаше за ролята на убийца на човека, който, макар и косвено, бе виновен за смъртта на Женя Зеленов, сина на Ала Владимировна.

Но ако това беше така, трябваше да има последователност. Болтенков беше виновен Женя да получи заболяване на сърцето. Но нали в същото можеше да бъде обвинен и спортният лекар, който казал, че здравето на Зеленов позволява той да тренира и да участва в състезания? После, може да бъде обвинена и неговата партньорка Соня, която предала любимия си. А покрай нея — и треньорът, който обичал да спи със своите ученички. Всички те са били виновни косвено. Защо е бил избран само Болтенков?

„Ами аз всъщност защо реших, че е бил избран само Болтенков? — запита се Настя. — Може останалите да са убити отдавна. Та аз не знам дори имената им. Добре де, като се наспи, Ромка ще ми се обади и аз ще му дам задачка.“

Ако Анастасия Каменская бе смятала, че след нощната смяна Роман Дзюба ще спи до обяд, тя се бе заблуждавала. На младия старши

лейтенант му бе напълно достатъчно дремването в мотрисата и после в метрото, така че в десет сутринта той беше готов за нови подвизи. Например за посещението в офиса на фирма „Оксиджин“, където Олга Генадиевна Виторт заемаше длъжността началник на отдел „Снабдяване с промишлени стоки“.

Да си проправи път през строгите охранители и несговорчивите момичета на рецепцията в многоетажната бизнес сграда, се оказа сложна работа, но Ромка задейства цялото си налично обаяние, подкрепи го с удостоверението и го поръси отгоре с някакви лъжи, та от една страна, да го пуснат, но от друга, да не изтече информация, че той се интересува от конкретната Олга Виторт от „Оксиджин“.

В сградата бяха разположени офисите на десетки компании и фирми и той успя да убеди целия персонал на първия етаж, че в рамките на някакво митично криминално разследване се занимава с проучване на цените на бразилското кафе. Докато убеждаваше пазачите, успя да огледа и да запомни окачения на стената списък на наемателите на офисните помещения с посочените в него етажи, на които се намираха фирмите.

Когато се качи на етажа, който му трябваше, той се сблъска със симпатичен младеж с весело открито лице.

— Би ли ми казал къде е отдел „Снабдяване“? — попита Дзюба.

— Снабдяване с какво? — насмешливо го погледна младежът. —

Тук има сума ти такива отдели. По различни групи стоки.

Роман си спомни, че отделът, който оглавяваше Виторт, имаше някакво дълго име, във всеки случай след думата „снабдяване“ следваха още две-три. Оказа се, че това имало значение.

— С промишлени стоки — зарадва се той, че успя да си спомни.

— В дъното на коридора, вратата вдясно, там пише — веднага отговори младежът. — Момичетата са там, но точно нея я няма, така че върви смело, никой няма да те ухапе.

— Кого го няма? — не разбра Дзюба.

— Е, как кого. Лара. Ти нали отиваш в отдела на Лара? Или?

— А... да, при Лара. Благодаря — побърза да отговори Роман.

Значи дори в службата хората наричат Олга Виторт Лара Крофт. Интересна репутация има тази жена!

Той стигна до вратата, до която висеше табелка, съобщаваща, че именно тук се намира отдел „Снабдяване с промишлени стоки“, и

влезе, без да почука. Зад три бюра с компютри седяха две момичета и един млад мъж. Момичетата разпалено си бърбеха, мъжът замислено се взираше в екрана на компютъра, на който висеше някаква натъпкана с цифри таблица.

Момичетата забелязаха посетителя и му подариха ослепителните си усмивки.

— Нас ли търсите, младежо? — кокетно попита едната, а другата веднага добави:

— Защото, ако не търсите нас, сте дошли напразно. Олга Геннадиевна няма да бъде тук днес, заминаха на преговори с шефа.

— Ох, извинете, за бога — престори се на силно смутен Роман. — Сигурно съм сбъркал вратата. Трябва да отида в „Мега-мед“. Не е при вас, така ли?

Прекрасно знаеше, че офисът на фирма „Мега-мед“ е на друг етаж. Но не биваше да разкрие истинския си интерес.

— Не вратата сте сбъркали, а етажа — закискаха се момичетата. — „Мега-мед“ е два етажа по-нагоре.

— Благодаря!

Като цяло той остана доволен от посещението в „Оксиджин“. Първо, убеди се, че информацията в интернет не е остаряла. Олга Виторт наистина работи там. Нещо повече — не е в отпуск или в командировка, не е и в болнични. Второ, получи първоначална представа за репутацията на Олга сред колегите ѝ. А сега можеше да продължи напред. Добре би било, разбира се, негласно да огледа жилището ѝ, но като начало трябваше да провери алибито ѝ за момента на убийството на Михаил Валентинович Болтенков.

И Роман се обади на Каменская.

— Ама ти защо не спиш? — учуди се тя. — Мислех, че си отспиваш след снощи.

— Наспах се вече. Може ли да се възползвам от помощта на вашия племенник?

— Ама разбира се, ако си е вкъщи. А какво смяташ да правиш с помощта на Санка?

— Да проверя алибито на Олга Виторт. Има само един начин да го направя така, че тя да не научи, че я проверяваме.

— Ясно — засмя се Каменская. — Давай. Аз сега приближавам към площад „Гагарин“, а ти къде се намираш?

Оказа се, че той е доста далече, но двамата успяха бързо да стиковат маршрутите си така, че едновременно да се озоват на пресечна точка, където Каменская да вземе Дзюба с колата си и да го закара при „спеца по програмирането“.

— Разбирате ли, измислих такава схема — говореше Роман, докато колата пълзеше по натовареното Околовръстно шосе, — да намерим в интернет списък на служителите на „Оксиджин“, а ако имаме късмет — конкретно списъка на служителите в отдела на Виторт, после да намеря техните странички и да ги хакнем. И да видим само кореспонденцията помежду им, разбирате ли? Ако намерим личната кореспонденция на служителите на фирмата, там като нищо може да има разни клюки и други сведения. Например за съвещания или някакви командировки с участието на Олга. Тоест първо да хакнем страничките на Олга още веднъж и внимателно да прочетем какво и на кого е писала тя в интервала плюс-минус дните около убийството на Болтенков. Ако тя е ходила някъде, присъствала е на нещо, това трябва да се провери. И после да се свери с кореспонденцията на нейните служители помежду им и между нейните приятели. Добре ли обяснявам?

Стори му се, че на лицето на Каменская се изписа досада, сякаш той говореше някакви глупости. И му стана чоглаво.

— Ти наистина обясняваш лошо — усмихна се тя, — но те разбрах. Сега чуи моите съображения. Алибито на Олга трябва да се провери задължително, прав си. И трябва да се проверява така, че тя в никакъв случай да не научи това. Но преди да се занимаваме с Олга, трябва да открием още трима души: спортния лекар, който е разрешил на Евгений Зеленов да участва в състезанията, партньорката на Зеленов на име Соня и техния треньор, който тогава е живеел в Санкт Петербург. Необходимо е да научим имената и местонахождението им. Ако всички са живи и здрави, може би прибързваме с Олга. Виж, ако поне един от тях е станал жертва на престъпление, ще трябва здраво да се хванем за Олга. Така че сега отиваме у нас и целуваме нозете на Саня, ако си е вкъщи. За да се направи всичко това бързо, е нужен много мощен комп, натъпкан с разни хитри програми. В противен случай нито ти, нито аз можем да направим каквото и да било... — Тя го погледна и уточни: — Не можем, нали?

— Не можем — увери я Рома, като ясно разбираше, че си криви душата.

Той дори спокойно може. Но наистина за целта е необходим комп, натъпкан с нужните програми, такъв, какъвто имат Саня или неговият приятел Петручо. Такива програми Дзюба няма и в домашния си компютър, камо ли в работния си кабинет на „Петровка“.

Когато се отвори портата, водеща към двора на семейство Каменски, пред погледа на Ромка се разкри наистина идилична картина: дебелият Петя седеше на каменните стъпала пред входа и със замечтан израз на лицето дъвчеше хамбургер или пък чийзбургер — отдалече не се виждаше. Дзюба слезе от колата и тръгна към Петя, докато Каменская вкарваше колата в гаража.

— Ти защо седиш тук?

— Чакам Санка — бавно отговори Петручо.

— Защо, никой ли няма вкъщи? А къде е Алексей Михайлович?

— Кърти — равнодушно тръсна Питър. — Не всички са товарни коне като нас със Санка. Стар човек е, трябва да си почива.

„Стар човек — укорително си помисли Роман. — Как ще е стар той? Нали видя, бива го колкото тебе, че и повече.“ Но на глас каза друго:

— Санка къде е? В института ли?

— Потърри се при съседите, помолиха го да им почисти компа, пипнали някаква кранта.

— Кога ще се върне?

— Казва ли ти някой... — сви рамене Петя. — Според зависи.

— А ти можеш ли да включиш неговия комп? — продължи да пита Дзюба.

— Без проблем. А трябва ли?

— Трябва. И то спешно.

— Оки-доки.

Пътър помълча, после попита:

— Слушай, а какво изобщо правихме с вас цяла нощ?

Роман се слиса.

— Как какво? Ти цяла нощ търси инфо за нас и не разбра какво правиш? Да нямаш температура нещо?

— Не, аз разбрах какво търсим, но не вдянах защо. Помолихте — направихме, без проблеми, що да не помогнем на ближния. Ама за

какво правихме всичко това?

Дзюба внимателно погледна Пьотър и неодобрително поклати глава.

— Ами всички помагахме на Анастасия Павловна. Беше нужно за нейната работа.

— За каква работа, бе, к'во приказваш? — разкикоти се Петя. — Ми че тя е пенсионерка! К'ви ми ги пееш?

— Не е пенсионерка — поправи го Роман. — Тя е офицер от полицията в оставка. И сега работи на друго място.

— Я стига бе, чуек! — махна с ръка Пьотър. — К'во може да работи тя, като е на сто години?

— Частен детектив е.

Петручо се облеци и забрави да сдъвче току-що отхапаниа залък.

— Стига, бе! Да паднеш! На луд ли ме праиш! Вярно ли, бе? Да не ме моташ?

— Честен кръст! — шеговито се закле Дзюба, искрено развеселен вътрешно. — Ама защо толкова се учудваш? Саня не ти ли е казвал къде и какво работи леля му?

— Нее. Но честно казано, не съм го питал. Каза ми, че била пенсионерка, та какво повече да питам, нали така? То е ясно, щом бабето е в пенсия, значи не работи.

Роман видя, че от гаража излезе Каменская, стана от стъпалото, на което седеше до Петручо, наведе се към него и тихо каза:

— Чуй един съвет от мен, приятел: обърни внимание, че освен твоето желязо и програмите, на света има и хора. И те невинаги са такива, каквито си ги представяш. Да вървим да включваме компа, работата не чака.

Петручо мълчаливо изтръска трохите от дънките и пуловера си и последва Роман и Каменская в къщата.

Саня Каменски се прибра след около час, след още час и половина се събуди Чистяков, учтиво намекна за обяждане и Настя със съжаление слезе в кухнята, за да сготви нещо на мъжа си, Роман и Петя и — отделно — специална храна за Саня.

„Каква ли полза от това — мислеше си ядосано, докато режеше зеленчуци за диетичната супа, — и без това няма да я изяде, пак ще я хвърлям. Но има и два големи плюса: първо, съвестта ми ще е чиста,

второ, ще се науча поне нещичко да готвя. Вече усвоих млечните каши и супи, време е да напредна. Добре че вчера сварих картофи, като че съм знаела, че няма да имам време да готвя.“

Чистяков обследва запасите от продукти в хладилника, извади някаква опаковка, внимателно прочете ситно отпечатаните цифри със срока на годност, после кой знае защо помириса съдържанието, макар че какво ли може да се подуши в нещо замразено?

— Мога да изпържа месо — предложи той, загледан със съмнение в опаковката. — Отдавна стои, време е да го употребим.

— Ще отнеме време — поклати глава Настя. — Аз ще направя нещо по-простичко, за да стане по-бързо. Льоша, погледни дали там не е останал някакъв салам.

Алексей грижливо прегледа всички полици и намери загънато във фирмена опаковка от скъп магазин нещо незнайно какво, но във всеки случай здравата изсъхнало.

— Ей това, мисля, в предисторически времена е било салам — каза той. — Не виждам нищо по-прясно. А ти какво планираш?

— Искях да зaley картопки и саламче с яйца, нали си спомняш как често го правехме? — Тя обра с решетъчна лъжица пяната от водата, в която се вареше пилешко — диетичната храна на Саня.

— Не съм забравил — усмихна се Льоша. — Беше вкусно. Я аз да прескоча до магазина, с колата за десет минути ще ида и ще се върна.

— Хайде — съгласи се тя с благодарност. — Наистина, доця ми се да си спомним младите години, когато бяхме вечно заети. Спомняш ли си, все ни се струваше, че в живота няма нищо по-важно от работата.

Чистяков я погледна с насмешка, но топло.

— Човек би помислил, че сега ти се струва нещо друго. Добре, тръгвам. Някакви изисквания към салама?

— Всякакъв, само да е пресен — отговори Настя. — А, Льоша, вземи и кетчуп, а? Като ще си припомним младостта, нека е с всички подробности.

— Кетчуп ли? — учуди се той. — Ами кетчуп имахме в промишлени количества, преди два дни видях в хладилника две шишета, май дори три.

— Е, да, ама Педро... — въздъхна Настя. — Постоянно яде сандвичи с кетчуп, първо изядда каквото си е донесъл, с него храни и Санка, после започват да ровят в хладилника и да правят сандвичи, а кетчупът им е задължителна съставка. Снощи са го довършили.

Тя чу как вратата се затвори след мъжа ѝ и след известно време през отворения прозорец долетя звукът на потегляща кола.

По звученето на стъпките по дървеното стълбище Настя определи, че слизат Питър и Дзюба.

— Анастасия Павловна! — Роман се втурна в кухнята трапезария, размахал снопче разпечатки. — Олга Виторт има стопроцентово алиби! Всичко проверихме, ето, вижте!

Петя, без да продума, бръкна в хладилника. Оттам нямаше какво да се вземе; поне такава, което би могло да се сложи в сандвич. И нищо чудно след такава нощ. Момчето мълчаливо взе една филия и отново отвори хладилника.

— Петя, и кетчуп няма — каза Настя. — Почакай, скоро ще обядваме.

Питър тежко въздъхна, отвори едно шкафче, извади бурканче мед, намаза си на филията и седна до масата. Той се ориентираше в тази кухня не по-зле от добра домакиня, прекрасно знаеше кое къде се намира.

Настя намали котлона, на който се вареше пилешкото, и отново се учуди на странната идея на Даша — да сложи в съвременна къща газов котлон.

„Ястията, стотвени на газ, имат съвършено друг вкус — уверяваше я съпругата на брат ѝ. — На електричество никога не можеш да получиш такъв вкус.“

Честно казано, Настя Каменская не усещаше никаква разлика, но не смееше да спори.

От разпечатаните текстове излизаше, че в деня на убийството на Михаил Болтенков Олга Виторт се е намирала в командировка в Иркутск, и то не сама, а с двама колеги. Вечерта на убийството (по това време в Иркутск вече е било късна нощ) е седяла в стаята си в хотела в компанията на мениджъра от своя отдел на име Ксюша и началника на друг отдел към фирма „Оксиджин“. До десет сутринта е трябвало да анализират предложението на партньорите и да вземат решение за стратегията и тактиката при воденето на преговорите с тях.

На два пъти по време на тази седянка са правели половинчасови почивки, по време на които Олга и Ксюша са излизали в мрежата и са чатили, а началникът на другия отдел, както е редно за мъж, е четял новините от световната политика и икономика. През първите две почивки Олга е успяла да напише и изпрати три писма по електронната поща, при това едното доста дълго, адресирано до бивша съученичка, която днес живее в Австралия, да си размени безброй съобщения с безброй събеседници във „Фейсбук“, „Съученици“ и „В контакт“, както и да провери дали са излизали нови коментари за Ала Томашкевич, вероятно за да се хвърли начаса в битка и да защити любимата си актриса. При това на много хора Олга написала, че се намира в Иркутск, че сега там е нощ и че тримата се подготвят за утрешните преговори. Проверката показала, че мобилното устройство, с което Виторт излизала в интернет, в този момент наистина се е намирало в Иркутск, а не в Москва.

Но това все още нищо не доказваше.

— Рома, можем ли да бъдем сигурни, че наистина е била в Сибир същата вечер? — недоверчиво попита Настя. — Би могла да даде своя таблет или телефон на когото щещ, на човек, който е бил в Иркутск, да му даде всички свои пароли и да го помоли да излиза в мрежата и да оставя съобщения от нейно име. А тя да е останала в Москва.

Тази мисъл очевидно бе спохождала и самия Дзюба, защото той мълчаливо ѝ подаде второ снопче разпечатки, състоящо се от няколко листа.

Ксюша-Ксана:

Ама тя съвсем е откачила, трябва да я питам за излизане дори за един дубъл. И тя седи като пришита, и на никого не дава да излиза.

Михаил:

Е, стига де, не можеш ли поне за пет минути да излезеш в коридора? Звънни само да ти чуя гласчето.

Ксюша-Ксана:

Не искам да си имам неприятности. С нашата Лара Крофт шега не бива. Не може да понася по време на мозъчни атаки някой да излиза от стаята.

Михаил:

Защо? Какви са тия глупости?

Ксюша-Ксана:

Много е мнителна. Сигурно ѝ се е случвало някой да излиза по време на обсъждане и да предава информация на врага. Сякаш че, ако искам, не мога да я предам в интернет. Абе, има си такива бръмбари в главата. Да върви по дяволите, не искам неприятности.

Михаил:

Ама и тя ли не излиза?

Ксюша-Ксана:

Не. Само за да звънне на суяка. Абе стига за нея... По-добре ми кажи колко ме обичаш.

— Е, нататък не е интересно — промърмори Дзюба.

„Ясно, не е интересно — помисли си Настя. — Но сигурно е твърде еротично.“

— Ами какъв е тоя суяк, на когото звъни Олга? — попита тя.

Петручо презрително изсумтя.

— Да звънеш на суяка, е същото като да направиш дубъл — обясни той. — Да отидеш до тоалетната.

На другите листове се намираха откъси от кореспонденцията на същата Ксюша с други адресати, от които неумолимо произтичаше, че Олга е била постоянно в една стая с момичето и никъде не е излизала. Освен до тоалетната.

— Ами какво ще кажете за съучастник? — попита Настя.

— Ако е искала да отмъсти за сина на Томашкевич, не е задължително лично да извърши убийството. Кого може да е привлякла за тази работа? Например любовник. Рома, тази Виторт има ли любовник?

Дзюба се почеса по тила и неуверено кимна.

— Попадна ми такава инфо, но не съм го разпечатал, то няма отношение към алибито.

— Но инак Виторт има любовна кореспонденция, така ли? — уточни тя.

— Няма — разпери ръце той. — Никаква. Има кореспонденции на служители в „Оксиджин“, където те клюкарстват, че Лара Крофт спяла със свой служител, мениджър от нейния отдел, когото взела на работа преди около година и половина.

— Тъхъ — замислено продума Настя. — Щом спи със свой подчинен, ясно е защо няма кореспонденция. И без това всеки ден се виждат в службата. А може и да живеят заедно. При това са отдавнашни любовници, толкова отдавнашни, че най-пламенните чувства вече са отминали. Тя го е взела на работа, след като вече са били във връзка.

— Откъде знаете? — смая се Дзюба.

— Отдавна живея — позасмя се тя. — В разгара на отношенията не мога да си представя един човек да е в командировка цели три дни и нито веднъж да не пише на любимия си.

— А може да си говорят по телефона, вместо да си пишат — възрази Рома. — Или да си разменят есемеси. Нали с оператора от мобилната компания не...

И се сепна; Беше невъзможно да произнесе на глас, и то в присъствието на Петя думи, от които личи, че офицер от полицията, който е в сговор с частен детектив и е привлякъл „други цивилни лица“, грубо нарушава закона, като разбива чужди компютърни бази данни, сайтове и изобщо всичко, което може да се разбива. Какви номера прави човешката природа! Да го прави, може, но да го произнесе на глас, е ужасно. Нито на Петя, нито на Саня, разбира се, дори през ум не им минава, че вършат нещо незаконно. Така де, глупаво е да се притесняваш заради нещо, което прави всеки втори „спец по програмирането“. Всички правят това — и какво? Нали никой не краде, просто се забавляват. Някои печелят от това, като хакват чужда лична кореспонденция по нечия поръчка, и какво толкова? Всички искат да ядат, на всички трябва пари. Настя още не беше срещала хакер, който да осъзнава напълно, че постъпва зле.

„Добре, ами аз? — запита се. — Какви ги върша изобщо? Всичко започна толкова невинно, просто от търсене на открита информация, както си седяхме с Роман в кухнята, аз белех картофи, той ми четеше на глас техническите правила — пълна идилия и тържество на закона. И не щеш ли, много скоро и двамата се втурнахме да търсим конфиденциална информация, Саня и Питър започнаха да хакват

сайтове. И нито аз, нито Ромка дори не забелязахме как сме преминали границата. Та ние не искаме да направим нищо лошо, нямаме намерение да крадем чужди пари, дори не посягаме на чужди тайни, искаме само да намерим информация, която ще ни помогне да разкрием убийство. Ами ние вършим полезна работа, за добро. В края на краищата същото биха направили за Ромка момчетата от Управление К, само че щяха да го направят много по-късно и в много по-малък обем. Ние просто се справихме със собствени сили.“

Прекрасно разбираше, че аргументите ѝ са слабички.

— А този любовник има ли си име?

— Има си. Владимир Власов — веднага отговори Питър.

Оказа се, че през това време той не само бе лапал хляб с мед, но и внимателно бе слушал.

— Какво се знае за него?

Роман и Педро се спогледаха и едновременно тръгнаха към стълбището.

— Сега — обеща Петя. — Имаш го.

Чистяков донесе продуктите — както обикновено, бе купил, освен поръчания салам и кетчуп, и много неща, които според него непременно щяха да влязат в работа.

— Смяташ ли, че те — Алексей завъртя глава към стълбището нагоре — ще ядат храната на нашите младини?

— Че къде ще вървят? — засмя се Настя. — Няма да им дам нищо друго. На Саня — зеленчукова кремсупичка, а всички останали да лапат от общия котел. А сигурно и Саня ще се присъедини, няма да яде супата.

Отгоре се чу вик, който означаваше въпрос или пък слисване.

— Изглежда са намерили нещо — каза Чистяков, извади нож и постави салама на дъската за рязане. — Как ще го режем? На кубчета, на ивички, на квадратчета?

— Ами как го режеше навремето? Така го режи.

Льоша я погледна с укор.

— Аска, дето цял живот съм те хранил и съм стоял до печката — както и да е. Но фактът, че ти дори не си обърнала внимание колко съм се старал и съм рязал салама всеки път различно, ме обижда извънредно много.

Настя се стъписа. Ето на, живееш, живееш с човека дълги години, а после излиза, че...

— Льоша — смотолеви виновно, — ами аз наистина... е, ти знаеш.

— Добре, великодушно ти прощавам.

Искаше да добави още нещо, но не успя, защото по стълбите сякаш излетя Дзюба с грейнали от възторг очи.

— Намерихме го! Този Владимир Власов, любовникът на Олга, е бивш спортист, тренирал е фигурно пързаяне. Пое — ле е завършил Института по физкултура и е станал треньор. Но нещо не му е провървяло с треньорската работа и вече от три години няма нищо общо със спорта.

„Ето, това е — помисли си Настя, — сега всичко се сглобява. Можем с чиста съвест да седнем на масата.“

Несправедливостта открай време беше за него тъмнокафява. С цвят на горчив шоколад. Уж лакомство, но горчиво, дори възкисело. И думите, които се въртят в главата му, на пръв поглед са правилни. А в действителност — кисело-горчиви, несправедливи.

„Трябваше повече да се стараеш, трябва да тренираш повече! На лошия танцър паркетът му пречи. Според теб излиза, че всички наоколо са виновни, само ти си безупречен. А така не може да бъде. Щом не се получава, значи ти си си виновен.“

Колко пъти през живота си бе чувал тези думи! Особено често ги произнасяше по-голямата му сестра, на която амбициите на майка им да види сина си шампион, бяха отнели детството. На сестра му, която бе по-голяма с шест години, възлагаха да води момчето на пързалката и да го довежда обратно, не й даваха никакви джобни пари, защото всяка свободна копейка в скромния им семеен бюджет отиваше за нови кънки и костюми за младия фигурист, а също и за „благодарности“ към треньора. Сестра му, способно, надарено, трудолюбиво момиче, от шестнайсетгодишна започна да припечелва с частни уроци по химия, математика и чужд език за посредствени ученици, но майка им и баба им й отнемаха тези пари и ги харчеха за неговото спортно бъдеще.

И всеки път, когато той не успяваше да се представи добре и да постигне успех, сестра му с омраза повтаряше: „Трябваше повече да тренираш, трябваше повече да се стараеш, толкова пари влагаме в теб, а никаква полза! Аз не мога да си купя нормални обувки, ходя със

старите, макар че се трепях от сутрин до вечер, защото всички пари отиват за теб! А ти не правиш нищо, само си въртиш задника на леда!“

Това му се струваше жестоко и несправедливо. Та нима малко работеше? Нима не влагаше цялата си душа, целия си живот в спорта? И нима беше виновен, че светът на спорта беше подреден жестоко и по определени правила, които нито един спортист, най-малко пък млад, не би могъл да промени? Пък и той все още не знаеше тези правила. Той просто до самозабрава, изцяло отдаден, правеше всичко по силите си, скачаше по часовник в пет сутринта, за да отиде навреме на сутрешната тренировка, която започваше в седем, търпеше постоянните болки и превъзможваше постоянния страх, учеше си уроците, превит одве на пейката в мъжката съблекалня, и същевременно дъвчеше сандвичите, направени вкъщи от баба му. Сестра му го мразеше и заради тези сандвичи: в началото на деветдесетте продуктите изчезнаха от магазините, после, в началото на деветдесет и втора, се появиха, но вече на много високи цени. И най-хубавото майка им и баба им заделяха за него, за да му приготвят сандвичите — нали момчето излизаше от къщи рано сутрин и се прибираще късно вечер. Сестра му не получаваше нито едно парченце хубав салам или кашкавал.

„Остави го, това е за сандвичите на Володенка“ — срязваше я баба й.

Ако вкъщи се появяха плодове, те бяха само за него. И всяко несполучливо представяне на леда непременно завършваше с поредния оскърбителен монолог на сестра му. А за несполука в тяхното семейство се смяташе всичко, освен победата.

След много години, вече възмъжал, той чу същите думи, но от човек, на когото се бе доверил и бе решил да разкаже как го бяха прекършили в спорта и какви вълчи закони царуват в този свят с изключително красива фасада.

Той се бе надявал на разбиране и съчувствие, но в отговор чу:

— Е, братко, ти сам си си виновен. Ако се беше старал повече — всичко щеше да е другояче. Щом толкова години си копал в една точка, щом си се занимавал с едно и също и така и не си изкопал нищо свястно, значи си пълен некадърник. Неудачник си. Нещастник, с една дума.

Тези думи го халосаха болезнено. Много по-болезнено, отколкото когато ги произнасяше сестра му. Той поне започна да я разбира, когато порасна. Неговите спортни стремежи бяха се стоварили на нейните плещи. Но какво право имаха съвършено чужди хора да го оценяват? Та те нищо не знаят, не разбират. Те не са плакали в съблекалнята от кървавите мехури, те не са излитали във въздуха в тройния скок, знаейки, че недолекуваното коляно може да ги подведе и завинаги да останат инвалиди, не са „изхвърляли“ партньорка, замирайки от ужас, че навярно са ѝ придали съвсем мъничко неправилен наклон и тя може да се пребие. И нима можеш да им обясниш всичко това? Ами че те няма и да разберат! Те искат само да гледат по телевизията как хора с красиви костюми красиво се движат под звуците на красива музика. Никой не иска да знае колко труд, болка, страх, колко пот и сълзи, мръсотия и подлост лежат вътре в тази лъскава опаковка.

От онзи момент той взе твърдо решение: никой не бива да знае за миналия му спортен живот. Не иска да го смятат за некадърник. За неудачник. Може наистина да е неудачник и това е срамно. Не е нужно хората да го знаят. Така че той никога вече нищо няма да обяснява.

9

Не беше трудно да се съберат всички жалони от спорната биография на Владимир Власов. Родил се през 1980 година, през 1984-а баба му за пръв път го завела на ледената пързалка. Живеел с майка си, баба си и по-голямата си сестра, бащата напуснал семейството практически веднага след раждането на Володя. Майка му била киновед, преподавала във ВГИК^[1], сфера на интересите — английско и американско кино от трийсетте-петдесетте години.

На десет години го взел в групата си Михаил Валентинович Болтенков, на тринайсет Володя станал юношески шампион на Русия сред индивидуалните фигуристи и заел доста високо за възрастта си място на един от международните турнири. Заедно с него в групата на Болтенков тренирал и Женя Зеленов, синът на актрисата Ала Томашкевич.

Ала кой знае защо Володя не останал при Болтенков.

— Преместил се в групата на Людмила Волинец, известна спортистка, шампионка — с тържествуващ вид събщи на Антон Дзюба. — Така че повече няма смисъл да ровим за инфо, по-лесно е ти отново да се видиш с нея и да я попиташ за този Власов. Нали каза, че тя говорела охотно.

Този път Людмила Всеволодовна определи среща на Антон на летището: отлетала за Унгария, за да работи един месец с унгарска двойка. Не можела да намери друга възможност и друго време за оперативния работник. Антон изруга наум: пътуването до летище Домодедово и обратно означаваше цял изгубен ден. Но нямаше избор.

— Нямам много време — веднага го предупреди Волинец, когато Антон я намери на летището. — Преди пет минути обявиха регистрирането за моя полет, така че се постарайте да бъдете кратък.

„Ти се постарай — мислено се сопна Сташис. — Аз бързо ще си задам въпроса, но ти ще отговаряш.“

Още от сутринта беше в лошо настроение и се гневеше на всички наред, включително на Волинец, която нямаше никаква вина за

настроението му.

Седнаха на пластмасовите столове близо до прозореца. Беше доста шумно и на всяка половин минута звучаха съобщения на два езика. Трудно можеше да се измисли по-лошо място за разговор със свидетел.

— Володя Власов? Да, имах такова момче — веднага отговори Людмила. — Какво ви интересува? И защо изобщо ме питате за него?

— Защото той е бил ученик на Болтенков, преди да се прехвърли във вашата група — обясни Сташис.

— Да — кимна тя, — при Миша той стана шампион на Русия в младшата възраст, но не успя да повтори успеха си. На следващия шампионат остана едва ли не последен. Получи болки в колената, стана му трудно да изпълнява някои елементи, включително скокове. В пързалянето по двойки скоковете са по-малко. Всъщност именно затова взех Володя в групата си: той беше високо момче, с атлетична фигура, отдавна го бях харесала при Миша, а ми трябваше партньор за едно много добро момиче.

Партньорката на Володя, момиче от Уляновск, била много талантива, но нервна, за такива казват: „старт минус“. На тренировки правела всичко, а не се представяла добре на състезания. Всичко проваляла. Володя се отнасял нежно към нея, грижел се, защитавал я, обичал я. Три-четири години тренирали заедно — и тя си заминала, разбрала, че нищо няма да излезе.

След това той извадил късмет: Людмила Волинец успяла да му „издейства“ много силна партньорка, връстничка на Власов, но много дребничка и лека за възрастта си. Володя взел да изравнява силите си с нейните, получила се добра двойка и бързо се изстреляла нагоре — от ниските места доста нависоко. Двамата били по на осемнайсет-деветнайсет години и се състезавали вече в старшата възраст.

И ето че на първенството на Русия те се борели за третото място, за да влязат в националния отбор. Представили се много добре, били сигурни, че са влезли в тройката, и изведнъж се оказало, че остават на четвърто място. Разбира се, ужасно се разстроили, но спортният характер си е спортен характер и младежите започнали да се готвят за следващия сезон.

Но тогава се обадило травмираното и несполучливо лекувано коляно на Володя. Трябвало да се оперира. След операцията коляното

се възстановявало трудно, времето минавало, а Власов не можел да тренира. И тогава партньорката му казала: „Извинявай, но не мога да чакам, губя форма“. Намерили й нов партньор. По-точно тя сама си го намерила.

За случилото се по-нататък в живота на Владимир Власов Антон вече и сам знаеше: Роман Дзюба се бе постарал да намери максимум информация. На двайсет и две години Власов влязъл да учи във физкултурния институт и едновременно работел като втори треньор при Михаил Валентинович Болтенков, после станал втори треньор в друга група, след което изобщо напуснал спорта, известно време стоял без работа, а в течение на последната година и половина работел като мениджър в отдел „Снабдяване с промишлени стоки“ във фирма „Оксиджин“, където попаднал очевидно с помощта на любовницата си Олга Вигорт. Но Людмила Волинец внесе в тази схематична картина допълнителни краски, като добави някои любопитни подробности.

— Володя завърши института, взе диплома и реши да напусне Миша и да опита да работи самостоятелно, но много скоро разбра, че не всичко е толкова лесно и той не може така бързо да направи треньорска кариера. При Болтенков не се върна, стана втори треньор при бившия си колега по отбор, Коля Носуленко, който бе напреднал в професията. Поработи с него, но започна да попийва и напусна и тази работа. Именно тогава се изгуби от ползрението ми и нищо повече не съм чувала за него.

— А защо не се е върнал при Болтенков, когато е разбрал, че самостоятелната работа не му върви? Развалиха си отношенията ли? — попита Антон.

— Не, отношенията им винаги са били прекрасни, но Володя работеше с него, докато беше студент, а когато взе диплома, сметна, че за него, вече дипломирания специалист, е унизително да е само помощник на бившия си треньор. И после, Михаил Валентинович е треньор с добра репутация и ако негов спортист се изявява добре, никой няма да се усъмни, че това е заслуга именно на Болтенков, никой дори няма да произнесе на глас името на втория треньор. Володя мечтаеше за бързо издигане, за слава и реши, че ако работи с не толкова известен треньор, ще има шанс да бъде забелязан. Ето защо предложи услугите си на своя бивш колега по отбор. Не знам каква точно е работата, с него общувах съвсем малко, когато престана да

тренира, получавах информация предимно от трета ръка, но като познавам Володя, мога да предположа, че се е чувствал некомфортно да работи е човек, който е бил негов учител, много по-възрастен. Това е възпирало Володя, пречело му е да изразява мнение и да проявява самостоятелност. По-лесно му е било да работи и общува с връстници, с хора, на които може да каже: „Ама ти да не си луд?“. Е, нали разбирате.

— Разбирам. А защо Власов е напуснал... извинете, забравих името на треньора, при когото е отишъл, след като е получил диплома.

— Носуленко. Коля Носуленко. Трудно е да се каже. Сигурно не са се сработили. Коля се оплакваше, че Володя Власов започнал да си позволява да идва на тренировки отначало дъхащ на алкохол, а после и не съвсем трезвен. Вероятно заради това е било.

— И последен въпрос: да знаете случайно имал ли е Власов някакви конфликти с Ина Викторевна Ефимова от Московския спортен комитет?

В очите на Людмила Всеволодовна за пръв път от началото на разговора просветна интерес.

— Ама разбира се. Точно него тя не пусна да замине за чужбина. Спомняте ли си, разказвах ви за това? Сигурна съм, че Володя Власов не е бил единственият, на когото тя заради пари е попречила да направи кариера.

Много любопитно... Изглежда, че все пак трябва да зареже версията за убийството на чиновничката от Държавната дума заради пожара на „Рубльовка“. Жалко обаче. Красива версия беше. Впрочем това е и за добро, като се има предвид каква странна реакция предизвика работата на Сташис в това направление и у ръководството, и у неизвестния човек, който го заплаши. Оставаше само да уточни някои подробности.

— Власов знаеше ли, че именно Ефимова му е попречила?

— Знаеше — кимна Волинец. — Казах му аз, когато научих.

— И как реагира той?

— Никак. Той беше уморен, веднага след тренировка, не му беше до емоции. Смотолеви само нещо като „каква кучка“ или „гадина“. И никога повече не заговори за това. Още повече че и той, и всички ние прекрасно знаехме, че Ина Викторевна не ме обича, първо, не обича моите ученици, второ, и от чиста лошотия и алчност гледа да направи

всичко, та да не пусне в чужбина хора, които не могат да ѝ платят. Макар че и без това те плащаха не на нея, а на лица от Федерацията, но тя получаваше своя хубав пай от тях. Всички прекрасно знаеха, така че в тази ситуация всъщност нямаше нищо неочаквано. Разберете, активно трениращите спортисти изобщо не са по силните емоции и страсти, за това не им остават нито сили, нито време. Тъкмо тогава Володя вече бе загубил партньорката си, която не пожела да чака той да долекува оперираното си коляно, но се възстанови някак и продължи да тренира, винаги е бил много упорит. Тренираше и се надяваше, че ще му подберат нова партньорка. И ето че му предложиха момиче, но за това трябваше да се получи разрешение от Федерацията да се състезава за другата страна. Не получи разрешение и това бе краят му като състезател. Той вече не виждаше перспективи пред себе си. Беше само на двайсет и една години, но с приключена кариера и практически инвалид. Тогава влезе да учи и започна по малко да тренира други деца.

Сигурно вече за пети или шести път обявяваха продължаването на регистрацията за полета, с който трябваше да замине Волинец, и Людмила Всеволодовна започна да се притеснява. Антон учтиво и помогна да занесе багажа си до гишето и се сбогува с нея. Беше научил всичко, което го интересуваше. Вярно, можеше още да поразпита и тогава сигурно щеше да научи някакви любопитни факти, но притесненият свидетел е лош свидетел, на това го бяха учили още в университета на МВР.

Бързо се разбраха кой с какво ще се занимава в близките часове: Каменская ще търси и проверява бившата партньорка на Власов, която не пожелала да чака той да долекува коляното си; Дзюба ще отиде при Николай Носуленко, треньора, с когото Власов работил, докато окончателно напуснал спорта; а Антон Сташис трябваше да посети самия Владимир Власов и да провери възможно ли е той да е имал нещо общо с убийствата и на Михаил Валентинович Болтенков, и на Ина Викторвна Ефимова.

— А каква е връзката с Ефимова, ако той е отмъщавал за колегата си Женя Зеленев? — попита Дзюба. — Ако пък е отмъщавал за себе си, каква е връзката с Болтенков, който го е направил шампион на Русия? Или ти смяташ, че този Власов изобщо се е развихрил и е

започнал да мъсти на всички, които по един или друг начин са съсипвали съдби на фигуристи?

— Е, не на всички фигуристи, а само конкретно неговата и на Зеленов — отговори Антон. — Ще видим.

Когато оперативни работници започнат да се занимават със самодейност зад гърба на следствието и на собственото си ръководство, това винаги предизвиква маса усложнения.

„Ех, деца, деца, не гледайте полицейски сериали — мислеше си Антон по пътя към блока, където живееше Владимир Власов. — Там не казват истината. Ако можех да обоснова действията си така, че да не предизвикам гнева на следователя или на своя началник, аз щях предварително да пусна хора да следят Власов, да науча къде ходи, с кого се среща и поне щях да се запътя към него, когато със сигурност знам, че си е вкъщи. Би могло да проконтролирам и телефонните му обаждания, вярно, не да ги прослушам — досадна работа е да врънкаш разрешение от съдията за това, — но поне да поискам от мобилния оператор да ми изпрати и да получа информация за обажданията и есемесите от неговия номер и от номера на Олга Виторт. Наистина момчетата на Каменская са безумно храбри, нагли, кадърни и нали са млади и лекомислени, от нищо нямат страх, но все пак не успяха да хакнат базата на мобилния оператор. Слава богу, там имат мощна защита, която те не успяха да пробият с кавалерийска атака. Добре, остава само да се надявам, че с Власов ще извадя късмет.“

Сградата, в която според получените данни живееше Владимир Власов, беше съвсем близо до Околовръстното, в покрайнините на „старата“ Москва. Типичен многоетажен блок с много входове, навярно съпоставим по броя на населяващите го хора с малък град. Опасенията на Сташис не се оправдаха, отвори му още след първото позвъняване. Пред Антон застана висок, снажен, млад мъж с неизразително, някак безцветно лице и недоумяващо вдигнати вежди.

— Мен ли търсите? Какво обичате?

След като погледна удостоверението на оперативния работник, Власов май никак не се учуди, но и не се уплаши. Просто едва забележимо сви рамене и кимна.

— Ами заповядайте.

Антретото в апартамента само условно се наричаше антре — две крачки след прага Антон се озова в стая, доста просторна и сякаш

разделена надве. В едната част всичко беше „като при хората“: диван, телевизор, малка масичка с компютър и още една пред дивана, която по немитите чаши и чинии върху нея можеше да се оцени като маса за хранене. Другата част на стаята пък според преценката на Антон приличаше на художническо ателие, каквото всъщност и беше. На пода — покрай стените имаше подредени картини — съвършено еднотипни, според Антон те дори не можеха да се нарекат живопис, представляваха просто тънки многоцветни орнаменти на различен фон — черен, небесносин, червен, жълт.

Нарушавайки всички правила на приличието, Сташис бързо мина през жилищната част на стаята към статива, на който стоеше незавършена картина. Пак някакви цветни линии на черен фон, но не като на другите картини. Не беше ходил в дома на Ала Томашкевич, но Каменская беше описала много подробно работите, окачени на неговите стени. И дори му бе дала разпечатка на кадрите от филма, в която бе видяла рисунки на фигурите на Панин-Коломенкин.

Явно стопанинът на това жилище бе въпросният художник. Само че беше абсолютно неясно защо Томашкевич не беше казала името му и бе твърдяла, че изобщо не се интересува от личността на автора на картините. Власов и Зеленов са тренирали в една група и са били приятели, така че майката на Женя Зеленов едва ли не е знаела това. Обаче се е оправдала е Олга Виторт, която уж ѝ носела тези картини незнайно откъде. Но може и наистина да не е знаела? Може Олга да е криела любовника си от Ала Владимировна? От неизвестно какви съображения.

Антон отвори бележника си и извади сгънат на четири лист с разпечатана рисунка. Обърна се — Власов припряно прибираше от масата пред дивана неизмитите съдове. Стасов бързо разгъна листа и сравни рисунките от разпечатката и от картината и отново го прибра в бележника. Гледай ти, колко интересно става понякога!

Рязко се извърна и почти се сблъска с Власов — оказа се, че той вече стоял зад гърба му.

— Значи сте художник? — престори се Антон на учуден и озадачен.

— А, че какъв ли художник съм аз — небрежно отговори Власов. — Жалка работа. Така, забавлявам се с най-простата техника. Не съм учил живопис.

— А каква е тази рисунка? Означава ли нещо?

Власов сякаш се смути, почуди се малко.

— Това са фигури от фигурното пързаяне. Защото някога тренирах това.

Явно темата беше неприятна за Власов. Странно. Защо ли? Какво лошо има във факта, че един човек се е занимавал с фигурно пързаяне? Или той наистина има връзка с убийството на треньора и не иска да разкрива, че има нещо общо с този вид спорт?

— Знам, че сте бивш спортист — каза с неутрален тон Антон, сякаш темата за спорта изобщо не беше важна в разговора. — Между другото, знаете ли, че вашият бивш треньор беше убит?

— Михаил Валентинович ли? — запази пълно спокойствие Власов. — Разбира се, знам. И по новините съобщиха, и колеги ми се обадиха. Ужасно. Кой го е направил? И защо?

— Е, ние засега не знаем отговора на въпроса „кой“, а на въпроса „защо“ бихме искали да получим отговор от вас.

Владимир извърна поглед, но не притеснено, а някак замислено и тъжно.

— Слушай, да минем на „ти“ — предложи той. — Защото се получава някак, тъпо.

— Добре — съгласи се Сташис. — Та за какво, значи, може да са убили твоя треньор Болтенков, а?

— Нямам представа за какво може да са убили Михаил Валентинович — бавно отговори Власов — и изобщо нямам представа по каква причина може някой да убие треньор по фигурно пързаяне, още повече ако той не тренира спортисти, които ще се борят за олимпийски медали. Ако беше някой топтреньор, който тренира претенденти за олимпийската стълбица, би могло някак да се пофантазира. Там има вътрешни игри, мръсна кухня. Но Болтенков... Не, не мога да си го представя. Така ли ще стоим до статива? Дай поне да седнем.

Антон го последва в „жилищната“ половина, където можеше да се седне само на дивана — там нямаше нито фотьойл, нито дори стол или поне табуретка. Диванът беше корав и според Антон страшно неудобен. Той веднага се ядоса, както впрочем си беше ядосан напоследък: и за седене неудобно, и за разговор. Трудно е да разговаряш с човек, който седи до теб, а не отсреща.

Стана и се огледа. Не, тук нямаше никаква друга мебел, на която можеше да се седне.

— Имаш ли някакъв стол? — обърна се към Власов.

— Да, сега.

Владимир излезе и се върна със сгъваем стол, тапициран с изкуствена кожа. Столът се оказа още по-неудобен, но поне можеше да се постави така, че разговорът да протече нормално.

— А какво е твоето отношение, тоест беше, към Болтенков? — зададе Сташис следващия въпрос. — Имахте ли конфликти помежду си?

— О, моля ти се! Че какви конфликти? Той ме направи шампион на Русия, призьор от етап на гранпри младша възраст, а когато престанах да тренирам и влязох в института, ме взе за втори треньор в групата си, даде ми възможност да бъда полезен, а и да придобия опит. Никога не съм изпитвал към него друго, освен благодарност.

— Да, но си го напуснал — каза Антон. — Отишъл си при Людмила Всеволодовна Волинец. Значи не ти е било чак толкова хубаво при Болтенков. Или? Нали каза: направил те е шампион на Русия. А ти си го напуснал. Защо?

— Ами той самият ме изгони! — разсмя се Власов. — Аз бях млад, нафукан, глупав, дори не млад, а още съвсем дете. Не разбирах, че целият, от главата до петите, съм творение на треньора, негова заслуга, казах си, че мога всичко сам, надух се, престанах да го слушам. Знаеш ли как треньорите подбират децата за своите групи? Два са критериите им: способности за пързаляне и покорност. За треньора е много важно спортистът да е послушен, само така от едно дете може да се направи нещо свястно. Опърничави не вземат. Така че със своята пубертетска глупост станах неудобен за Болтенков. И един прекрасен ден той ми каза: „Вова, ти си много способно момче, имаш всички данни да растеш още. Ако се преместиш при друг треньор, ще успееш. Повярвай ми, за теб ще е по-добре да се преместиш при Волинец“. Тогавя, разбира се, не схванах защо ще съм по-добре там, просто му повярвах. Та ние нищо не разбирахме от треньорската работа, нашата задача беше да се пързалияме, но пък още от деца много добре знаехме израза „ще съм по-добре при друг треньор“. От десет-единайсетгодишна възраст постоянно говорехме за това по един или друг повод. И ние, и нашите родители. Така че, когато Михаил

Валентинович ми каза това, аз дори не се учудих, обратното, възприех го като нещо най-нормално: че как, аз съм звезда, шампион на Русия в младшата възраст, разбира се, че трябва да ме тренира най-добрият треньор. Волинец беше олимпийска шампионка, цялата страна я знаеше, а кой познаваше Болтенков?

Антон го наблюдаваше внимателно, преценяваше позата, жестовете, мимиките, интонациите му. От една страна, уж никакви признаци на напрежение и лъжа или поне на неискреност. Но от друга страна, това беше човек, отдал много години на фигурното пързалане. Тоест човек, който се владее прекрасно. Каквото и да ти се случи, излязъл ли си на леда — ще се усмихваш! Нито съдиите, нито зрителите не бива да видят колко черно и страшно ти е на душата.

— Ами защо тогава не се върна при Болтенков, когато не ти провървя в самостоятелната работа?

— Ех, и ти сега! Нали си мъж! — насмешливо проточи Власов. — Как може да не разбираш? Нима можех да се върна и отново да работя като „момче за всичко“ при човека, когото напуснах заради самостоятелната работа? Ясно е защо не се върнах при Болтенков. Самолюбие.

— Ясно. Ами историята, когато не са те пуснали в чужбина?

— Е, какво — разпери ръце Владимир. — Не ме пуснаха и толкоз. Много хора не пускат, не бях само аз. Не разбрах какво искаш да ме попиташ. И после нали не Болтенков ме спря, а оная кучка Ефимова... имаше в онези времена една такава деятелка в Московския спортен комитет. Но знаеш ли, честно ще ти кажа — вярно, че много исках да замина, но после разбрах, че така стана по-добре.

— Защо? — с интерес попита Сташис.

— Ами поговорих си с някои хора. Е, така де, с едно момче, на което разрешиха да замине за Италия, той се занимаваше с танци, там му намерили добро момиче. Всъщност го купил бащата на това момиче, голям бизнесмен, човек с пари, а на момичето все не му вървяло с партньорите. Ами това момче се прибра след година и дълго не можа да се съвземе. На нас оттук ни се струва, че там животът е по-сладък и изобщо, че всичко върви по мед и масло, а в действителност... Като „купят за чужбина“ някой младеж, те го смятат за своя собственост, поемат му издръжката, а после започват да му натякват това и да искат да живее както те му наредят. Момчетата се

чувстват безправни и унижени: платили сме за теб, ще правиш каквото ти кажем. Тоест отначало всичко е приказка, сладко хапвам и меко спя. А после, започне ли той да проявява самостоятелност, му казват: „Ние те храним и поим, живееш у нас, така че спазвай режима и тренирай, ние имаме дъщеря, заради нея сме те купили, така че ще си неин приятел, а не на други“. Много често родителите искат двойката да бъде двойка и в другия смисъл, тоест в купения за дъщеря им партньор виждат потенциален съпруг за нея. Европейските и американски родители обикновено искат момчето да се свърже с момичето официално — вложили са пари и искат дъщеря им да се омъжи за вложението им. Момчетата, естествено, опитват да се бунтуват: „Аз какво, да не съм роб? Да не сте ме купили случайно?“. А те отговарят: „Да, купили сме те“. Да, но момчето смята, че са го купили само за тренировките и има пълни права над целия си живот извън пързалката. Оказва се, че няма такива права. И много момчета не издържат. Вярно, има такива, които се съгласяват с поставените условия, но има и такива, които бягат. Някои остават там или се местят в друга страна, някои се връщат в Русия. Така че Ефимова, може да се каже, ме спаси от такова унижение, нали и мен ме бяха намерили родителите на момиче, така че и аз щях да бъда принуден да ставам заврян зет.

Колко добре направи Власов, че сам заговори за Ефимова! Но от друга страна, ако я е убил той, едва ли щеше да спомене името ѝ и да се издаде, че добре си спомня чиновничката, съсипала кариерата му като спортист.

— Именно за Ефимова исках да си поговорим. Ти какво си правил в деня на нейното убийство?

Власов замря, лицето му изразяваше пълно, абсолютно недоумение. Веждите му леко се свиха, очите се стесниха в съсредоточен опит да разбере и осмисли чутото.

— За кой ден... За деня на какво?... Не разбрах... Повтори какво каза...

Абсолютно натурална, естествена реакция.

— Казах, че Ефимова е била убита, и те попитах какво си правил в деня на нейната смърт. Ами ако си решил да ѝ отмъстиш, задето ти е спряла кислорода, и си я убил?... — весело каза Антон.

Челото на Власов се опъна, гънките, появили се от напрежението, изчезнаха и цялото му лице сякаш просветна.

— Убили са Ефимова? — попита изумено. — Я стига, не може да бъде! Ама сериозно ли?

— Сериозно. Прилича ли ти това на шега?

— И кога? Отдавна ли?

— Ами доста отдавна, преди около два месеца. За да бъда точен, на двайсети март. Е, та какво си правил ти на двайсети март?

Известно време Власов го гледа в пълно недоумение, после, вероятно осъзнал, че всичко е сериозно, уточни:

— Какъв ден от седмицата е било?

— Сряда.

— Значи, сутринта на работа, а вечерта — вече не си спомням. Може да съм отишъл някъде с приятели, а може и да съм се прибрал. Можеш ли да ме ориентираш по-точно? Е дали в този ден е имало някакво събитие? Тогаваше ми е по-лесно да си спомням. Така ми проверяваш алибито, нали.

Общо взето, това никак не беше необходимо, защото Ина Викторовна Ефимова беше убита между петнайсет и шестнайсет часа. Значи трябваше да възстановят работния ден на Власов минута по минута. Но дотук, както личеше от репликите му, той наистина не знаеше в колко часа е било извършено престъплението.

— Да започнем от работния ден — предложи Антон. — И колко часа отиде в офиса, кой те видя там, къде си излизал... С една дума, всичко подробно.

— Сега ще погледна в бележника си.

Власов извади от джоба си телефон и започна да натиска копчета.

— Ето, намерих. Сряда, двайсети март. Този ден шефката ме включи в подготовката за преговори с един доставчик и до момента на срещата трябваше да подготвим аналитична таблица. Да, да, спомням си тази таблица, целият отдел я правихме от сутринта, нямаше време човек да иде до тоалетната, а шефката ни висеше над главите и ни припираше, защото партньорите трябваше да пристигнат към два часа следобед. И ние се надявахме тя да отиде на преговорите, а ние да прескочим да обядваме. Направихме таблицата, тя обаче ни замъкна в залата за преговори. Хем се и закани: „Ако сте объркали данните, направо там ще разбере кой от вас е виновен и ще го убия на място“.

Да, Антон вече бе чувал от Дзюба, че Олга Виторт е безжалостна към подчинените си. Роман също му беше разказал за някакво момиче, което се оплаквало, че Лара в напрегнати ситуации не го пускала дори до тоалетната.

— Какво, шефката ти май е много строга? — позасмя се той.

— Ужас е — каза Власов. — Най-добре е да си нямаш работа с нея.

— Но ти явно не си се уплашил да си имате работа?

— Аз? Не разбрах. Какво имаш предвид?

Отново леко доближените до носа вежди изписаха на лицето на Владимир искрено неразбиране.

— Чух, че си бил в романтични отношения с нея.

— А, това ли! — високо се разсмя Власов. — Глупости, хич не ги слушай. Нищо подобно.

— Така ли? Ами тогава как си се озовал в „Оксиджин“? Там не назначават просто така, както си дошъл от улицата. Още повече че в твоето сиви не може да е имало нищо, освен фигурното пързаяне. Или си съчинил някакви лъжи?

Антон задаваше въпросите весело и доброжелателно. Сега вече беше напълно сигурен, че това момче няма отношение към убийството на Ефимова. Но предстоеше да провери и алибито му за момента на убийството на Болтенков.

— Наистина ли ти е интересно защо ме взеха в „Окси“?

— Наистина.

— Шефката ме уреди.

— Това го разбирам. Но за какви твои качества? Защо те е взела? Нима не защото имате връзка с нея?

— Абе какво си заповтарял: връзка, та връзка — с досада махна с ръка Власов. — Ще изкараш, че жените вземат на работа само своите любовници. Майката на мой приятел я помоли. Майката на Женка Зеленов, с когото навремето тренирахме заедно. Много отдавна. Той умря. — Лицето на Власов помрачня. — А неговата майка ме харесва и тъй като е близка с моята шефка, я помолила да ми помогне за работа. Така че никакъв секс из прериите, чисто по приятелски.

Значи са назначили Власов в „Оксиджин“ с протекцията на Ала Томашкевич... И значи Володя Власов е бил приятел на нейния син, Женя Зеленов, който се е самоубил. И картините на същия този Власов

висят в жилището ѝ. А тя се преструва, че не е в течение кой рисува тези картини. Ама че кълбо от лъжи! И най-важното: не е ясно защо. Сега трябва да изясни въпроса как Власов приема смъртта на своя колега по отбор.

— Ти каза, че приятелят ти умрял. Нещастен случай ли? Или е боледувал? Та той е бил млад, сигурно твой връстник — каза съчувствено Сташис.

— Женка се самоуби — мрачно отговори Власов. — Нещастна любов и разни такива.

— Отдавна ли се случи това?

— Отдавна, има вече десет години.

— Талантлив фигурист ли беше?

— Кой, Женка ли? — отново лицето на Владимир се изостри. — Той беше бог на кънките. Ето, ти ме попита за картината... Това са прочутите фигури на Женка, само той можеше да изпълни такава последователност на стъпките технически грамотно.

Власов се оживи, стана, отиде до статива, взе отвертка и започна да сочи отделни фрагменти от рисунката.

— Гледай — светнаха очите му, — венде, гегенвенде, скоба, туизъл, гилинге, още едно гилинге, после стягане, отново туизъл, отново венде и отново гегенвенде.

Той леко докосваше острието на отвертката до дъгите, примките и наклоните, които оформяха непрекъснатата верига на рисунката.

— И половината от тези стъпки Женка изпълняваше на един крак, без да се оттласква с другия! — възбудено говореше Владимир. — А какви стръмни дъги правеше преди завъртанията! Хем с каква скорост! Изпълняваше фигурите на Панин, а това малко хора в света го могат. Ако все още зачитаха задължителните програми на състезания, както беше, когато ние с Женка едва започвахме да тренираме, той щеше да стане олимпийски шампион, защото по точки за задължителните фигури никой не би могъл да го надмине, можеш да ми вярваш. А фигурите на Панин дори не са задължителни, а специални, в началото на миналия век е имало такава отделна дисциплина: специални фигури. На състезания са оценявали задължителните фигури, специалните и волната програма. Всеки фигурист сам е измислял специалните си фигури, а после е давал рисунката с тях на съдиите, та те да следят точността на изпълнението

му. После са отменили тази дисциплина, премахнали са я от състезанията, оставили са само задължителните фигури. А в края на осемдесетте премахнаха и тях. Така че Женка изпълняваше фигурите на Панин само на тренировки, да им се радва сам.

— Фигурите на Панин ли? — отново се престори на учуден Антон. — Какво е това?

— Ами погледни — посочи Власов наредените до стените картини. — Именно това са фигурите на Панин-Коломенкин. Когато ги изпълнявал на световното първенство, самият Улрих Салхов изпаднал в истерия. Ти поне за Салхов чувал ли си?

Думата му беше позната, Сташис бе чувал словосъчетанието „троен салхов“ в телевизионни репортажи, макар че никога не гледаше специално състезания по фигурно пързаляне, но майка му и сестра му бяха луди по тях. Излиза, че скокът е наречен на името на известен фигурист. Виж ти.

Престори се, че внимателно разглежда многоцветните рисунки.

— Чувал съм нещо — отговори разсеяно. — А наистина ли е трудно да се изпълнят тези фигури? Та аз нищо не разбирам от това.

— Не просто е трудно — практически е немислимо. Когато преди началото на състезанието Панин давал на съдиите рисунките на хартия, те били сигурни, че няма да може да ги повтори на леда, и то от един тласък, че и по три пъти на всеки крак, хем така, че в крайна сметка линиите от снопчето да се разпръсват най-много на двайсет сантиметра. Идеалът е линиите напълно да съвпадат. При Панин съвпадали, представяш ли си? Той чертаел линиите си на леда с математическа точност дори при движение назад, а не можеш да се извърщаш! И после, гледай... — Със същата отвертка Власов посочи точката в рисунката, където линиите се събираха под много остър ъгъл. — Ти можеш ли да си представиш как се изпълнява това чудо?

Антон се опита мислено да си припомни своите детски опити на пързалката. Ако се движиш напред... Не, остър ъгъл по никакъв начин не се получаваше, ако запазваш посоката на движение.

— Видя ли! — тържествуващо възкликна Власов.

Личеше, че разказът за таланта на неговия приятел му доставя неизразима наслада.

— А Женка го можеше! Когато изпълняваше блок сложни завъртания на един крак, той спираше, сякаш замираше в равновесното

движение напред, а после започваше без тласък движение назад със същия крак и продължаваше серията завъртания.

Антон отново взе да разглежда рисунките на статива.

— А това какво е? — попита, като посочи един съвсем прост според него елемент.

— Това е чоктау. Това е моухок. Това е тройка — подробно и очевидно с удоволствие обясняваше бившият фигурист.

— Какви страшни думи — учуди се Антон.

— Идват от имената на индиански племена. Някои стъпки от техните ритуални танци са преминали във фигурното пързаяне. Още през деветнайсети век.

А за болното сърце на Зеленов — нито дума. Дали не е знаел? Или мълчи умишлено, за да не стане дума за Болтенков?

— Да, трудничко е при вас — проточи Антон. — Аз никога не бих запомнил всичките тези имена.

— Ами — усмихна се Владимир. — Когато тренираш, не с трудно. Така изглежда само отстрани.

— Значи майката на Женя ти е помогнала за работата? — уточни Сташис и отново седна на съгваемия стол. — Но защо? Все пак са минали десет години. Или ти поддържах връзка с нея?

— Е, ние с Женка бяхме приятели от десетинагодишни, тренирахме при един и същ треньор. — И отново Антон си отбеляза, че той пропусна името на Болтенков. Случайно ли? Или нарочно? — После, когато го закараха в болницата, аз седях там с Ала Владимировна до края. Дълго се опитвах да го спасят, две денонощия. Не успяха. И после я посещавах, обаждах ѝ се. Затова ми помогна, беше ме запомнила с добро.

Владимир грижливо покри статива с недовършената работа с голямо парче плат и се върна на дивана.

„Не ми изглежда притеснен — мярна се в главата на Антон. — Ако се притесняваше, щеше да ходи напред-назад или да пристъпва от крак на крак на място. А той седна.“

— Добре, ами къде беше ти в деня на убийството на Болтенков?

— Ти какво, да не откачи напълно? — взе да се ядосва Власов. — Да не ме подозираш, че съм убил Михаил Валентинович?

— Че защо не? — широко се усмихна Антон, който никак не искаше да плаши бившия спортист. — Теоретично, докато

престъпникът не е намерен и вината му не е доказана, убиец може да се окаже всеки. Защо да не си ти?

— Ама за какво ми е да го убивам? Какво съм имал да дяла с него?

Това беше вярно. Владимир Власов и Михаил Болтенков не са имали абсолютно никакви причини за търкания. Но редът си е ред. Въпросът е зададен — трябва да се получи отговор.

— И въпреки това: къде беше и какво прави вечерта на четиринайсети май?

— На четиринайсети ли? — с явно облекчение каза Власов.

— Пфу, господи, мама имаше юбилей, стана на шейсет години, честваха я в института, после ходихме на ресторант. Пристигна сестра ми от Англия, специално по този случай беше си взела десет дни отпуск.

— Много хора ли бяхте там?

— В ресторанта ли? Ами... имаше поне двайсетина души.

— Ще ми кажеш ли кой беше ресторантът?

— Без проблеми — усмихна, се Власов. — Провери.

Антон си записа името и адреса на ресторанта. Така, можеше да приключи тук. Само в името на реда трябваше да уточни още едно обстоятелство. Ина Викторовна Ефимова е била убита с нож, който след откриването на трупа е бил изваден от тялото. Обикновен кухненски нож от японската фирма „Самура“.

— Време ми е — престори се той, че е готов да си тръгне. — Сега ще си проправам път през задръстванията чак до другия край на града. Кучешка е нашата работа, не успявам да хапна, в седем сутринта изядох един сандвич — и сега не се знае кога отново ще видя храна. Слушай, няма ли да ти се намери филия хляб с парче кашкавал? Или някакви бисквити?

Власов стремително скочи от дивана.

— Без проблеми, разбира се, да вървим в кухнята.

Кухнята съвсем очевидно говореше, че Власов няма никакви тежнениа към онова, което е прието да наричаме уют. На прозореца нямаше пердета, на перваза бяха наредени празни стъклени буркани от консерви, абажурът на тавана явно никога не беше мит, както и повърхността на печката. Разнородни мебели, на пода — протрит линолеум. Хем и „Оксиджин“, доколкото знаеше Сташис, плащали

много прилично дори на обикновените мениджъри. Впрочем телевизорът в кухнята, както и в стаята, бяха от скъпите. Ами ясно, един истински мъж не жали парите за техника, а кухнята е нещо второ-или третостепенно.

Антон с всички сили се преструваше, че не иска да затруднява домакиня.

— Къде са ти ножовете? Дай хляба, аз сам ще си отрежа.

Кухненските ножове се намираха заедно с приборите и специална съдинка в чекмеджето.

„Една добра домакиня никога не държи готварските ножове заедно с приборите за хранене — спомни си обясненията на покойната си майка. — Ножовете се слагат отделно, на специална стойка.“

Да, бившият спортист Владимир Власов нямаше нищо общо с добрите домакини. Ножовете бяха само два: по-голям и по-малък.

— Ами нож за хляб? — попита Антон. — Имаш ли?

— Ние сме прости хора — с неразбираема горчивина каза Власов, — режем хляба с обикновени ножове. Не бъди толкова префърцунен.

— Ама ти какво, само два ножа ли имаш?

— Достатъчни са ми — невъзмутимо отговори Владимир.

— Че колко трябва да бъдат?

Сташис отрязва филия от доста засъхналата фразела.

— Защо ножовете ти са толкова тъпи? — забеляза неодобрително. — Купи си японски, „Самура“ например, казват, че дълго не се затъпявали.

Нито един мускул не трепна по лицето на бившия фигурист. Дали се владееше великолепно и предвиждаше всяка реплика на оперативния работник, дали пък наистина никога не бе чувал за тези ножове...

Какво пък, или Владимир Власов наистина нямаше нищо общо с убийството на Ефимова, или полицаите си имаха работа с истински опасен и силен противник. И при всички случаи трябваше много внимателно да се провери алибито на този човек за момента на убийството на Михаил Болтенков. Защото версията за отмъщение заради смъртта на Евгений Зеленов все още изглеждаше доста убедителна.

След като се качи в колата си, Антон първо се обади на Дзюба.

— Рома, бързо провери алибито на Власов за вечерта на четиринайсети май — нареди му той. — Власов твърди, че се е намирал в ресторант, празнувал юбилея на майка си. Запиши си адреса. А аз сега ще се върна в службата и ще направя запитване за оръжието.

— Почакай, ами нали аз работя по Носуленко — стъписа се Роман. — Ти нали ми каза в коя спортна школа работи, та тъкмо съм се запътил натам.

— Обръщай — изкомандва Сташис. — Твоят Носуленко никъде няма да избяга. Преди всичко трябва да се провери алибито на Власов. Били са приятели с Евгений Зеленов, още поддържа връзки с майка му, така че в ръцете ни е, кажи-речи, заподозрян номер едно. Ако се изясни, че е получавал разрешение за травматик и че алибито му не е стабилно, ще празнуваме пълна победа.

— Както кажеш — разстроено въздъхна Дзюба.

На Антон му стана чоглаво. Дожаля му за момчето. Но какво да се прави, работата си е работа. Той добре си спомняше себе си като двадесет и пет годишен оперативен работник, когото дръпваха от едно задание и го хвърляха в друго, местеха го като пешка по шахматна дъска. Често му ставаше много обидно. Но с времето това минава. И на Ромка ще му мине.

Следващото обаждане — на Каменская.

— Намерих бившата партньорка на Власов — съобщи му тя. — Жива и здрава, никой не е посягал на живота ѝ. Антоне, имам към вас една молба.

— Слушам ви — отвърна той недоволно.

Ето на, започва се. Използване на административния ресурс. „Чисто по приятелски“, както се бе изразил Владимир Власов.

— Ще ми се да видя сводките — помоли тя. — Не искам нищо секретно. Само откритото за всички. Нали подавате новини и в средствата за масова информация.

— Но за какво ви са? — учуди се Антон.

— Просто така. Понякога помага. Навежда на някакви идеи. Това често ме е спасявало. Всяко престъпление е като камък, хвърлен във вода. Кръговете се разширяват. Предимно некриминалните кръгове, но се случва в някоя точка, в някоя своя част един от кръговете да е такъв, че да го забележат.

Антон не разбра много от това обяснение. Но в края на краищата Каменская е свой човек и реално помага. Защо да не и направи услуга? — Добре, ще ви ги донеса — обеща. — Или ще ви ги пратя на имейла.

Още щом затвори вратата след оперативния работник, Власов се втурна при компютъра. „Кога, каза той, са убили тая кучка Ефимова?“ Взе да прехвърля новините отпреди два месеца и да търси познатото име. Ето го! Ина Викторовна Ефимова, апаратът на Държавната дума... началник на отдел „Протокол и външни връзки“...

Значи не го е излъгал. Наистина вече я няма. И никой никога повече няма да чуе нейния режещ, неприятен глас. И тя никога повече няма да се напръска с този отвратителен тръпчив сладък парфюм. И на никого повече няма да направи гадост, няма да подложи крак, за да си напълни джоба. И никого повече няма да нарече идиот и изрод, и на никого вече няма да „помогне“ да изхвърчи от отбора. Край. Може да не мисли за нея.

Може само да се радва. Радостта, както и тогава, най-първия път, се появи някъде в областта на слънчевия сплит и бавно, като приятна вибрираща топлина плъзна в различни посоки, взе да затопля и да изпълва със сила отслабващото сърце и велия мозък. Той отново и отново се взираше в екрана на компютъра, с наслада препрочиташе текстовете на информационните съобщения. За убийството на Ина Ефимова интернет изданията бяха писали цяла седмица, после, както става винаги, се бяха появили по-актуални и по-интересни новини и всички бяха забравили за откриването на трупа на служителката от апарата на Държавната дума.

Ама защо?... Как е станало така, че той, Владимир Власов, не е научил това? Та той трябваше да научи. Трябваше.

Добре, това винаги може да го проучи. Важното е, че Ефимова е мъртва. Жалко, че вкъщи няма принтер, откога се кани да купи, но все отлага. Утре в службата трябва да намери този материал, да издебне момент, когато е сам в офиса, и да го разпечата. Да го сгъне внимателно и да го прибере в стария си бележник до онова, най-първото съобщение: „Трагично загина...“. Тези редове са неговото спасение, неговите котви в бушуващото море на яростта, смисълът на всичко, което ще става в живота му занапред.

До края на деня Антон успя да направи много неща по други дела, върна се на „Петровка“, изпълни даденото на Каменская обещание за сводките, изпрати ѝ ги по електронната поща и дори се сдоби с информацията, че Владимир Власов никога не е получавал и не се е опитвал да получи разрешение за притежаване на травматично оръжие. Докато Сташис преценяваше как най-добре да разпредели вечерта си — да се прибере вкъщи, да се срещне с Лиза или да почака Дзюба, — звънна Роман.

— В службата ли си?

Гласът на младия оперативен работник беше разстроен и уморен.

— Все още да.

— Ще ме изчакаш ли? Вече се движа по Страстния булевард, ще бъда там след десетина минути.

— Ще те изчакам — въздъхна Антон.

Въпросът се реши от само себе си. Е, може и да е за добро. Мисълта за Лиза отново го бе накарала да се нервира и ядосва, да се чувства като последен негодник, отказващ да се ожени за добро момиче.

Дзюба наистина беше разстроен: толкова много бе научил за фигуриста Власов, но алибито му за момента на убийството на Болтенков се оказа стабилно. Същия ден, по-точно вечерта на четиринайсети май, майката на Власов е празнувала своята шейсетгодишнина, на тържеството са присъствали много приятели и познати, дори по-голямата ѝ дъщеря пристигнала от Англия, където работела вече от няколко години, заради рождения ден на майка си взела цели десет дена отпуск, за да помогне с приготвянията и изобщо да си постои вкъщи. И естествено, Володя също присъствал, видели го десетки хора, не се е отделял от тях.

Ресторантът, където са отпразнували кръглата годишнина, се намирал много далече от мястото, където бяха застреляли Болтенков, и за да отиде дотам и да се върне човек, би му потрябвал най-малко час, а като се вземе предвид и проливният дъжд — дори час и половина, че и повече. За толкова дълго време Владимир не бил изчезвал от полезрението на присъствалите.

— Мда — обезкуражено продума Антон, — и алиби има, и разрешение за оръжие няма. Но оръжието, както и да е, хората купуват оръжие под път и над път без никакви разрешения, така че това не е

критерий. Грабваш снимката — и по местата на бойната слава, по стрелбища и оръжейни магазини, както и по разни доморасли самодейци. Е, няма аз да те уча... Наличието на алиби обаче е лошо. Слушай, Рома, а може все пак да е Ламзин, а? Ти почти окончателно ме убеди, че той не е виновен, аз се поведох по твоите доводи, започнах като глупак да търся с тебе и Каменская други заподозрени, след срещата с Власов вече почти стопроцентово бях убеден, че сме намерили истинския убиец, а сега нещо взех да се колебая.

— Ако си спомняш, и Ламзин няма официално разрешение за оръжие — тросна се Дзюба.

— Но той няма и алиби — възрази Сташис. — А мотив има. И то доказан мотив, потвърден с показанията на сума ти свидетели.

— И Власов има мотив!

Все пак Роман е невероятно упорито момче! Извънредно трудно е да го объркаш. И Антон отново, за кой ли път си помисли, че не може да реши — хубаво ли е това, или лошо.

— Има — кимна, — но не доказан.

Той се канеше да каже още нещо убедително за позицията на следствието, но не успя — иззвъня мобилният му телефон.

— Антоне, да не се обаждам много късно? — неуверено попита Каменская. — Още ли сте на работа?

Значи пак ще иска нещо. Как пък можа Кирган да потърси услугите тъкмо на агенцията, в която работи тая досадна Анастасия Павловна?

— Защо? — попита предпазливо.

— Вие какво знаете за покушението срещу Ханджумян?

— Срещу кого?

Антон чуваше това име за пръв път.

— Хрант Артурович Ханджумян — повтори Каменская. — Огнестрелно раняване в меките тъкани на ръката, за щастие, без опасност за живота. Преди два дни.

— И какво? — не разбра Антон. — Какво отношение...

— Стреляли са по него близо до Ледения дворец на спорта. Ханджумян отишъл да посрещне сина си след вечерна тренировка, момчето тренирало фигурно пързаяне. Пристигнал по-рано, слязъл от

колата и тръгнал да се разходи из парка, там около Двореца на спорта има голям парк. Та именно там са стреляли по него.

— Дайте ми петнайсет минути, ще разуча всичко — бързо отговори Сташис.

След четвърт час те с Дзюба бяха готови да споделят с Каменская първата, наистина твърде оскъдна информация: по Ханджумян стреляли от разстояние около два метра, в гърба, но улучили, слава богу, рамото. Ханджумян не видял стрелеца, защото от изненада и болка се препънал и паднал. На следователя и оперативните работници потърпевшият разказал, че от известно време получавал писма, както се изразил, с „неразбираемо и съмнително съдържание, че ме били поръчали, но можело да се разберем“. Той не тръгнал да се „разбира“, изобщо не реагирал на писмата, понеже ги сметнал за глупава шега или пък примитивен опит да се спечелят лесни пари от доверчив бизнесмен. Писмата били запазени в електронната пощенска кутия, полицаите ги видели, опитали се да установят айпито на компютъра, от който са били изпратени, но адресът се оказал някакъв фалшифициран. Самият Ханджумян не смятал, че покушението е свързано с тези писма, сторили му се много несериозни. Бил сигурен, че зад опита за убийство стои някой от неговите конкуренти. Именно това станало за днес основни версия на следствието. Като втора версия проучвали семейния и личния живот на бизнесмена: дали той имал любовница, или жена му — романтични похождения.

— Ние ще можем ли да поговорим с Ханджумян? — попита Каменская. — В болницата ли е той, или вече си е вкъщи?

— Засега е в болницата.

— Значи утре сутринта ще се видим там.

— А не смятате ли, че това е чисто съвпадение? Ако имаме убит стоматолог, нали това не означава, че всички престъпления в районите около всички стоматологични клиники в Москва непременно са свързани с това убийство — ехидно забеляза Сташис.

— Не мисля — много сериозно отговори Каменская. — Защото аз изобщо не мисля. Да се мисли, е вредно, както показва практиката. Утре в десет сутринта аз ще бъда в болницата при Ханджумян. А вие сам си решете дали да се присъедините, или не.

[1] ВГИК — Всероссийский государственный институт кинематографии. — Б.пр. ↑

На Антон не му се ходеше в болницата. Но точно за това съществуват младшите колеги — за да вършат онова, което на старшите не им се върши. Да тичат за бира. Или ей това — да ходят по болници.

— Не, аз изобщо не разбирам какво си мислят хората! — негодуваше Дзюба, след като се върна от болницата, където заедно с Каменская бе разпитал Хрант Артурович Ханджумян. — Получавах писма, че си поръчан, а си живееш, сякаш нищо не се е случило, и не се притесняваш! Какво трябва да имаш в главата си, за да се държиш така? И това ми било бизнесмен!

Антон с удоволствие би споделил негодуванието на Дзизба. При други обстоятелства. Но не и днес.

Защото днес трябваше да мисли за друго. За Владимир Власов, който, както се разбра, се познавал с Хрант Артурович. Нещо повече, не просто се познавал с бизнесмена, но имал определени претенции към него.

— Аз изобщо никога не бях си помислял, че там при тях, във фигурното пързаяне, всичко е толкова сложно — недоволно каза Ханджумян, — освен чистия спорт там има някакви отношения, подводни течения. Но в края на краищата аз просто се погрижих за сина си.

Преди три години в спортната школа, където тренирал Вартан, дошла заповед да се намали броят на учениците. В частност от групата, в която тренирало момчето, трябвало да се освободят двама. И треньорът на име Николай Носуленко поканил Хрант Артурович и неговата съпруга Гоар на разговор.

— Вижте сега, наредиха ми да намалая групата с двама души — казал печално. — И аз ще трябва да се разделя с вашето момче. Вартан е слабичък фигурист. Аз с удоволствие бих го оставил, разбира се, защото момчето е старателно и изобщо ми е симпатично, имаме добър контакт с него. Но нали не мога просто така да взема и да изключа от

групата силно дете, разбирате ли ме? И на мен сърцето ми се къса. Но какво да направя? Ако имах възможност да се занимавам повече с Вартан, той би могъл да постигне огромни успехи. Защото съкращават групата именно затова: отпускнатото ни време на леда не е достатъчно, за да мога да се занимавам пълноценно с всички спортисти.

Ханджумян интерпретирал за себе си тези думи по определен начин: трябва да заинтересова треньора.

— А какво трябва да се направи, за да ви дадат повече време на леда? — попитал направо.

— Трябва да сме в добри отношения с директора на Двореца на спорта.

— И какво е нужно за целта?

— Ами нали разбирате... Финансирането е недостатъчно... При нас температурата на леда не се поддържа... в съблекарните температурата не е нужната.

Тези „недостатъчно“, и „не е“ се оказали многобройни. Полето за активност на Хрант Артурович било доста широко.

— Ако аз реша някои от тези проблеми, ще оставите ли детето ми? — попитал той и погледнал треньора право в очите.

Очите изглеждали честни.

— Ама разбира се! Ако аз осигуря спонсорска помощ, дирекцията непременно ще се погрижи за мен и ще ми даде повече лед. Значи ще мога да оставя Вартан и ще имам достатъчно време да се занимавам с него пълноценно. Хем не просто пълноценно, а дори повече, отколкото с другите.

С една дума, родителите и треньорът се разбрали. Вартан Ханджумян останал в групата, вместо него изключили друго момче. После се оказало, че това момче било сред поверените на втория треньор. На Владимир Власов.

И ето че Власов, вторият треньор във въпросната група, отишъл в офиса на Ханджумян да си изясняват отношенията. Казал, че е непочтено да се отнема с пари спортната кариера на способно момче, крещял, че с тази постъпка бащата на Вартан разрушавал и живота на детето, бъдещ шампион, и живота на самия Власов, начинаещ треньор, който вече никога нямало да има възможност да покаже на какво е способен, защото едва ли друг път ще му дадат да тренира толкова талантливо дете.

Хрант Артурович повикал охраната и наредил да изхвърлят скандалджията. Власов не се появил повече — нито идвал, нито се обаждал. Конфликтът можело да се смята за изчерпан. Скоро Хрант Артурович научил от сина си, че вторият треньор е напуснал и вече не работи с групата, а вместо него сега втори треньор станала фигуристка от по-горната възрастова група, с която основният треньор бил в любовна връзка. Те скоро се оженили и тренирали групата заедно.

Ала не задълго. След година или малко по-късно треньорът загинал, а неговата млада вдовица напуснала треньорската работа. Разформирали групата, така че сега Вартан тренирал в друга спортна школа.

Значи Николай Носуленко е загинал преди около две години... А нали Роман беше тръгнал да търси точно него, когато Антон го спря и му нареди да се занимава с алибито На Власов. Върви, че разбере сега по-добре ли е станало, или по-лошо.

— Как е загинал Носуленко? — попита Антон. — Убийство?

— Ханджумян казва — автомобилна катастрофа. Но той може да не знае какво е станало в действителност. Трябва да уточним.

— Ами уточнявай, какво седиш! — ядосано се сопна Антон. Дзюба обидено изсумтя и се зарови в компютъра.

„Защо ли бях толкова груб с него? — смъмри се наум Сташис. — Държа се като капризна мацка, поддавам се на собственото си настроение. Ако излезе, че Носуленко е бил убит, се оформя една хубава верижка. Конфликт с Ханджумян — покушение срещу него, конфликт с треньора — убийство. Та нали Власов не може да не е обвинявал Носуленко за това, че негов ученик, талантлив спортист, е бил отписан от групата. Той не може да не е разбрал, че треньорът и бащата на Вартан са имали уговорка. Естествено, е разбрал, инак не би отишъл да вдига скандал при Ханджумян. А преди това сигурно се е опитал да се разправя и с Носуленко. Всичко е свързано с Власов. Не, не всичко. За моментите, когато са убити Болтенков и Ефимова, Власов има алиби. Две срещу две. Петдесет на петдесет. Дяволска работа!“

— Да вървим при Баглаев — изкомандва той. — Трябва да му кажем за Ханджумян. Той трябва да е в течение, защото за нас е важно да знаем какво ще кажат балистиците за куршума и за гилзата. И внимавай да не се изтървеш за нещо, Баглаев да не научи за нашите подвизи. Разбра ли ме?

Дзюба не отговори. Дори не кимна в знак на съгласие. Мълчаливо изключи компютъра и само шибна Антон с пронизващия поглед на сините си очи. В тези очи нямаше нито злоба, нито омраза. В тях имаше непробиваемо като леден айсберг упорство.

— Е, и какво общо има тук този бизнесмен? — мрачно попита Тимур Ахмедович Баглаев. — Не виждам връзка с убийството на Болтенков. Нещо ме мотае вие...

Антон започна да обяснява объркано за свидетелите, които бяха разпитали с Дзюба за конфликти между Ламзин и Болтенков, та някой от тях споменал името Насуленко, а след него изникнало и името на Ханджумян, докато накрая изведнъж се разбрало, че преди два дни срещу този Ханджумян било извършено покушение с огнестрелно оръжие. Обясненията излизаха твърде несвързани и колкото повече говореше Антон, толкова по-ясно виждаше, че следователят не му вярва.

И изведнъж Дзюба, който до този момент бе мълчал, го прекъсна:

— Болтенков е тренирал ученик, който е имал основание да отмъщава на треньора си. И същият ученик имал сериозен конфликт с Ханджумян.

Антон се задави и млъкна. „Ех, кой те дърпаше за езика, непослушно момче такова! Нали те предупреждавах: гледай да не се изтървеш.“

Баглаев предъвка устни, позасмя се, кимна.

— Тоест вие ми предлагате друг заподозрян? Правилно ли ви разбрах?

— Не, Тимур Ахмедович — запази пълно спокойствие Дзюба, с което доста учуди Антон, — търсим връзка на този ученик с Ламзин. И ако намерим такава, ще можем смело да говорим за група, състояща се от поне двама души. Ламзин е убил Болтенков, а вторият съучастник се е опитал да убие Ханджумян. Защото оръжието от покушението над Болтенков не е намерено, така че не е изключено от него да са се възползвали втори път. Има смисъл да се провери.

Охооо! Това вече Антон не беше го очаквал от Ромка. Хем колко подредено изглежда, като го слушаш! Така и версията на следователя за виновността на Ламзин не се подлага на съмнение, което е важно.

— Има смисъл — съгласи се Баглаев. — Умно. Браво. Намерете ми връзка на този човек с Ламзин.

Те побързаха да се махнат от очите на Тимур Ахмедович, докато не ги е разобличил.

— Ти къде се научи да лъжеш така? — дори не се помъчи да скрие одобрението и възхищението си Сташис. — Хем без подготовка — раз и готово. Пак добре, че Ахмедич не попита за името на човека и не поиска да го разпита лично. Хубаво щяхме да се подредим... Човек на риска си, Ромка.

Дзюба нищо не отговори. Антон го погледна по-внимателно.

— Ромка, не го усуквай! — каза строго. — Признай си: да не би да вярваш в това, което каза на следователя? Да не смяташ, че Власов е свързан с убийството на Болтенков? Ами че той има алиби, ти лично го провери. Откъде ти хрумнаха такива мисли? Знаеш нещо, което аз не знам? Имаш някаква информация за неговата връзка с Ламзин, така ли?

— Нищо нямам — тихо и отчетливо отговори Дзюба. — И нищо такова не мисля. Просто видях, че ти не можеш разбираемо да обясниш на Баглаев какво искаме, без да се издадем. Ти се опита да излъжеш и не успя. Наложих се аз да го направя. Това е.

— Какво ти става, Рома? Напоследък не приличаш на себе си. По-рано не беше такъв.

Дзюба вирна глава, обърна се към Антон.

— Ти не приличаш на себе си — отвърна сърдито той. — Ти не беше такъв по-рано. Постоянно си ядосан, всичко те дразни. Изобщо не искаш да мислиш за работата, сякаш ти е омръзнала. Аз исках да се уча от тебе, толкова се радвах, когато ми помогна да се преместя на „Петровка“, мислех си: „Ето, сега ще започне нов живот, ще имам наставник, който ще ме научи, ще ми покаже, ще ми помогне“. А ти... Разбирам, имаш проблеми, но може би си мислиш, че никой друг ги няма? Всички живеят като в рая, а само ти страдаш? На всички им е трудно, на всички се случва нещо неприятно, но не може така... Човекът лежи в следствения арест, следователят е сигурен, че той е виновен, а ние колкото повече ровим, толкова повече разбираме, че заподозрените може да са колкото щеш и мотивите може да са цял милион, но на теб сякаш ти е все едно. Аз, между другото, намерих свидетел, който подробно описа с какви дрехи Ламзин е изскочил от

къщи вечерта на убийството. Същите, които са му иззели. И по тях няма никакви следи. Но на теб и това не ти е интересно. Само едно те вълнува: началството да не ни се кара и следователят да не ти отнесе главата. Ако си решил да ме учиш и на това, по-добре да се върна в района си.

На Антон му притъмня пред очите от моментално стоварилия се върху него срам. Нима толкова личи, че е престанал да мисли за работата, че е загрижен само за личните си проблеми? Беше достатъчно здравомислещ и самокритичен, за да осъзнава сам: работата, която му беше толкова любима, е отишла на заден план, главата му е пълна със съвсем други мисли и те му пречат. Но се бе надявал, че никой, освен него не забелязва това. Излиза, че се е заблуждавал. Ромка вижда всичко и го осъжда. А кой друг го вижда? Серьога Зарубин? Каменская? Не, Каменская едва ли е в течение на неговите проблеми с бавачката и децата... Впрочем защо „едва ли“? Тя работи при Стасов, познават се от много години и от толкова години познава и Лиза. И със Зарубин са приятели, а Кузмич пък знае всичко за Антон. Ох, дявол да го вземе! Ако и Анастасия Павловна мисли като Ромка, тогава позорът е направо непоносим! Когато работиха заедно по убийството в театъра, тя толкова хвалеше неговия професионализъм... Сега сигурно е разочарована...

Трябва да се стегне. В края на краищата, напускането на бавачката не е проблем, който трябва да се реши точно днес, за това може да помисли и утре, както би казала Скарлет О'Хара. Виж, убийствата, които трябва да се разкрият, са нещо неотложно.

Защото престъпленията са поне три в едно: Ефимова, Болтенков и Ханджумян. А може би и Носуленко, ако се разбере, че автомобилната катастрофа не е била случайна.

— Ти успя ли да изясниш нещо за гибелта на Носуленко? — попита той Дзюба, като се стараеше да не среща погледа му.

— Загинал е в автомобилна катастрофа, когато е бил на почивка в Гърция. С кола под наем. Пътувал е с жена си и с нейна приятелка. Жените са се отървали с травми, но Носуленко е загинал. Той е шофирал. Бил е на градус. Всъщност всички са били доста пийнали — възсухо отговори Роман.

— Тоест няма никакви съмнения?

— Никакви.

Значи имаме само два трупа и един ранен. Все пак е по-леко.

— Знае ли се нещо за жената на Носуленко?

— Само името и годината на раждане, не успях да науча нищо повече.

— Обаждай се, разучи — въздъхна Антон и се качи в колата. — Научи къде живее и работи, ще отидем да си поговорим с нея. Между другото, ще се отбием до един магазин, трябва да купя дънки на Васка, обещах да ѝ подаря по случай завършването на учебната година.

Слънцето до такава степен бе затоплило града, че му се прииска да отвори прозореца. Нищо че около шосето се носеше мирис на автомобилни газове и пушеци, все пак не беше възможно те да победят усещането за летен въздух, нахлуващ отвън. Редом с колата на Антон се движеше някаква таратайка. Дзюба се обаждаше някъде и разпитваше за нещо, но гласът му почти напълно се губеше сред звуците, издавани от старата кола.

Сташис отново неволно кривна подир мислите си към своите собствени перспективи: интересно дали Еля ще постави въпроса за колата, когато напусне? Защото колата е нейна, тя просто любезно я предостави на Антон, за да я използва.

С крайчеца на окото си забеляза как се промени лицето на Дзюба и с какъв стъписан жест той отпусна на коленете си ръката със стиснатия в нея телефон.

— Какво? — извърна се към него Антон. — Имаме ли адреса?

— Имаме адреса — със странен глас отговори Роман. — Само че смисъл няма.

— Не разбрах.

— Убита е.

— Кой е убит? — не разбра Антон.

Вниманието му отново се насочи към пътната ситуация: минаваха по крайно несполучливо регулирано кръстовище с пешеходна пътека, която започваше около три метра след завоя надясно. Много шофьори, които завършваха маневрата в последните секунди на разрешаващия сигнал, бяха принудени да спират пред „зебрата“ и пречеха на колите, пътуващи в перпендикулярната посока. Налагаше се с всички сили да натискат клаксоните и изкусно да маневрират, та все пак да прекосят платното.

— Жената на Носуленко е убита.

Сташис нервно помръдна рамене и натисна копчето, с което се вдигаше стъклото. Заради шума не чуваше добре Рома. По-точно добре го бе чул, но не беше сигурен в чулото. Той бе изрекъл нещо странно.

— Кой е убит? — повтори отново. — Извинявай, беше шумно, не те чух добре.

— Галина Носуленко е убита. Престъплението е разкрито, виновният е осъден.

— Кога?

— Преди седем месеца, през октомври дванайсета годи — на. Бързо са го разкрили, за няколко денонощия. Осъдили са виновния през декември.

— Много експедитивно — измърмори Антон. — И кой е бил той?

— Мигрант, работник от Таджикистан. С цел грабеж. Тоха, той я е застрелял.

— Как така застрелял? — учуди се Антон. — Не може да бъде! Откъде работник мигрант от Таджикистан ще има огнестрелно оръжие? Това е съвсем друго ниво! А ако е имал, значи или в действителност не е работник мигрант, или е имал друг мотив. Къде е делото? В архива на кой съд? Къде е извършено престъплението?

— В района на „Рубльовка“. Галина Носуленко е работела там в скъп СПА салон, била е масажистка. Не е имала кола, вървяла е пеша по края на гората към мотрисата.

— Така значи. Ами фигурното пързаяне? Треньорската работа? Сияещият лед и учениците шампиони? Може това да е някоя друга Носуленко?

— Името и годината на раждане съвпадат. Но ще проверя още веднъж.

Пак „Рубльовка“. Поредното съвпадение? Впрочем Ефимова е била убита далече от мястото, където се е намирала къщата. Намерили са я в собствената ѝ кола, паркирана близо до салона за красота, в който Ина Викторовна редов — но посещавала козметичката, солариума и някакви други процедури. СПА салон. Салон за красота. „Рубльовка“. По дяволите, нима това е точката, където се заражда нова версия? Но как, как може да бъдат свързани тези престъпления? Треньор по фигурно пързаяне, бизнесмен, чиновничка от Държавната дума, масажистка от СПА салон. Ясно е, че връзката между всички е

фигурното пързаяне, към него всеки от тези хора има някакво отношение. Но връзката между Ефимова и Носуленко е някак прекалено... Явна ли... Сякаш те трябва да бъдат изключени от тази верига. В едната група остават Болтенков и Ханджумян, в другата — дамите. И начините на извършване на престъпленията са различни. Три огнестрелни нападения и едно с нож. По този признак трябва да бъде изключена Ефимова. Ах, да му се не види, нищо не се оформя!

Но не му се искаше да ходи при полицаите, обслужващи района на „Рубльовка“. Заради убийството на Ефимова вече и без това ги бяха изтормозили с въпроси! А после и Антон ги подхвана с този пожар. Нищо няма да му кажат просто така. Трябва да търси обиколни пътища.

Дзюба все още набираше някакви телефони и като намери удобен момент на поредното кръстовище, Антон също извади своя. Ами ако Каменская помогне?

— На „Рубльовка“ ли? — попита тя. — Да, имам познати. Ако успея да ги хвана по телефона, ще опитам да науча.

— Там полицаите ми имат зъб — заоправдава се Антон, — така че по-добре изобщо да не споменавате името ми. Дошъл съм им до гуша.

— Че кой говори за полицаи? — позасмя се Анастасия Павловна. — С полицаите някак не успях да се сприятеля навремето. Специализирах се най-вече по следователите.

От магазина, където Антон смяташе да купи дънки на дъщеря си, тъкмо тръгваше кола и Сташис успя да паркира на удобно място, точно до входа.

— Постави тук — каза на Дзюба. — Няма да се бавя много. Но и Роман се заизмъква от купето.

— Ще си купя нещо за хапване — обясни той.

— И това не е лошо — съгласи се Антон.

Дънки, каквито си бе представял за подарък на Василиса, за съжаление, нямаше. Той искаше светли изтъркани, но от номера, който му трябваше, имаше само тъмносини, сиви и черни. Светлосини намери, но с два номера по-големи. Антон се разстрои, но после се сети да се обади на дъщеря си. Защото светлосини искаше той. Ами ако Васка харесва друг цвят?

— Тате, светлосините са банални — авторитетно заяви десетгодишното момиче. — По-добре сиви. Освен това не просто изтъркани, но и скъсани.

Сташис въздъхна с облекчение: именно сивите дънки бяха скъсани, всички останали модели бяха само изтъркани. Плати и почти се затича към колата. Дзюба се бе облегнал на нея и бе подложил лицето си на слънцето. Торбичката с храна стоеше до краката му, направо на асфалта.

— Сега накъде? — попита Роман и лениво отвори очи, които бяха замижали от ярката слънчева светлина.

Така де, накъде сега? Имаха адреса на Галина Носуленко, но какъв смисъл имаше да ходят на мястото, където е живяла убитата жена? По-точно смисъл щеше да има, ако знаеха със сигурност, че в жилището е останал някой от близките ѝ, който добре е познавал живота на Галина и може да разкаже нещо важно. А такава информация засега те нямаша. Впрочем възможно е Роман да знае нещо и да мълчи. Напоследък е станал потаен. А за свидетеля, който описал дрехите на арестувания Ламзин, каза едва сега. На следователя пък, изглежда, изобщо не го е споменавал. Добре де, за следователя както и да е, разбираемо е, на него такава информация няма да му хареса. Но защо не е казал на Антон? Изглежда, Роман просто е престанал да споделя информация със Сташис, като е видял, че на него не му е до работата. Лошо. Всичко това е много лошо.

— С кого е живеела Носуленко? — попита Антон.

— Отначало с мъжа си, после, след неговата смърт — сама. Може да е съжителствала с някого, но не е бил регистриран такъв.

— Жилището приватизирано ли е? Кой го е получил след смъртта на Галина?

— Нямам представа.

— Но там сигурно живее някой?

— Тоха, не знам. Не съм гениален детектив. Трябва да търсим участъковия и да попитаме него.

— Ами да вървим тогава — раздразнено отговори Антон.

И веднага се чу отстриани. Отново го досрамя. Опита се да разбере трябва ли да се извини на Роман, но се обади Каменская.

— Не отиваме на адреса на Носуленко — замислено съобщи той на Дзюба. — Отиваме на „Рубльовка“, в салона, където тя е работела.

Оръжието, с което била застреляна Галина, така и не било намерено. Но от експертизата на куршума, изваден от трупа, и намерената на местопрестъплението гилза можело да се направи извод, че изстрелът е бил от преправен травматик. Задържаният по подозрение в убийството работник мигрант, който зле владеел руски, признал, че извършил престъплението много пиан, уплашил се от извършеното и изхвърлил пистолета. Къде — не помнел. В някаква вода, но не помнел нито името на местността, нито на водоема. „Стигнах до Москва, слязох на Беларуската гара, прекачих се и около час и половина пътувах с друга мотриса към областта“ — това било всичко, което успели да чуят от него. Той не могъл да обясни дори посоката, в която се движела тази друга мотриса. Впрочем не е за чудене, щом е бил толкова пиан. В този случай човек не може да се ориентира и по условните час и половина: може да се окаже, че е пътувал и четиресет минути, и цели три часа.

Естествено, следователят, с когото разговаряла Каменская, не си спомнял нито едно име на свидетел по делото. Но си спомнял, че като близка приятелка на потърпевшата фигурирала собственичката на салона, в който работела Галина Носуленко. Тъкмо с нея искаше да се срещне Антон.

Този път адвокатът Кирган отиде при следователя Баглаев с твърдото намерение да получи разрешение за разпит на нов свидетел. Отказът, получен миналия път, беше очакван и честно казано, напълно справедлив. Днес обаче ситуацията бе друга и Виталий Николаевич нямаше намерение да се предава.

— Може да се наложи да чакаме — каза той на ситнякия до него нисичък дебеланко пенсионер, открития от Роман Дзюба свидетел, който живеел на третия етаж във входа на Валерий Ламзин. — И то може би дълго. Най-тъжното е, че нашето чакане може да се окаже безрезултатно и следователят да откаже да ви разпита. Така че напразно да си загубим времето. Но аз ще се постарая да направя всичко възможно това да не се случи. Много се надявам, че няма по някое време да се разбързате за някъде или да кажете, че сте уморен. Нали разбирате, става дума за съдбата на човек, обвинен в тежко престъпление, и то обвинен незаслужено.

— Дума да няма, всичко разбирам — енергично кимаше свидетелят и се стараяше да не изостава от бързо крачещия дългокрак

адвокат. — Аз имам време, готов съм да чакам колкото трябва, че то какви са тия работи — да вкарват невинен човек в затвора, Валерий Петрович е направо светец, колко хлапета безделници вкара в пътя, та да не се мотаят из улиците.

Днес дежурният на входа прояви невероятна бдителност, дълго изучава удостоверението на адвоката и паспорта на свидетеля, после изсумтя:

— Обадете се на следователя, той да разреши.

Кирган добросъвестно позвъни, като очакваше да чуе оставащи без отговор дълги сигнали.

Но Баглаев вдигна:

— В момента имам очна ставка. Ще се освободя най-рано след час.

— Ще почакам — веднага отговори Виталий Николаевич. — Със свидетеля.

— Предайте слушалката на дежурния. — И по гласа на следователя пролича колко е недоволен.

Но... нали адвокатът не току-така се бе убедил, че Тимур Ахмедович стриктно спазва наказателнопроцесуалния кодекс. И не изпитва влечение към евтини похвати.

Наложи се да чакат много по-дълго от обещания час и през цялото това време Виталий Николаевич търпеливо слушаше многобройните истории за това, какъв прекрасен съсед и почтен човек бил Валерий Петрович Ламзин. Очната ставка свърши, Баглаев излезе от кабинета, поздрави с кимване адвоката и мълчаливо го подмина. Върна се чак след двамайсет минути.

— Заповядайте — подхвърли в движение.

Свидетелят с готовност скочи от мястото си, но Кирган го спря с жест:

— Почакайте, моля, първо трябва да си поговоря със следователя.

Този път Баглаев веднага си спомни името и бащиното на адвоката. Впрочем нищо чудно, нали се бяха видели съвсем наскоро, когато в присъствието на адвоката запознаваха заподозрения с резултатите от експертизата. В експертното заключение се казваше, че по представените за изследване дрехи не са намерени следи от барутни частици и нагар. Ако Кирган знаеше още тогава, че Роман е намерил

свидетеля, той щеше да заяви искането си за неговия разпит в края на следственото действие и тогава следователят просто щеше да внесе това искане в протокола. Но Роман, за съжаление, намери този словоохотлив свидетел денонощие по-късно, така че адвокатът трябваше да действа по обичайния ред, тоест да напише дълго искане с пълна обосновка: „Така и така, на мен, адвокат Виталий Николаевич Кирган, ми стана известно, че гражданинът еди-кой си, живеещ еди къде си, притежава сведения, потвърждаващи еди-какво си и еди-какво си“.

— Какво има този път, Виталий Николаевич? — недружелюбно попита Баглаев. — Още някаква страшна история за възможно отмъщение?

— Уви — картинно разпери ръце адвокатът. — Всичко е много по-прозаично. Имам свидетел, който е видял Ламзин, докато той е слизал по стълбището след Болтенков.

— Така. И какво?

— Той е видял добре с какви дрехи е бил Ламзин. И може да ги опише подробно. Описанието им напълно съвпада с описанието на дрехите, които бяха представени на експертизата. С други думи, Ламзин ви е предоставил именно дрехите, с които е бил облечен, когато е изтичал след Болтенков, а по тях, както установи експертизата, няма никакви следи. А вие се съмнявахте и не скрихте своите съмнения, Тимур Ахмедович. Лично вие казахте, че Ламзин може да ви е предоставил всякакви дрехи, а не онези, с които действително е бил облечен в момента на изстрела, имал е всички възможности за това. И именно затова резултатът от експертизата не ви убеди. Ето, аз ви намерих свидетел.

— Дайте искането. — Баглаев протегна ръка, без да поглежда адвоката. — Ще го видя.

Кирган му подаде двата екземпляра. Изчака не повече от минута, през която внимателно следеше очите на следователя, сновящи по редовете.

— Тимур Ахмедович, а може би ще ни разпитате?

— Ще разгледам искането ви и ще съобщя решението си — сухо отговори Баглаев.

— Тимур Ахмедович, аз съм сигурен, че ще вземете положително решение. Работата е очевидна, не бива да се отказвате от

такова доказателство. А човекът седи в коридора. Няма да ви отнемем много време.

Изразът на лицето на Баглаев беше странен. Именно такъв израз Кирган обикновено виждаше у хора, които разбират, че е настъпил моментът, в който те трябва да вземат неприятно за тях решение. При следователите такива моменти най-често бяха свързани с ясното разбиране, че версията, над която те толкова упорито са работили и в която твърдо са вярвали, не просто се е разклатила, а практически е рухнала. А заради тази версия вече са били взети процесуални решения, за които ще трябва да се отчитат и пред съда, и пред собственото си ръководство. А понякога и пред съвестта си.

Кирган търпеливо чакаше. От опит знаеше, че в такива моменти понякога трябва да донатисне, но понякога е по-добре да премълчи, за да не развали работата. Тимур Ахмедович явно беше от хората, които не понасят никакъв натиск.

— Давайте свидетеля си — каза той най-сетне.

„Значи нещо става — мислеше си Кирган, докато слушаше как свидетелят отговаря на въпросите на Баглаев. — Някаква информация все пак си е проправила път до съзнанието на следователя и го е накарала да се усъмни във виновността на моя подзащитен. Добре, добре.“

Собственичката на СПА салона, в който до смъртта си бе работила Галина Носуленко, изглеждаше елегантна и добре поддържана, правеше впечатление на делова и заможна дама. Но това впечатление се изгубваше още щом тя си отвореше устата. Тя заговори и пред оперативните работници застана обикновено девойче от съседския двор, което не пренебрегва ненормативната лексика и така и не надраства уличния изговор.

— Галя тренираше фигурно пързаяне в същата спортна школа, в която беше треньор Коля, но в старшата група, а децата на Коля бяха по-малки. Леле, колко я харесваше Коля — ужас просто — на драго сърце разказа тя. — А пък Галка от своя страна страшно искаше да се омъжи за него. Ходеха близо две години, докато той узря. Галка просто си мреше да се омъжи за московчанин, та да се уреди някак, нали беше от провинцията, квартирите са скъпи. Пък и изобщо. В спорта не й вървеше много, с една дума, не направи кариера, не спечели пари, а нали трябва някак да живее. Та затова се лепна за Коля. Че к'во?

Треньор момчето, симпатично едно, вярно, не го биеха парите, но пък имаше жилище, поне като начало имаше за какво да се хване, а после да напредва. И аз минах по тоя път, Галя вземаше пример от мен, навремето бяхме наели квартира заедно, ама тя тогава тъкмо беше пристигнала, а аз вече бях след първия развод. Е, с една дума, Галка се омъжи за Коля, отначало работеше с него, той я взе като втори треньор в групата си, после видя, че доходът не струва, и изкара курс за масажисти. Аз по това време вече за втори път бях омъжена, мъжът ми ми купи този салон, та взех Галка при мен. Че защо да не помогна на приятелката си? Плащам добре, и клиентите ни са богати, оставят големи бакшиши, така че не можеше да се оплаква от живота.

— Разказвала ли ви е нещо за Владимир Власов? — попита Антон.

Собственичката на салона сбърчи челце, по което не се мярна дори сянка от спомени.

— А кой е той?

— Работил е при Николай като втори треньор.

— Ах, този ли! — зарадва се тя. — Ами да, Галка говореше за някакъв Вова, май Власов му беше фамилното име.

— И какво говореше?

— Ами разказваше как го пъдела от пързалката — кой знае защо с доволен тон съобщи приятелката на убитата Галина.

— Ама какво, направо го гонела, така ли? — не повярва Антон. — И ви е разказвала за това?

— Че какво толкова? От какво да се притеснява? Живот е това. Или ти — или тебе. Тук всички средства са позволени. Галка специално следяла всяка крачка на тоя Вова, за всяка негова грешка докладвала на треньора, тоест на Коля. Оплаквала се, дори честичко и послъгвала, клеветяла го.

— Например за какво?

— Че Вова пиел. Не, не си мислете, той наистина попийвал, вярно било. Просто може би не толкова много и не толкова често, както казвала тя и както й вярвал Коля. Та с една дума, Галка отдавна вече спеше с Коля, когато между Вова и бащата на някакво момче, ученик, избухна конфликт. Разбира се, Коля научил и казал: „Досега ти просто пиеше и идваше на работа миришещ на алкохол — търпях това, но сега вече вдигах скандали с родители и аз повече няма да те държа.

Махай се, на твоето място ще взема Галя“. С една дума, Талка постигна целта си: получи съпруг, работа, жилище и постоянно московско жителство.

— А после какво стана? — любопитно попита Дзюба.

— Тоя Вова я срещнал някъде около женската съблекалня и ѝ вдигнал скандал, нарекъл я кучка, крещял ѝ, че нарочно е скалпила всичко това. Е, Галя му каза в очите всичко, което мислела. Че на тоя свят всеки отговаря сам за себе си и всеки трябва сам да си урежда живота. Нещо такова.

Значи Николай Носуленко е уволнил Власов. И Галина е имала пръст в това, и то голям пръст. Така че Власов може да е имал зъб и на двамата.

Но Николай е загинал в Гърция и бившият спортист не може да е имал никакво отношение към смъртта му. Галина е била застреляна при опит за грабеж от някакъв работник. Застреляна с преправен травматик.

Не, нещо не се връзва. Има някакво разминаване. От самото начало всичко е неправилно. Информацията по делото е събирана без система, без ясна насоченост и до днес се е превърнала в огромна безформена купчина. И то защото следствието се е насочило към едно, а Дзюба и адвокатът — към друго. Без Баглаев по-нататъшната работа е невъзможна, но трябва да се изгради убедителна поредица от аргументи, за да го накарат ако не да се откаже напълно, то поне да постави под съмнение версията за виновността на Валерий Ламзин.

Значи ще трябва всичко да се започне отначало.

— Трябва да съберем максимално пълна информация за Власов — направи извода Каменская. — Прав сте, Антоне, получи се наистина някаква каша от късчета. Ние търсехме всички възможни кандидати за заподозрян, а сега не можем да свържем нишките.

В парка „Ермитаж“, точно срещу сградата на Градското управление на вътрешните работи на „Петровка“, в този час беше многолюдно. Сташис, Дзюба и Каменская бавно се разхождаха от фонтана покрай паметника на влюбените до паметника на Виктор Юго и обратно.

— Но нали нещата са очевидни! — палеше се Роман. — Пострадали са всички, на които тоя Власов е имал зъб. Нима това не е достатъчно на следователя?

— Обаче не знаем всички или не всички — възрази Каменская. — И треньорът Носуленко не се вписва в това, загинал е при автомобилна катастрофа. И между другото, вашата Ефимова също не ми е убедителна. Тя е убита с нож, докато при другите три престъпления имаме работа с огнестрелно оръжие. Защо престъпникът ще променя начина? Още повече че, както сами казвате, Власов има алиби и за момента на убийството на Ефимова, и за момента на убийството на Болтенков. С такива сведения следователят живи ще ви погребее и между другото, ще бъде прав. А проверихте ли алибито на Власов за момента на покушението срещу Ханджумян?

— Не сме още, проверяваме го — отговори Антон.

— А за Галина Носуленко?

— Ами това е било отдавна, през октомври миналата година, какво ти тук алиби — въздъхна Дзюба. — Никой няма да си спомни със сигурност.

— Значи, за да убедим вашия следовател, ние имаме само един факт: извършването на двете убийства — на Болтенков и на Галина Носуленко — с помощта на преправен травматик, който така и не е намерен — направи извод Каменская. — Освен това не се знае дали този травматик е бил един и същ, или са били различни. За да имаме поне приблизителна представа, трябва да поговорим с балистиците, но неофициално. А за целта трябва да разполагаме със заключения за двата куршума и за гилзите, та експертите да могат да видят изследователската част. Да се надяваме, че вие ще получите от Баглаев експертизата за оръжието, с което е стреляно по Ханджумян. Аз знам името на експерта, който е правил изследването по делото на Носуленко. Ако ми кажете кой е правил експертизата по Болтенков и на кого е възложено да изследва куршума от нападението над Ханджумян, аз ще се постарая да науча всичко, което ни трябва.

Не гарантирам резултат, но ще се постарая. Ако се появят основания да считаме, че поне в два от трите случая е било използвано едно и също оръжие, вие ще имате с какво да се явите пред следователя.

— А ако не се появят такива основания? — песимистично попита Сташис. — Предчувствам аз, че няма да се появят.

— Може би — въздъхна Каменская. — Всичко може да се случи. Тогава трябва да търсим подкрепа на вашата версия на други места.

Именно затова ви предлагам внимателно да проучите спортния път на вашия човек Власов.

Оперативните работници изпратиха Каменская до колата ѝ.

— Ти правиш ли изобщо нещо по сдобиването с огнестрелното оръжие? — строго попита Антон, когато останаха сами.

Роман мрачно кимна. С това се занимаваше главно Фьодор Улянцев, но той търсеше доказателства, че с травматичен пистолет се е сдобил и го е преправил Валерий Ламзин. А Дзюба трябваше да се съсредоточи върху Власов. Наложил се той да задейства свои източници на информация, но нали един млад оперативен работник обикновено няма много такива. Така че източниците са си източници, но се налагаше повече тичане.

— Доколкото разбирам, нищо — позасмя се Сташис. — Добре, да се прибираме. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Следващите два дни минаха в такова тичане за Дзюба, че вечер, а по-точно — посред нощ, той не само рухваше без сили, но и почти не си спомняше какво е правил, къде е ходил, с кого е разговарял и — най-важното — какво е успял да научи. Трудно заспиваше, въртеше се на дивана си, от време на време преобръщаше възглавницата и с ужас си представяше приближаващата сутрин: ще се събуди и няма да помни нищо, и няма да може да свърже фактите, и обща картина няма да изплува.

На третия ден сутринта се обади на Антон и му каза, че ще отиде в службата към обяд. Без никакви обяснения. Това ѝ е хубавото на работата на оперативния работник: понякога можеш нищо да не обясняваш дори на най-близкия си колега. Роман погледна окачения от външната страна на прозореца термометър, убеди се, че времето е топло, облече нова тъмносиня тениска и любимите си стари дънки, пъкна крака в маратонките и тръгна към Тамила Варламовна Аласания.

Този път му отвори самата журналистка.

— Заповядайте — покани го тя. — Дори не се учудих, когато ми се обадохте, Рома. Нали може да ви наричам така?

— Разбира се — смути се Дзюба. — Наричайте ме както ви е удобно.

Да го нарича, ако ще, Ромочка, ако ще, Ромчик, ако ще, Рижик — както иска да го нарича, само дано знае това, което той толкова

наложително трябва да научи.

— Защо не се учудихте?

— Ами спомням си как ме слушахте — разсмя се Тамила. — Със зяпнала уста. Попивахте всяка дума. Е, вашият колега изобщо не ме слушаше, не му беше интересно.

Да бе, не му било интересно... Тя ако знаеше!

И отново, както и първия път, Роман трябваше да мине по дългия коридор, изпълнен с проникващи от кухнята вкусни миризми. Но днес тези миризми и възможните перспективи да го нагостят, не го вълнуваха. Днес беше един от редките дни, когато от умора Роман Дзюба губеше апетит. Дори от самата мисъл за ядене му се повдигаше.

И той отново седеше в малката задимена стая с широко отворен прозорец. Само дето този път компютърът беше изключен. И го нямаше Антон.

— Питайте — разреши Тамила и седна на диванчето. — Какво друго ви интересува?

— Спомняте ли си фигуриста Владимир Власов?

Тамила вдигна очи към тавана, отрупаните с едри сребърни пръстени пръсти затропаха по коляното ѝ.

— Така отведнъж не се сещам — отговори тя накрая. — Трябва да погледна архивите си. През кои години се е състезавал?

— Той е роден през осемдесета година.

— Е, ако имам нещо за него, то, слава богу, ще е в компютъра. Сега, почакайте.

Тя се премести на стола и включи компютъра.

— Щом е роден през осемдесета, значи се е състезавал вече, когато всичко вкарвах в компютъра — поясни журналистката, докато чакаше машината да заработи пълноценно. — Ако беше по-голям, трябваше да търся в хартиения архив, в папките, а в тях е голямо безредие. Все не ми стига времето да подредя хубаво старите си бележки. Както се шегува моят внук: във вид, удобен за логаритмуване.

Тамила отвори няколко файла поред и весело съобщи:

— Ама разбира се, ето го вашия Владимир Власов, шампион на Русия младша възраст, като индивидуален състезател, после влиза в двойка, последната му партньорка е Третякова, последният треньор —

Людмила Волинец, а преди това е тренирал при покойния Миша Болтенков. Той ли е?

— Той е! — радостно възкликна Дзюба.

— Тогава почакайте още минутка, набързо ще прегледам бележките си, за да си възстановя спомените.

Роман търпеливо чакаше и наблюдаваше журналистката, която четеше текстове на екрана. Текстове бяха различни по обем, от два-три реда до няколко страници.

— Спомних си всичко. Е, какво искате да научите за Власов?

— Интересуват ме състезанията, при които той вече е бил в двойка с Третьякова и се е борел за място в националния отбор.

— Да, да — разсеяно отговори Тамила, докато търсеше нужното ѝ място. — Ето, намерих. Шампионатът на Русия. Спомням си, спомням си. Ами ето, записала съм, че двойката Третьякова-Власов се е представила много добре и присъденото им четвърто място е изненадало много хора. Всички са били сигурни, че те ще вземат бронзов медал, ако не и сребърен. Толкова вдъхновено се състезаваха! Изпълниха всичко прекрасно, буквално всичко.

— Вие казахте: много хора били изненадани — предпазливо забеляза Роман. — Много, но не всички, така ли?

— Умно момче! — разсмя се Тамила Варламовна. — От вас ще излезе добър детектив. Умеете да слушате. Аз пък, дъртофелницата, вече не умея да говоря така, че да не могат да се хванат за думите ми. Губя си хватката, възраст, какво да се прави.

— Е, та какво стана все пак? — не мирясваше Дзюба, вече разбрал, че е намерил онова, заради което бе дошъл при спортната журналистка.

— Нищо необичайно. Банално ощетиха децата. Трябвало е да вкарат в националния друга двойка, от която е била заинтересована Федерацията — и са я вкарали. Макар че онези, които влязоха в националния, се бяха представили обективно по-зле. Това стана още при старата съдийска система и беше достатъчно чисто и просто да получиш пет от девет гласа. Ако не бяха сменили един съдия, двойката Третьякова-Власов определено щеше да се качи на пиедестала. Но децата извадиха ужасно лош късмет. Смениха един съдия. И това се оказа лошо за тях: новият съдия бе ориентиран в определена посока.

— Сменили са съдия? А защо? Нарочно, за да се вкара в националния отбор друга двойка? — започна да сипе въпроси Дзюба.
— Чия е била инициативата?

— О, какво говорите, в тази работа инициатива е невъзможна. Списъците на съдиите се съставяха много преди състезанията, горедолу месец предварително, и бяха нужни солидни основания, за да бъде изваден от списъка някой съдия и да бъде сложен резервен преди самото начало на състезанията. Просто всичко се подреди добре за послабата двойка: влезе съдия, който се оказа заинтересован. Така че на вашия Власов елементарно не му провървя, а провървя на неговите съперници. Макар че, повтарям, двойката Третькова-Власов беше много силна и имаше всички шансове да влезе в националния отбор.

— Тоест вие смятате, че смяната на съдията се е дължала на чиста случайност? — недоверчиво уточни Роман.

— Разбира се — уверено отговори Тамила. — Можете да не се съмнявате. Съдията сам помолил да го сменят, вечерта преди състезанията се случило нещо в семейството му, някаква неприятност — разболял ли се някой, умрял ли... не знам. С една дума, трябвало спешно да се прибере вкъщи.

— Вкъщи?

— Ами да. Съдията Елисеев е от Перм, там е цялото му семейство, а състезанията се провеждаха в Москва.

— Ясно. А с кого го смениха?

— С Ярцева.

— Тя от Москва ли е?

— От Екатеринбург.

— Тогава още един въпрос: може ли да са платили на Елисеев, за да помоли да го сменят под предлог, че в семейството му се е случило нещастие?

Тамила го погледна замислено.

— Добър въпрос. Правилен. Може да са опитали, разбира се. Ако със сигурност са знаели, че следващият в списъка с резервите е нужният им човек. Но Елисеев не би взел пари. Главата си залагам — не би взел. Той беше от хората, които наричаме неудобни. С него не можеш да се разбереш с пари.

— Ами с Ярцева?

— О, това е съвсем друго нещо! Ярцева се слави със своята „удобност“ и любовта си към скъпи подаръци във вид на кожени и бижутерийни изделия. Нали ви казвам: на Власов и неговата партньорка просто не им провървя, че резерва се оказа именно тя.

— Ще ми дадете ли координати? — с мила усмивка помоли Дзюба.

— Разбира се — кимна Тамила Варламовна и добави: — Ако все още са валидни.

До петнайсет нула-нула — когато Дзюба бе обещал на Антон да бъде в службата — оставаха повече от два часа. Роман твърдо отказа любезно предложената гощавка, тръгна си от гостоприемната къща на Аласания и използва времето ефективно: до три часа беше готов да докладва, че съдията от международна категория Ярцева е жива и здрава и благополучно живее в родния си уралски град, а съдията Елисеев преди няколко години се е преместил от Перм в Москва и преподава в института, който по запазил се още от съветски времена навик хората наричат „инфизкулт“, но който впоследствие многократно е преименуван и днес носи вече съвсем друго, по-дълго и сложно име.

— Дадох на Каменская данните на Елисеев, тя обеща да поговори с него, ако е в Москва — въодушевено говореше Дзюба.

Антон обаче беше настроен доста скептично.

— Какво се надяваш да измъкнеш от тази история? За какво ти е съдията? Ромка, времето тече, а ние тъпчем на едно място. И ти, вместо да си гледаш работата...

— Гледам си работата... — твърдо отговори Дзюба. — Сигурен съм, че Ярцева ще е следващата жертва, защото тя е оцетила Власов. Но Ярцева никога в живота си няма да признае, че е била подкупена. Затова трябва да получим от Елисеев показания как са го принудили да поиска замяна и да замине.

— Толкова ли си сигурен, че са го принудили?

— Абсолютно съм сигурен.

— Ами добре — въздъхна Антон. — А ако го няма в Москва?

— Ще го намерим.

— Интересно, с какви пари смяташ да го издирваш? Със собствени? — изсумтя Сташис. — Или може би си забравил, че следователят не одобрява това, с което се занимаваме сега с теб?

— Кирган ще плати — каза Ромка.

Въпросът кой ще плати, се оказа далеч не безсмислен. Настя Каменская без усилие намери съдията Елисеев в Руския държавен университет по физическа култура, спорт и туризъм. Щом чу, че ще стане дума за убийството на Михаил Валентинович Болтенков, съдията, доцент в една от катедрите, изрази пълна готовност да сътрудничи, при това явно не обърна внимание, че му се предлага да сътрудничи не на официално следствие, а на частен детектив. Ала още щом стана дума за въпросния шампионат на Русия, на който Елисеев е трябвало да съдийства при спортните двойки, събеседникът на Настя се натъжи и започна да усуква. Личеше, че не му се иска да обсъжда този въпрос.

— Ако не ми обясните защо сте били принуден да поискате замяна и да заминете, аз ще бъда принудена да си мисля, че сте постъпили нечестно — откровено го предупреди тя.

Стояха до прозореца, точно по средата на дългия коридор, в чийто край се намираше вратата към басейна. Елисеев гледаше Настя тъжно, но не криеше очите си.

— Добре, ще ви кажа защо се принудих да замина. Макар че няма с какво да се гордея.

Той помълча, после продължи:

— Бяха задържали сина ми с наркотици. Заплашваше го сериозна присъда. Трябваше спешно да замина за къщи и да се опитам да реша проблема. Жена ми беше изпаднала в паника, когато ми се обади.

— Ясно. Успяхте ли да решите проблема?

— Да — кимна Елисеев. — Трябваше да успея, докато още течеше досъдебното производство, защото, ако бяха възбудили наказателно дело...

— В течение съм — каза Настя. — Мога ли да попитам за името на човека, с когото решихте проблема?

— Не — твърдо отговори Елисеев. — Разберете ме правилно.

— Разбирам ви — каза тя. — Не е трудно, сама ще го науча.

— Моля ви — повиши глас Елисеев, — недейте, моля ви! Колко години минаха! Защо трябва да се разравя тази история? Аз се съгласих да ви разкажа откровено как стана всичко, това не ме издига в очите ви, разбирам. И офицера, с когото се разбрах, също няма да го похвалят за такава постъпка. Но това е живот, разберете! Всички

правят така. И никой не влиза в затвора нито за даване, нито за вземане на подкуп. Защо изобщо ровите в това? Какво отношение може да има то към смъртта на Миша Болтенков?

— Никакво — усмихна се Настя. — А след тази случка срещали ли сте Владимир Власов? Разговаряли ли сте някога след това с него? Може би сте се карали?

— Да се караме? — просветна смайване в очите на Елисеев. — Ама какво говорите? Де се е чуло и видяло спортист да се кара със съдия? Никога и по никакъв повод! Спомням си Власов от други състезания, вече след онова първенство. И на предишни съм го забелязвал. И на тренировки, разбира се. Та вие сигурно знаете, че съдиите задължително гледат спортистите на тренировки, за да имат представа за нивото на тяхната подготвеност и после по-обективно да отсъждат на състезания. Едно е, когато съдията види, че на тренировки спортистът в осем от десет случая успешно изпълнява определен скок, тоест напълно владее този скок, и съвсем друго — когато той скача десет пъти и осем от тях — несполучливо. Значи този скок определено не е в неговия арсенал. И ако фигуристът изпълни несполучливо същия скок на състезание, съдията вече е съвсем наясно дали това е случайност, или закономерност. Съответно може да му отнеме повече или по-малко точки. Така че, повтарям, аз, естествено, съм виждал този фигурист, но никога не съм общувал лично с него. И все пак защо ме питате за Власов? Аз чух, че е арестуван Валерий Ламзин, а не Власов.

— Питам ви не за Власов, а защо тогава са ви заменили с Ярцева.

— И това има ли отношение към...

— Знам ли, знам ли... — загадъчно отговори Настя.

Трябваше да летят за Перм и да разучат всичко на място.

Може би синът на този Елисеев наистина е бил заловен с наркотици и любящият баща се е завтекъл от Москва, за да измъкне обожаваното си чедо от неприятностите. Но може и това да е лъжа, измислена в движение, ей сега или пък тогава, когато е трябвало той да поиска замяната. А в действителност да са подкупили съдията Елисеев. Да са му дали пари и да са му обещали едно-друго, ако поиска замяна, като се позове на измислени и непроверени от никого обстоятелства. Какво пък, ако в Перм се разбере, че в интересувания

Настя момент синът на Елисеев не е бил залавян от полицията и не е бил обвиняван в нещо, те ще могат да продължат работата си. Ако убиецът наистина е Владимир Власов и ако той е решил да си разчисти сметките с всички, които по един или друг начин са му съсипали живота и спортната кариера, от вниманието му няма да убегнат нито Елисеев, нито Ярцева. Разбира се, при условие че той е научил какво се е случило всъщност.

Ала преди да тръгне за Перм, трябваше да си изясни въпроса готов ли е клиентът да плати разходите. Такава е действителността: плаща онзи, който поръчва музиката. Никаква самодейност, особено свързана с харчене на пари.

— За Перм ли? — недоволно проточи Владислав Стасов, щом чу отчета на Настя. — Ха сега де! Ти не ми обяснявай, ами по-добре кажи каква е тая задача с пощенската кутия и адвокатите, която си задала на моята Лилка. Тя ме пита, а аз не знам какво да кажа. Така де, какво трябва да направи адвокатът, ако иска свидетелят да бъде разпитан на предварителното следствие, защото разполага със сведения, оправдаващи обвиняемия, а се оказва, че следователят не е получил искането и в съда отхвърлят този свидетел.

— Ами че това е фасулска работа, Владик — засмя се Настя. — Адвокатът отива в най-близкия пощенски клон и изпраща искането с препоръчано писмо с обратна разписка. Именно препоръчано, защото към препоръчаното писмо се прилага опис в два екземпляра и в този опис черно на бяло е написано, че писмото съдържа искане до следователя по еди-кое си наказателно дело, съответно с номера и пълното име на обвиняемия. В пощата му дават квитанция, а на квитанцията се отпечатва датата. Предават на адвоката и втория екземпляр от описа. При това положение следователят, който никак не иска да включи в делото дадените доказателства, вече няма къде да мърда. Първо, препоръчаното писмо с обратната разписка непременно трябва да бъде доставено в секретариата и пощальонът няма да си тръгне, докато не отворят плика и документът не получи входящ номер. И второ, ако вземат нещо да го усукват и страната на обвинението в съда започне да обяснява, че тези доказателства ги няма, защото адвокатът не е изискал тяхното приобщаване при предварителното следствие, тогава адвокатът ще извади от папчицата си двете ценни документчета: на едното — датата, когато е пратил

искането, на другото — самото съдържание на искането. И тогава вече съдът няма къде да върви — ще смъмри строго следствието и все пак ще разпита свидетеля.

— И защо си занимавала Лилка с всичко това? — озадачено попита Стасов. — Та тя прави дисертация не по адвокатура, а по криминология.

— Не съм я занимавала, а просто ѝ дадох пример, че човек без практически опит не може да стане преуспял адвокат, който печели добри пари. Защото тя искрено смята, че Антон може да зареже полицията и да стане адвокат. Затова се постарях да ѝ покажа колко малко знае за тънкостите в работата на адвокатите. Е, какво ще кажеш за Перм? Хайде, вземай някакво решение. Или поне попитай клиента — настоя тя. — Той да вземе решение. На мен, разбира се, не ми се лети, защо да те лъжа, но ако трябва, значи трябва.

— Хайде де, ще го питам — сопна се Стасов. — В Перм имам сума ти авери от Омската милиционерска школа, все някой ще ми помогне.

Настя сви рамене.

— Е, ти си знаеш. Нали си началникът.

— Да, аз съм началникът. Затова ти сега ще отидеш в съседната стая и ще ми напишеш пълен отчет за последните... — Той прелисти бележника си и доволно кимна: — За последните пет дни. Не съм видял нито редче от теб! Ти, Аска, от ден на ден ставаш все по нахална! Мислиш, че като сме приятели от сто години, можеш да се държиш как да е?

Тя избухна в смях и с лек жест разроши доста оредялата през последните години коса на шефската глава.

— А ти, гледам, започваш да се чувстваш голям бос, а? Владик, ще напиша отчета си вкъщи, може ли? И утре ще ти го донеса. Или ще ти го пратя по пощата.

— Никакви „вкъщи“! Отивай и пиши тук, няма да си тръгнеш, докато не го напишеш.

Настя направи обидена физиономия, но в същия миг самият Стасов не издържа и също се разсмя:

— Хвана се, хвана се! Как те изработих, а? Разбирам бе, разбирам, че ти няма нито да ядеш, нито да пиеш, нито да спиш, докато не научиш какво се е случило в Перм. Затова реших да те

ангажирам с някаква работа, докато аз задействам старите си връзки. Върви! — кресна накрая. — И не ми се мяркай пред очите, докато не подготвиш отчета.

„Ами добре — помисли си Настя и включи компютъра на работното си място. — Докато оформям отчета, току-виж нещо ми се прояснило в мислите. И тъй, в живота на Владимир Власов са се случили събития, които са попречили на успешната му кариера първо като спортист, после като треньор. Размяната на съдиите — Ярцева вместо Елисеев — е попречила на него и партньорката му Третькова да влязат в националния отбор на Русия. Чиновничката Ефимова му е попречила да замине за чужбина и да тренира с нова партньорка, за да се състезава за друга Федерация. Галина Носуленко е направила всичко възможно да го изхвърли от треньорската му длъжност. Бизнесменът Ханджумян го е лишил от възможността да тренира талантливо дете и така да се изяви като способен треньор. Николай Носуленко е уволнил Власов. Това е. Нищо друго, което съществено да е повлияло на живота на Власов. Какво имаме в крайна сметка? Елисеев и Ярцева са живи и здрави. Николай Носуленко е загинал в Гърция. Галина Носуленко е убита, но нейният убиец е открит и осъден. Ефимова е убита, но по свършено друг начин — заклана е с нож. Бизнесменът Ханджумян е ранен. Всичките тези хора са имали отношение към Власов, но едни от тях са живи, други — не. Онези, които не са живи, са умрели по различен начин. Единствената допирна точка е използваният в два от случаите преправен травматичен пистолет. Може би и в три, но за това ще можем да говорим едва след като получим резултатите от балистичната експертиза по случая с Ханджумян. Слабичко, много слабичко. Не издържа никаква критика. На пръв поглед версията за връзка на Власов с престъпленията изглежда толкова привлекателна, но като огледаме всичко — пълна нула. И най-важното: в нея по никакъв начин не се вписва убийството на Михаил Болтенков. Болтенков е направил Володя Власов шампион на Русия като индивидуален състезател младша възраст. Когато Власов е напуснал активния спорт, именно Болтенков го е взел при себе си като втори треньор. И Власов не би изпитвал към своя бивш треньор нищо, освен благодарност. Вярно, там имаме травматик. Прав беше Стасов. Много е полезно да се правят отчети.“

Тя включи принтера и замислено се загледа в излизащите от утробата му листове с текста. Принтерът уж работеше съвсем тихо, но въпреки това Настя не чу как вратата се отвори и на прага застана Владислав Николаевич.

— Аска, още не мога да разбера дали си прекрасен детектив, или си източник на проблеми — недоволно избъбри той.

Настя трепна и се извърна. Лицето на шефа ѝ беше озадачено, той явно сериозно се бе замислил върху изречения на глас въпрос. Погледна си часовника: беше минал малко повече от час. Нима Стасов вече има новини за нея?

— Синът на съдията Елисеев наистина е бил хванат с наркотици през посочената година. Дали Елисеев-старши е дал подкуп, или не е дал — въпросът виси, но случаят културничко е бил потулен. Така че в този смисъл всичко, което са ти казали, е истина.

— В този смисъл ли? — напрегна се тя. — Ами в друг? Има ли там някакъв друг смисъл?

— Ами как да ти кажа... Може да има, а може и да няма. Служителят, който е хванал момчето с наркотика и е написал протокола, миналата година е загинал.

— При изпълнение? Или нещастен случай?

— Нито едното, нито другото. Убийство. Не е разкрито и досега, макар че цялата пермска полиция, както сама разбираш, е била на крак. Ти написа ли отчета?

— Стасов! Защо си толкова лош човек! — ядосано възкликна Настя. — Какво общо има тук отчетът!

— Дай тука отчета и ще ти кажа най-важното.

Тя мълчаливо събра изпод принтера листовете, скачи ги с кламер и ги подаде на Владислав. Той погледна броя на страниците и доволно кимна:

— Става. Та значи, пермският офицер от полицията със звание „подполковник“ и съответна длъжност е бил застрелян с неустановен травматик. Както ти вече вероятно си се досетила, оръжието не е открито.

Е, втасахме я.

11

Настроението на Антон беше отвратително, той не можеше да заспи, въртеше се под одеялото и не разбираше какво става. Такова нещо през последните месеци му се случваше все по-често. Изпитваше някакво отвращение към самия себе си и от това му беше криво, чоглаво и срамно.

Минаваше два часът, когато той отиде в кухнята, за да си направи чай. По навик, докато минаваше покрай стаята на децата, тихичко откряна вратата, за да погледне сина си и дъщеря си. В мрака, едва разреден от светлината от уличните лампи, му се стори, че Василиса се размърда твърде рязко за спящо дете. Приблужи на пръсти и чу глухо хлипане под одеялото. Антон приседна в края на леглото и се наведе над завилото се презглава момиче.

— Вася — повика я шепнешком. — Васенка, какво се е случило, моето момиче? Нещо страшно ли сънува?

Хлипането премина в сдържани ридания. Антон леко подхвана на ръце Василиса заедно с одеялото и я изнесе от стаята, за да не събудят Стъопка. Настани я на един стол в кухнята, уви я хубаво и седна насреща ѝ. Вася криеше лицето си, бършеше с края на чаршафа мокрите си бузи и тихичко хленчеше. Антон търпеливо изчака тя да се успокои. Включи чайника, извади от хладилника кутия сок, преля го в пластмасова бутилка и я постави в мивката под струя гореща вода, за да го стопли.

Вася най-сетне спря да плаче, но остана мълчалива, криеше очите си.

— Ще пиеш ли сок? — подаде ѝ чаша той.

Момичето я взе мълчаливо и я изпи на един дъх.

— Благодаря — смотоледи неясно.

— Е, какво се е случило, Васюша? — ласкаво попита Антон. — Обиди ли те някой? Или сънува нещо? Може би нещо те боли?

Тя отново извърна очи, дълбоко въздъхна. Това беше добре известен признак, че сега се готви да изрече „страшната истина“.

Трудно е да се каже дали по природа, или така беше възпитана, но Василиса Сташис не смяташе, че трябва да се лъже. Тя много добре разбираше за какво може да ѝ се карат или дори да я накажат, но въпреки това казваше истината. Ако изобщо говореше нещо, а не мълчеше.

— Татко, защо теб никой не те обича?

Антон я погледна въпросително.

— Как така никой не ме обича? Ами ти? Ами Стъопка? Вие какво, не ме ли обичате?

— Ние не се броим, ние сме децата ти. Твоите приятели не те обичат.

— Ама откъде ти хрумна това? Кой ти каза такава глупост?

— Чух как Еля разговаряше със своя Трушчов. По телефона — кой знае защо уточни тя.

Ами то и без това беше ясно, че по телефона. Александър Андреевич Трушчов беше бъдещият съпруг на бавачката.

— А ти, значи, си подслушвала? — критично примижа Антон.

— Да — смело го погледна в очите Вася.

Тя никога не лъжеше.

— Аз винаги подслушвам, защото ми е интересно.

— И какво е казала Еля? Че приятелите ми не ме обичат?

— Не, не е казала това. Тя каза, че не разбира защо се опитващ да решаващ сам всички свои проблеми, сякаш живееш в пустиня и около теб няма хора, които могат да ти помогнат. А по-нататък аз си го доизмислих.

— И какво си доизмисли?

— Че щом около теб няма хора, които могат да ти помогнат, значи нямаш приятели. А нямаш приятели, защото хората не те обичат.

— Много интересно — поклати глава Антон. — И заради какво не ме обичат? Толкова ли съм лош?

Василиса го погледна сериозно и дори някак замислено.

— Ти си много лош, тате. Винаги от всичко си недоволен, караш се на Стъопка, и на мен се караш. И гласът ти е станал злобен. И лицето ти е сърдито. Със Стъопка ни е страх от теб. По-рано ти беше друг. Ако се ожениш за Лиза, ние със Стъопка ще се махнем от къщи. И тя е лоша, ние не я обичаме и изобщо вие двамата ще ни отровите живота.

Той едва се сдържа да не кресне, пое си дъх и се постара да говори спокойно:

— И това ли Еля го каза?

— Какво говориш! — закръгли очи Вася. — Еля никога не би казала такова нещо. Милка ми го каза.

— Милка твоя съученичка ли е?

— Какво говориш! — повтори момичето. — Милка е от секцията по айкидо. Е, не помниш ли, разказах ти за нея, тя е най-голямата в нашата група, шампионка е на района.

— И на колко години е тази умна Милка? — попита Антон, почувствал, че губи почва под краката си.

— Вече е на тринайсет. Тя има втори баща, знае какво говори. Тя вече си е най-силната в нашата група, само още малко да порасне, и ще го бие. И аз съвсем скоро ще порасна и не ни трябва никаква Лиза, сама мога да се грижа за Стъпка, ти само потърпи малко, моля ти се.

Очите на Василиса отново се напълниха със сълзи, устните ѝ затрепераха.

Господи, какъв ужас. Само няколко месеца. А той не беше забелязал в какво е превърнал и собствения си живот, и живота на децата си. Сякаш пелена падна от очите му. Антон изведнъж видя и себе си, и цялата ситуация отстрани, и му се дощя да завие. Изправи се пред седналото на стола момиченце, обхвана с длани все още мокрото му лице, погледна го в очите.

— Прости ми — каза тихо. — Обещавам ти, всичко ще се промени. И няма да се женя за Лиза, обещавам ти.

— А за коя ще се ожениш? — попита моментално развеселилата се Василиса. — Хубаво ще е за Еля! Да зареже своя Трушчов, той е неприятен, съвсем плешив и грозен, не е като тебе. А, тате?

— Да си лягаме, мишленце — опита да се усмихне той, вдигна Вася на ръце и я занесе в леглото.

Седя в края на детското креватче, докато дишането на момиченцето не се успокои. После се върна в кухнята, направи си чай, но не седна да го пие. Отиде в банята и застана под горещия душ. Струваше му се, че целият от глава до пети е оплескан в някаква лепкава гадост, мерзка и зловонна, и с тази смърдяща маса е изцапан не само той, но и всичко около него — хората, работата. Децата са наплашени. Ромка Дзюба е обиден. Сергей Кузмич Зарубин е

недоволен, макар да не го показва. Лиза. Да, харесва му да прави любов с нея. И през първите месеци от отношенията им Антон беше влюбен в нея до уши, вярно е. Но влюбването премина, остана само сексът и разбирането, че трябва да се оженят. А защо трябва? Защото тя иска така? Или защото децата имат нужда от майка? От майка — да, но не и от Лиза.

„Господи, та аз не я обичам, изобщо не я обичам“ — помисли си с ужасяваща яснота.

Той продължаваше да се търка с коравата гъба, отмиваше пяната, отново нанасяше душгел и отново търкаше. Докато не изпита нещо като облекчение. Загърна се в хавлията, седна в кухнята, изпи една след друга две чаши чай, извади мобилния си телефон и изпрати съобщение на Лиза: „Моля те, обади се, когато се събудиш“. Нямахше да чака дълго, Лиза беше ранно пиле, ставаше не по-късно от седем, а обикновено — в шест. Изми съдовете, угаси лампата и легна, като сложи телефона на пода до леглото.

Когато Лиза Стасова позвъни, Антон не спеше: така и не успя да заспи.

— Трябва да поговоря с теб — изрече с равен глас.

— Случило ли се е нещо? — разтревожено попита Лиза. —
Нещо спешно ли?

— Да, спешно е. И е много важно. Мога ли да дойда сега?

— Какво, веднага ли?

— Да, преди работа.

— Добре, ела, ще си бъда вкъщи до девет, после трябва да...

— Ще дойда — прекъсна я Антон и затвори.

Сега е седем без двайсет, след двайсет минути ще дойде Еля, тъкмо ще успее да се приготви.

Когато бавачката пристигна, той вече стоеше до вратата, напълно облечен.

Вероятно изразът на лицето му беше плашещ, защото Елвира веднага попита:

— Какво има, Антоне? Нещо с децата ли?

— Всичко е наред. Днес трябва да изляза по-рано.

Опита се с усмивка да смекчи ситуацията, но се получи изкуствено и затова още по-страшно.

В седем сутринта успя да измине пътя бързо и застана пред вратата на Лиза, когато още нямаше седем и половина. Лиза, съсредоточена, строга, вече успяла да направи задължителната си гимнастика и да вземе душ, му отвори, облечена с дънки и свободно падаща тениска.

— Ще закусиш ли? — попита тя и целуна Антон.

— Не, благодаря. Лиза, трябва да ти кажа нещо неприятно. — Беше решил да не влиза в стаята, а да каже всичко тук, на прага. — Виновен съм пред теб. Постъпих като последен боклук.

— Изневери ли ми? — Веждите на Лиза леко се повдигнаха, устните ѝ трепнаха в насмешлива полуусмивка.

— Не, не съм ти изневерявал. Но ще трябва да прекратим отношенията си. Те наистина нямат перспектива, вече съм ти казвал това. Не мога да се ожения за теб. И нямам право да се срещам с теб и да ти преча да си изградиш друга връзка, по-подходяща за теб.

— Значи няма да се ожениш... — бавно повтори тя с някакъв странен тон. — Но позволи ми да попитам: защо? Харесва ти да спиш с мен, харесва ти и общуването ни, но не искаш да живееш с мен? Някак странно изглежда, не мислиш ли?

— Мисля — кимна Антон. — Но тъй като вече съм бил женен, ще ти кажа напълно отговорно: да спиш и да общуваш, е едно, а да живееш — съвсем друго. Съвсем друго е, Лиза. Особено когато в семейството има деца.

— Но аз те обичам. — Сега гласът ѝ звучеше безпомощно и дори объркано. — И аз искам да бъда твоя жена и майка на децата ти. Смяташ ли, че от мен няма да излезе добра съпруга и майка?

— От теб ще излезе — усмихна се той за пръв път през последните няколко часа — леко и искрено. — Но от мен няма да излезе добър съпруг за теб. Баща ти е прав. Нищо няма да се получи помежду ни. Ако сега кажеш, че съм те измамил и предал, аз ще се съглася. Имаш право да ме наричаш с всякакви думи, с най-жестоките, с най-нелицеприятните. Ще приема всичко, защото ти ще бъдеш права. Прости ми, ако можеш.

Нямаше какво повече да каже. Антон мълчаливо се обърна и тихо затвори вратата след себе си.

Качи се в колата, извади телефона и набра номера на Каменская. Още нямаше осем, смята се за неприлично да се обаждаш по телефона

в толкова ранен час, но днес Антон Сташис не се интересуваше от добри обноски.

— Извинете, ако съм ви събудил — каза той, щом чу гласа на Анастасия Павловна.

— Не ме събудихте. Какво се е случило?

— Анастасия Павловна, ще падна в краката ви. Направих големи глупости. Помогнете ми.

Днес не го интересуваше и професионалното самолюбие.

— Разбира се — стори му се, че се усмихва Каменская. — Ако мога. Идвайте.

Началникът на службата за безопасност при фирма „Файтър Трейд“, нисък жилив човек на име Усиков, наричан от служителите на фирмата с прякора Мустака^[1], обичаше да идва на работа рано. Беше запален поборник за ред и дисциплина, затова нито един закъснял нямаше шанс да избегне от зоркото му око. Службата за безопасност при голяма фирма служи не само и не толкова за охрана, колкото за борба с изтичането на информация и с недобросъвестните партньори, така че подчинените на Мустака сред служителите в офисите бяха не по-малко от охранителите.

Но Мустака беше не само ръководител. Той беше доверено лице на собственика на фирмата, Вадим Константинович Орехов. И имаше задачи, които Мустака не прехвърляше на никого, изпълняваше ги лично. Конфиденциалност, нали разбирате.

Такива конфиденциални задачи Орехов възлагаше на Мустака редовно. Ето например какво синче прати Бог на Вадим Константинович! Да се чудиш просто как в дома на такъв делови и сериозен човек е могъл да израсне такъв нехранимайко! Събира се с какви ли не, мотае се незнайно къде, не получи никакво свястно образование, вярно, завърши някакъв институт, платено, като носеше пликосе на преподавателите, вместо да си четете учебниците. Диплома има, обаче знания никакви. Току-виж се натресъл в някаква неприятна история. Така че горкият Орехов постоянно трябваше да е, дето се казва, по петите му, затова възлагаше на Мустака по възможност да следи къде, с кого и с какво се занимава Филип. Е, и естествено, да събира информация за всички негови приятели, чиито имена да съобщава на баща му.

От известно време Филип се сдобил с някакво ново приятелче, което много разтревожи Вадим Константинович, и Мустака се заедобросъвестно да търси информация. Търсеше я по собствена методика, сам си я бе измислил. Наистина, тя отнемаше много време, но пък в крайна сметка даваше добър резултат. Чатовете, блогите и другите подходящи места в интернет пространството даваха възможност да се научават маса интересни неща, само трябваше да има търпение и да знае основните „точки“, където обикновено си прекарваше времето Орехов-младши. Мустака не падна толкова ниско, че да хакерства, и информацията от открития достъп му беше напълно достатъчна.

Още първата получена за новото приятелче на Филип информация накара Мустака злобно да промърмори: „Същият отявлен негодник като самия Филипчо“. Какви ли само неща не прочете за този тип! И измами в игра на карти, и зарибяване на млади момчета и момичета с наркотици, и венерически заболявания, с които заразил две-три хубавици, и невръщане на дългове. С една дума, бива си го!

От получаването на задачата Мустака проверяваше информацията ежедневно, за да не изпусне момента, в който редом с името на героя в някакъв негативен контекст можеше да се появи името на Филип. Но засега всичко беше спокойно. Всички гадости, които можеха да се напишат за наследника на собственика на фирмата, вече бяха написани по-рано, нови засега не се появяваха.

— Ще изтичам до перона да посрещна Роман, нали може? Така ще стане по-бързо — каза Антон и стана от масата за хранене, на която бе разстлан огромен лист кадастрон, целият разчертан с разноцветни флумастери.

— Разбира се — кимна Каменская. — А аз през това време ще стопля храната за моите лакомници.

— Смятате, че Петручо ще яде вашата супичка ли? — позасмя се Антон. — Ако съдя по торбата, с която дойде, тази храна ще му стигне до сутринта.

— А, тя за вас с Роман би стигнала за три дни, но за нашия Педро е дребна работа.

Тя стана, подпря ръце на кръста си и болезнено се смръщи. От сутринта, седнали приведени над масата, двамата с Антон бяха съставяли схемата на събраната информация, така че гърбът ѝ

естествено не ѝ позволи да забрави за него. Идеята да поканят Дзюба, беше на Настя и Антон се съгласи с нея. Роман трябваше да уточни няколко позиции и после да дойде при тях.

Те се върнаха дори по-бързо, отколкото бе очаквала Настя: чу гласовете на Сташис и Дзюба, докато стоеше над главата на племенника си и неговия приятел с поднос в ръцете. Трябва да отбележим, че след първия опит да използват юношеската работна сила за преораване на интернет-пространството, Саньок и Петя не че проявяваха към Настя по-голямо уважение, но поне започнаха да я забелязват. И отказваха да ядат диетичната храна вече не толкова бързо и нагло, както преди. Вярно, тя разбираше, че всичко това няма да бъде изядено, но поне не се държаха грубо, а това бе прогрес! Впрочем на Петя тя носеше обикновени ястия, същите, които готвеше за Чистяков и за себе си, и разбираше, че момчетата ще изядат заедно именно тях, а порцията на Санка ще изхвърлят в тоалетната. Но ако племенникът ѝ изяде поне две лъжички от това, което трябва, пак не е зле. Значи организъмът му ще приеме по-малко вредна храна.

— Ама защо така? — смутено избъбри Петя. — Щяхме да слезем да хапнем в кухнята.

Настя погледна с интерес компютърния гений. Какво става? Откога така изведнъж взе да става стеснителен? По-рано дори не се извърщаше към нея, когато тя влизаше с яденето и лекарствата за Саня.

— Ще ми пречите там, ние работим — отговори тя. — И вашите физиономии изобщо не ни трябва. Както и ушите ви.

Това беше дребнаво... И дори почти долно. Едно такова малко детинско отмъщение. Но колкото и да е странно, то се оказа доста ефективно. Двамата спецове по програмиране дружно откъснаха погледи от екраните на компютрите си и ги впериха в нея. В очите им се плискаше любопитство: в тези на Саньок напрегнато, а в тези на Петя — разпалено. Значи не всичко е толкова безнадеждно, все още на света има неща, които могат да заинтересуват хора, които на пръв поглед обичат само хардуера и софтуера.

Не само тя чу гласовете, долетели до втория етаж през отворения прозорец.

— Кой друг дойде? — попита Саньок, който сутринта бе видял само Антон.

— Роман.

— Оня рижавият ли?

— Същият — кимна Настя.

— Какво, да нямате сборище на нелегални? — поинтересува се Петручо. — Защо нашите уши ще ви пречат?

— Имаме шпионски заговор — усмихна се тя. — С една дума, всички ще седите тихо и няма да слизате долу, за да се мотае в краката ни и да разсейвате сериозни хора по време на сериозна работа. Ясна ли бях?

Тя затвори вратата след себе си и остави Саньок и Петя недоумяващо зашеметени.

Роман бе изпълнил всички задачи, отчете се, те нанесоха всички допълнения в схемата и сега седяха тримата около масата и разглеждаха получената се картина. Кадастронът беше разделен на две части. В едната, по-голямата, бе схематично разположена информацията за престъпленията, в другата, по-малката — информацията за потенциалния заподозрян, бившия фигурист Владимир Власов. Трябваше да разберат каква е връзката между едната и другата част.

Ето че има един човек, обратите в чиято съдба в много моменти пряко са зависели от действията и намеренията на други хора. Понякога тези хора са постъпвали по един, понякога по друг начин. След варианта „друг“ съдбата на човека се е преобръщала, изниквали са проблеми... Логично ли е да предположат, че този човек ще мрази всички, които са постъпили по този начин? Напълно. Логично ли е да предположат, че той ще пожелае да отмъсти на всички?

Също напълно. Вярно, гигантският мащаб на замисъла озадачава, защото хората, постъпили по „другия“ начин, излизат прекалено много, но какво ли не се случва в живота... Добре, да допуснем, че всичко е така. И тогава идва ред на необходимостта да отговорим на въпроса: способен ли е предполагаемият заподозрян да сътвори такъв мащабен замисъл и най-важното — да го осъществи? От всичко, което са успели да научат за Владимир Власов, излиза, че не, не е способен. Засега се очертават само два варианта: или убийствата са извършени не от Власов, а от някой друг, или замисълът изглежда различен от онзи, който те тук си представят, стъпвайки върху получената схема.

Първо, не всички, които са извършили едни или други постъпки в стил „друг“ и така са повлияли върху съдбата на спортиста, са пострадали от ръцете на отмъстителя. Двете му партньорки са живи и здрави и се чувстват прекрасно. Нещо повече, когато е разпитвал онези, с които Власов е тренирал някога в една група, Роман е задал въпроса: „Обиди ли се Власов, задето партньорката му не го дочака той да доизлекува напълно травмираното си коляно и смени партньора си?“. Отговорът е бил абсолютно еднакъв:

— Ние не се обиждаме от такива неща. Всички всичко разбират. Такъв е законът на глутницата. Всеки мисли само за себе си и за своята кариера, това е нормално. Всеки гризе своя кокал и не го дава на никого. Но и не се сърдим за такова поведение от отсрещната страна. Всички сме такива. При нас не може другоиче.

Второ, за дните и часовете, когато са били извършени убийствата на чиновничката от апарата на Държавната дума Ефимова и треньора Болтенков, и покушението срещу бизнесмена Ханджумян, Власов има алиби. И то не някакво съмнително, а твърдо и безспорно. Галина Носуленко и подполковникът от полицията от Перм са били застреляни миналата година и да се установява алиби при тези убийства, е почти безперспективна работа, освен ако на тези дати пак не е имало някакъв юбилей или фирмено парти. Освен това за убийството на Галина има осъден и излежаващ наказание престъпник.

Самият Власов, спокоен и незабележим офисен планктон, който в свободното си време рисува картини с техника „надраскана боя и пастели“ и изобразява само фигури и стъпки по лед, никак, просто абсолютно никак — нито според събраните за него сведения, нито според личните впечатления на Антон Сташис — не подхожда за ролята на страшен и целеустремен отмъстител, злобен и агресивен, способен да проследява жертва и да търси най-подходящото време и място за убийство. Засега не са събрани много сведения за неговия начин на живот, но онова, което е вече известно, е напълно достатъчно, за да се определи съществуването му като спокойно и предсказуемо. Две вечери в седмицата Власов прекарва с майка си, като или я навестява в дома ѝ, или я придружава на някакви киномероприятия. Два пъти седмично след работа ходи в спортен клуб. В личния му живот също всичко е просто: отношения с млада разведена жена, която живее в съседния вход. Жената има дете и майка, затова се виждат в

жилището на Власов. В неговия график е трудно да се намерят дупки, които биха поставили под съмнение алибито му за дните и часовете, когато са били извършени престъпленията. И точно така трудно може да се намери време за занимания с дейност, която да му носи съществени доходи, позволяващи да наема килъри.

Ако пък тръгват не от личността на заподозрения, а от начина на извършването на престъпленията, очертава се малко по-различна картина. От петте престъпления четири са извършени с помощта на огнестрелно оръжие, в единия случай е използван нож. При това поне в три от четирите стрелби е използван преправен травматичен пистолет.

Щом приключат балистичната експертиза по делото за покушението срещу Ханджумян, ще настъпи окончателна яснота. Оръжието от нито едно от четирите престъпления не е намерено. Следователно налице са всички основания да се предполага, че става дума за едно и също оръжие. Уж всичко се подрежда, но защо Ефимова е била убита с друго оръжие? Ако огнестрелното е било едно и също и през цялото това време се е намирало в ръцете на престъпника, какво му е пречело да се възползва от него? Загубил го е? Било е откраднато? Но нали убийството на Болтенков е извършено два месеца след смъртта на Ина Викторовна Ефимова и в този случай убиецът е ползвал именно травматика. Защо обаче за Ефимова е направено такова странно изключение? Не е имало възможност за стрелба? Не става: Ина Викторовна е била намерена мъртва в своя автомобил, паркиран в двор на блок, на около сто и петдесет метра от сградата, в която е бил салонът за красота, който тя е посещавала редовно — не е намерила по-близко място за паркиране.

Ефимова е лежала колкото е трябвало на сеанса при козметичката, посетила е солариума, направила си е епилация, излязла е, изминала е сто и петдесетте метра, свърнала е в двора и се е качила в колата си. Убиецът е трябвало да приближи към нея откъм шофьорското място. Напълно удобно за стрелба. За нож — съвсем неудобно, като се има предвид, че жертвата вече е била в колата.

Какво казват експертите по случая с Ефимова? Че ударът е бил нанесен от горе надолу, а не от страни, тоест престъпникът е бил висок от потърпевшата. Такъв удар може да е бил нанесен само в случай че Ефимова е стояла права. Убиецът е приближил в момента,

когато тя е отворила вратата на колата, нанесъл е удара, подхванал я е под мишниците и внимателно я е настанил на седалката. В такова положение е била намерена.

Защо нож? Защо не пистолет? На пръв поглед отговорът е очевиден: следобеден час, светло, към двора гледат много прозорци, звукът от изстрела е могъл да привлече нечие внимание и престъпникът е рискувал да го забележат. Разбира се, намерени са случайни свидетели, но те са видели само мъж с яке и нахлупена качулка. Няма да могат да разпознаят никого. При изстрела такива свидетели биха били много повече и тогава непременно щяха да се намерят хора, които са се движели насреща и са могли да видят лицето му. Впрочем и това не е сигурно: силно нахлупената качулка, съчетана с шапка и шал например, прави възможността за разпознаване на лицето практически нищожна.

И тъй, ножът е използван заради светлия следобеден час. Но пак остава въпросът: защо? Защо всички останали престъпления са били извършени в тъмната част на денонощието и при пълна липса на свидетели, а Ефимова е била убита през деня? Може би нейният начин на живот не с предполагагал ситуации, при които тя би останала сама по тъмно на безлюдно място? Може би, може би.

Впрочем дългогодишната практика на Настя по разкриване на убийства подсказваше еднозначно: престъпникът крайно рядко променя начина на извършване на престъплението, ако този начин е ефективен за него и няма никакви допълнителни обстоятелства, които правят използването му невъзможно. Нужни са много солидни причини, за да се принуди човек, два пъти стрелял с пистолет по жертвите си, да използва нож, а после отново да се върне към огнестрелното оръжие.

Трето основание за анализа е мотивът. Ина Викторовна Ефимова е допринесла да не пуснат Власов в чужбина да тренира и да се състезава за друга държава. Това е ясно. Но нали не тя е взела окончателното решение, а чиновникът от Федерацията на Русия. Да, тя е повлияла. Но защо на чиновника не е отмъстено? Галина Носуленко (която може да бъде включена в списъка с много уговорки, свързани с недобросъвестност на следствието, когато беден пришълец, зле говорещ руски, просто е принуден по различни начини да признае нещо, което не е извършил) старателно е пропъждала Власов от

спортната школа, не се е гнусяла от никакви методи. И това е разбираемо.

Бизнесменът Ханджумян е платил, за да оставят сина му в групата, и в крайна сметка от нея е било отписано талантливото дете, тренирано от Власов. Е, вероятно в света на спорта това е достатъчно основание за омраза и отмъщение.

Ами полицаят от Перм? Лесно можем да се досетим как е станало всичко: на този офицер, в онези времена още капитан от милицията, са платили добре, за да „залови на местопрестъплението“ сина на съдията Елисеев — човек неудобен, с когото в онзи момент е било невъзможно да се разберат. Елисеев трябва спешно да отлети за града си, за да уреди работите и да спаси детето си, а на ред в съдийските списъци е съдията Ярцева — човек проверен, предан и стабилен.

Елисеев се прибира в Перм, плаща (още веднъж!) на същия офицер от милицията, спасява синчето си, а през това време съдията Ярцева поставя „правилните“ оценки на състезанията между спортните двойки и отрежда на двойката Третькова-Власов едва четвъртото място, тихо и елегантно ги отдалечава от националния отбор. Елисеев, разбира се, няма никаква вина, измамили са го като някакво хлапе, обаче Ярцева... Да отмъстят на нея, си е голяма радост. Ала Ярцева липсва от списъка на жертвите.

И ето че изниква поредното затруднение: всички жертви така или иначе са навредили на престъпника (разбира се, ако изхождаме от предположението, че този престъпник е Владимир Власов). Всички, освен треньора Михаил Валентинович Болтенков, тренировките при когото отвеждат Власов до шампионската титла сред младшата възраст и който го е взел при себе си като втори треньор, когато Владимир се е разделил с активния спорт, осъзнал, че кариерата му е съсипана окончателно. Няма никакъв мотив да убива Болтенков.

И никакви доказателства Владимир Власов да се е сдобивал с травматичен пистолет. Поне с един. Роман Дзюба и другият оперативен работник, Фьодор Улянцев, са задействали всички свои източници за издирване на възможен канал за снабдяване с незаконно оръжие, но досега — никакви следи. Нещо повече, те са проверили и възможностите за преправяне на оръжието за стрелба с бойни патрони,

като навсякъде са показвали снимката на Власов. И пак нищо. Никой не е идентифицирал бившия спортист.

Е, и какво се получава?

— Нужна ни е експертиза за всички оръжия — въздъхна Настя. — Инак нищо няма да излезе. Не можем да седим и да гадаем дали е било използвано едно и също оръжие, или различни. Но за целта ни е необходим вашият следовател Баглаев, без него няма да стане.

— Ами и без това нищо не се получава — мрачно възрази Дзюба. — Според начина отпада Ефимова, според мотива — Болтенков, според разкриването — Галина Носуленко, според алибито — само първите два случая още са под въпрос, а останалите три не подходжат. А според личността на заподозрения изобщо нищо не се връзва.

— Ти забрави и хората, на които може да се е разсърдил Власов — забеляза Антон. — Съдията Елисеев, който е помолил да го сменят в навечерието на състезанията, си е съвсем наред. Съдийката Ярцева, която е била назначена вместо Елисеев, оцетила е Власов и неговата партньорка Третьякова и не ги е допуснала до националния отбор, също е жива. И самата Третьякова, която го е зарязала, спокойно си живее. Получава се някаква странна избираемост. На едни той отмъщава, на други — не. Защо?

— Просто не е успял — въздъхна Дзюба. — Те са наред в неговия черен списък.

— Оптимист такъв! — засмя се Настя. — Ами ако разгледаме идеята за килър? На нас много ни пречи убедителното алиби на Власов. Сигурна съм, че ако се опитаме да проверим първите два случая — Носуленко и полицаия от Перм, — ще получим същия резултат. Как е Власов с финансите? Има ли той възможност да наеме човек за изпълнението на неговия мащабен акт на възмездие?

— С финансите е зле — отговори Антон. — Живее съвсем скромно. И за картините си получава малко. И начинът му на живот не е като на хора, разполагащи със свободни пари. А ние имаме налице пет убийства, е, в краен случай четири, ако Носуленко наистина е била убита от онзи скитник, когото са вкарали в затвора. Та това са луди пари!

— Лошо — потропа Настя с флумастера по масата. — Много лошо. За да заявим тази версия пред вашия следовател, ни е нужна

стройна система от аргументи. Власов като заподозрян никак не е убедителен. Или...

Тя се замисли, загледана в стълбищната площадка, в мястото, където беше завоят. По светлото дърво потрепваше сива сянка, която имаше напълно обясними контури. Да се чудиш просто как толкова тежко и тромаво тяло бе успяло да се премести от вратата на стаята на Саньок до стълбището абсолютно безшумно. Вярно е, че стимулът е голяма работа. И невъзможното става възможно.

— Петя, я къш оттука — леко повиши глас тя. — Зарежи лошия си навик да подслушваш възрастните чичковци и лелки, още си малък да слушаш такива разговори.

Петручо се подчини безропотно, но по обратния път стъпките му се чува напълно отчетливо: той вече не се криеше.

„Глупост някаква се обажда у мен — весело си помисли Настя. — Заяждам се като хлапачка от детска градина. Нима ме обзема старческо малолумие и постепенно се вдетинявам?“

Та какво каза Ромка, когато четеше бележките си? „Ние не се обиждаме от такива неща. Всички всичко разбират. Такъв е законът на глутницата. Всеки мисли само за себе си и за своята кариера, това е нормално. Всеки гризе своя кокал и не го дава на никого. Но и не се сърдим за такова поведение от отсрещната страна. Всички сме такива. При нас не може другояче.“ Как може да се интерпретира това? Третякова е мислела за своята кариера, а не за болното коляно на Власов, затова не го е изчакала и си е намерила друг партньор. Вписва ли се това в схемата? Прекрасно. Съдийката Ярцева е изпълнявала указанията на Федерацията, от която е зависима. Не ги ли послуша — ще ѝ свият сармите и ще я пращат да съди състезания от провинциално значение, а за пътувания в чужбина за сметка на Федерацията няма как и да мечтае. И нея може да я разбере човек. Елисеев пък за нищо не е виновен.

А сега да разгледаме в рамките на същата концепция хората, които са потърпевши. Полицаят от Перм се е борел не за кариера, а за собствения си джоб. Леле-леле, колко грозно... Галина Носуленко се е стремяла не да направи спортна кариера, а да се омъжи за московчанин с жилище и да заживее в столицата. Ина Ефимова също не е рискувала кариера, а се е опитвала да си напълни джоба с всяка възможна копейка. Каква лоша лелка. Хрант Артурович Ханджумян изобщо не

се е занимавал със спорт, пробутал е синчето си, за което е платил добри пари. И ако си затворим очите за убийството на Михаил Болтенков, прекрасно се извежда формулата: престъпникът може да приеме и е готов да прости всякакви постъпки, свързани със собствената му (именно с неговата собствена, това е важно!) кариера или с някаква друга. Виж, за постъпки, продиктувани от чиста алчност, ненаситност или тщеславие, е готов да отмъщава.

Тогава всичко се подрежда. Всичко. Освен Болтенков. Няма постъпка, за която Власов би могъл да го мрази. Болтенков го е направил шампион, Болтенков доброволно го е дал на друг треньор, който е бил готов да развива у младия спортист таланта на състезател в двойка, макар че никой не обича да отстъпва перспективни спортисти, камо ли шампиони, за които се трупат надбавки върху заплатата, и всички се бият за такива до последно. Нещо повече, впоследствие Михаил Валентинович е взел Власов на работа като втори треньор, докато той е следвал. Отношенията им винаги са били прекрасни, нито един конфликт.

Прекалено много допускания. Прекалено много. Алибито на Власов говори единствено, че той има все още неразкрити от оперативните работници значителни доходи, които му позволяват да плаща на някакъв наемник. Възможно ли е? Напълно. Разкриването на убийството на Галина Носуленко може да се окаже следствие от фабрикуване и изтръгване на показания и признания, това у нас се случва много често. Възможно ли е това? Възможно е и още как! Използването на нож при убийството на Ефимова е резултат от обмисляне на ситуацията и осъзнато вземане на решение за избора на оръжие на престъплението, като се има предвид мястото и времето. Реално ли е? Ами ако този наемник е достатъчно разумен и опитен в работата си, напълно.

Но Болтенков, Болтенков... С него нищо не се връзва. Значи или Настя е сбъркала формулата за подбора на жертвите, или съвсем други хора и по съвсем други причини са убили Михаил Валентинович Болтенков. Или...

— Или ние — тя не забеляза как произнесе финала на размислите си на глас — не знаем нещо за Болтенков.

В нея се впериха два чифта смаяни очи: тъмните и внимателни на Антон и яркосините и пламнали — на Ромка.

— Какво ме гледате така? — ядосано попита Настя. — Ставайте, да вървим при жената на Болтенков.

— Тя нищо не знае — продума потиснато Дзюба. — Няма никакво отношение към спорта, лекарка е в МЧС и когато Власов е тренирал при Болтенков, двамата още не са били женени. С нея разговаряхме и Федя Улянцев, и аз, и Баглаев я разпита. Изобщо не е в течение на спортните истории.

— Но той е имал първа съпруга — добави Антон. — И между другото, нея Баглаев не я е разпитвал.

— Имаме ли данни за нея?

Антон въпросително погледна Дзюба, за пореден път днес почувства бодване в самолюбието: как можа толкова небрежно да се отнася към работата си! Срам и позор. Добре че поне се сепна не прекалено късно. Може би изпуснатото още може да се навакса. Слава богу, Ромка не го подведе, наистина се е раздавал за двама.

— Имаме — отвори бележника си Роман — и името, и адреса, и местоработата. И телефонния ѝ номер имаме.

— Обади се, разбери се с нея — изкомандва Настя. — Аз сега набързо ще подреда на масата каквото имаме за ядене, защото тръгнем ли, изобщо не се знае кога ще сложим залък в устата си.

По принцип тя имаше съвсем друг план за днешния ден и работата с Антон и Роман по никакъв начин не влизаше в него, но пък предвиждаше пазаруване в супермаркета, и приготвяне на храна за мъжа ѝ, племенника ѝ и Петручо. Тя успя да нахрани Санка и Петя с каквото намери в хладилника и шкафовете, но с оскъдните остатъци не би успяла да задоволи двамата силни и здрави млади мъже. И все пак трябваше да измисли нещо. Дали да бъдат топли сандвичи? Вярно, няма какво да сложи в тях: не са останали нито салам, нито кашкавал, всичко отиде за обяда на Петка. Но в края на краищата, ако намаже филия с масло и я запече във фурната, със сладък чай ще свърши работа. Все е по-добре от нищо. Може набързо да свари и макарони, да ги залее със същото това масло и да ги поръси със захар, така, както бяха хранили самата нея, когато в Москва имаше криза с продуктите и невинаги можеше да купиш каквото искаш. С една дума, ще се справи някак, важното е, че момчетата няма да умрат от глад.

Ромка намери първата съпруга на Михаил Болтенков която работеше като учителка по физкултура в един московски лицей, и си

уговори среща с нея.

— Странно нещо е животът — замислено каза той, докато дъвчеше горещата филия черен хляб с масло и отпиваше от силния сладък чай, — седим си в такава разкошна къща, построена на такова скъпо място, тоест практически сме милионери и някакви олигарси. И ядем най-прост хляб.

— Ами да — отвърна през смях Антон, — в такава къща трябва да се ядат омари с френски сос и да се пие изискано вино! Ромка, чувството за хармония ли се развихри у теб?

— Ами развихри се — погледна го закачливо Дзюба. — И между другото, моето природно чувство за хармония се противи, че Анастасия Павловна ти говори на „вие“. Не си заслужил ти такова отношение, Тоха, не си дорасъл още.

— Наистина, Анастасия Павловна — обърна се Антон към Настя, която, държейки също такава филия в лявата ръка, с дясната правеше списъка на продуктите, които трябва да купи на връщане. Увлечена в заниманието си, тя бе изтървала началото на разговора и се сепна, когато чу името си.

— Какво?

Вдигна глава от списъка.

— Казвам: защо ми говорите на „вие“? На Ромка на „ти“, а на мен — на „вие“. Неправилно е някак. Чувството за справедливост у Ромка протестира, а и на мен ми е неудобно.

Настя погледна Сташис с интерес. Така де, защо? Някак си тръгна по този начин. Бяха се запознали преди две години и половина, когато работеха заедно по едно престъпление, извършено в театър. Тогава Антон още нямаше трийсет, но изглеждаше много сериозен и много... някак възрастен. Зрял. И умело спазваше дистанция. Просто езикът ѝ не се обръщаше да му говори на „ти“. Сега, когато се познаваха отдавна, би могла да промени тази форма на общуване, но Антон, някак тежък, нервен, постоянно ядосан и напрегнат, не я предразполагаше към това. Друго нещо беше Роман — открит, искрен, добродушен.

— Добър въпрос — усмихна се тя. — Страхувам се, Антоне, че отговорът няма да ви хареса.

— Нищо, ще го изтърпя, дори да е неприятен.

— Ами добре, изпросихте си го. — Тя го погледна изпитателно, сякаш проверяваше здравината му: ще издържи ли? — Вие не предразполагате към по-близко отношение и фамилиарност. От вас лъха студ. По-рано, между другото, не бяхте такъв, а аз добре си спомням какъв бяхте през есента на десета година, когато се запознахме. И тогава не предразполагахте към фамилиарност, но от вас лъхаше човешка хоплота, съчувствие, готовност да помагате. А сега сте станали друг. Извинете, ако ви обидих.

Той помълча, грижливо избърса изцапаните си с масло пръсти с хартиена салфетка, после широко се усмихна.

— Много правилно сте схванали всичко, Анастасия Павловна. И аз нямам какво да възразя. Хайде да направим така: от днес нататък няма да бъде лош и студен, а вие ще ми говорите на „ти“. Съгласна ли сте?

— Напълно — разсеяно кимна тя и отново взе да преглежда списъка си.

Трябва да добави още две неща, докато не ги е забравила. Затова пък после в магазина няма да си напряга паметта и просто ще поглежда листчето, без да се страхува, че ще изпусне нещо важно.

Преди да тръгнат, Настя обърна с лицето надолу разчертаната схема и като се присмиваше на себе си, внимателно постави няколко едва забележими знака. Ако Саня и Педро проявят любопитство, веднага ще се разбере. Наистина, от нейна страна това е абсолютна детинщина, но ѝ беше интересно дали ще пожелаят да видят какво са работили тук възрастните, или не.

При топло време часовете по физкултура в лицей се провеждаха на откритата спортна площадка. Именно тук, на една наскоро боядисана в яркозелено пейка, седеше първата съпруга на Михаил Болтенков и чакаше оперативните работници. Като видя, че са трима, жената много се учуди.

— Ау, колко сте много! Мислех, че ще дойде един. Кой ми се обади по телефона?

— Аз — направи половин крачка напред Дзюба. — Аз ви се обадох.

От времето, когато Владимир Власов бе тренирал при Болтенков, бяха минали поне петнайсет години и те очакваха съпругата на

треньора да не си спомни нищо. Но тя си спомни. И много скоро се разбра защо.

— Володя Власов беше много добър спортист, Миша винаги беше доволен от него, хвалеше го, радваше се на успехите му. Не си спомням нито един конфликт помежду им, макар че в тези среди това е доста рядък случай.

— Защо тогава Власов се е прехвърлил в друга група, след като всичко е било толкова безоблачно? — поинтересува се Антон.

— Случи се една грозна история — тъжно се усмихна тя. — Миша банално продаде момчето на Милочка Волинец. В онзи момент бяхме в трудна ситуация. Деветдесет и четвърта година. Е, разбирате. Ние загубихме всичко, на което бяхме разчитали. И тогава на Милочка ѝ беше нужно добро момче с подходящ ръст, фигура и възраст, за да го постави в двойка. Разбира се, никой треньор не би си дал шампион просто така, та той означава по-висока заплата, не кой знае колко, но все пак. И Миша каза, че ако Милочка му плати, няма да спира Володя, нещо повече, дори ще се постарее да му обясни защо при Волинец ще е по-добре.

— А Власов знаеше ли, че са го продали? — попита Настя.

Бившата съпруга на Болтенков сви рамене.

— Най-вероятно не. Откъде ще научи? Нито Миша, нито Милочка биха му го казали. Нито един треньор не би казал такова нещо на спортиста. А никой друг не знаеше, само Миша, Милочка и аз.

— Сигурна ли сте, че нито Михаил Валентинович, нито Людмила Всеволодовна не са казали за това на никого? Та нали Власов би могъл да научи, че е бил продаден, не от треньора, а от някой друг.

— Могъл е — съгласи се Болтенкова. — Но за това с нищо не мога да ви помогна. Не знам. Самата аз не съм казвала на никого. А за Миша и Милочка не гарантирам. Но е малко вероятно те да са приказвали за това под път и над път.

Те излязоха от територията на лицей и тръгнаха към мястото, където бяха оставили колите си.

— Къде е Волинец? — попита Настя и отвори вратата на своето служебно пежо.

— В Унгария — унило отговори Сташис.

— Кога ще се върне?

— След около три седмици, не по-рано.

— Имате ли телефонния ѝ номер?

— Имам го. Да ѝ се обадя ли?

— Обади ѝ се. Няма да летим до Будапеща, я — усмихна се Настя. — Вярно, въпросът е деликатен, при всяко положение ще ѝ е неудобно да отговори, но ти се постарай да го формулираш така, че да отговори.

Антон кимна и извади мобилния си телефон.

— Людмила Всеволодовна, позволете ми още един въпрос — започна той веднага след като се представи и дори без да се поинтересува удобно ли ѝ е да говори. — Как мислите, възможно ли е Власов да е научил от някого истинската причина, поради която се е озовал във вашата група?

„Браво — одобрително си помисли Настя. — Грамотно. Без натиск, без патос, без обвинения и изобщо без етични оценки. Само фактите.“

Не стана ясно дали на Людмила Волинец ѝ беше удобно да разговаря в този момент, но че улучи нейно извънредно раздражено настроение, Антон можеше да не се съмнява. Той мълчаливо изслуша долитацията от слушалката глас, който току изтъняваше до фалцет, после все така мълчаливо пхна телефона в джоба си.

— Ти дори не каза дочуване — учудено забеляза Роман. — И не ѝ благодари.

— Ами тя затвори — отговори Антон. — С една дума, самата тя е казала това на Власов. Веднъж, по времето, когато работел при Носуленко, той отишъл при нея да се посъветва по някакъв въпрос, станало дума за треньорската етика, за примамването на спортисти, после нещо за Болтенков и тя казала на Власов. Просто защото си говорели на тази тема. Поне тя така казва. Искях да я попитам как е реагирал Власов на тази информация, но тя затвори.

— Значи ще трябва да ѝ се обадиш още веднъж, по-късно, когато се успокои — каза Настя. — А засега и това ни е достатъчно. Власов е знаел, че Болтенков го е продал. И всичко се вписва във формулата: Волинец го е купила заради собствената си треньорска кариера, затова Власов няма претенции към нея. Но Болтенков го е продал изключително заради материална изгода. Всичко пасна.

Антон обеща след известно време отново да потърси Волинец.

— Да се надяваме, че ще се посъвземе — засмя се той. — И ще отговори на останалите ми въпроси.

— Добре — кимна Настя. — А ние с Рома се прибираме.

— Вие с Рома ли? Какво, сега той се подчинява на вас, а не на мен, така ли? — разсмя се Антон и Настя си каза, че вчера Сташис вероятно откровено би се ядосал от тези нейни думи, а днес добродушно се смее. — А не може ли да е обратното? Ромка сам да се оправя, както си знае, а вие да покомандвате мен, така ще съм спокоен.

— А, не, ще прощавате — разсмя се в отговор и Настя. — Нуждая се от примитивна мъжка сила, за да мъкна торби с продукти. И освен това ми трябва човек, който обича и умее да търси информация в интернет. Ти не обичаш, нали, Антоне?

— Което е вярно, вярно е — призна Сташис. — Кой знае защо тази работа не ми е по сърце.

— Е, добре тогава. Затова пък имаш възможност да се прибереш и да си видиш децата, а ние с Ромка ще се оправяме някак.

Тя вече беше запалила двигателя, когато Антон потропа с кокалчетата на пръстите си по предното стъкло откъм страната, където седеше Дзюба. Настя натисна копчето и свали стъклото.

— Рома, един такъв въпрос.

Личеше, че на Антон му е неудобно, и Настя реши, че причината е тя. Сигурно майорът не иска тя да чуе. Наложил се да се престори, че спешно ѝ е потрябвало нещо в багажника. Работата обаче се оказала друга. Антон не се опитвал да говори тихо, така че тя го чувала много добре.

— Твоята Дуня всеки ден ли е на работа?

— Ами да — отговори недоумяващо Дзюба, — от десет до седем. Но имат пълзящ график, за да им се получават по два почивни дни поред, защото заложната къща работи шест дни в седмицата. Защо, какво има? Трябва да заложиш нещо ли? Или да оцениш?

— Търся варианти кого да помоля да взима Баска от айкидо вечер. В случай че Еля напусне. Сутрин мога да водя Стъпка на градина и Баска да закарвам до училище, но никак не се получава посрещането от айкидо. Как мислиш, мога ли да помоля Дуня? Поне понякога?

Гласът на Сташис беше умоляващ и виновен.

— Никакви, ама никакви проблеми! — уверено отговори Ромка. — Разбира се, Дуня ще помогне, и аз ще помогна, ако трябва, нали с теб не дежурим заедно, така че, ако ти си на денонощно, аз винаги мога да те заместя, не се притеснявай. А помниш ли, че ми разказваше за някаква своя съученичка, живеела във вашия блок? Е, дете веднъж се отби при теб, когато обсъждахме делото с бижутера? А?

— Да, Танка Кошевая, та какво за нея?

— Ами когато дойде, тя каза: „Тоша, може ли да поседя при тебе поне половин час? Не мога да остана повече в тоя кошмар“. И седя с нас, между другото, около два часа, ако не и повече. Ти ми каза, че родителите ѝ пиели много, а и по-големият ѝ брат покрай тях.

— Да, имаше такова нещо.

— Ами ето на! — тържествуващо възкликна Ромка. — Защо не я помолиш да наглежда децата вечер? Струва ми се, че тя ще идва с удоволствие, е, може би не всеки ден, но все пак. Тя е нормален човек, с добро отношение към теб, ще ти помогне с удоволствие, пък и ще поседи на тишина и спокойствие.

На Настя ѝ омръзна да се прави, че не може да намери необикновено важното нещо, уж завряно някъде в багажника. Затвори капака му и отиде при Антон.

— Спомням си също, че си ми говорил за съседите си, съпрузите, които имали огромна библиотека и които много те подкрепили, когато си останал сам. И между другото, ако аз мога да ти бъда полезна с нещо, не забравяй и старата си дружка — усмихна се тя. — Аз сега кисна извън града, но това е временна ситуация, скоро ще се прибера в Москва. Вярно, работата ми, както и твоята, не е планова, но пък често имам свободно време. И колата ми винаги е в ред. И Чистяков ми е подръка. Така че имай ме предвид.

— Благодаря ви — смотолеви Антон и на Настя ѝ се стори, че той е готов да се разплаче. Впрочем сигурно ѝ се стори. Та може ли един храбър майор от руската полиция, полицай от „Петровка“, да плаче?

Вътрешното раздражение, което не бе напускало Антон от много седмици насам, се разпръсна, останаха горчивината, чувството на вина пред Лиза и децата. И болката. Но кой знае защо тази болка придаваше на мислите му яснота.

„Та всичко е толкова просто — мислеше си той, докато свърна към шосето, — всичко е толкова очевидно. Не бях направил елементарното. Не бях направил изобщо нищо. Като професионалист съм пълна нула. Напразно Ромка се надява да се научи на нещо от мен. Подведох го. Подведох и себе си. И изобщо всички.“

---

[1] Ус (рус.) — мустак. — Б.пр. ↑

12

Отиде у Маклигини, без да се обади предварително. Нито Павел Анатолиевич, нито Валентина Яковлевна си бяха вкъщи, отвори му хубавичка млада жена с голям корем.

„Още малко — и ще излезе в майчинство“ — каза си Антон.

— Татко и мама ми казаха, че вече сте идвали — усмихна се приветливо бъдещата майка. — Още нещо ли искате да попитате?

Антон ѝ отговори със също такава безгрижна усмивка, макар че всичко в душата му тръпнеше от болка.

— Като начало ще попитам как се казвате.

— Катя.

— Аз пък съм Антон, много ми е приятно да се запознаем. — Той внимателно стисна протегнатата мека малка ръка. — Кажете ми, Катя, някога имали ли сте у вас ножове от фирмата „Самура“, японски?

— Да — веднага кимна тя, — постоянно го използваме, много е удобен.

— Може ли да го погледна?

— Ама разбира се. Да идем в кухнята, само не обръщайте внимание на безпорядъка, у нас тук всичко е затрупано...

От миналото посещение на Антон насам нищо не се бе променило в жилището. Във всеки случай не беше станало по-подредено. Дъщерята на Маклигини гледаше гостенина така, сякаш изобщо не го виждаше, цялата потопена в усещането за бъдещото си дете. Тя дори не се учуди защо полицаят, който бе идвал при родителите ѝ по повод на убийството на бившата им съседка по вила, попита за някакъв нож. Вълнуваше я само едно: майчинството.

— Ето го — Катя му подаде същото онова малко бяло ножче, с което Валентина Яковлевна толкова ловко бе рязала салама и което се бе сторило на Антон като някаква играчка, като неистинско.

— А имате ли и други ножове „Самура“?

— Тук някъде трябва да има още един — замислено заоглежда Катя наполовина разопакованите кашони, изпълнили кухнята. —

Подариха ни комплект от два ножа, със сигурност си спомням. Всеки в отделна кутийка. Малкия, керамичния, използваме постоянно, някак веднага се намери, когато се преместихме и започнахме да разопаковаме. А вторият, стоманеният, явно се е скрил на дъното на някой кашон, така и не съм го виждала още. А вие защо питате? Да не би тези ножове да са били крадени? — В гласа ѝ прозвуча тревога. — Или нещо... фалшиви? Но ни ги подари една много почтена жена, мамина колежка, доцент е, занимава се с наука. Откъде тя ще има крадени ножове?

Тия хора Маклигини наистина бяха не от този свят. Антон реши да не плаши бременната млада жена и се залови за собствената ѝ версия.

— Обаче нямат печат — забеляза той. — Така че е напълно вероятно на колежката на майка ви да са пробутали някакви реплики, а не маркова стока. Хайде да опитаме заедно да намерим втория нож.

— Да, разбира се — кимна Катя, приседна на една табуретка и придърпа един от кашоните.

Антон се настани на пода и се зае с друг кашон. Всички те, изпразнени до половината или до третината, а и изобщо неразпечатани, бяха десетина. Ако никак не му провървеше, трябваше да ги опразват до последния.

Но му провървя. Още от третия кашон Катя тържествуващо извади дълга правоъгълна черна кутия с надпис „Самура“.

— Ето го! Нали ви казах, скрил се беше на самото дъно.

— Може ли?

Антон буквално издърпа кутията от ръцете ѝ и я отвори. Вътре нямаше нож. Според вдлъбнатината в кутията ножът трябваше да е бил точно такъв, с какъвто беше убита Ина Викторовна Ефимова.

— А къде е ножът? — попита той, като се постара да не издаде вълнението си.

— Няма ли го там? — учуди се Катя. — Трябва да е в кутията, не сме го използвали нито веднъж. Подариха ни тези ножове за новия ни дом, когато още си събирахме багажа от стария апартамент. И когато се преместихме тук, веднага намерихме малкото ножче и започнахме да го използваме, а все не се наканвахме да потърсим големия. Но къде може да се е дянал? Та той е бил на самото дъно, този кашон не бяхме го пипали още — объркано бърбореше Катя и отново и отново

преравяше извадените от кашона предмети, сякаш някой от тях с махването на вълшебна пръчица можеше да се превърне от черпак или четка в стоманен готварски нож.

— А възможно ли е някой да е откраднал ножа?

— Господи, че кой може да го е откраднал? — погледна го Катя с бездънните си греещи очи, в които нямаше нищо, освен леко недоумение. — На кого е потрябвал един готварски нож?

— Е, знае ли човек. Може би някой, който ви е помагал при събирането на багажа? Нали знаете, често хората, когато се пренасят, викат на помощ приятели, съседни, роднини, защото сами трудно се справят.

— Това е вярно... — усмихна се тя с кротката усмивка на мадона. — Съседите ни помагаха. И приятелят на Юра, тъкмо беше дошъл в Москва по работа, беше отседнал у нас. Но не може той да го е откраднал, нали е приятел на Юра, от деца са заедно. Не, дори не си помисляйте за него. Нали не мислите, че е бил Игор?

Катя изведнъж се разтревожи.

Значи Игор. От дете приятел на Юрий Шокин, тоест земляк. Дали не е братът на загиналото момиче?

— Нищо страшно — побърза да я утеши Антон, — може наистина някой от домашните ви да го е взел и да го е преместил някъде. Като се приберат родителите ви, попитайте ги, нали? Кога ще се приберат?

— Довечера, в Института имат някакво важно мероприятие.

— Някой друг живее ли с вас? — Той старателно се преструваше, че нищо не знае и не се интересува от нищо специално.

— И съпругът ми Юра.

— Той кога ще се прибере? Сега на работа ли е?

— Да — кимна Катя, изглеждаше разстроена, — пътува. Ще се прибере след четири дни.

— Е, прекрасно — усмихна се Антон. — Когато се прибере, питайте и него.

„Но аз все пак ще го попитам по-рано“ — помисли си Сташис, докато слизаше с асансьора.

И общо взето, беше почти ясно какъв отговор ще получи.

Когато влезе вкъщи, Настя Каменская преди всичко провери знаците си. Ама разбира се, както и бе очаквала, компютърните гении

не страдаха от липса на най-обикновено хлапашко любопитство. Не стига, че единия знак го нямаше на мястото му, но и листът със схемата беше изместен. Тоест Саня и Педро го бяха обръщали, и то неведнъж.

Вероятно схемата, от която те така и нищо не бяха разбрали, силно бе развълнувала младите умове, защото за пръв път, откак Настя живееше в дома на брат си, нейното пристигане бе забелязано.

— Ти ли си, Настя? — чу отгоре гласа на племенника си.

— Ние сме! — отговори тя.

— Колко сте?

— Два броя. Ромка и аз. Къде е Чистяков?

— Май е в кабинета.

Невероятен прогрес! Съвсем доскоро Саня дори не забелязваше отсъствията на леля си и страшно се учудваше, когато разбере, че я няма къщи. А сега не само я чу как пристигна, но и се оказа в течение къде се намира съпругът на леля му.

„Утре като нищо може да завали червен сняг“ — помисли си с усмивка Настя, докато вадеше продуктите от торбите и ги подреждаше в шкафовете и по полиците на хладилника.

Остави Дзюба сам и отиде в кабинета, където Льоша работеше, когато не ходеше в Института. Завари мъжа си да разговаря по телефона, при това гласът му беше ядосан: репликите му подсказваха, че се кара на някого, задето този някой е нарушил сроковете за представяне на планова работа. С жест, без да прекъсва своето конско, Алексей я помоли да приближи, настани я на коленете си и я млясна по слепоочието.

— И на кого триеше сол на главата? — попита Настя, когато той завърши разговора.

— Ха, нали знаеш — позасмя се той, — всеки началник притежава маса възможности, нали има много подчинени, така че е фасулска работа да намериш кого да нарежеш като кисела краставица. Ти сама ли се прибра?

— С Ромка.

— Пак ли ще правиш комунистически съботник?

— Че как иначе? — засмя се Настя и по-силно се притисна до мъжа си. — Безплатният труд върху основите на гол ентузиазъм е единственото, което може изобщо някога да надвие престъпността. Ще помогнеш ли?

— Къде ще вървя? Ще помогна, разбира се. Но срещу ядене. Защото вкъщи със свещ да търсиш, един залък няма да намериш.

— Донесох всичко, сега ще сготвя.

— Добре — Чистяков леко изтърси Настя от коленете си и стана от бюрото. — Ще сготвим заедно, така ще стане по-бързо, а през това време ще пратим всички роби по плантациите.

— Мислиш ли, че ще мине номерът? — попита тя със съмнение. — Ромка е готов, за това е дошъл, ти ще помогнеш, а после ще се включи и аз. Виж, за младата смяна не бих гарантирала.

— Не се тревожи — махна с ръка Чистяков. — Ако съдя по кръговете, които те описваха около вашата схема, която ти хитро си оставила на масата, младата смяна е готова да се потруди. И двамата просто умират от любопитство.

Не грешеше. Още щом Дзюба включи лаптопа на Настя, а самата Настя и Алексей хванаха ножовете и задрънчаха с тенджери и тигани, тутакси в кухнята цъфнаха Саня и Петручо. Лицата им бяха престорено равнодушни, но очите им пламтяха от любопитство.

— Настя, кога ще стане лапачката? — попита Саня, а погледът му сновеше не по продуктите на кухненската маса, а по голямата в трапезарията, на която бе просната многострадалната схема и където вече работеше Роман.

Петя явно беше по-простодушен или не обичаше, или не умееше да се преструва, затова не опита да се прави на гладен, а просто с тежки стъпки отиде до голямата маса, застана зад гърба на Дзюба и нахално се загледа в появяващите се на екрана редове.

— Ами ти какво правиш? — попита без заобикалки.

Дзюба не отговори, а хвърли въпросителен поглед към Настя: сиреч „Може ли да отговоря?“.

— Търсим инфо за Власов — отговори тя. — За същия онзи, когото вие намерихте миналия път.

— Ами нали май всичко събрахме? — учуди се Петручо. — Нали вие казахте тогава: „Край, достатъчно“.

— Тогава беше достатъчно, да, но сега е малко, трябва ни повече. Ако искаш да бъдеш от полза за обществото — сядай и търси — каза Настя, докато бъркаше в тенджера поредната каша за Саня. — Ако не искаш, върви си горе и не се мотай тук, а когато вечерята стане готова, ще те повикам.

— Настя, а може ли чейндж? — зададе неочакван въпрос Саня.
— Ние ще ти наровим инфо за Власов, а ти вместо каша ще ми дадеш пържени картопки. Вече не мога да я гледам тая каша.

— Щом не можеш, не я гледай — равнодушно сви рамене тя. — Яж я със затворени очи. А ние и без теб ще си наровим инфото, трима сме — Льоша, Ромка и аз, напълно достатъчни сме.

— Добре де, какво толкова — изсумтя Саня и тръгна обратно към стълбището. — Да вървим, Петручо.

Когато вратата се затвори след момчетата, Настя ръгна Чистяков с лакът в хълбока.

— Как мислиш, какво означаваше това?

— Те ще свършат всичката работа — уверено отговори Алексей.
— Изобщо не се съмнявай.

Приготвянето на вечеря за трима здрави мъже, един язваджия и една дама на средна възраст със среден апетит отне повече от час. За да не пречат на потъналия в работа Дзюба, Настя сервира на масата в кухнята. Обикновено не се събираха всички заедно, на племенника си и на неговия приятел тя отнасяше подноса с храната горе, а с Чистяков те обикновено само закусваха: ангажиментите им не съвпадаха. Разбира се, ако ще вечерят петима, по-правилно би било да сервира в трапезарията, когато беше предназначена именно за това, но в момента я използваха като работно място. Добре, ще се сместят някак. Тя реши този път да не се качва горе с подноса. Алгоритъмът трябва да се променя периодично, това май е полезно за Саня.

Вече се канеше да извика момчетата, когато Дзюба вдигна глава от компютъра.

— Анастасия Павловна, нещо тук не ми е ясно. Получава се някаква идиотщина.

— Какво има?

Тя моментално изтича при него, забравила, че храната изстива в чиниите.

— Ами тук за Власов пише такива работи... Може би са за друг Власов? Е, просто не може да бъде! Или Тоха е сбъркал. Макар че той обикновено не греша за хората. Ето, вижте и вие, аз копирах някои неща и ги събрах в един файл.

Настя бързо прегледа набраните е различни шрифтове редове. Гледай ти! Излиза, че бившият фигурист Владимир Власов е

постоянен посетител на няколко клуба с не твърде чиста репутация, при това репутацията на самия Власов изглежда много по-лоша. И „амфетки“ можело да се намерят при него, и то на вересия, и бременно момиче обидил ли, зарязал ли, публично ли нарекъл някак си, и към мошеничество на карти не изпитвал отвращение. Кога ли успява всичко това, щом според проучилите го оперативни работници води спокоен и скромн начин на живот, два пъти седмично се вижда с майка си, други две вечери след работа прекарва в спортна зала, че и рисува картини вкъщи. И между другото, най-редовно си ходи на работа.

— Може ли наистина да е някой друг? — попита Настя. — Собственото и фамилното му имена са най-обикновени, такива може да има хиляди.

— Ами и аз това си помислих, затова се мотях толкова дълго, проверявах — обясни Дзюба. — Не, там е споменато и фигурното пързаяне в миналото му, и работата му в „Оксиджин“. Наистина, не е отбелязано конкретно „Оксиджин“, но е казано, че той е някакъв мениджър в някаква голяма търговска верига.

— Трябва да бъдем абсолютно сигурни — твърдо заяви тя. — Хайде бързо на масата, ще нахраним момчетата и ще ги впрегнем.

На призива да седат на масата, Саня и Петручо, за разлика от друг път, реагираха моментално. По лицето на племенника си Настя прочете, че перспективата да яде каша и варено пиле, никак не го привлича, но момчето с всички сили се владееше и мъжествено се давеше с отвращаващата го диетична храна, като хвърляше завистливи погледи към чуждите чинии.

— А защо не капризничиш? — невинно запита Настя. — Аз вече свикнах. Без твоите капризи ми стана дори някак скучно на масата. Хайде, започвай, приготвих се.

— Е, стига де — промърмори Саня. — Какво става с вашия Власов? Намерихте ли каквото търсехте?

— Ама не ти ли е все едно?

— Абе искам да кажа, че и ние сме там. Поровихме се из някои места. Така че, ако ви е интересно...

Настя не издържа и избухна в смях. Господи, колко лесно било всъщност да управляваш тези момченца, които изглеждат големи,

защото знаят и умеят толкова много неща, които не знае и не умее тя. Наистина компютърната грамотност не замества познанията за живота.

— А, то и ние тука не пасем трева — делово съобщи Чистяков. — Ромка вече намери каквото трябваше.

— И за таблетките, които е продавал на тройна цена, уж са „екстази“ ли? А всъщност са били някакви салати от аптеката? — недоверчиво примижал, попита Петручо.

— Аха — кимна Дзюба, докато енергично дъвчеше парче печено месо. — В клуб „Джойстик“. Нали?

— Ъхъ — прозвуча разочарование в гласа на Петя. — А за парите, които постоянно взема назаем и никога не връща?

— Да, да, от всички наред — отговори Роман. — Но най-много го мразят хората, дето движат с него в „Мръсния чакал“ или в същия този „Джойстик“.

Саня и Петручо съвсем се оклюмаха. На Настя дори ѝ дожаля за тях.

— Ами дето в действителност той не работи? — изведнъж попита Петя. — Че трудовата му книжка се намирала в някаква фирма, но той изобщо не се появявал там?

А, това вече е интересно! Как така не се е появявал? Настя изпитателно погледна Дзюба.

— Анастасия Павловна, гръм да ме удари! — възмутено забърбори Роман. — Той работи там, лично проверих, беше си на мястото. И Антон провери. И в чатове на служителите в „Оксиджин“ постоянно се мярка като любовник на Олга Виторт, когото тя взела на работа и прикривала безделниченето му. Но там ставаше дума именно че работел лошо и за нищо не го бивало, а не че не ходел в офиса. Ходи, главата си залагам!

Така значи.

Тя бързо събра мръсните чинии, пъкна ги в съдомиялната и извади чаени чаши и чинийки.

— Чая и кафето всеки си налива сам и ги пие на работното си място — обяви тя с тон, който не предполагаше никакви опити за възражения. — Значи така, слушай моята команда: някой пуска в интернет компрометираща информация за Власов. Това е абсолютно очевидно. Аз трябва най-късно до утре сутринта да получа отговор на въпроса кой го прави. Задачата ясна ли е на всички?

Отговор ѝ бяха звуците от разместване на столове и бързи крачки по дървените стъпала нагоре.

— Ей! — извика тя подир побягналите Саньок и Петручо. — Предупреждавам: няма да ви нося чая горе. И кафето. Днес сте на пълно самообслужване!

— Аха — долетя отговорът.

Дзюба разстроено се взираше в отворения лаптоп.

— Анастасия Павловна, нищо не мога да направя с вашата машинка. Необходими са програми като на племенника ви.

— В кабинета на брат ми има мощен комп, иди там и работи — предложи тя. — Разбира се, ако Алексей Михайлович няма нищо против.

— Да, ама Алексей Михайлович има нещо против — намеси се Чистяков. — Пуснал, съм там една програма да работи. Вярно, имам лаптоп, но в него програмният пълнеж е същият като в този. Не става за хакерстване.

— Значи ще чакаме — сви рамене Настя. — Момчетата ще свършат работата. Рома, ти се прибирай вкъщи, ако искаш.

— Ама какво говорите, Анастасия Павловна! — възмути се Дзюба. — Ще изчакам. Дайте аз още малко да поровя, може да намеря нещо интересно.

— Добре, рови, рови — одобрително отговори Настя.

Тя разтреби кухнята и излезе на терасата с чашка кафе. Седна до масата, с наслада запали цигара, отпи от кафето — най-вкусното, най-сладкото. Обичаше тези вечерни часове, когато падаше мрак и звуците на цивилизования живот стихваха, а оставаха само онези, които принадлежаха на природата: шумолене на листа, гласове на птици, тихо бръмчене на невидими насекоми.

Вълшебството бе нарушено от звук на спряла пред портите кола. Оградата около къщата и двора на Александър Каменски беше плътна и не беше ясно чия е спрялата кола. След няколко секунди зазвъня мобилният телефон на Настя.

— Анастасия Павловна, още ли не спите? — чу се гласът на Антон Сташис.

— Къде ти ще спя — позасмя се тя. — Тук се работи на пълни обороти.

— И Ромка ли е у вас?

— Че как! Първи труженик!

— Може ли да вляза? Не е късно, нали?

— Ама ти ли стоиш пред портите? — сети се тя.

— Аха, аз съм.

Тя извади от джоба си дистанционното, натисна копчето, което отваряше външните порти.

— Влизай.

Антон бавно вкара колата в двора, паркира я грижливо, слезе и се качи на терасата.

— Извинете, че дойдох. Но си помислих, че... С една дума, имам нова информация и трябва да я обсъдим заедно. Защото сте права, не може да се протака повече, утре трябва да вървим с всичко при Баглаев.

— Искаш ли кафе? — предложи Настя.

— После, ако може. Първо да си кажа. С една дума, трябва да изключим от списъка Ефимова. Имам поне двама заподозрени и нито един от тях не е Власов. Явно не Власов я е убил.

— Ами това е просто прекрасно! — зарадва се Настя. — Цялата ни схема се беше разкривила заради ножа, с който е била убита Ефимова. А така оставаме само с огнестрелни. Казвай. А после и аз ще ти кажа нещо, и то е интересно.

Тя внимателно изслуша разказа му за семейство Маклигини, за загиналото в пожара момиче от малък провинциален град и за изчезналия японски кухненски нож.

— Мда... — проточи, — лошо се получава. С парите, нали?

— Ето виждате ли! — разпалено подзе Антон. — Моя грешка. Трябваше веднага да се сетя. Но едва тази сутрин проумях. Вие веднага уловихте нишката. Разбира се, обърка ме фактът, че пожарът се е случил преди две години, а Ефимова беше убита чак през март тази година. Бях сигурен, че едното не е свързано с другото, прекалено много време бе минало. Но постоянно нещо ме глождеше отвътре. Нещо, свързано с парите и преместването. Все не можех да се съсредоточа и да го премисля докрай. А днес ме осени.

— Естествено — кимна Настя, — аз разбирам. Зетят на Маклигини не е знаел колко точно е платила Ефимова за парцела. Казали са му: „Много, достатъчно за да купим просторен апартамент в Москва“. А на него му е било неудобно да брои парите в чуждия джоб

и да задава пряко въпроси на тъста и тъщата си. Той е тираджия, прекарва много време в пътуване и с търсенето на нов апартамент и продаването на стария са се занимавали самите Маклигини и дъщеря им. А те, както ти ме уверяваш, са хора идеалисти, отнесени, доверчиви. И едва когато се е разбрало за какъв точно апартамент са достатъчни тези пари, Юрий Шокин е разбрал колко всъщност е платила за парцела Ефимова. Защото, ако тя е платила честно, както той е смятал по-рано, тази сума би трябвало да стигне за много по-голям апартамент много по-близо до центъра. Как е разсъждавал Шокин? Палежът е имал смисъл само с една цел: да се купи парцелът евтино. Ако цената не е намалена, значи Ефимова няма нищо общо и това наистина е било нещастен случай. Когато обаче научава, че цената е била намалена едва ли не на половина, ако не и до една трета от истинската стойност, Шокин се уверява, че пожарът е бил именно резултат от палеж. И момичето, сестричката на неговия приятел, е загинало неслучайно, а поради престъпни действия. Ето защо е замислил и осъществил своето отмъщение именно сега.

— Или той, или неговият приятел, братът на загиналата — каза Антон. — Игор Журихин. Точно в края на март той е бил в Москва, живял е у Маклигини и дори им е помагал при преместването. И е имал възможност да вземе от тях японския нож „Самура“.

— Всичко се подрежда — кимна Настя. — Ами тоя Журихин, къде е сега?

— Там, където живее, го няма, това успях да науча.

— Значи може да е тук, в Москва?

— Може. Защо не? Сега вие разказвайте какво ново около вас, нали ми обещахте.

Настя въздъхна, допи последната глътка от чашката — кафето отдавна беше изстинало и сега ѝ се стори отвратително на вкус.

— А при нас, Антоне, се оформи абсолютна загадка. Ти сигурен ли си във впечатленията си от Власов?

— Ами... Всъщност напоследък вече в нищо не съм сигурен — призна той. — Като че ли всичко ми се оплита. Сбъркал ли съм някъде?

— Или ти си сбъркал и Власов не е толкова кротък и безобиден, както ти се е сторило, или някой с неясна цел пълни интернет с определено лъжлива информация, компрометираща Власов. И сега

моят племенник и неговият неотлъчен приятел Петя се опитват да разберат кой именно го прави. Тоест съществува един кръг от хора, които познават нашия човек Власов изключително в негативен план. И аз искам да разбера какъв е този кръг и около каква точка се върти той. Но въпросът стои така само в случай че ти не си сбъркал.

— Ами ако съм сбъркал? — жално попита Антон. — Анастасия Павловна...

— Не, недей, Антоне, недей — меко го прекъсна тя. — Всичко знам. Днес вече ми се обади Владислав Николаевич. Вярно, Лиза не е чак в истерия, другояче е скроено момичето, но отказва да разговаря с баща си, не му отваря вратата и му затваря телефона. Разделили сте се, правилно ли разбрах?

— Да — отвърна той.

— По нейна инициатива ли?

— По моя.

— Ясно.

И наистина, всичко беше ясно, нямаше какво да обсъждат. Настя внимателно докосна дланите на Антон.

— Боли ли те? — тихо попита тя.

— И аз не знам — призна Антон. — Май че ме боли... Но повече ме е срам. Чувствам се като боклук.

— Ти си постъпил честно — каза Настя. — А когато човек постъпва честно, почти винаги боли. Колкото и да е странно. Мислиш, защо хората толкова често лъжат? Да, в около десет процента от случаите — за собствена изгода. А в останалите деветдесет процента — просто за да не причинят болка на друг. Така е устроен животът ни. За съжаление. Вече е късно, Антоне, ти сигурно трябва да се прибиращ при децата.

— Еля ги взе при себе си за почивните дни. Така че не бързам. Обещах утре да ги заведа на сладолед, ако не изплува нещо неочаквано в работата. Но изглежда, ще изплува.

Те седяха мълчаливо на неосветената тераса — когато Настя излизаше с чашката кафе, още не й беше нужна лампа, а сега вече не й се ставаше.

Вратата към къщата се отвори с трясък и на терасата се изсипа цяла група начело с огромния Петручо, зад чиито мощни телеса

спокойно се скриваше не само слабичкият Саньок, но и едрият широкоплещест Дзюба.

— Ами вие какво така на тъмно... — подзе Петя и млъкна, щом видя силуета, в който не разпозна отведнъж Антон.

— Запали лампата, ако обичаш — помоли Настя, — че ме мързи да ставам.

Копчето щракна, мека жълтеникава светлина заля терасата.

— Представяте ли си какво се оказа! — възбудено заговори Петручо.

— Не, ти лошо започна — прекъсна го Саня. — Започни от самото начало, та да се види целият мащаб на нашия подвиг.

— О, я стига! — сопна се Петя. — С една дума, там има купчини фалшифицирани айпита, като че заек е описвал примки, но ние пак успяхме да открием: всичкото това инфо е идвало от един и същи човек на име Филип Орехов. Той...

— Ама чакай — пак прекъсна приятеля си Саня. — Пропусна най-важното. С една дума, Настя, проверихме всичко, което са писали явно и в блогове постоянните посетители на тези клубове, където уж ходел Власов. Е, никой никога не е виждал там Власов и не го познават. Нито едно споменаване. Всички компромати срещу Власов излизат от различни имена и различни адреси, но творчеството е на един човек — Филип Орехов. Страхотно, а?

— Страхотно — поклати глава Настя. — И кой е този светъл ум?

Саня и Петя млъкнаха и извърнаха глави към Дзюба, който скромно стоеше встрани. Стана ясно, че в някакъв момент момчетата все пак си бяха поделили работата, за да не се следват един друг по петите по едни и същи пътеки. Или пък мъдрият Чистяков ги бе посъветвал?

— Филип Орехов е единственият син на собственика на фирма „Файтър Трейд“ Вадим Константинович Орехов — стегнато докладва Роман. — Официално — мениджър в отдела по работа с ВИП клиенти, отговаря за доставките към веригата „Оксиджин“. Неофициално — нехранимайко, безделник и прахосник.

— Значи към „Оксиджин“ — замислено повтори Настя. — А в „Оксиджин“ работи нашият Владимир Власов. Тоест може да се познават. И дори със сигурност се познават, щом Орехов толкова активно го каля. Явно Власов с нещо много го е ядосал. Хайде,

младежи, бързо по работните места, разбивайте каквото искате, но ми намерете какъв е конфликтът между Власов и Орехов. На първо място, естествено, намерете кореспонденция помежду им. Къде е Чистяков?

— Работи в кабинета — отговори Саньок. — Да го повикам ли?

— Не закачай учения човек — засмя се Настя. — Има си работа.

— А ние какво? — обиди се Петя. — Да не би да се забавляваме?

Нали за работата...

— За работата, за работата — успокои го Настя. — Хайде вървете.

Племенникът ѝ и неговият приятел се скриха в къщата, а Дзюба остана, приседна до Антон, погледна го въпросително:

— Ти откога си тук?

— Отдавна. Сигурно от час.

— А защо си дошъл? Случило ли се е нещо?

— Ами как да ти кажа — сви рамене Сташис. — Май разкрих убийството на Ефимова. Та си мисля сега как да не го дам. Това си е мое разкритие. А ще трябва да чакам още четири дни, ако не казвам на никого и никого не включвам.

— Стига, бе! — не повярва Ромка. — Наистина ли го разкри? Значи твърдо не е Власов?

— Практически да. Власов няма нищо общо. Имам двама заподозрени, трябва да приберем и двамата, защото който и да е убил Ефимова, другият пък е съучастник. Но единият от тях е тираджия и сега е на път, ще се върне чак във вторник, а другият изобщо не е ясно къде е, не е намерен по местоживеенето му. Сам няма да се справя, а не ми се ще да докладвам на ръководството, те ще направят всичко, а мен само ще ме потупат по рамото. Нали разбираш, много по-приятно им е да отчетат Ефимова в графата „битови мотиви“, отколкото да търсят поръчител сред крупните чиновници, които ще започнат да натискат отвсякъде и да им създават неприятности. На никого не му се ще да се заяжда с тях. Ето, гледай, веднага щом намерих фалшификации по делото за пожара, ми запушиха устата. Така че само да гъкна за своята версия, веднага ще ми я отнемат, пак добре, ако не ми откъснат ръцете от радост.

— Проблем... — разбиращо проточи Дзюба. — Може би аз мога да помогна? Неофициално, разбира се, защото нали не участвам във вашата група.

— Ще помислим — кимна Антон. — Може и да измислим нещо. Анастасия Павловна, някак си нищо не ми хрумва за Власов и Орехов. Вярно, не съм виждал Орехов, но от това, което разказа Ромка, излиза, че той не може да има никакви конфликти с Власов. Прекалено са различни, за да може между тях да има какъвто и да е контакт.

— Ще видим — въздъхна Настя. — Трудно ми е да съдя, не съм виждала нито единия, нито другия. Между другото, трябва да се поинтересуваме къде ще е тази нощ младият Орехов. Петък е, тъкмо време да кисне в някой клуб до сутринта. Рома, бъди така добър, качи се при момчетата, кажи им да обърнат внимание на това, ако вече са успели да намерят нещо.

— А, и аз всъщност мога — каза Дзюба. — Ако ме пуснат при някой от своите компове, имам достатъчно мозък за целта.

— Добре, давай сам — съгласи се тя. — Ти, между другото, не трябва ли да се прибиращ? Защото приближава полунощ. Скоро ще замине последната мотриса.

— Гоните ли ме? — обиди се Дзюба.

— А, не — весело тръсна глава тя. — Проверявам готовността ти да служиш на родината и на делото за борба срещу престъпността. Ако откриеш, че Филип Орехов днес прекарва времето си в конкретен клуб, аз те каня на романтична среща. Разбира се, ако не се притесняваш да те видят в компанията на възрастна, но младееща дама, която може да ти бъде майка.

Дзюба замря за миг, после бързо стана.

— Разбрах, не съм глупак — подхвърли в движение и се скри в къщата.

Антон замислено се загледа подир него.

— Искате да отидете в клуба да видите Орехов ли? — попита той.

— Защо пък не? Може да се запозная с него, а може просто да го погледам отстрани. Нали трябва да съм наясно с кого си имаме работа. И изобщо каква е тази работа. Ето, ще дочакаме резултатите, ще научим какъв е конфликтът между него и Власов и можем да тръгваме. Вярно, жал ми е за Ромка, ще му навредя на репутацията. Но теб не мога да моля, имаш деца, твоята репутация е още по-ценна — засмя се Настя. — И после никак не приличаш на млад глупчо, използван от

нимфоманка на пенсионна възраст. Виж, Ромчик е много по-подходящ за тази роля.

— Аз пък не разбрах сега комплимент ли ми направихте, или ме обидихте — усмихна се Антон.

— И аз не разбрах — усмихна се в отговор Настя.

Някъде отдясно се разнесе див гърлен врясък, към него веднага се присъедини още един подобен глас, но по-нисък.

— Котараци се бият — обясни Настя. — В съседния двор стопаните имат някаква невероятно породиста котка, не е кастрирана и при нея се стичат кавалери от цялата околност, и то през цялата година, не само пролетно време. Особено често се появява един огромен рижав, сигурно смята, че е главният претендент, нещо като официален съпруг, така че, ако не дай си боже и още някой довтаса — сбиването е гарантирано.

— Даа — замислено проточи Антон, — животните са хубаво нещо. Дъщеря ми иска куче. А синът — заек. Нямам пред — става кога ще мога да си ги позволя. Заекът, както и да е, сложиш го в клетка — само го храни и почиствай. Но кучето е проблем. Трябва да се разхожда, и то точно в определено време, а какъв режим при мен?

— Антоне, Василиса скоро ще стане на единайсет, защо я смяташ за малка? Голямо момиче, спортува. Ходи ли вече на лагери?

— Тази година ще отиде за пръв път.

— Ето, виждаш ли? Голяма и самостоятелна. Може би е време да ѝ имаш повече доверие? Твоята бавачка занимава ли я и с нещо друго, освен с училищната програма?

— Да, научи я да готви, заедно разтребват, заедно пазаруват. Еля отделя много време, за да я научи на всичко, но...

— Хайде престани! — ядосано махна с ръка Настя. — Спомни си себе си на същата възраст. Сигурно прекрасно си умеел сам да вършиш много неща. Престани да я държиш край полата на бавачката, престани да я водиш за ръчичка. Просто ти не можеш да свикнеш с мисълта, че тя вече не е на пет години. Помни ми думата: щом Еля се омъжи и престане да работи при теб, веднага ще се разбере, че вие прекрасно се справяте без бавачка. Аз много добре разбирам от какво се страхуваш и на твое място щях точно толкова да се страхувам. Но в края на краищата, за да не митка детето само по улиците, спокойно можеш да намериш някоя млада пенсионерка да го води от училище в

спортната секция и после вкъщи. И Стъопа ще прибира. И това ще ти струва напълно достъпна за теб сума. А пък вкъщи, ако редовно пазаруваш, Василиса ще се справя прекрасно. Нали знаеш: децата, които сериозно спортуват, порастват по-рано от връстниците си. Разбира се, през първите месеци ще има проблеми — докато Стъопка не свикне да прекарва времето си вкъщи сам, но и с това можете да се справите. Повярвай ми, Антоне, не е катастрофално, каквото ти изглежда сега.

Откъм къщата долетяха гласове, Саня възбудено говореше нещо, Петручо вяло му възразяваше, но над всичко се извиси мощният бас на Чистяков:

— Казах ли аз — млъкнете! По един и бавно!

Гласовете отново забоботиха, но вече по-тихо и поред.

— Изглежда, има тема за обсъждане — забеляза Настя. — Да вървим, ще вземем участие.

Качиха се и влязоха в къщата. След пет минути работата що-годе се проясни. Първо: за тази нощ Филип Орехов си определил среща поне е двама приятели в клуб „Джойстик“. Второ: през последната половина година Филип не бил споделял и дума, че е в конфликт с някой си Владимир Власов. Нещо повече, дори името на този Власов не се било мяркало в личната кореспонденция на Филип. И трето, още по-интересно: в интернет пространството не бил открит нито един контакт между Филип Орехов и Владимир Власов. Нито писма, нито чатове по сайтовете. Сякаш изобщо не се познавали и никога не са се виждали.

— Но те не може да не са се виждали — каза Дзюба. — По дължност Орехов отговаря за доставките за „Оксиджин“, тоест трябвало е постоянно да контактува с отдела на Олга Виторт, а Власов работи точно в този отдел.

— Значи конфликтът им е свързан именно с бизнеса — направи извод Антон. — Ето защо Филип не го обсъжда явно — и без това никой от неговите приятелчета, с които той приятно прекарва времето си, не познава Власов и нищо няма да разбере за проблемите им в работата.

Възцари се мълчание, при това всеки разбираше какво именно е останало недоизказано. Първ наруши мълчанието простодушният Петя.

— Не, ако ще се набъркваме там, няма да стане бързо, защитата е такава, че не можеш да я разбиеш за пет минути. И лесно ще ни хванат.

— А още по-лесно ще ви вкарат на топло — добави Дзюба. — Но и без това, щом утре ще ходим при Баглаев, можем да повдигнем този въпрос. Вярно, досадно е оформянето на всичките тези документи, но ако получим принципно разрешение, после можем да се разберем с помощта на лично обаяние.

Да, да се разбиват сайтове на мобилни оператори, е трудна и рискована работа. А е просто необходимо да научат съществуват ли лични контакти между Власов и Орехов. Както показва първата, най-повърхностна проверка, те не общуват в никакви сайтове и никъде не си разменят съобщения и писма. Поне с истинските си имена. Но може просто да се чуват по телефона и да си пращат есемеси?

— Значи така — решително каза Настя. — Ние с Рома сега ще отидем в клуба да видим тоя Орехов. Нещо не ми харесва, дето в мрежата не се намери нито една негова снимка. А ти, Антоне, още утре сутринта се срещни с Олга Виторт и се постарай да изцедиш от нея максимум информация за контактите между Власов и Орехов.

— Ами ние? — хорово попитаха Саня и Петручо. — Ние какво да правим?

— Вие си лягайте.

— Да бе, ще си лягаме! — презрително се тросна Саня. — Защо не ни предложиш да лапнем и биберончета?

— Е, щом не ви се спи, търсете хубаво къде и как са се пресичали пътищата на нашите мили момчета. Който намери пръв, ще получи бонбонче. Антоне, ти ще си ходиш ли или ще останеш тук?

— Аз ще дойда с вас в клуба.

— Не е нужно — спря го Настя. — Не е нужно и тримата да популяризираме физиономиите си там. Нека поне един остане зад кулисите. Ако искаш, поседи в колата, почакай ни. Няма да се бавим много.

— Добре — съгласи се Антон, — прави сте. После ще взема Ромка вкъщи до сутринта, хем ще се посъвещаваме.

— Тогава набързо хапни нещо. Както биха казали в някой южнославянски регион: „Ша прощавате, граждани, трапезата не е като да ви каним“. Но каквато е, такава. А аз сега ще скоча да се преоблека

и ще звънна тук-там. Веднага предупреждавам: да не се стреснете, когато се върна. Гледката ще бъде страхотна.

Тя се скри в спалнята, усещайки с гърба си недоверчивите погледи. Само един човек от присъстващите — съпругът ѝ — знаеше в какъв вид може да се появи Анастасия Каменская.

Настя отвори гардероба и замислено огледа съдържанието му. Спалнята беше за гости, тук бяха само техните дрехи с Лъошка. Дрехите на Даша бяха в гардеробната до спалнята на стопаните. Какъв вариант да избере? Онзи, за който бе намекнала? Младееца нимфоманка с млад любовник. За този образ трябваше да заеме от дрешките на Дашка и да избере по-късичка пола. Облечена на пониската Даша, такава пола ще има напълно прилична дължина до коляното, а при ръста на Настя ще ѝ стига до средата на бедрото. Слава богу, все още можеше да си показва краката, без да се срамува. Или да избере друг вариант?

Тя се просна на широкия креват и извади мобилния телефон от джоба на дънките. Добре че съвсем наскоро се бе обаждала на Йожени (пред хора — Евгения Владимировна, а още по-преди — Женка Монахинята) и ѝ бе напомняла за себе си, така че се бе убедила, че мадам е в добро здраве и няма да откаже да бъде полезна. Минаваше полунощ, но по това време работата на Йожени беше в разгара си.

— Каж ми, Женечка, имаш ли човек в клуб „Джойстик“? — попита Настя, когато чу в слушалката познатия невинен, кристално звънтящ гласец — именно благодарение на него проститутката Женя бе получила прякора Монахинята. — Не, не е по въпрос за дрога, трябва ми връзка с ръководството, та всичко да е културно. Аха. Аха. Благодаря, коте, аз сега ще се обличам, а ти ми звънни, а?

Мда. Обличането не е проблем, обаче гримирането... Дори на младини Настя Каменская не можеше да понася да се гримира „просто така“. Макар че, когато потрябваше за работата, го правеше с въображение и удоволствие. Сега трябваше да го направи за работата, но това щеше да отнеме безкрайно много време.

Дали да не опрости някак процеса? Ако избере правилно дрехите, които сами да говорят, лицето ще остане на заден план. И тъй, тесни розови панталонки, късо черно вталено сако, на шията перли, на ушите перлени клипси. Перлите категорично не отиват на Настя, зле се съчетават с естествения цвят на кожата ѝ, придават ѝ нездрав оттенък.

Тъкмо това ѝ трябва. С перлите Настя кой знае защо винаги изглежда с десет години по-възрастна. С пръстен с едра перла ще състарим ръцете.

Ето, това е, може да не се занимава повече, дори може да не се гримира, достатъчно е само малко червилце, но непременно с цвета на панталонките. И този цвят не отива на Настя, но щом тоновете съвпадат, това говори само за стремеж към строгост и елегантност. Ами нека не ѝ отива, важно е не да бъде красива, а да създаде образ. Вярно, ще се наложи да обуе обувки на висок ток, но нищо, ще потърпи, посещението в клуба не би трябвало да е продължително.

Тя вече прибираше червилото в черната, украсена с изкуствени перли чантичка, когато се обади Йожени. След още три минути Анастасия Каменская беше напълно готова да се появи сред обществото. В едната ръка — елегантна чантичка, в другата — торбичка с обувките, които ще обуе вече на място. Предпочиташе да шофира все пак с маратонки или мокасини.

13

— Нещо не ми приличаш на нимфоманка — критично огледа Чистяков жена си, когато тя се появи в хола.

— Ами отказах се — безгрижно съобщи Настя. — Нимфоманка и жиголо — това е пошло и банално. По-добре да бъда делова жена със съмнителна репутация, придружена от верния си паж, на когото тя — е, тъй де — понякога позволява да се доближи до тялото ѝ.

Дзюба я гледаше зяпнал.

— Какво, Рома? — весело попита тя. — Нещо не ти харесва май?

— Вие... — изчерви се той и извърна поглед. — Ами... такава.

— Стара ли съм? Такъв е замисълът. Антоне, колко години ще ми дадеш от пръв поглед?

Сташис я погледна замислено.

— Ами, малко над шейсет.

— Когато сте с дънки и тениска, не бих ви дал повече от трийсет — изтърси Ромка. — А сега сте такава сериозна дама, че да се уплаши човек. Вече разбирам защо Петручо ви нарича баба. Сигурно ви е виждал в този образ, а?

— Не — разсмя се Настя. — Мисля, че той изобщо започна да ме вижда едва през последните два-три дни, а преди това за него бях не физическо лице, а дума, абстрактно понятие. Родителите на Саня са дърти, а по-голямата сестра на баща му — направо грохнала старица. Защо да я гледа? Тя си е изживяла живота и не може да допринесе никаква полза, само вреда, кара го да пие лекарства, да яде безвкусна храна, кара се за хамбургерите и колите, че и мърмори до безкрай, задето момчето седи денем и нощем пред компа, а това е вредно за здравето. Нали така, Ромка? Казвал ли ти е Петручо такива неща?

— Казваше ги — призна Дзюба. — Аз пък го нарекох козел.

— Браво на тебе — одобрително кимна Чистяков. — Защитник. Дал си рамо на старата. Между другото, Аска, ако искаш, вземи моята кола, тя все пак е по-солидна. Защото твоята сребриста играчка има прекалено момински вид.

— Правилен съвет — съгласи се тя. — Благодаря, Льошик.

До клуб „Джойстик“ стигнаха с двете коли: Настя и Дзюба с черния джип бяха отпред, а Антон — след тях. Настя паркира, бързо си смени обувките и когато Ромка, както е редно за помощник паж, отвори вратата и ѝ помогна да слезе, на краката ѝ се кипреха черни обувки на розови райенца и със страшно високи токове с метални капачета. В изборения от нея образ важно значение имаше „стъпката на господарката“, а тази стъпка трябваше да се чува отдалече. Наистина, от тези обувки моментално я заболя гърбът, но нямаше как.

Превъзмогнала болката, Настя звънливо затропа с токчета по асфалта към охраната.

— Повикай Сагдеев — изрече през зъби, без да поглежда якия дангалак, поставен да осъществява прословутия фейс-контрол. — Кажи: при Роберт Аркадиевич от Миней.

Физиономията на дангалака се промени, той се извърна и нещо бързо заприказва в микрофона. Буквално след няколко секунди от вратата на клуба на улицата излетя плешив и скоклив тип, чиято не твърде представителна външност не можа да измами Настя: тя веднага оцени студения остър поглед на самоуверения човек, който си разбира от работата. Сагдеев, дясната ръка на управителя на клуба Роберт Аркадиевич.

В действителност Роберт Аркадиевич беше истинският собственик на „Джойстик“, но според официалните документи не се водеше такъв, а фигурираше само като нает управител. Както става почти винаги, клубът се водеше собственост на някой човек, който и хабер си нямаше за това. Виж, Минеев, наричан Миней, от чието име уж бе дошла дамата с розовите панталонки, беше фигура твърде значителна и щом той изпращаше някого, този някой нямаше как да бъде пренебрегван. Не беше правилно. Беше дори опасно. Защото Миней заемаше в МВР толкова висока длъжност, че можеше само с леко движение на нокътя да смаже всеки „подведомствен“ нему клуб. Не се очакваха никакви издънки, Йожени отдавна заемаше мястото на Минеева дама на сърцето, съответно всички своевременно бяха предупредени за всичко.

— Заповядайте, заповядайте — любезно забъбри Сагдеев. — Роберт Аркадиевич ви очаква.

Настя мълчаливо тръгна към вратата, без да поглежда Дзюба, който следваше инструкциите и не изоставаше нито на крачка от нея, като пристъпваше непосредствено зад гърба ѝ. Пред тях подтичваше Сагдеев, отваряше врати и раз местваше хора. В клуба беше шумно, многолюдно и задимено, основният контингент се състоеше от младежи на 25 до 35 години, съвсем младите нямаха какво да правят тук — цените в „Джойстик“ бяха солени. Настя със задоволство отбелязваше, че нейното появяване не остана незабелязано. Подир нея се извъръщаха, сподиряха я с погледи. Значи бе направила всичко точно: преминаването ѝ през клуба се видя и се чу. Както и беше замислено.

— Налейте на момчето ми и го нахранете — тихо изкомандва Настя на Сагдеев, когато той поспря пред вратата, водеща от общата зала към задния коридор. Кабинетът на управителя се намираше именно там.

— Разбира се — веднага отговори Сагдеев, махна с ръка на някого, посочи Дзюба и бързо и тихо даде нужните разпореждания.

В коридора веднага стана по-тихо, вратата на кабинета на управителя се оказа първата вдясно. Сагдеев почука и влезе, без да изчака покана.

— Роберт Аркадиевич, гостенка от Минеев — докладва той.

— Покани я — чу се приятен, добре поставен баритон. — И се разпореди там.

Настя доста безцеремонно отмести преградилия входа към кабинета Сагдеев и мина напред, като подхвърли в движение:

— Да донесат кафе и вода, негазирана.

Управителят изигра сърдечна любезност — стана да посрещне посетителката и ѝ целуна ръка. Ала щом вратата след Сагдеев се затвори, лицето му стана спокойно и сериозно.

— С какво мога да ви помогна, Анастасия Павловна? Доколкото разбрах, трябва просто да поседите малко в кабинета ми, та всички да помислят, че сте дошли по работа. Нали така? Или нещо не съм разбрал?

— Правилно сте разбрали всичко — усмихна се Настя. — И ви благодаря, че се съгласихте да ми помогнете. Много ви моля, никой не бива да знае за нашите договорки с вас и за молбата на Минеев, дори вашият главен помощник Сагдеев. Нали? Мога ли да разчитам на вас?

— Естествено — кимна Роберт Аркадиевич, — но срещу вашата откровеност. Разбира се, в рамките на разумното. Не обичам да ме имат за безсловесна играчка.

Отново се отвори вратата и чаровно момиче вкара количка с напитки и мезета. Настя направи няколко нервни крачки из кабинета и изрече с ядосан тон:

— Това е нарушение на договорките ни, драги Роберт Аркадиевич, всякакво забавяне на плащанията е недопустимо тук, хората на Ковчезника просто няма да разберат това.

Момичето се канеше да обслужи управителя и неговата гостенка, но се подчини на краткия яростен поглед на Роберт Аркадиевич и уплашено се измъкна. Те отново останаха сами и Настя приседна на тапицираното с мека кожа диванче и с облекчение си събу обувките.

— Ще ви кажа всичко, както си е — меко се усмихна тя. — Във вашия клуб постоянно прекарва доста време един младеж. Трябва да го поопознаем. Не знаем как изглежда, но тъй като е чест ваш гост, ще ви помоля да поръчате на някого от вашите служители да го намери в клуба и да ни го посочи. В залата остана моят помощник, който ще свърши цялата работа. Моето появяване е просто оправдание за присъствието на помощника ми, всички трябва да помислят, че е дошъл с мен, седи и чака да приключат моите делови преговори с вас. Това ще го избави от излишни въпроси и същевременно ще му даде известна свобода. Единственото, за което искам вашата помощ, е да идентифицирате човека, който ни интересува. Би ни отнело много време да го търсим из целия клуб, разпитването е изключено, запознаването трябва да стане случайно и естествено. Ще ни помогне ли някой в това?

Роберт Аркадиевич стана от креслото си и я покани с жест.

— Моля, преместете се тук, навсякъде имаме камери, всичко се вижда на моя компютър. Ако ми кажете името на интересуващото ви лице, незабавно ще дам команда да го намерят. Ще ви го покажат.

След минута всички разпореждания бяха направени и Настя седнала зад бюрото на Роберт Аркадиевич, заразглежда изображенията от многобройните камери, като превключваше от зала в зала, от коридорите към фойетата пред тоалетните, като дисциплинирано следеше по петите висок, много слаб сервитьор, когото ѝ бе посочил управителят. Филип Орехов бе открит след десетина минути в залата,

където на подиума оскъдно облечени момичета изпълняваха еротични танци. Филип седеше в компанията на двама млади мъже и четири момичета. Вероятно някой от лицата от мъжки пол не можеше да направи своя избор. Макар че можеше и четвъртият просто да е прескочил до някъде, например до тоалетната.

Тя извади от чантичката си телефона и се обади на Дзюба.

— В другата зала е — съобщи му тя, — където са еротичните танци. Отдалечената стена, третата маса, броено от левия ъгъл, трима мъже, четири момичета.

— Разбрах, ще го намеря — кратко отговори Роман.

Камерата в залата бе поставена така, че масата, на която приятно прекарваше времето си Филип Орехов, се виждаше съвсем отчетливо, но самият Филип седеше с гръб и лицето му можеше да се види само когато той се извъръщаше в профил. Настя с интерес наблюдаваше развитието на събитията. Ето, Ромка влиза в залата с висока чаша в ръка, разсеяно оглежда посетителите, с интерес спира поглед върху полуголите момичета на подиума и планомерно се движи към Орехов. Но нещо го смуги. Дзюба замря, извърна се, направи няколко крачки назад, застана зад една колона и се изгуби от обзора на камерата.

И почти веднага иззвъня телефонът на Каменская.

— Аз съм го виждал, когато ходих в „Оксиджин“ — бързо каза Роман. — И съм разговарял с него. Попитах го къде е отделът на Олга Виторт. Ако ме познае, планът отива на кино.

— Стой там, ще помисля — отговори тя.

С тежка въздишка напъха краката си в обувките и стана от диванчето, което се оказа учудващо удобно.

— Ще трябва да ви напусна за няколко минути, уважаеми Роберт Аркадиевич. Но ще се върна.

— Случило ли се е нещо?

— Малко усложнение. Сега ще оправя нещата и ние с вас ще продължим спокойно да си пием кафето. Ще стигна ли до залата, която ми трябва, от коридора? Или само от залата, през която ме преведоха?

— Разбира се, може от коридора. Надясно и до края, последната врата.

Тя излезе в тихия прохладен коридор, стигна до нужната врата, възстанови в паметта си картинката от видеокамерата: колоната, зад която е застанал Ромка, трябва да се намира отляво, на около пет

метра, още по-нататък вляво е масата на Орехов. Между колоната и масата разстоянието е доста, трябва да се съкрати, особено като, се имат предвид силната музика и глъчката. Отново се обади на Дзюба.

— Сега ще вляза през служебния вход. Огледай се, намери вратата и прецени разстоянието. В момента, когато спра при теб, ти трябва да си точно зад гърба на Орехов, колкото може по-близо до него, та да може да ни чува.

— Разбрах.

Тя отвори вратата и отново се озова сред шума и мрака, остро разкъсван от ярките лумвания на разноцветното осветление. Браво на Ромка, беше пресметнал и разстоянието, и темпото на „шефската крачка“: срещнаха се точно зад гърба на Орехов-младши.

— Защо се мотаеш тук? — с неприятен глас взе да му се кара Настя. — Пак се оглеждаш за мацката си? Къде ти наредих аз да седиш?

Не беше сигурна, че Дзюба правилно е схванал замисъла ѝ, затова за всеки случай не го оставяше да продума, а реши сама да представи цялата измислица.

— Трябва да стоиш при резервния изход и да чакаш да изляза от кабинета на Роберт. Хайде, върви там и стой. Добре че проверих как изпълняваш указанията ми. Още една издънка и изпитателният ти срок приключва. Имам разговори още за около половин час. И през този половин час ти трябва да стоиш където съм ти казала. Безделник такъв!

Рязко се обърна и си тръгна. Всичко, което беше нужно, за да се застраховат, бе казано: ако Филип си спомни, че с виждал Ромка в „Оксиджин“, където той е търсел Олга Виторт, сега колегата ѝ има всички възможности да се престори на безнадеждно влюбен поклонник, търсец своята фея там, където тя може да се намира. Ако Филип се усъмни в нещо, Роман винаги може да изпее невероятната история за някаква друга работа и че с днешната си дейност се занимава съвсем отскоро — за това бе нужна фразата за изпитателния срок. За прекратяването на контакта в нужния момент тя обозначи срок от половин час, който при необходимост можеше да се съкрати или увеличи. А пък за запознаването — всъщност всичко останало, включително гадният характер на шефката, нейната грубост и простация.

Настя се върна в кабинета на Роберт Аркадиевич, наля си кафе от красивия сребърен кафеник, снабден със специално платнено триъгълниче, за да не се опариш от горещата метална дръжка.

— Наред ли е всичко? — попита управителят, който подреждаше книжата по бюрото си. — Ще гледате ли, или ще поседите на диванчето?

— Ще гледам, ако позволите.

Той мълчаливо ѝ отстъпи мястото зад своето бюро, взе някаква папка и се настани в дълбокия фотьойл, праметна крак връз крак и бавно заклати стъпалото си в изящен чепик от безумно скъпа кожа. Настя с интерес наблюдаваше как разговаряха Орехов и Дзюба. Известно време Роман стоя прав, после Филип го покани да се присъедини към тях на масата. Ромка играеше ролята си добросъвестно, без да забравя на всеки две-три минути да поглежда часовника си (че как иначе, нали шефката му се закали да излезе след половин час!), отказваше да пие алкохол, но попипа едно от момичетата, както си е редно за млад мъж в нощен клуб.

Интересно дали Филип го е познал, или не? Браво на Ромка, седна, когато го поканиха, в самия край на полукръглия диван и така принуди Орехов да се премести и да бъде в профил към камерата. Вярно, самият Дзюба сега седеше с гръб към нея, но това вече не беше важно. Жестикулирането му показваше, че той разказва нещо за оръжие. Ами правилно, за какво друго може да се разговаря с телохранител? По всичко личеше, че Филип слуша с интерес, дори задава въпроси.

Най-сетне Дзюба, след като за пореден път погледна часовника си, решително стана от масата. Значи си бе съставил първо впечатление, а не беше желателно общуването да продължи. Стана и Настя.

— Много ви благодаря, Роберт Аркадиевич, извънредно много ми помогнахте — искрено благодари тя. — Надявам се на вашата дискретност.

— Е, естествено — широко се усмихна стопанинът на кабинета, без да крие облекчението си, задето това толкова странно посещение, слава богу, свърши. — Винаги съм насреща, ако стане нужда. Да извикам ли Сагдеев?

— Непременно — кимна Настя и отново с отвращение напъха краката си в обувките. — Трябва да изляза точно така, както влязох, и всички трябва да видят това. Вашето момиче сигурно вече е разказало на всички, че съм дошла да предам претенциите на Ковчезника, така че да не разваляме впечатлението.

Чевръстият Сагдеев се появи след броени секунди, последва тържественото преминаване на немладата дама с розови панталонки и черно сако през цялата зала, която бе придружена от широкоплещестия си рижав бодигард. Ако решише да полюбопитства, Филип Орехов щеше да види именно това, което се бяха постарали да му покажат: важна гостенка, явно от криминалните среди, която второто лице в заведението услужливо придружава отначало към кабинета на първото лице, а после към изхода. Нищо опасно. И абсолютно нищо, подобно на полиция.

Те грижливо играха ролите си чак до момента, когато колата потегли от паркинга пред клуба. Веднага я последва колата на Антон.

— Какво ще кажеш? — попита Настя, когато спря след две пресечки, за да се преобуе.

Спря и Антон и се премести в тяхната кола.

— Анастасия Павловна, мисля, че не беше добра идея вие да шофирате — забеляза той. — Това е някак... Буди въпроси, с една дума. Намалява достоверността.

— Възможно е — съгласи се тя. — Но не мога да пусна Ромка на волана на колата на Льоша. Ако бяхме с моята — защо не? Колата принадлежи на моята фирма, имам пълномощно да я карам, документите ми са в ред. А за колата на Льошка нямам нищо. И ако ни бяха спрели, щяхме да си имаме маса главоболия. Аз както и да е, в паспорта си имам печат, че съм съпруга на гражданина Чистяков, щях да се измъкна някак, но не е сигурно, че това щеше да стане бързо и лесно. Но защо Ромка да си има неприятности? Макар че за всеки случай подхвърлих нещо за изпитателен срок. Така че и да се замисли някой защо шофирам аз, а не бодигардът, отговорът е очевиден: още му нямам пълно доверие, работи при мен отскоро. Пък и съм дама на възраст, имам право на някои странности. Така че кажете, какви са впечатленията?

Кой знае защо Роман не бързаше да разказва, седеше замислен и някак разсеян, затова пръв заговори Антон:

— Докато вие бяхте в клуба, аз проверих Орехов по нашите канали. За него няма нищо особено, освен едно твърде любопитно обстоятелство: получил е разрешение за сдобиване с травматичен пистолет. И дори го е използвал, и то два пъти, както е предвидено от закона. Тоест официално е купил два.

— Кога? — бързо попита Настя.

Антон се усмихна.

— Когато трябва, Анастасия Павловна. Точно два месеца преди убийството на полицаия в Перм.

— Но защо? За какво е цялата тази галиматия с убийства на хора, които не са му сторили нищо лошо? И сега да излива каква ли не помия върху Власов, с когото почти не се познава. Създава се впечатление, че той иска да вкара в затвора Власов, да му припише вина, като убива именно хора, към които Власов може да има претенции. Но защо? И въпреки това нещо не се връзва: ако е имал за цел да си разчисти сметки с Власов по този начин, той е щял да подхвърля улики, доказателства. Щял е да му подхвърли пистолета, да речем. А срещу Власов няма нищо. Абсолютно нищо. Рома, ти защо мълчиш? Казвай.

— Ами аз някак... — бавно проговори Дзюба. — Всъщност Орехов не ме позна. Отначало дори не можах да повярвам, но — ето на! Мен винаги ме запомнят от пръв поглед, защото съм рижав. И бях абсолютно сигурен, че ще се сети. Но той не си спомни.

— Може да има проблеми със зрението? — предположи Антон. — Ти обърна ли внимание дали не присвива очи?

— Мисля, че не. Но не запомня физиономии, сигурен съм. Докато седяхме на масата, помоли сервитьора да донесе уиски и после напомняше за това на други двама сервитьори, които минаваха наблизко — „докога ще чакам, нали поръчах!“. И приятелчетата на Орехов всеки път през смях му обясняваха, че това не е техният сервитьор. Инак е весело момче, добродушно, изрази ми съчувствието си, задето имам такава шефка, е, нали разбирате каква. Щом си тръгнахте, веднага се обърна към мен и взе да ме разпитва коя сте, що сте. Научи, че съм ваш бодигард, и започна да ме разпитва за оръжия. Аз внимателно изместих темата към нелегалните казина, че нали, по-рано имаше къде човек да поиграе карти, а сега трябва да търси. Той не реагира. Ама никак. Дори очите му не проблеснаха.

— Значи е пълна измишльотина, че Власов е мошеник на карти — направи извод Антон.

— Нали това казвам! — Ромка постепенно заговори по-оживено. — После, когато онова момиче седна на коленете ми, аз подхвърлих една груба шегичка за чистотата и хигиената в половия живот — и пак никаква реакция. Тоест това определено не е негова тема. С една дума, ясно е, че Власов няма никакво отношение към всичко това.

— За ясно, ясно е — проточи Настя. — Но ми се иска да разберем защо. Добре, приятели, време е за лягане. Рома, имаш ли да добавиш още нещо?

— Още нещо ли? — позамисли се Дзюба. — Ами има нещо, но е такова, че... Филип Орехов смята, че всички нормални хора трябва да бъдат също като него. Който не е такъв, е пълен дебил. Аз разбирам, всички хора в една или друга степен смятат себе си за най-правилно мислещите, но при Орехов това някак... доминира ли, да го кажа. Тоест дори през ум не му минава, че някой може да разсъждава различно от него и да иска нещо различно от това, което иска той.

— А какво иска той? — с интерес попита Настя.

— Много пари и да не прави нищо, само да се забавлява. Разни там яхти, седемзвездни хотели, момичета, пиене, е една дума, целият джентълменски комплект на богаташко синче. Никакви идеи за бизнес или желание да стане голям бос, да командва хора, да бичи пари с тонове. Тази страна на живота му е напълно безинтересна. И твърдо вярва, че всеки нормален човек трябва да иска именно това и да мисли именно така.

— Любопитно — кимна Антон. — Това всичко ли е? Или има още нещо?

— Ами... — смути се Дзюба. — Има и още нещо, но дори не знам важно ли е, или не.

— Давай, давай, не се стеснявай — окуражи го Сташис. — Казвай.

— Има един любим израз: „И толкоз!“. Отначало не обърнах внимание, нали всеки си има паразитни думи, така че е нормално. Но после се вслушах по-внимателно. Дори не знам как да го обясня. Общо взето, излиза, че той не вижда далечна цел. Има само някаква близка и смята, че ако я постигне, край, това ще е. Проблемът ще бъде решен.

Настя се намръщи.

— Нещо не те разбрах. Можеш ли да приведеш пример?

— Ами гледайте, ще ви цитирам почти буквално: „Само да има кинти, и светът ще разцъфти! Снежобяла яхта в Средиземно море, стада първокласни мацки, мегалитри уиски. И толкоз! Животът е рай!“. Сега разбирате ли?

— Сега разбирам — позасмя се Настя. — Човекът смята, че може да прекара целия си живот на яхта в Средиземно море, заобиколен от мацки и пиячка. А какво ще стане, когато парите свършат, а мацките остарят и изгубят свежестта си? Ами ако изведнъж му омръзне? Ами ако самият той започне да остарява и боледува? Не, толкова надалече нашият малък Орехов не се вира, той вижда само близката цел. И толкоз! Добре, да направим равносметката: сега трябва да поспим, а утре сутринта да свършим няколко неща. Антоне, ти ще се срещнеш с Олга Виторт и ще проучиш доколко добре се познават нейният служител Власов и младият Орехов и дали помежду им е имало някакви конфликти. Това първо. Второ: да изясним къде се е намирал Орехов в дните и по възможност в часовете на убийствата на полицаия в Перм, на Галина Носуленко и на Михаил Болтенков, а също и в момента на покушението срещу Ханджумян. И ако това, което научим, задоволи нашето любопитство напълно, вие, мили мои, ще трябва да отидете при следователя. Не ви обещавам приятен разговор. Това беше третата точка от нашата обширна програма. Сега четвърто: трябва бързо да съберем всички сведения за фирма „Файтър Трейд“, особено ме интересува ръководителят на службата за сигурност. И психологическата характеристика на Орехов-старши, в частност неговите отношения със синчето му. И последното: проверете всички места, където може да са преправяли травматика. Вече сте ги проверявали със снимката на Ламзин и нищо не сте намерили, после сте направили същото във връзка с Власов — и отново нищо. Ще трябва да го направите и трети път и да проверите Орехов. Имате ли нещо против, че така взех да командвам?

— Всичко е нормално, Анастасия Павловна — каза Антон. — Нали аз самият ви помолих да помогнете.

— Е, и? Помогнах ли поне мъничко? — позасмя се тя. — Впрочем още е трудно да съдим. Утре ще научим. По-точно още днес. Край, всеки да се прибира.

Антон закара Дзюба да нощува при него. По-правилно би било да се каже — не да нощува, а да прекара жалкия остатък от нощта, защото до разсъмване оставаше съвсем малко. Апартаментът, в който не се чуваха нито звуци на телевизор, нито детски гласове, изглеждаше огромен и пуст. Преди да закара децата в своята вила, Еля бе приготвила храна за Антон за два дни, така че детективите не останаха гладни.

— Тоха, защо не помолим Кузмич да ни помогне — предложи Ромка, който моментално излапа кебапа в чинията си. — Той има добри връзки с техничарите, срещу бутилка, без никакви документи ще му свършат всичко. Нали ни помогна да проверим алибито на Власов, защо тогава не опитаме още веднъж? Имаме ли телефонния номер на Орехов?

— Още не, но няма проблеми, ще го намерим. Е, в събота ще бъде напрегнато, но може би Олга ще помогне. Тя може да знае номера му. Нали ни трябва не номерът, който е купил официално от оператора, а онзи, който използва реално. А той може да е съвсем друг, нали разбираш.

— Естествено, разбирам — оклюма се Дзюба. — Ами хайде да подхвърлим на Кузмич и още един номер, на онова твоето момче, брата на изгорялото момиче.

— На Журихинли?

— Ами да! Нали ти и без това трябва да го намериш, а не искаш да молиш хората, които се занимават с това. Може чрез Кузмич да се справим, а?

— Рома! — строго го погледна Антон. — Къде си научил тия номера? Да мамиш старшите си колеги, особено ръководителите си, не е хубаво това.

— Аха, знам, мама ми е говорила още като малък — засмя се Ромка. — А после, вече в Академията, ме научиха, че без измама никога нищо не можеш разкри. Такава ни е работата. Та за какво го казах всичко това! Ако ти успееш да придумаш Кузмич и да му пробуташ и двата номера, аз ще ти помогна за Журихин. Бързо и чисто, никой няма да научи. Ти ще го накараш да проговори и ще го предадеш на своята група, която работи по Ефимова, а като имаш признание, вече никой няма да ти отнеме това разкриване. Може дори да проточиш нещата до вторник, да почакаш да си дойде тираджията и

да го пипнеш без много шум, да му пъхнеш под носа показанията на Журихин — къде ще се дява след това? И ще предадеш цели двама. Тогава вече няма никакво съмнение, няма да гъкнат.

— Ти си мечтател, Ромка — въздъхна Антон. — Хайде да лягаме, после на свежа глава ще помислим.

Постла на Дзюба на дивана в детската стая, на който спеше Еля, когато оставаше през нощта. Даде на Ромка чисти хавлии, остана в гостната да изчака той да излезе от банята. Добрата душа Еля често вземаше децата със себе си извън града не само за да подишат чист въздух, но и за да може Антон да прекара нощта с Лиза. Сега вече това не беше нужно.

Кога ходи той при Лиза? Вчера? Завчера? Или днес? Струваше му се много отдавна. Може би не биваше толкова рязко да скъсва? Излезе, че удари коварно, в гръб, без предупреждение? Защо? Лиза е добър човек, умен, почтен. Да, децата не я харесват, той не изпитва към нея такова чувство, че да му се иска да живеят заедно много години, но нима това е повод да нанася такъв удар? Тя не е заслужила това. Не е виновна, че на Антон му е отминало влюбването, а любов така и не се е зародила. От друга страна, нали казват, че да режеш опашката на части, е още по-болезнено.

Антон донесе от кухнята чаши, извади едва начената бутилка коняк, наля си малко и го изпи на един дъх. От банята пристигна зачервеният от горещия душ Дзюба, загърнат от кръста до стъпалата в голяма хавлиена кърпа.

— Ще пийнеш ли? — предложи Антон.

— Дай — кимна Ромка. — Само че малко, защото от умора ще ме напие. Ти занесе ли кутията от ножа на експертите?

— Занесох я, помолих да я видят тихо и бързо. На ножа, с който е била убита Ефимова, не са били намерени годни за идентифициране отпечатъци, но са се намерили някакви потно-мастни. Ако на кутията, освен следите на самите Маклигини, се намерят следи от тяхното зетче Шокин и неговото приятелче Журихин, това пак няма нищо да даде, защото и двамата са участвали в събирането на багажа при преместването. Но ако такива следи там няма, тогава ще започна да се съмнявам в изводите си за тази двойка. Макар че потно-мастните следи по ножа били добри.

— В смисъл?

— В-отрицателна кръвна група. Тя не се среща под път и над път. Така че, ако Шокин или Журихин има В-отрицателна кръвна група, ще можем да се поборим. Разбира се, по-добре ще е да ги накараме да признаят. Така е по-сигурно. Да ти належа още?

— Съвсем мъничко — отново помоли Дзюба. — Тоха, мисля си за признанието. Как ще представим пред Баглаев трупа на Носуленко? За него има човек в затвора, делото се смята за приключено, ако вдигнем много шум, няма да ни разберат. Ще предизвикаме скандал. Ще падат глави. А не можем и да премълчим, нали човекът лежи невинен, трябва да бъде освободен.

Антон пийна, замижа, тръсна глава.

— Първо, ние с тебе не знаем със сигурност дали е виновен, или невинен. Можем само да предполагаваме как са получили признанието му.

— Но нали куршумът е от травматик!

— И какво от това? Един-единствен човек ли има на земята, който убива хора с преправен травматик? Може да се окаже чисто съвпадение, като с Ефимова.

— А не са ли много съвпаденията за едно дело? — ядосано се тросна Ромка.

— Много са — съгласи се Антон. — Но в живота се случват и по-странни неща, повярвай ми. Второ, оперативните работници, които са разследвали бачкатора от Средна Азия също не са вчерашни и не биха повели на заклание съвсем невинен агнец. Техните глави са им по-скъпи, разбира се, ако не са абсолютни престъпници или нехранимайковци. Хайде, бих ги разбрал, ако делото е било общественозначимо, ако всички средства за масова информация са тръбели, ако ръководството е искало отчет на всеки два часа. Тогава, разбира се, те е трябвало по какъвто и да е начин колкото може по-скоро да се отърват от висящото дело и да се отчетат. Тогава биха могли от глупост или от страх пред началството да пратят зад решетките и съвсем невинен човек. Но какво имаме тук? Масажистка от СПА салон. За какво ще им е било на момчетата да рискуват? Най-вероятно са имали човек, хванат на местопрестъпление за нещо тежко, например при грабеж или изнасилване, започнали са да го разследват и се е оказало, че е виновен и за две убийства, така че при всяко положение доживотният му е бил сигурен. И са се разбрали с него: той

поема трупа на Носуленко, а срещу това например те не закачат семейството му, което живее тук, в Подмосковието, изобщо го оставят на мира, не го депортират. Обичаен вариант.

— Ами ако все пак са пълни престъпници или нехранимайковци? Тоха, това пак си е скандал, и тъй, и инак погледнато. А никой не желае скандали. И Баглаев заради тази Носуленко ще ни смели на кайма. И няма да чуе никакви наши доводи.

— Ромич, Баглаев е най-зле от всички и ние трябва да разбираме това. Да ти наля още?

— Не, стига ми вече — решително отказа Дзюба.

— Аз пък ще ударя още една глътка. — Антон отново наля малко алкохол в чашата си. — Разбери, трябва да отидем при него и убедително да му докажем, че държи в ареста невинен човек. А той ще трябва да се съгласи с нас и при това някак така да се измъкне, че да запази достойнството си. И тогава вече му пробутваме информацията, че съществува и трупът на Носуленко и трябва това дело да се извади от архива, да се възобнови и да се обедини за досъдебно производство с делото на Ханджумян, като се изиска и делото от Перм. С Ханджумян и пермския полицаи всичко е прекрасно, без проблеми, но за Носуленко той ще трябва да докладва пред ръководството на следствения комитет. И представи си колко врагове ще си спечели, ако настоява, че материалите по това наказателно дело са фалшифицирани. За какво му са неприятности?

— За нищо — сънено кимна Роман, чиито очи се затваряха от умора и от изпитото. — И какво ще правим?

— Не знам — сви рамене Антон. — Има един вариант, но е умряла работа. Да проучим оня тип, когото са затворили за Носуленко, и ако се окаже, че има купчина доказани тежки престъпления, по дяволите, да лежи. А ние изобщо да изчистим Носуленко от нашата разработка. Да оставим само полицаия, Болтенков и Ханджумян. И ако успеем да докажем, че и трите престъпления са дело на един и същи човек, този човек ще лежи, няма значение дали за три, или за четири тежки, все е до живот. Но ние с тебе трябва да решим това сега, за да отидем при следователя с ясни позиции. А преди това трябва да обработим и Улянцев, нали той иска да стовари трупа на Болтенков върху Ламзин, та да си пише плюс в отчетността, така че нашите изводи никак няма да му харесат.

— Наистина е умряла работа — съгласи се Дзюба. — Но пък се появява предмет за спазаряване. Представи си, че притиснем до стената Орехов с тези убийства, а доказателствата ни за следствието са слабички, тогава ще можем да му предложим да махнем случая с Носуленко в замяна на признание за останалите трупове.

— Не, няма да мине — поклати глава Антон. — Бащата на Орехов е богат, значи ще има добър, грамотен адвокат и той бързо ще обясни на подзащитния си, че това няма да повлияе на присъдата. Така че, ако имаме само косвени улики и нито едно пряко доказателство, с Орехов нищо не можем да направим. И Баглаев, между другото, много добре разбира това. Нали се изложи с Ламзин, втори път няма да се съгласи с такова нещо. Добре, Ромич, хайде да опитаме да поспим, утре имаме много работа.

Дзюба нямаше нужда от повече уговорки и само след няколко минути от детската долетя ритмично силно похъркване. Антон беше сигурен, че няма да може да заспи, но въпреки очакванията доста бързо се унесе.

Нито един прозорец в къщата не светеше и когато Настя влезе, вътре цареше пълна тишина. Тя запали лампата до вратата, за да намери чехлите си, без да иска, изпусна торбичката с обувките на пода и металните капачета дори през тънкия полиетилен глухо изтропаха по каменните плочки, с които бе покрит подът в антрето. Целият първи етаж, с изключение на кухнята и санитарния възел, представляваше зонирано открито пространство: вестибюлът плавно преливаше в хола, холът — в трапезарията, между трапезарията и кухнята имаше плъзгаща врата, която Настя постоянно държеше отворена.

И именно откъм хола до нея долетя звук, който се състоеше едновременно от охкане и скърцане на кожа от дивана.

— Аска, ти ли си? Запали, че нищо не виждам — чу гласа на Чистяков. — Задрямал съм тук, докато те чаках.

Тя щракна всички копчета, obu чехлите и отиде при мъжа си, приседна до него и положи глава на рамото му.

— Мислех, че спиш, както е редно за почтен учен човек, в спалнята, на удобния креват — виновно се пошегува тя.

— Не, аз като почтен семеен човек чакам жена си, която работи нощем — усмихна се Алексей. — Е, полезно ли беше това пътуване?

— Тъх — отговори тя и притвори очи.

Близко до Льоша винаги я обгръщаха необяснимо блаженство и спокойствие.

— Хлапаците спят ли? — попита.

— Като убити, и двамата. Петка дори не си отиде вкъщи. Умори ги ти, робовладетелко. Утре сигурно пак ще се впрегнеш, а и на тях ще наденеш юздите?

— За хлапаците не знам още, но аз сигурно ще трябва да свърша едно-друго.

— Тогава — веднага в леглото — изкомандва Алексей.

— Не искам! — Тя още по-силно се притисна до мъжа си. — Льоша, хайде да пийнем чай на терасата? Нощта е толкова топла, въздухът е приятен и никак не ми се спи.

Чистяков леко я отмести и внимателно се вгледа в очите ѝ, после се позасмя и кимна:

— Добре. Върви да се преоблечеш, свали тия бабешки дрехи, а аз ще сваря чая. Какъв да бъде? Черен или зелен?

— Някакъв цветно-плодов, вкусен — помоли тя. — И не е нужно да критикуваш дрешките ми, те са модни и елегантни, между другото.

— Но с тях изглеждаш ужасно! — разсмя се Льоша. — Злобна старица. Нали знаеш какво казва народът: не е страшно да си дядо, страшно е да спиш с баба. А на мен, като на всеки нормално ориентиран мъж, ми се ще да мисля, че имам млада красива жена.

Настя се качи горе на пръсти, преоблече се и излезе на терасата, където на масата вече стояха големият порцеланов чайник и чашите. От къщата излезе Чистяков, понесъл в едната ръка паничка със сухарчета, а в другата — чиния с тънко нарязан кашкавал.

— Дори среднощното пиене на чай трябва да бъде красиво и както си му е редът — изрече той тържествено, докато наливаше червеникавия ароматен чай. — Аска, знаеш ли, че след като се пенсионира, ти много се промени?

— Кой? — смая се Настя. — Аз? Откъде ти хрумна? Аз съм същата, каквато си бях.

— Нищо подобно. Първо, докато работеше, постоянно ти се спеше, сутрешното ставане с будилник беше смъртна мъка за тебе, нали си спомням. А сега скоро ще съмне, а на теб никак не ти се спи.

— И какво означава това?

— Че остаряваш, скъпа моя — разсмя се той. — Годинките, няма как. Започва се със старческото безсъние.

— Их, че си — разстроено отвърна Настя. — Развали ми настроението. И второ какво? Само че, ако е същата гадост, не смей да ми го казваш!

— Е, де, Асенка, каква ти гадост? Яж кашкавал, яж, в него има калций, той е нужен на застаряващите жени, да не ги хваща остеопороза — подразни я Чистяков. — А пък безсънието си е екстра работа! Представяш ли си колко допълнително време се освобождава за живота? И за работата, между другото. Страдащите от безсъние хора имат добри шансове да прочетат всички непрочетени навремето книги и да изгледат всички пропуснати филми. Но както ти справедливо забеляза, това беше само първото. А второто е, че ти престана да се вайкаш за всяка дреболия, нещо повече, сега не се тръшкаш дори по сериозни поводи. Постоянно си в добро настроение и непрекъснато се усмихваш. Не си ли забелязала?

Тя го погледна учудено.

— Сериозно ли? Какво, наистина ли постоянно се разхождам с глупава усмивка на лицето? Какъв кошмар!

— Не бе, не, изобщо не е глупава — побърза да я успокои Алексей. — Ти просто се усмихваш. Между другото, много красиво.

— Ако сега изтърсиш, че съм започнала и да готвя, направо те убивам — закани се Настя.

— О, не, не съм достатъчно храбър за такова нещо! Та аз разбирам, че подвизите ти в кухнята са просто изпълняване на роднински дълг и не ти доставят никакво удоволствие.

Тя допи последната глътка от чашата си и отново я доля с чай.

— А знаеш ли, Льоша, ти сигурно си прав — каза замислено. — Наистина престанах да се вълнувам и разстройвам на всяка крачка, както правех на младини. Изглежда, вече съм стигнала възрастта, когато човек започва по-ясно да разбира за какво има смисъл да се нервира и тревожи, и за какво няма.

— Е, добре, ще те зарадвам, съгласен съм да наричаме това не възраст, а състояние на ума. И естествено, съм прав просто защото съм ти мъж, което значи, че винаги съм прав.

— Ами тези промени... не ти ли харесват? — предпазливо попита Настя. — Започна ли нещо у мен да те дразни?

Алексей лапна шепа сухарчета и звучно захруска.

— Аска, аз те обичам вече толкова години, че да ти призная честно, ми е абсолютно все едно каква си.

— Свикнал си, значи?

— Аха. Корените ми са прораснали в теб. Така че можеш смело да се променяш в каквато искаш посока, това няма да повлияе на моето отношение към теб. Само не си хващай любовник, това вече няма да го понеса.

— Ето на — смешно сбърчи нос тя. — Вече се започна с условията и ограниченията.

— Е, ами ти какво искаш? — театрално разпери ръце Льоша. — Условията и ограниченията са задължителни елементи при всякакви преговори. Между другото, за условията и ограниченията: ти даваш ли си сметка, че това, в което въвлече момчетата, е незаконно? Ами ако ги заловят?

— Няма да ги заловят — безгрижно отговори Настя. — Та Саня е професионалист в това, беше хакер още преди да научи таблицата за умножение. А Петручо е още по професионалист от него. Както е прието да казват те — вълшебник. И после, на кого е потрябвало да ги следи? Аз разбирам, ако бяха хакнали бази на Пентагона или някоя мощна банка, тогава, разбира се, щяха да ги издирват. А така... Голяма работа, разбиват профили от чатове. Никой няма и да забележи. А това, което прави Дзюба от моя лаптоп, е напълно законно, той нищо не хаква, търси само в открития достъп. Но пък как търси! Оцени го, Чистяков!

— Ето още една промяна у теб — забеляза той. — По-рано ти се стараеше да не нарушаваш закона, много се тревожеше на тая тема.

— Ами аз и сега се старая. — И Настя погледна мъжа си с най-честните и невинни очи, които успя да направи. — Ей богу, Льоша, старая се с всички сили. Но знаеш ли, моето буйно правосъзнание някак се е укротило през последните години. Когато постоянно виждаш, че законите не интересуват никого и никой дори не се сеца да ги спазва, неволно започваш да губиш уважението си към понятия като „законност“ и „ред“. Ето виж: невинен човек е в ареста, под стража. За да докажем, че той е невинен, трябва да намерим истинския престъпник. А за да го намерим и при това да успеем да убедим следователя, трябва да получим купчини информация. За целта са

нужни и купчина бумажки, подписи, разрешения и съгласувания. А човекът лежи в ареста. И там въобще не му е хубаво.

Аз в никакъв случай не искам да кажа, че целта оправдава средствата, не. Само ти привеждам пример за ситуация, в която моето правосъзнание си ляга да спи и сънува дълги сладки сънища. Льоша, аз не те моля да смяташ, че съм права. Самата аз си знам, че не съм. Просто искам да ме разбереш.

— Разбрах те. Е, какво ще кажеш за лягане? Заедно с правосъзнанието? — насмешливо попита Алексей. — Защото виж, небето вече просветлява. И застудя.

— Да вървим — съгласи се Настя. — Ти си лягай, а аз още малко ще помисля.

— „Малко“ значи колко? Около два часа?

— Ами горе-долу толкова. Ще помисля, после ще сготвя и ще отида на стрелбището да пострелям. Там отварят в седем и сутрин няма никакви хора.

— Изобщо ли няма да си легнеш?

— Льоша, наистина не ми се спи.

— Добре, ти си знаеш, голямо момиче си — въздъхна Чистяков. — Тогава разтреби всичко тук, а аз ще лягам. Още не страдам от старческо безсъние.

— Не старческо, а възрастово! — възрази тя и болезнено оципа мъжа си по ръката.

Чистяков отиде да си легне, а Настя донесе от къщата одеяло, загърна се в него и седна на люлката в градината.

„Льошка е прав — мислеше и ритмично се люлееше под тихите звуци на поскърцащите вериги. — Наистина съм се променила. Порано за нищо на света нямаше да пропусна възможността да поспя час-два, а сега кой знае защо не ми се спи. И само преди десетина години щях да издера очите на някого, който би посмял да твърди, че мога да гледам през пръсти как мой роднина нарушава закона.“

Тя наблюдаваше небето, което се наливаше със светлина, слушаше оживяващата птича гълчава и прехвърляше в главата си информацията за Владимир Власов и Филип Орехов. Уж беше доста обширна тази информация. Но кой знае защо изобщо не се подреждаше в цялостна картина.

В пет сутринта Анастасия Каменская се върна в къщата и застана до печката, в шест изпи две чашки силно кафе със захар и сметана, в шест и двайсет и пет се качи горе, влезе в спалнята, тихичко се преоблече, после слезе, написа дълга бележка, едната част от която беше адресирана до мъжа ѝ, другата — до племенника ѝ и неговия приятел, и замина за стрелбището.

Дзюба се събуди пръв и когато Антон отвори очи, Ромка вече седеше пред компютъра и разпалено търсеше нещо.

— Тоха, дай да хапнем нещо — помоли той, без да се откъсва от работата си. — Измъчих се да чакам кога ще се напиш.

— Ами да си беше взел нещо — учуди се Антон. — Хладилникът е пълен с храна. Ще ти изсъхнат ръцете ли?

— Разбира се, че ще изсъхнат. Не е редно човек да тършува в чужда къща. Виж какво изрових: началник на службата по безопасност във фирмата на Вадим Орехов е някой си Усиков, в миналото служител на икономическа полиция, полковник в оставка.

— Ясно — кимна Антон, моментално отхвърлил от себе си остатъците от съня. — И какво друго?

— Освен това порових в официалния сайт на „Файтър Трейд“ и намерих списъка на отделите с посочените имена на ръководителите им, техните заместници и старши мениджърите. В отдела, в който работи малкият Орехов, има един старши мениджър на име Химин. Спомняш ли си, че срещрахме веднъж това име в личната кореспонденция на Орехов?

— Не си спомням — призна Антон. — Наистина ли сме я срещали?

— Наистина, наистина! — разпали се Роман. — Веднъж е писал на някого, че Химин го изтормозил с нещо, втори път пак нещо подобно. Тоест можем да направим извод, че с този Химин Филип е най-тясно свързан в работата. Вече го издирих по базата и според тези сведения той бил нормален човек, никъде за нищо не е бил уличаван, има и адрес. И телефонче, то се знае. Виж, ако ти днес успееш да се срещнеш с Олга Виторт, а аз открива този Химин, ще можем да подходим към проблема от две посоки. Ако между Орехов и Власов има конфликт, свързан с работата, тогава един от тези двамата непременно ще е в течение. Ако не единият, другият. Покрай това можем да опитаме да поговорим и за отношенията между Филип и

баща му. Освен това нали ни трябва всички телефонни номера на младия Орехов? Трябват ни. И Химин може да ги знае, а Олга — едва ли, най-вероятно тя знае само официалния му номер.

— Ами по принцип да — съгласи се Антон. — Да вървим да закусваме и ще започнем да ловим свидетели.

С Химин на Роман му провървя, откри го по телефона от първия опит. Вярно, Химин не изрази и най-малък възторг от перспективата да си губи времето в своя законен почивен ден за разговори със служител на полицията, но и не отказа, само помоли срещата да се състои максимално близо до дома му.

Но Антон не можеше и не можеше да намери Олга Виторт. Отначало тя не вдигаше домашния телефон, после от мобилния се чу равнодушното съобщение, че „абонатът е временно недостъпен или се намира извън обхват“.

— Ромич, обещал съм на децата днес да прекарам времето си с тях — взе да се облича Антон. — И без това почти не ги виждам. Ти тръгвай към Химин, а аз ще отида у Еля, ще взема децата и поне ще ги заведа на сладолед, щом не намирам никъде тази Олга Виторт. За нас най-важното е да научим всички възможни телефони на Орехов, та да имам с какво да се хвърлям в краката на Кузмич.

Той закара Дзюба до метрото и се отправи с колата си извън града. В съботната майска сутрин имаше доста желаещи да прекарат времето си сред природата или на вила, шосето беше много натоварено и пътуването до къщата, където живееше Елвира, му отне много време. Когато видя Стъпка и Василиса, седнали на външното стълбище и напрегнато загледани във всички минаващи автомобили, Антон почувства как сърцето му се свива. Обещал е — и децата му вярват. Те не искат да знаят, че работата на баща им е такава, че той не може да се разпорежда нито с времето си, нито със себе си. Тате е обещал — и няма нужда от повече думи. Това безусловно и задължително ще се изпълни.

Тъкмо беше слязъл от колата и децата вече тичаха към него през зелената поляна... когато звънна телефонът.

— Олга Виторт — чу се в слушалката студен делови глас, сякаш лишен от каквито и да било емоции. — Намерих в телефона си няколко ваши повиквания. С какво мога да помогна?

— Казвам се Сташис, от полицията съм, криминални разследвания. Трябва да поговоря с вас.

— Добре, слушам ви.

— Не по телефона. Трябва да се срещнем.

И отново спокойното, без никакво запъване:

— Добре. Пак ли относно картините и Володя Власов? В течение съм, че сте се интересували от това. Трябва да дойда някъде ли?

Антон се стъписа. Оказа се, че не се е подготвил за такъв прост въпрос, защото, след като сутринта не бе намерил Олга, вече се бе настроил за една събота с децата. Но не можеше и да отлага срещата.

— Сега съм извън града — започна неуверено — и ще прекарам тук поне три часа.

— Но въпросът ви е спешен, така ли? — все така спокойно и делово попита Виторт. — Или ще почака до довечера?

— Спешен е.

— Кажете адреса, аз ще дойда.

— Знаете ли къде е детският комплекс „Мечо Пух“? На петнайсетия километър е.

— Знам го. — Антон долови в гласа на събеседничката си някакво подобие на усмивка. — Ще дойда там и ще ви звънна пак. След около час.

— Има тежки задръствания — предупреди я Антон.

— Значи след час и половина.

Ей така, кратичко и без излишни приказки. Делова дама е тази Виторт. Лара Крофт, дявол да я вземе.

Децата стояха малко настрана и напрегнато и уплашено се взираха в лицето на баща си, ловяха всяка негова дума, изречена по телефона. Те много добре знаеха как най-често свършват такива разговори, особено ако някой се обадише на баща им в момент, когато всички заедно са се приготвили да тръгнат нанякъде.

— Няма ли да ходим за сладолед? — потиснато попита или направи извод Василиса.

— Ха, че защо? — Антон вдигна на ръце Стъпка. — Отиваме, непременно, само малко да си почина от пътя.

— Ас кого си уговаряше среща? — взе да разпитва Вася. — Кой има спешен въпрос?

— Аз — усмихна се Антон. — Аз имам спешен въпрос и една леля ще бъде така любезна да дойде, за да ми отговори на него.

— Красива ли е? — ревниво попита момиченцето.

Антон сви рамене.

— Нямам представа, никога не съм я виждал. А теб какво те засяга? — подкачи той Вася. — Нямам намерение да се женя за нея, само ще си поговорим. Да вървим в къщата, трябва да кажа добър ден на Еля.

В къщата вкусно миришеше на нещо сладко: Еля бе дала на Василиса поредния урок по домакинстване, чиято тема ако се съдеше по миризмите, е била десертът.

— Ще пробвате ли, Антоне? — весело предложи бавачката и постави пред него купичка с крем.

Той загреба пълна лъжица, но дори не бе успял да преглътне, когато отново звънна телефонът. Дзюба.

— Имам телефоните на Орехов — бързо изрече Роман. — Вземай лист й записвай, много са, променял ги е едва ли не на всеки три месеца.

„Ето на — мислеше си Антон, загледан в изписания с молив лист. — Сега ще добавя тук още два-три номера. И ще се обадя на Кузмич. И това ще бъде последното, което ще направя в краткия си живот. Защото Сергей Кузмич няма да ме остави жив.“

— Стъпка, дай тука таблета — поиска той.

Момченцето опита да се съпротиви: гледаше на него анимационен филм и прекъсването му не влизаше в плановете му за момента, но за учудване на Антон се намеси Василиса.

— Стъпка, веднага дай на тате таблета — строго му нареди тя. — Не виждаш ли? На тате му трябва за работата, а ти си играеш. Голям си вече, трябва сам да се сецаш.

„Наистина Анастасия Павловна е права — помисли си Антон. — Васка е много по-зряла, отколкото си представям.“

Взе таблета от сина си, влезе в пощата си и написа дълго писмо, цялото състоящо се от телефонни номера. Телефоните на Филип Орехов. Телефонът на Юрий Шокин. Телефонът на Игор Журихин. До всеки номер посочи периода, който го интересуваше. При Орехов тези периоди бяха четири — според броя на убийствата, в които бе заподозрян. При Шокин и Журихин — по два: за момента на

убийството на Ина Викторовна Ефимова и за вечерта, когато Антон получи във входа си „строго и засега меко предупреждение“. Антон на никого не бе казал за този странен случай и искрено се надяваше Кузмич нищо да не забележи.

Още веднъж свери всяка цифра с бележките си, запази писмото в „Чернови“, мислено се прекръсти и набра телефона на подполковник Зарубин.

Кръстенето не помогна. По-точно помогна, но не напълно, защото през първите две-три минути Антон трябваше да изслуша от Зарубин много ярки изрази по свой адрес. Пак добре, че всички те не бяха нови и не носеха никакви неочаквани откровения.

Най-важното беше да изтръгне от Кузмич заветните думи:

— Добре, пращай, само не затваряй телефона, първо ще прегледам какво пращаш.

Антон натисна бутончето „изпрати“. Сергей Кузмич недоволно сумтеше в слушалката, щракаше с мишката и май нещо сърбаше от чаша.

— Е?... — възкрително попита Зарубин. — Къде е писмото ти?

— Сега, Кузмич, почакай три секунди, сега ще го получиш.

— Ами ти къде си?

— С децата съм — честно отговори Антон.

— Чувам, не съм глух — с кисела усмивка каза Зарубин. — Къде конкретно?

— У Еля, извън града.

— Сигурно е хубаво там, а-а? — замечтано проточи подполковникът.

— Хубаво е. Много зеленина, птички пеят.

— О! Ето, и писмото пристигна. Я да видим в каква авантюра се опитваш да ме въвлечеш този път... — замърмори Сергей Кузмич. — Така, това го разбрах, това е сибирският гастрол... Между другото, ти провери ли полетите?

— Не съм още. Дзюба обеща да го направи днес.

— А защо още не е? Наближава обяд, а ти само обещавах — недоволно отбеляза Зарубин.

— Ами той търсеше телефонните номера. Ето, тъкмо тези — забързано обясни Антон.

— Ааа, добре тогава. Да продължим... Кой е този?

— Масажистката.

— Аха, аха... Ами там май вече са прибрали някого, нали така ми каза?

— Казах — потвърди Антон. — Но трябва да се провери.

— Добре. Така. Този и аз го знам... И това го знам... Ами това какво е?

Явно Сергей Кузмич бе стигнал до телефона на Юрий Шокин.

— По Ефимова.

— По Ефимова ли? И от къде накъде... — започна да се възмущава Зарубин.

— Кузмич, после ще ти обясня всичко. Просто те моля, помогни, ако обичаш.

— По Ефимова имаш такива сили и такава техника, дето можеш да разкриеш цял световен заговор, а ти товариш мен — продължи да мърмори подполковникът. — Опитваш се да играеш на тъмно, а?

— Слушай! — внезапно избухна Антон. — Лъгал ли съм те някога? Излагал ли съм те някога? Нали ти казах, всичко ще ти обясня, но не и сега по телефона! Можеш ли просто да ми повярваш?

— Като нищо, бе — неочаквано се развесели Зарубин. — Добре, това, значи, е по Ефимова, това също, излиза, че по Ефимова имаме два номера. Ами това какво е? Номерата са същите, а времето с какво е свързано?

Тъкмо това беше, което Антон се опитваше да скрие от Зарубин: времето за случката във входа. Вече можеше и да го разкаже на подполковника, но не сега, когато край него бяха децата. Особено Васка с нейния стремеж всичко да чува и контролира.

— Трябва ми — отговори уклончиво. — Имам тука една мисъл.

— Умна мисъл ли е поне? — позасмя се Сергей Кузмич.

— Знам ли. Но има смисъл да се провери.

— Добре. Номерата са много, местата са много, така че шишето ще е от теб. Е, сам разбираш — предупреди го подполковникът.

— Разбирам, Кузмич, всичко ще е тип-топ — с облекчение обеща Антон.

Остави телефона на масата, върна на Стъопка таблета и отново посегна към лъжицата в купичката, но опитът отново беше неуспешен. Телефонът звънна: пристигна съобщение от Дзюба: „С кого приказваш

толкова? Не мога да те хвана. Момчето е отишло до Перм с влак, върнало се е със самолет“.

Да! Конструкцията, която бе изглеждала толкова въздушна и невъзможна, се сдоби с първата си реална опора. Разбира се, ако именно Филип Орехов е застрелял полица в Перм, дотам е трябвало да пътува именно с влак: в самолет не би могъл да прекара оръжие без съответните разрешителни документи. Само че защо се е върнал в Москва със самолет? Отговорът е ясен: защото оръжието вече не е било у него. Не му се е досвидяло, изхвърлил го е. Или го е продал на някого.

Антон пхна в устата си още една лъжица от приготвения от дъщеря му „учебен“ десерт и набра номера на Дзюба.

— Ти къде си сега?

— Отивам да покажа портрета. Имам едно подозрение, че всичко ще се получи бързо и безкръвно — съобщи Ромка. — А, Каменская те е търсила, но ти си давал заето, та ми звънна на мен.

— И какво каза?

— Каза, че нейните момчета изровили нещо. Става дума за някаква сложна схема и аз разбрах само наполовина, но те са сигурни, че пак нашето момче е написало писмото на бизнесмена. Ти видя ли се с Виторт?

— Не още, чакам я, скоро трябва да дойде.

— Аха, добре, тогава аз тръгвам. Ако има нещо — ще ти звънна.

Антон отново остави слушалката и с опасение погледна купичката. Интересно, как ли може да свърши третият опит? Дали съвсем да не зареже този десерт? Фатален е някак си.

— Тате, ти защо не ядеш? — веднага чу гласа на Василиса. — Не ти ли харесва? Не съм ли се справила?

— Много е вкусно — усмихна се Антон. — Вече ставаш истинска домакиня.

— Видя ли! Нали ти казах, че Еля ме научи вече на всичко, не ни трябва никаква Лиза, тате, нали ми обеща! Сами ще се справим.

— Не съм забравил, Васюша, не е нужно да ми напомняш. Ето сега, пред теб, ще си доям всичко.

Направи страшна физиономия, нещо като закана, грабна с едната ръка чинията, с другата — лъжицата. Вася се заля в щастлив смях.

И отново иззвъня телефонът.

— Виторт съм — прозвуча в слушалката. — Ще бъда на паркинга след десет минути. Къде да ви чакам? Как ще ви позная?

— Заведението „Малкият Ру“, ще бъда с деца, на десет и на шест, момиче и момче. Няма да сбъркате. И не се тревожете, ще ви позная аз.

Нали не можеше да ѝ каже, че вече се бе нагледал на снимките, поместени в личните страници на Олга Виторт.

— Деца, напред към колата! — високо изкомандва той. — Отиваме в „Мечо Пух“ да преяждаме със сладолед!

— Уррааа! — радостно викна Стъопка и се втурна да си обува маратонките.

— Тате, ами моето десертче? — огорчено попита Вася. — Ще го оставиш ли? Толкова се старях.

— За нищо на света! — възторжено обяви Антон, грабна обикновена супена лъжица вместо мъничката, която му бе подала Еля, и за три секунди опразни купичката.

На територията на увеселителния комплекс „Мечо Пух“ имаше много детски заведения, в които можеше да се хапне сладолед, но Антон Сташис избра именно „Малкият Ру“, в който обикновено имаше малко деца. Поначало това заведение бе замислено за родители, чиито деца са в киното или участват в забавления с професионални клоуни и аниматори. Едно такова „възрастно“ място, където е по-тихо и по-спокойно. И същевременно в менюто има всичко, което може да заинтересува деца на всякаква възраст — от съвсем малки до тийнейджъри.

Той веднага видя Олга Виторт. Беше точно като на снимките. Кой знае защо нейният делови официален тон по телефона бе накарал Антон да си представи жена, която във всяка свободна минута върши нещо важно и не може да си позволи да си пилее времето. Очакваше да види Олга с включен компютър или поне таблет, но нямаше такова нещо. Просто хубава миниатюрна млада жена на отдалечена маса. Масата до нейната също не беше заета, но на стола, както забеляза Антон, имаше някаква чанта.

Олга стана, подаде ръка отначало на Антон, после на Василиса и накрая на Стъопка.

— Олга Виторт — представи се три пъти тя, — много ми е приятно.

— Василиса Сташис — без капчица смущение каза Вася и стисна протегнатата ръка.

Антон си помисли, че сигурно момичето е свикнало от спорта да казва пълното си име, така че в това за нея няма нищо необичайно.

Стъопка, естествено, се попритесни, не се сети веднага как трябва да се държи — нали с него никога не бяха се здрависвали като с възрастен. Но Васка не се забави — наведе се към брат си и му пошепна нещо. През цялото време Олга търпеливо стоя с протегнатата ръка и чака мъничката длан на Стъопка да докосне нейната.

— Степан Сташис — важно изрече момченцето и веднага се покатери на стола.

— Две менюта, моля — каза Антон на сервитьорката с костюм, стилизиран като кенгуру, както изискваше дизайнерската концепция на заведението.

— Четири менюта, ако обичате — невъзмутимо каза Олга.

Антон ѝ хвърли учуден поглед. Според него на децата изобщо не се полагаше меню. Обикновено той го четеше сам и предлагаше на сина си и дъщеря си да изберат от нещата, които смяташе приемливи за тях, а те или се съгласяваха, или молеха да продължи да чете.

Олга улови погледа му, после погледна Стъопка.

— Защо, нима Степан не може да чете?

— Мога! — гордо заяви Стъопка. — Отдавна вече сам си чета книжки.

— Тогава ще можеш да прочетеш и менюто — каза Олга.

Вася смутено взе донесеното от сервитьорката меню с обложка със смешно кенгурче и въпросително погледна Антон.

— Избирай си — кимна той и погледна чантата, която все така стоеше на стола до съседната маса.

Вярно, в Москва отдавна не бяха се случвали терористични актове, но все пак безстопанствената чанта будеше у него чувство на тревога, особено когато наблизо имаше деца.

— Случайно да сте видели кой е оставил тази чанта? — попита той Олга.

— Моята е — отговори тя, без да откъсва поглед от менюто. — Заех съседната маса, за да могат децата да седнат там. Хем да са до вас, та да ги наглеждате, хем да не слушат нашите разговори.

Антон изпита леко недоволство от себе си. Защо ли той не се бе сетил за това? Наистина нямаше намерение да задава на Виторт някакви особени въпроси — за секс или за кървави подробности, но все пак. Тя беше права. А той — не.

— Тате, може ли за мен щрудел? — попита Стъопка. — И три топки сладолед.

— Може.

— Аз пък искам ето това — посочи Вася един ред. — Ти... ра... тирамису. Да. Вкусно ли е?

— Опитай и ще научиш — усмихна се Антон. — Ами сладолед?

— Естествено. С ядки.

Когато сервитьорката дойде отново, за да вземе поръчката, Антон по навик понечи да поръча вместо децата, но срещна погледа на Олга и премълча. Оказа се, че децата спокойно се справиха самостоятелно, обясниха добре какво искат. Само Стъопка се поколеба, докато отговаряше на въпроса какъв сок да му донесат. Накрая избра от ананас.

— И на младежите сервирайте на съседната маса, ако обичате — с нетърпящ възражения тон каза Олга. — Те ще седят отделно.

— Тате, защо ще седим отделно? — попита Василиса, когато сервитьорката прие всички поръчки и си тръгна.

— Защото вече сте големи — обясни Антон. — И спокойно можете да седите отделно и да си говорите за ваши неща. А ние с Олга ще си поговорим за неща, които са интересни на нас.

Със самочувствието, че е важна, Вася веднага стана и се премести на съседната маса, Стъопка я последва, а Олга протегна ръка, взе си чантата и я сложи до себе си. После се извърна към Вася.

— Василиса, ти имаш много силна ръка — каза. — Спортуваш ли?

— Да, тренирам айкидо. А вие?

— Само фитнес. Но пък редовно и отдавна.

Тя премести погледа си върху Антон и се усмихна леко смутено.

— Не сте могли да ме намерите по телефона, защото бях в спортната зала, после в басейна. Та за какво искахте да поговорим? За Власов ли? Защо полицията толкова се интересува от картините му?

— Полицията вече не се интересува от картините, с тях всичко е ясно. Полицията се интересува защо вие държите в отдела си такъв

служител.

— Но нали вече всичко ви обяснихме. — В гласа на Олга нямаше нито възмущение, нито яд. Сякаш нищо не можеше да я изкара от равновесие. — Володя ми каза, че сте ходили при него и сте го питали как е попаднал в „Окси“. И той ви е казал, че го взех, защото за него ходатайства Ала Владимировна Томашкевич. Бил приятел на покойния ѝ син и на Ала Владимировна не ѝ беше безразлична съдбата му. Това е. Володя дълго време стоял без работа, пиел много и затова Ала Владимировна искаше да му помогне. Да, не споря, Володя не го бива за тази длъжност. Но той има работно място и твърда заплата, а това е важно. И после той все пак върши нещо, най-прости неща, но върши.

— Освен вас и Томашкевич, знае ли някой, че Власов е бивш спортист?

Олга отрицателно завъртя глава.

— Това е много болезнен момент за Володя. Той веднага ми каза, че има условие: никой не бива да знае, че е спортувал в миналото.

— Защо? Какво престъпно има в това? Разбирам да крие, ако е съден или има три развода и пет изоставени деца, или пък проблеми с наркотици. Но спортът? Обикновено хората се гордеят със спортното си минало и никога не го крият, а обратно, вадят го на показ. Това не ви ли се стори странно?

Олга сви рамене.

— Явно е психологическа травма. Володя не обича да говори за това, но когато Ала Владимировна ни запозна, той още доста пийваше и невинаги се контролираше добре, веднъж-дваж спомена, че няма да понесе, ако някой още веднъж го попита защо нищо не е излязло от него: нито спортист, нито треньор. Сестра му много го тормозела на тази тема. Всъщност това не е моя работа. Аз просто приех като даденост, че това е болезнен за Власов въпрос. Ала Владимировна ме помоли — значи трябваше да ѝ услужа, дори да не разбирам нещо.

Донесоха поръчките, децата лакомо се нахвърлиха на десертите си, Антон и Олга бяха поискали само кафе.

— Кажете, Олга, вашият отдел често ли работи с фирма „Файтър Трейд“?

— Постоянно. Защо?

— Познавате ли Филип Орехов?

— Разбира се, точно той отговаря за доставките за нашата верига.

— Как ще оцените неговите делови качества?

Олга внимателно погледна Антон и едва забележимо се усмихна.

— Мислех, че ви интересува Володя, защото са убили неговия треньор и вие май подозирате него. Какво общо има Филип?

— И все пак — настойчиво каза Антон. — Какво можете да кажете за Орехов-младши?

— Нищо хубаво. И той е нищожество, в смисъл на работата, като Власов. Но Власов много добре разбира мястото и нивото си. А Филип е недоволен от своето положение, иска да бъде значим, макар да няма никакви данни за това. Нехранимайко и разсипник. И все пак: защо ме питате за Орехов?

— Интересува ме дали Власов може да е имал някакви конфликти с Филип Орехов, свързани със сътрудничеството между вашите фирми. Работни конфликти.

— Работни конфликти? — Олга се загледа в Антон, напълно смаяна. — Никога. Заявявам го най-категорично. Нито Власов, нито Орехов-младши са фигури, които вземат решения. Тоест по длъжност те, разбира се, трябва да ги вземат, но поради личностните им качества никой не им поверява това задължение. Те и двамата са абсолютно некомпетентни. Решенията вземам аз като началник на отдела и началникът на отдела по работа с ВИП клиенти от „Файтър“. В краен случай — старши мениджърът на този отдел. Власов и Орехов са просто пешки, работни кончета, които определено нямат какво да делят. Нещо повече, Филип дори не забелязва Володя. Според мен дори не му знае името. Много ще е дори само ако разпознава физиономията му.

— Тоест вие смятате, че между тях няма никакви контакти?

— Ами много ще се учудя, ако има.

Антон обърна внимание, че докато отговаряше на въпросите му, Олга току поглеждаше към децата на съседната маса. Поглеждаше ги внимателно, зорко, но при това не и строго.

— Значи според вас Владимир Власов съвсем за нищо не го бива?

— Само като служител в моя отдел. Във всички останали отношения той е грамотен, начетен и неглупав човек. Рисува картини.

Не мога да съдя доколко е талантлив като художник, не разбирам от това, според мен са доста еднообразни. Но нали самият факт, че човекът дълги години се е занимавал с едно нещо и изведнъж се е захванал с друго, съвършено различно, говори много, съгласете се. Не всеки е способен на това. Все пак повечето от нас обикновено влизат в някакъв коловоз и се движат по него, докато не ги поканят да се пенсионираат.

— Казахте: начетен е — забеляза Антон. — Нещо конкретно ли имахте предвид?

— Веднъж той много ме изненада. — В този момент Олга се усмихна слънчево и някак възторжено и напълно изгуби облика си на строга делова жена. — Именно благодарение на Володя Власов аз научих за термина „газлайтинг“ и за филма „Газова светлина“. Вие гледали ли сте този филм?

— Не. Дори не съм чувал за такъв филм.

— Ето, и аз не бях чувала! Това е американски филм от четирийсетте години, спомнят си го предимно специалисти, киноведи, кинокритици. А нашето поколение и представа няма, че той съществува. Оказа се, че Власов познава този филм, и то не просто е чувал за него. Майка му преподава във ВГИК и американското кино от трийсетте-четирийсетте години е нейна специалност, така че Володя явно е гледал тези филми заедно с нея. Антоне — внезапно сниши глас Олга и се наведе над масата, за да доближи лицето си до неговото. — Степан изпусна сладоледа си върху дънките, кажете на Василиса да вземе салфетка и да му помогне да се избърше.

Антон се извърна към децата. И наистина: на коляното на Стъопка се мъдреше голямо петно от бързо топящ се сладолед. Той скочи сам да избърше петното, но кой знае защо се сети за странните думи на Олга: „Кажете на Василиса“. Чудна работа. Но още по-чудно беше, че я послуша.

— Вася! — извика той момичето и му посочи с поглед мястото на „аварията“.

Васка веднага стана и се засуети около братчето си. Антон погледна Олга с интерес.

— Може би ще ми обясните?

— Какво?

Тя го гледаше със сияещите си тъмнокафяви очи изпод дългия бретон и от тези очи буквално изригнаха и нежност, и смях.

— Своите педагогически похвати.

Тя отново се наведе над масата, този път Антон се добижи до нея.

— Никакви похвати. Просто добре си спомням себе си като малка. Не можех да понасям да се държат с мен като с малко дете. Ако ми говореха като с равна, бях готова планини да повдигна. И изобщо не обичам глезотии. Детето е личност и всяко дете е много поумно, изтънчено и наблюдателно, отколкото мислят за него възрастните, особено неговите родители. А всяка личност е достойна към нея да се отнасяме с уважение. И във всеки случай ми се струва, че не бива да правим вместо детето неща, които то прекрасно може да свърши само.

— Включително да си избира храна от менюто ли? — засмя се Антон.

— Включително и това — много сериозно кимна тя. — Разбирам, вие се страхувате, че ако ги оставите сами, те ще поръчат цели купчини храна, с която няма да могат да се справят. Но както виждате, те направиха абсолютно нормален избор: по един десерт и по една порция сладолед. Не по десет и дори не по пет. И изобщо имате прекрасни деца!

Антон се разтопи от удоволствие.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

При тези думи лицето на Олга Виторт така грееше и беше толкова искрено, че на Антон вече не му се вярваше, че тази жена се стреми да прилича на Лара Крофт. Ами ако я попита? Само че внимателно, за да не излезе наяве неприличното обстоятелство, че оперативните работници са се ровили в личната ѝ кореспонденция и изобщо някак са събирали информация за нея в интернет.

— Олга, Власов ми каза, че в работата ви наричат Лара Крофт. Вярно ли е?

Тя мълчаливо кимна.

— Да. И какво?

От сияйната усмивка не остана и следа, отново пред Антон седеше съсредоточена и напрегната събеседничка.

— Нищо, просто ми е интересно защо.

— Това е свързано с кариерата ми — кратко отговори тя. — Ако не си строг в бизнеса — нищо няма да постигнеш.

— А какво искате да постигнете вие? Висок пост?

Тя замислено поклати глава и неочаквано отново се усмихна — меко и сякаш дори неуверено.

— Искам само едно: независимост. А независимост могат да дадат само парите. Аз ще градя кариерата си точно до момента, когато спечеля достатъчно.

Антон не беше напълно съгласен с такава позиция, но не се захвана да спори. Какъв смисъл има? Важното беше, че научи каквото искаше да научи. И за Владимир Власов, и за неговата началничка Олга Виторт.

Поиска сметката и Олга веднага извади портмонето си и сложи в папката с касовата бележка парите за изпитото кафе. Антон оцени този жест и не възрази, макар че сумата нямаше да го разори. Жената се стреми към независимост, защо да ѝ пречи?

Още щом излязоха от заведението, за огромно учудване на Антон Стъопка хвана Олга за ръка.

— А ще дойдете ли с нас на люлките?

Гледай ти. Стъопка дори не се доближаваше до Лиза, а ако тя се опиташе да го прегърне — старателно се измъкваше.

В днешните планове на Антон Сташис не влизаха люлки. Трябваше да отведе децата при Еля и да хуква за Москва. Изразително погледна часовника си.

— Не сме се разбирали за люлки — отговори твърдо. — Аз трябва да се върна на работа.

— Иихх, тате — захленчи Стъопка, при това кой знае защо дърпаше за ръката Олга.

— Стъопа! — строго каза Василиса. — Ти какво, не чу ли? Татко трябва да върви на работа.

— Ами нека той отива на работа, а ние с леля Олга ще отидем на люлките.

— Не, Степан, днес няма да стане — напълно сериозно отговори Олга. — Ако се бяхме уговорили с теб предварително за това — друга работа. Но нали не сме се разбирали. И аз трябва да вървя на друго място.

— А ако после се разберем, ще дойдете ли с нас да се люлеем?
— не пускаше ръката ѝ момченцето.

— Ако се разберем — непременно. Нали сме големи хора, а големите винаги първо се уговарят. Нали така?

— Да — важно кимна Стъопка и с явна неохота пусна ръката ѝ.

Те се сбoguваха на паркинга и всеки пое в своята посока. Стъопка изглеждаше разстроен. Вася се беше замислила за нещо.

— Кога ще си дойдеш? — тъжно попита момиченцето, когато слезе от колата пред къщата, където живееше Еля. — Утре ли?

— Не обещавам — честно отговори Антон. — Нали разбираш, това не зависи от мен. Такава ми е работата.

— Разбирам, тате. Ами Олга...

Тя млъкна смутено.

— Какво за Олга?

— Тя ще дойде ли пак при нас?

Антон притисна металното кръгче на електронния ключ до ключалката и побутна портичката.

— Едва ли.

— Но нали е твоя позната?

— Не съвсем. Трябваше да я питам нещо по работа. Сигурно повече няма да се видим. Защо? Тя хареса ли ти?

Вася неопределено сви рамене и изведнъж изтърси:

— Тя е по-добра от твоята глупава Лиза! Умна и добра! А твоята Лиза е лоша! И с нея е студено.

Очите на момиченцето се напълниха със сълзи и то стремглаво се втурна към къщата, за да не се разплаче пред баща си и брат си. Стъопка гледаше подир нея объркано и се чудеше дали да ревне от солидарност, или бавно, както е редно за голям човек, да се качи по стълбището. В крайна сметка момченцето избра втория вариант и махна отгоре на баща си.

Сърцето на Антон се късаше. Но какво да се прави, щом работата му е такава...

Бяха се разбрали да се видят на „Петровка“, там беше удобно на всички. Фьодор Улянцев поглеждаше Сташис и Дзюба с недоверие, те постъпваха някак странно за оперативни работници: фактически убеждаваха Фьодор да си присвои всички лаври за разкриването на няколко престъпления, и то не на някакви си апашки истории, а на истински убийства.

— Та нали ти обиколи местата, където е възможно да се преправи травматик, но първо си търсил хора, които може да са видели там Ламзин, и не намери нищо. Не намери, нали така? — напористо каза Дзюба.

— Ами да — съгласи се Фьодор, — не намерих.

— А после си се насочил към друг човек, към Власов. — Антон постави пред Фьодор снимка. — Бивш ученик на Болтенков, който е имал основания да отмъсти на своя учител. Научил си, че навремето Болтенков е продал за пари своя най-добър ученик, шампион на Русия, на друг треньор, на Людмила Волинец.

— Откъде съм го научил това?

— Ето, тук е написано всичко. — Дзюба хвърли на бюрото дебела папка. — Учи думите. Срещнал си се с първата съпруга на Болтенков и тя ти е разказала. Не се съмнявай, така си беше в действителност. Ако има нещо — може да бъде разпитана, тя ще потвърди за протокол. И си започнал да проверяваш Власов. Но в началото пак неуспешно. А после си получил оперативна информация, че хора, които по някакъв начин са пакостили на Власов, докато той е градил спортна кариера, са пострадали — също по един или друг начин. Така си достигнал до неразкритото убийство на полицай от Перм, който срещу голям подкуп е участвал в комбинация по замяна на неудобен съдия с удобен. Точно така, си стигнал и до Галина Носуленко. И на тази мисъл те е навело покушението срещу бизнесмена Ханджумян, чийто син се занимава с фигурно пързаяне. Копнал си по-надълбоко, поговорил си с хора и си изяснил, че заради

Ханджумян се е провалила кариерата на Власов като треньор. Тук Баглаев няма да ти възрази, защото за Ханджумян ние вече говорихме с него и той май се съгласи с нас.

— И пак не върви — опъна се отново Улянцев. — Ахмедич прегледа експертизата на куршума и гилзите по Ханджумян, там оръжието е друго. Пак преправен травматик, но друг.

— Етооо! — На това място Дзюба направи многозначителна физиономия. — И ти, умен и амбициозен детектив, си започнал да работиш с разрешителната система, и то не само по Власов, но и по неговото най-близко обкръжение, тъй като Власов има непробиваемо алиби. И знаеш ли какво си открил? Открил си някой си Филип Орехов, с когото Власов се познава и с когото контактува служебно. Те са приблизително на една възраст и като нищо може да са намерили общ език и да са се сприятелили. И ето че въпросният Орехов изведнъж получава разрешение за придобиване на травматично оръжие и с това разрешение легално купува два травматика. Два месеца по-късно убиват полица в Перм, а след още някое време — Галина Носуленко. И в двата случая е използван преправен травматик, и в двата случая той не е намерен. И двете жертви са имали пряко отношение към спортната кариера на Власов. Тоест ти имаш всички основания да подозираш, че Власов е наел Орехов за осъществяването на широкомащабното отмъщение. За пари ли, по приятелски ли — това ще изясниш по-късно. Ето ти всички материали, чети, изучавай ги.

Улянцев погледна с опасение дебелия папка, не смееше да я отвори. Тук май имаше нещо гнило. Но какво?

— Момчета — попита той, — а на вас това за какво ви е? От къде накъде ми давате разкритието? Какъв е вашият интерес?

Ето това беше главният въпрос, на който трябваше да отговорят правилно.

— Ние искаме престъплението да бъде разкрито и в затвора да не отиде невинен човек, това е ясно — като претегляше всяка дума, започна Антон. — Но има и още редица допълнителни обстоятелства. Твоят следовател е човек с характер, ние никога преди не сме работили с него, не знаем как да подходим, трудно контактуваме с него. А вие работите заедно отдавна, от един район сте, постоянно имате общи задачи. И само ти можеш да намериш правилния подход, за да го накараш да разгледа новата версия и при това да не засегнеш

самолюбието му. Ние няма да можем да направим това. А не искаме да се караме с него. Той никога няма да забрави, че ето тези двама оперативни работници от главното управление са го посрамили. И няма да се свърши никаква работа.

— Само това ли е? — недоверчиво присви очи Улянцев.

Според него аргументът беше слабичък. Сигурно имаше още подводни камъни.

— Не — усмихна се Сташис, — това не е всичко. Съществува и адвокатът Кирган, Виталий Николаевич. Ти някога имал ли си работа с него?

— Не ми се е случвало.

— А на нас се е случвало и ще се случва още неведнъж. Та ти разбираш, нас ни пращат да разследваме сериозни, шумни убийства, а Кирган е опитен адвокат, с реноме, именно за такива дела го канят. И тепърва с него има да изяждаме не един чувал сол. Знаеш ли с какво е опасен добрият адвокат? С това, че ти носиш на следователя три купчини доказателства, а добрият адвокат разпилява тези купчини по признак допустимост, това като минимум, че и по достоверност или по достатъчност. Ето защо с такъв адвокат е по-добре да си в лош мир, отколкото в добра война. В делото „Болтенков — Ламзин“ свършено случайно намерихме доказателства тъкмо в полза на адвоката. И искаме да направим така, че твоят следовател да го послуша. И да пусне Ламзин колкото може по-бързо. А без твоята помощ няма да го постигнем.

— И това е всичко? — отново недоверчиво попита Улянцев.

— Не е всичко — въздъхна Сташис. — Има и още един момент. Убийството на Носуленко. Ние проверихме всичко, по него излежава присъда някакъв тип, абсолютен рецидивист, за него и с Носуленко, и без нея присъдата е все доживотен затвор. Някакво младо момиче, съвсем неопитна следователка, била дежурна, когато я пратили при трупа на Носуленко и ѝ възложили делото. Оперативните работници — стари кучета, закоравели типове, взели да я притискат и тя се поддаде. Между другото, после тя се омъжила за един от тях, сега вече чакат дете. Оформила делото като бонбонче, после, когато се оказало, че престъпленията на задържания с лопата да ги ринеш, разбира се, предали делото на друг следовател, но по трупа на Носуленко всичко вече било свършено идеално. На никого и през ум не минало... Нито

вторият следовател, нито прокурорът, нито съдията — никой не се усъмнил.

— И с какво са притиснали този тип? — поинтересува се Фьодор.

— С брат му и жена му. Там цялото семейство участвало в търговия с придобити по престъпен начин стоки. Обещали му да не закачат семейството, ако поеме трупа на Носуленко. Та така, Федя, казахме ти абсолютно всичко. Ако играем честно, трябва да се разказва цялата биография на Власов, да се споменават всички хора, които са извършили подлости спрямо него, и тогава непременно ще изникне Галина Носуленко, която буквално е изхвърлила Власов от треньорската работа, за да заеме мястото му. И точно на това пикантно място и у теб, и у Баглаев може да се зародят ненужни въпроси. Особено ако той извади делото от съдебния архив и види там експертизата, в която черно на бяло пише за преправения травматик. Ще пострадат хора. А това не е желателно. Само на пръв поглед изглежда, че служителите в правоохранителните органи са твърде много. В действителност сме малко, една тясна прослойка, и постоянно се сблъскваме един с друг. Не е хубаво да се караме. Затова ние с болка на сърцето се лишаваме от похвалите за разкритията и ги отстъпваме на теб. А ти срещу това подготвяш почвата за адвоката Кирган и не споменаваш за убийството на Носуленко. Според мен напълно достоен бартер.

— Но делото се води за досъдебно производство при мен — ехидно забеляза Улянцев, — значи похвалите от всяко положение ще са за мен. Вие нещо ме будалкате, момчета.

— Тук си прав — включи се в разговора Сергей Кузмич Зарубин, който до този момент бе седял зад бюрото си мълчаливо, в нищо не се намесваше и само внимателно слушаше. — Но забравяш една малка подробност: в картата за статистически отчет задължително се отбелязва как, с какви сили и средства е разкрито престъплението. И тъкмо тук има колосално значение документът от главното управление, в който е записано каква именно оперативна информация са предоставили на следствието включените отвън сили, тоест в случая майор Сташис и старши лейтенант Дзюба. И от този документ става много ясно кой какво е свършил в действителност, а кой нищо не е свършил. Е, в наша власт е да направим така, че документът да бъде

изпратен в твоя район. Или да не бъде. Каквато инициатива проявим — това ще стане.

— Ами добре — кимна Улянцев. — Да смятаме, че сте ме убедили. Какви доказателства има срещу Орехов?

— Ето, виж — постави Дзюба пред него поредния лист от разпечатката, целия изпъстрен с цифри. — Това е получената от техничарите информация на кои места е бил регистриран мобилният телефон на Орехов в моментите на убийствата. За по-сигурно е взет часови интервал. А ето я тук и разшифровката с точните координати на всяко място, където е бил регистриран. Ето ти и справка от железопътното управление и от авиокомпания „Сибир“, от която личи, че по интересувашщото ни време Филип Орехов е заминал с влак за Перм и се е върнал в Москва със самолет. А това е списъкът на свидетелите, които неведнъж са виждали Орехов в стрелковия комплекс, където има голяма оръжейна работилница.

— Неведнъж? — учуди се Фьодор. — Ама той какво, преправял е оръжията на едно и също място? Да не е абсолютен кретен? Не се ли е страхувал, че ще го запомнят?

— Там, в работилницата, е голяма бъркотия, работят и с пушки, и с пистолети, никакъв ред няма. Сигурно Орехов се е надявал, че няма да го запомнят. Разбираш ли, Федя, той има една особеност — взе да обяснява Дзюба. — Дефект — не запомня физиономии. Та е отишъл в тази работилница за пръв път, просто да се огледа, да се запознае, а когато е отишъл за втори път, му се е сторило, че хората там са съвсем други. Тоест нещо като хан — много служители и много клиенти и никой не познава другите. А хората са били едни и същи и прекрасно са запомнили Филип. А той най-спокойно е носел там оръжие след оръжие. Отначало е занесъл двата, онези, които е придобил законно, после е ходил още три пъти, носел е по един травматик. Майсторът е бил един и същ, но Орехов се е разбрал с него и той няма да каже нищо за протокол, обаче свидетели, които са го видели там, има колкото щеш.

— Значи всичко пет? — уточни Улянцев. — А ние имаме четири случая с огнестрелно оръжие. Излиза, че той планира още едно убийство?

— Не, едва ли — успокои го Антон. — Имал е наум още една жертва, една лелка от Московския комитет на спорта, която навремето

е попречила на Власов да замине за чужбина, но други хора благополучно са очистили дамата по друг повод. Така че оръжието просто не е влязло в работа.

— Ааа — проточи Фьодор, — ясно. Ами откъде се е сдобил с трите незаконни травматика?

— Е, приятелю сърдечни, имай малко съвест — избухна в смях Зарубин. — Остави поне нещичко и на нас, гладните сирачета. И така ще излезе, че ти като главен, тъй да се каже, шеф, си открил заподозрения и си ни възложил да намерим източниците, от които е придобито оръжието, и ние сме ти ги намерили. Но засега не казвай това на Баглаев, съгласен? Там има още някои неща за проверка. И после, нали това няма значение за следствието, Орехов и без това ще каже при разпита, че е купил оръжието от неустановено лице, и няма да си спомни датата, и мястото ще сбърка.

Улянцев събра всички предадени му материали, грижливо ги сложи в папката, погледна часовника си.

— Днес Ахмедич пак е на денонощно, седи в кабинета си, най-подходящото време за този разговор. Разбира се, ако не го дръпнат за местопроизшествие. Но времето е хубаво, топло, сухо, съботни следобед и вечер. Ако ще става нещо, то ще е в областта, в града почти няма хора. Да се надяваме, че всичко ще завърши благополучно.

Вече пред вратата той изведнъж се спря и погледна. Зарубин.

— За документчето от главното управление сигурно ли е? Да няма туй-онуй?

— Оттук да не мръдна! — закле се подполковникът.

Няколко минути те седяха мълчаливо, сякаш се страхуваха да не нарушат крехката тишина в кабинета.

Пръв заговори Зарубин:

— Забъркахте ме вие в не знам каква каша... Съвсем омотахте Улянцев. Пак добре, че той не схваща много бързо, защото инак щеше да направи на пух и прах вашите приказки. Има два много опасни момента: мотивът и петото оръжие.

— Я стига, Сергей Кузмич — весело отвърна Дзюба, който смяташе, че разговорът с оперативния работник „от района“ бе минал повече от успешно, — че какво за мотива? Нима това е най-важното? Ей го, Баглаев прибра Ламзин само заради единия мотив — и какво? Както нямаше, така и няма никакви доказателства.

— Така като гледам, Рома, ти се учиш да лъжеш буквално пред очите ми — с шеговито неодобрение му се закани е пръст Зарубин. — Внушаваше на Улянцев, че Власов и Орехов се познават добре и при тях може мотивът да е паричен, а може и да е от чисто приятелство. Приятел отмъщава за приятеля. Красиво изглеждаше, чак и аз се заплеснах. Но нали всички ние тук прекрасно знаем, че няма нищо подобно. Не са никакви приятели и дори не е доказано, че се познават, няма нито един контакт помежду им извън „Оксиджин“. Власов няма и пари да плати толкова много поръчкови убийства. И Орехов кой знае защо залива Власов с помия в интернет. Вие, между другото, премълчахте и че именно Орехов се е опитвал да рекетира Ханджумян. Не, както щете, но с мотива сте изпаднали в пълно объркване. Поточно изобщо не намирате мотив.

— Тъй да бъде — намеси се Антон. — Нека Баглаев се заеме с Орехов, да започне да го разпитва и тогава мотивът ще се изясни. За нас сега е важен резултатът: Баглаев трябва да повярва на Федя и да поиска материалите по делото от Перм. Делото е спряно, значи куршумът и гилзата се намират в материалите и можем да предадем на балистиците за нова експертиза веществените доказателства по случая в Перм, по Болтенков и по Ханджумян. А по убийството на Носуленко и без това няма да има резултат, защото съдът се е произнесъл и веществените доказателства са унищожени, както гласи законът. Така че ние правилно решихме да не закачаме това дело.

— Слушай — изведнъж разтревожено заговори Роман, — ами ако Орехов си признае? Така де, представете си, че се окаже толкова слаб и глупав, та да започне да разказва всичко, включително и за Носуленко?

— Е, приятелю любезни, ти оперативен работник ли си, или не си? — разпери ръце Зарубин. — Ами поговори си с него пръв, веднага след задържането, и си поговори както трябва. Ето, и Тоха ще си поговори с него. И също сериозно. Всичко е във вашите ръце. Да не сте деца! С какви хора се налага да работя, а?!

— И изобщо до задържането има много време — продължи Антон. — Не сме наред с петото оръжие. Идеално би било да заловим Орехов в момента на поредното покушение, тогава ще има по-малко въртня, а повече доказателства.

— Тоха, но нали ние с тебе сметнахме, че петото оръжие той е купил за убийството на Ефимова. И то просто не му е потрябвало. — Ромка завъртя глава, разроши с длан косата си и се намръщи. — По дяволите, време е да се подстрижа.

Антон внимателно изучаваше някакъв списък, въздишаше и клатеше глава.

— Че сметнахме, разбира се, сметнахме, но все пак... Докато нямаме резултати от нова експертиза, не знаем дали Орехов всеки път е използвал едно и също оръжие, или различни. Да, купувал е травматизи, да, преправял ги е, но не е сигурно, че ги е използвал. Може всеки път да е стрелял с един и същ.

— А защо тогава ги е купувал и преправял? — резонно отвърна Ромка. — Ами че това е глупаво! И е харч. И после, Тоха, от Перм той със сигурност се е прибрал без оръжие, летял е със самолет. Значи е изхвърлил оръжието там.

— И това не е сигурно. Може да е помолил някого да пренесе пистолета от Перм до Москва с влак, а той да се е прибрал със самолета.

— Да... всъщност може и това — съгласи се Дзюба. — И какво излиза?

— Гледай. — Антон се въоръжи с флумастер и сложи пред себе си два календара — за 2012 и 2013 година. — Ето приблизителното време, по което Орехов купува първите два легални пистолета. — Той обиколи с тънкия флумастер седмицата. — Ето кога приблизително е занесъл двата в оръжейната работилница за преправяне за стрелба с бойни патрони. Никой не си спомни и точната дата, минало е много време, но приблизително. И ето че имаме точното време на убийството в Перм. Да предположим, че е изхвърлил оръжието там. Значи му е останал още един травматик. Всичко точно ли излиза?

— Засега да — кимна Роман, като се взираше напрегнато в ситните цифри на джобните календарчета.

— Ето точната дата на убийството на Галина Носуленко. По това време трябва да му е останало второто оръжие от придобитите легално. Но! Имаме оперативна информация, в която точно е посочено, че в началото на септември, а именно в Деня на града, Филип Орехов купува нелегален травматик. И в средата на септември отново отива в

същата оръжейна работилница. Защо, след като още разполага с другото оръжие?

— Като резерва, за в бъдеще — бързо отговори Ромка. — Плановете му са били грандиозни! Размах! Макбет ряпа да яде!

— Да допуснем — съгласи се Антон. — И тъй, към момента на убийството на Носуленко през ноември миналата година Орехов разполага с поне два травматика. Фиксира ли това?

— Тъй вярно! — бодро рапортува Ромка.

— При убийството на Носуленко единият е бил използван. Тук имаме два варианта: или Орехов е изхвърлил и него, или си го е оставил. Така че след убийството му е останал поне един пистолет. Но може и два. Възможно е дори да са били три, ако по някакъв начин все пак е върнал оръжието от Перм в Москва. По-нататък навлизаме в областта на предположенията. Следващата жертва е Ина Ефимова. Орехов започва да я следи, но Ина Викторовна не е обикновена дама като масажистката, повечето се придвижва с кола и слиза от нея на многолюдни места. С нея не се е получило толкова бързо, колкото с пермския полицай, който просто е излязъл късно вечерта на двора си, за да изхвърли боклука, и е бил застрелян. За подготовката на убийството на Ефимова отива много време. Нали Орехов трябва да води обичайния си начин на живот, да ходи всеки ден на работа, в свободното време да купонясва с приятели из клубове, така че задачата се придвижва бавно. Няма как да бяга от работа — татенцето бди, както, Ромич, ти е докладвал твоят свидетел Химин. А ето че се появява и неизвестен доброжелател с ножче марка „Самура“, извършва сам цялата мръсна работа. Облекчение за Орехов. Но — внимание! — ако поръчителят на убийствата е Власов, защо той не е знаел, че Ефимова е била убита? А той със сигурност не е знаел, главата си залагам.

— Ох, Тоха, запази си главата — скептично забеляза Зарубин. — Напоследък аз не разчитам на нея. Множко издънки ти се натрупаха, все мислиш за други неща. По-рано напълно се доверявах на изводите ти, а сега нещо взех да се съмнявам.

Антон стисна зъби, пребледня, но се въздържа от избухване и дори намери в себе си сили кротко да се усмихне. Какъв смисъл да избухва, след като Кузмич е прав? Вярно, неприятно е да го чуе, но и няма какво да възрази.

— Добре — продължи спокойно. — Да речем, че съм сгрешил и Власов е знаел за смъртта на Ефимова. В сметките за оръжията това не променя нищо. При убийството на Ефимова не е бил използван травматик, така че към този момент у Орехов трябва да е останал минимум един, максимум три пистолета. През това време, докато Ефимова е още жива, през февруари тази година Орехов купува поредния незаконен травматик и в неделя, на трети март, го занася в същата оръжейна работилница за същото преправяне. Ефимова е убита на двацети март. Тоест по това време Орехов разполага вече с четири пистолета. Той какво, да не ги събира? Колекционира ли ги? Дори ако сметнем, че след всяко убийство ги изхвърля, което би било правилно и разумно, към март тринайсета година той е извършил само две убийства, а пистолетите му са четири. Вярно, предстоят му още две жертви — Болтенков и Ханджумян. Така че в този смисъл всичко щеше да се връзва, ако не беше едно неприятно обстоятелство: през април тази година той купува още един пистолет и отново го занася на същия оръжеен майстор. Въпросът е: защо?

— Значи има и друг човек, който е отровил живота на Власов — отговори Дзюба. — Но на мен ми се струва, че преровихме биографията му от край до край. Намерихме и проверихме всички. Николай Носуленко е загинал в автомобилна катастрофа, Ина Ефимова е била убита по друга причина, по всички останали е стреляно с травматик. Не остана никой друг.

— Може нещо да сме пропуснали — поклати глава Антон.

— Имаше много информация, буквално ни заливаше, ние едва се измъкнахме изпод тази камара. Може да сме пропуснали нещо важно.

— Тоха! — внезапно пламнаха очите на Дзюба, както ставаше винаги щом му хрумнеше поредната невероятна версия.

— Само не ме удряй по главата, първо ме изслушай.

— Давай, давай — намести се по-удобно Зарубин зад бюрото си. — Аз ще те изслушам. Обичам в събота да слушам приказки, щом не можах да отида на вилата.

Дзюба възбудено взе да кръстосва малкия кабинет, при това размахваше ръце.

— Власов наистина нищо не знае, ти не си сгрешил. Орехов иска да го натопи. Той извършва убийства именно на хора, на които Власов иска да отмъсти. А после ще насочи всички улики към Власов. И

гадната информация в мрежата е част от комбинацията. Аз не разбирам твърде каква именно и как тази помия ще помогне Власов да бъде уличен в убийствата, но определено ще помогне да го заподозрем. Орехов наистина не контактува с Власов, та да не би той случайно да си го спомни. Някъде някога Власов много лошо е препънал Филип Орехов. При това ситуацията е била такава, че Власов дори не е знаел на кого е навредил, кого е обидил и нито името, нито лицето на Орехов му говорят нещо. Но Орехов много добре знае кой е бил виновен. И сега си отмъщава.

— И петият преправен травматик... — подзе Антон.

— Ами да, именно! Петият пистолет му е бил нужен, за да го пробута на Власов. Със сигурност с него е било извършено поне едно убийство и сега Орехов го пази като зеницата на окото си, така че в нужния момент ние да намерим този пистолет у Власов.

— И пак сметките не излизат — забеляза Зарубин. — Четири огнестрелни оръжия, трите е изхвърлил, едното е оставил, за да го използва в нужен момент. За какво му е пети?

— Е, Сергей Кузмич! — От досада Роман изпъшка, дори тропна с крак. — Човекът, който може да е измислил и осъществил всичко това, по определение не е дебил. Пипето му сече. И със сигурност е прочел закона за оръжието. А там е написано, че след придобиването на оръжие собственикът е длъжен на всеки пет години да го пререгистрира, тоест да го занесе в полицията и да го показва. Орехов е придобил легално два пистолета, те са регистрирани официално. Когато минат около четири години от момента на закупуването им, той тихо и кротко ще се яви в полицията и ще напише заявление за изгубването на единия травматичен пистолет. На единия, разбирате ли? А втория ще трябва да го покаже. Опасно е да пише две заявления, може да събуди подозрения. А едно е много добре, травмици се крадат постоянно. Така че петият пистолет си стои в дома му.

Ромка изведнъж угасна и ядосано удари с юмрук по бюрото.

— Преправен — смотолеви едва чуто. — И още при първата проверка това ще се види. Той не може да занесе за пререгистриране преправен пистолет. Значи схемата не е такава. Пък има и проверки. Участъковият има право всеки момент да отиде при собственика на регистрирано оръжие и да провери дали се спазват редът и условията на съхранение, наличието на метална заключваща се каса и тем

подобни. И какво ще стане, ако той отиде да проверява това, а Орехов разполага само с един вместо с два травматика, че и той преправен за бойни патрони, а пък за загубване или открадване на втория не е съобщавал. Не, изтърсих големи глупости тук. Не става.

Антон внезапно се усмихна и приятелски потупа по гърба извънредно разстроения Дзюба.

— Ромка! Ти си гений! Всичко, което каза, беше правилно!

— Ама не става бе, човек! — отчаяно възкликна Роман.

— Напротив, всичко си става! Спомни си какво ни каза за Орехов, след като се запознахте в клуба! Спомни си, де! Та нали...

За малко щеше да каже: „Та нали Анастасия Павловна те помоли да приведеш пример“, но навреме си прехапа езика. Едва ли щеше да е разумно да кажат пред Зарубин, че плътно си сътрудничат с частен детектив от страната на защитата.

— Така де, нали те помолих да приведеш пример и ти каза за яхтата. Каза, че Орехов не вижда далечната цел, само близката. Нали, а?!

Очите на Дзюба отново грейнаха, той разкърши рамене.

— Искаш да кажеш, че той изобщо не се е сетил за това?

— Може и да се е сетил, но си е казал: „Карай да върви“. Пет години — че това е огромен срок! А дотогава той вече ще си е разчистил сметките с Власов — и край! По-надалече той не мисли и не вижда.

— Ами проверките на участъковия?

— Е, за това той се надява на татко си и на Усиков. Не може да бъде собственик на разкошна къща в близкото Подмосковие и да не подкупва местната полиция. А Усиков винаги би защитил свой човек. Така че — никакви неочаквани проверки и неканени гости.

— Усиков ли? — изведнъж се навъси Зарубин. — Да не би Олег Семьонович?

— Същият — кимна Роман. — Познавате ли го?

— Че как! — самодоволно отговори подполковникът. — Вярно, аз цял живот бях в криминалната, а Мустака се бореше според силите си с престъпления в сферата на икономиката, но заедно сме свършили много работа, дори сега ми е приятно, като си спомня! Много грамотен оперативен работник беше, просто рядко грамотен. А сега, казвате, какъв е?

— Ръководител на службата по безопасност във фирма „Файтър Трейд“, чийто собственик е бащата на нашия Филип Орехов — докладва Дзюба.

— Е, поне в нещичко ни провървя — философски изрече Зарубин. — Да, между другото, и Пална прекрасно го познава. Мустака дори беше влюбен в нея цели три дена. Или пет. Какво ме гледате така? Мислите, че не знам колко души сте били снощи в клуба? Вие изобщо за какъв ме имате? За вчерашен хлапак? Не гледайте, че съм дребен, очите ми са зорки и ушите — големи. И ръцете ми, между другото, са дълги. За укриване на информация от старши по длъжност ще наказвам безпощадно. Клоуни такива!

Сергей Кузмич говореше весело и дружелюбно, като същевременно приготвяше чай в керамичния чайник, който някой му бе подарил за Нова година. Чайникът беше толкова грозен, че Зарубин не посмя да си го занесе вкъщи и да разкрасява с него кухнята си. Същевременно за използване в служебен кабинет въпросната съдина беше много подходяща: вместимостта ѝ беше точно три големи чаши.

— Подложете кофите си — изкомандва подполковникът. — И разкажете на мен, старото немошно ченге, историята с писмата на Орехов. Доколкото разбирам, момчето е решило между другото да спечели и кинти, но не е успяло. Тоест не е успяло в случая с Ханджумян. А с останалите пробвало ли е?

— Изглежда, не е — поклати глава Антон. — Сигурно е искал да опита с Ефимова, но не е успял. А останалите са бедни хора, от тях не можеш да вземеш много, пък и едва ли биха повярвали, че са жертва на поръчково убийство.

— Ама защо?! — възрази Зарубин. — Полицаят като нищо би могъл да повярва, сигурно много хора са му имали зъб. Впрочем опасно е да се заяждаш с ченгета, така че ти сигурно си прав: Ханджумян е бил единственият му опит от този род. А сигурно ли е, че писмото е написал Орехов? Нали май ми казахте, че момчетата са проверявали всички нередовни адреси, употребявахте разни сложни думи, като „анонимайзери“ и други глупости. Пак ли нещо криете от мен?

Дзюба и Антон старателно разбъркваха захарта в чашите си, сякаш в този момент в живота им не съществуваше нищо по-важно от това.

— Разбрах — доволно кимна Зарубин. — Пална сега живее у брат си, а нейното братле Александър, на когото знам и майчиното мляко, има синче на подходяща възраст и със съмнителни компютърни наклонности. Значи той ви е открил Орехов.

— Скучно е с тебе, Кузмич — отрони Антон, загледан през прозореца. — Човек не може нито да те учуди, нито да те излъже. Мъка.

— Ако беше весело — отдавна вече да са ви уволнили — отговори Сергей Кузмич. — И мен покрай вас. Скучните хора, ще знаете, са хора солидни, в смисъл че седят солидно на шефските си столове. Именно защото са скучни. Нито да ги учудиш, нито да ги излъжеш. Защо седим? Кого чакаме? Плюйте си на петите и бегом да разравяте биографиите на Власов и Орехов до детската градина и яслите включително. Ромич е прав: цялата тази история много прилича на отмъщение и опит за натопяване, при това човекът, който отмъщава, знае на кого и за какво отмъщава, докато неговата жертва дори не подозира, че някога е настъпила по опашката именно този отмъстител. Ако намерите мотива, като нищо може да намерите отговора на въпроса за какво му е трябвал петият пистолет.

— А може ли да си допием чая? — насмешливо попита Антон.

— Не може! — кресна неочаквано силно Зарубин.

Но те все пак си допиха чая и дори изхрупаха последните няколко бисквити от кръглата тенекиена кутия.

— Сташис! — извика Зарубин, когато Антон и Роман вече излизаха от кабинета.

Антон се обърна и въпросително погледна подполковника.

— Помниш ли какво беше казал Мюлер на Щирлиц?

Антон мрачно кимна. Фразата „Щирлиц! А вас ще помоля да останете“ беше се превърнала едва ли не в поговорка, знаеха я дори малките деца. Значи Кузмич беше скрил в пазвата си лоша новина.

— Ромич, почакай ме в коридора, ей сега ще дойда — каза той на Дзюба, затвори вратата отвътре и облегна гръб на нея. — Ако смяташ, че аз като опитомен папагал изпълнявам молбите ти, без да вниквам в същината им, много грешиш — продължи Зарубин весело и спокойно. — Ти ми даде да проверя телефоните на Орехов и на още две типчета, вероятно свързани с убийството на Ефимова. Та така, погледнах какво излезе. Тези двама красавци в момента на убийството на Ефимова са

се намирали именно в района, където е намерен трупът. Това е добре. Но кой знае защо мобилните им телефони са били регистрирани близо до твоя блок. Късно вечерта. Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Не исках — мрачно отговори Антон. — Но сега явно ще трябва.

Анастасия Каменская и Виталий Кирган седяха в колата на адвоката, паркирана на около половин километър от сградата на следствието, където се намираше кабинетът на Баглаев. Фьодор Улянцев влезе в тази сграда преди около три часа. Беше обещал след разговора със следователя веднага да се обади на Антон Сташис и ако резултатът от разговора беше удовлетворителен, Антон трябваше да се обади на Настя или на самия Кирган, а той вече щеше да действа според ситуацията. Вечерта по време на денонощно дежурство е най-удобна за разговор в кабинета на следователя: за тези часове не се предвиждат никакви следствени действия и ако не стане нужно да се излиза на местопроизшествие, никой и нищо не пречи на събеседниците.

Настя се беше запознала с Кирган съвсем наскоро, нямаха общи теми за разговор, а отдавна вече бяха обсъдили всичко, което бе важно за делото, и сега седяха, всеки забил поглед в своя таблет. Кирган пишеше писма, Настя редеше пъзел и размишляваше за американското и английското кино от трийсетте-четиресетте години. По-точно не за самото киноизкуство, а че например тя не знае абсолютно нищо за него и от режисьорите от онзи период може да назове без мислене само Алфред Хичкок. А ето че Владимир Власов знаел режисьор като Кюкор, за когото Настя не беше чувала. Какъв е изобщо кръгът от интереси и знания на този Власов? Неочаквано за всички е станал художник, но рисува само строго ограничен брой фигури и стъпки от фигурното пързаляне. Познава американското и английското кино... Какво друго? Може би нещо съвсем необичайно, но именно това необичайно ще го свърже с Филип Орехов, който не щеш ли, просто така изведнъж е измислил дълга и сложна комбинация, с цел да прати Власов в затвора, и то до живот.

Тя натисна на „пауза“, затвори пъзела, излезе в търсачката и без сама да знае защо, затърси информация за англоезични режисьори, четеше биографиите им, заглавията на филмите, имената на актьорите, които бяха играли в тези филми.

„Гърся нещо — бръмчеше в главата ѝ натрапчива мисъл. — При това моето подсъзнание знае какво именно, а на ниво съзнание то не излиза. Защо чета това? Какво искам да намеря тук? Хем определено искам нещо да намеря, само че не мога да разбера какво именно.“

Ядосваше се на себе си и въпреки това продължаваше методично, файл след файл да отваря информацията и да я преглежда, дори без да се опитва да я осмисли или запомни. Накрая стигна до Хичкок, на екрана на таблета се появи списък на филмите му. Настя знаеше повечето от тях — преди няколко години Льошка ѝ беше подарил колекция дискове с филмите на Хичкок в дебели кутии и когато се пенсионира, тя успя да изгледа петнайсетина филма на майстора. „Дамата изчезва“, „Подозрение“, „Небезизвестните“, „Север — северозапад“, „Психо“, „Набеден за виновен“, „Непознати във влака“...

Звънна телефонът. Антон Сташис ѝ каза, че Улянцев е успял. И дори доста лесно, защото Баглаев все пак е голям професионалист, макар и с характер. И самият той вече, ако се съди по разговора с Федя, отдавна бил усетил, че се движи в погрешна посока, но просто не виждал друга.

Настя пъкна телефона в джоба на якето си и се обърна към адвоката.

— Май всичко е наред. Поне Фьодор е излязъл от кабинета на следователя жив и без телесни повреди.

— Това е добре — кимна Кирган. — Ще изчакам за приличие двайсетина минути и ако Баглаев не излезе за произшествие, ще рискувам да му се обадя по телефона. Ако се съгласи да ме приеме сега, значи сме успели и тогава... — Той не успя да завърши фразата си, когато иззвъня телефонът му. — Сигурно Антон е решил да съобщи и на мен за по-сигурно — предположи Виталий Николаевич, прие разговора и веднага веждите му подскочиха: — Баглаев е.

Той заговори, сякаш нищо не е било:

— Слушам ви, Тимур Ахмедович. Не, не, моля ви, разбира се, не спя, че то е още детско време, няма дори десет. Защо, какво се е случило? Разбира се, ще дойда, без проблеми. Един момент, да видя как е със задръстванията. Е, навигаторът ми обещава, че ще стигна до вас за двайсетина минути. Ще ме изчакате ли? Аха, вие сте на дежурство. Ама разбира се, Тимур Ахмедович, ако ви се наложи да

излезете за произшествие, ще ви чакам да се върнете. Не, не се тревожете, ако ви няма, ще почакам в колата, тук е удобно. Разбрахме се.

Кирган изключи телефона и замислено потърка с пръсти мястото между очите си.

— Някак неочаквано се обръщат нещата. Бях се готвил за друго. Но при всяко положение фактът, че Баглаев сам ми се обади веднага след разговора с Улянцев, говори, че мозъкът му е буден и работи бързо. Какво пък, Анастасия, вие можете да си тръгвате. Благодаря ви, че дойдохте и успяхте да споделите с мен цялата информация и съображенията си, сега ще отида при следователя добре въоръжен. Изглеждате уморена, та вие не сте спали миналата нощ.

— Ще остана — продума през зъби Настя. — Знам ли как ще потръгне разговорът ви. Тогава ще имам време преди сутринта да предложа някакъв нов план. Не се тревожете за колата, аз ще се преместя в своята, а вие вървете.

Кирган весело се разсмя.

— А, не! Ще тръгнем заедно с моята таратайка. Ами ако се наложи да чакам Баглаев, в случай че го извикат на местопроизшествие? Ще ми правите компания, та времето да мине по-леко.

Изчакаха обещаните двайсет минути, след което отидоха пред сградата на следствения комитет. За всеки случай Кирган звъннала Баглаев, който, за щастие, се оказа все още в кабинета си.

— Е, ще тръгвам, с Господа напред — усмихна се той на Настя, макар че очите му оставаха сериозни и в тях се бе притаил опасният блясък на готвещ се за скок звяр.

— Късмет!

Тя гледаше как адвокатът влиза във входа, после бавно премести погледа си върху таблета, на чийто екран все така се четеше списъкът на филмите на Хичкок. „Непознати във влака“. Господи, колко било просто.

Детските и училищни години на Владимир Власов и Филип Орехов, уви, бяха минали през предкомпютърната ера, затова, докато чакаха да дойде понеделникът и следователят Баглаев да започне да изисква другите наказателни дела за престъпленията, извършени вероятно от Орехов, Антон Сташис и Роман Дзюба старателно

събираха сведенията, които бяха достъпни, през неделния ден. До вечерта се разбра, че по този начин детективите няма да постигнат много.

Власов и Орехов никога не бяха живели не само в един и същи блок или на една улица, но дори не и в един район, бяха посещавали различни ясли и детски градини и бяха учили в различни училища. Нещо повече, пътищата на майката на Власов и бащата на Орехов също никога и никъде не бяха се пресичали. Съпругата на Вадим Константинович Орехов, майката на Филип, бе починала много отдавна, оттогава Орехов-старши не беше се женил официално, но естествено, бе имал връзки. Тези дами също бяха проверени, макар и доста повърхностно. Изобщо не успяха да открият бащата на Владимир Власов — както се разбра, той от дълги години не живеел в Москва.

— Край, Ромич, аз се скапах — честно призна Антон към края на деня. — Вече не съм способен да мисля. Хайде да те хвърля до вас и ще вървя да се наспя. А ако искаш, ела вкъщи.

— Ами децата? Еля сигурно вече ги е докарала, нали утре е понеделник, Васка е на училище.

— Ех ти, бездетен бекярин такъв — разсмя се Антон. — Какво училище? Започна ваканцията. Еля се обади днес и предложи да задържи децата при себе си извън града, само ще води Васка в спортната школа, когато трябва. Разбирам я, така й е по-удобно, там Трушчов й е подръка, нали й е съсед, живеят през една къща. И може да не става толкова рано. Аз се съгласих, нека седмица-две поживеят в екологични условия. Вярно, децата ще ми липсват — добави той тъжно. — Надявам се, че и аз на тях. Но обективно при Еля са по-добре.

— Значи и ти си ерген? — зарадва се Дзюба. — Тогава да вървим у вас. Защото вкъщи вече ме тормозят, не ме оставят да си почина.

— За какво е конфликтът? — без никакъв интерес попита Антон, просто от учтивост.

— Заради Дуня.

— Стига, бе! — не повярва Сташис. — Недей да лъжеш! Никога няма да повярвам, че твоята Дуня може да не хареса на някого. Та тя е същински ангел, вече не произвеждат такива момичета, още от края на деветнайсети век.

— И все пак — мрачно потвърди Роман. — Мама смята, че по-добре от мен знае как трябва да живея, как да се обличам, колко да спя и с какво да се храня, а Дуняша смята, че това е хиперопекунство, че мама ми отнема свободата като личност и се опитва да ме мачка, като ми пречи да се развивам и вземам правилни решения. Хем не само смята така, но го и казва в очите на мама. Наистина, извънредно вежливо, коректно, без грубиянство, но твърдо.

Кой знае защо Антон се развесели.

— Виж я ти Дуняша! От всяка бих го очаквал, но не и от нея. Слушай — изведнъж се сети той, — ами че ние нямаме храна. Еля беше сготвила само за два дни и ние с тебе изплюскахме всичко. Трябва пътьом да се отбием в някой магазин.

— Да се отбием. А може и да помолим Дуня да дойде и да сготви, нищо няма да й струва. А, Тоха?

— Аха — засмян кимна Антон, — и ще остане да ноцува с теб. Ти кого смяташе да мамиш, а, хлапако?

Роман пламна.

— Е, стига и ти — смотолеве. — Аз исках за по-лесно.

Антон се нагани да отговори нещо шеговито-ехидно, но в никакъв случай обидно, но го спря сигналът от телефона: бе пристигнал есемес.

Есемесът се оказа неочакван: „Удобно ли Ви е да говорим, ако Ви набера сега? Олга Виторт“.

И защо пита така? Не, ясно, тя е делови човек и като всеки делови човек прекрасно разбира, че невинаги е удобно отсрещният да разговаря, затова е приготвила в телефона си шаблон с такъв текст и когато трябва, предварително го изпраща на човека, с когото иска да говори. Но да постъпва така с оперативен работник, и то в десет и половина вечерта? Впрочем може да е просто навик, стандартно поведение с всички.

Той не изпрати отговор, а просто набра телефона на Олга.

— Случило ли ви се е нещо? — попита.

— Не, при мен всичко е наред — гласът беше, както и вчера, строг, хладен и неизразителен. — Вие ме помолихте да поговоря с Ала Владимировна за Володя, все пак тя го познава от дълги години, а аз практически не го познавам, просто го държа в отдела си и му позволявам да получава заплата. Та значи, аз говорих днес с нея.

— И какво каза тя?

— Нищо. Никога не е чувала Володя да споменава името на Филип Орехов. Дълго разговаряхме с нея с кого може изобщо да е другарувал Володя, с кого може да се е виждал, като се има предвид характерът му. Филип никак не подхожда за негов приятел, абсолютно никак. Но работата дори не е там. Аз закарах Ала Владимировна на снимки и непрестанно си мислех за нашия разговор с вас, за вашите въпроси. И стигнах до извода, че между Володя и Орехов не може да е имало никакви отношения. И въпросът тук не е толкова във Володя, колкото в самия Орехов. Разбирате ли...

— Почакайте, Олга — прекъсна я Антон. — Хайде да поговорим подробно и без бързане. Сега вкъщи ли сте?

— Не, още пътувам, прибирам се от приятелката си. Искан да ви се обадя преди единайсет, докато още е що-годе прилично.

— И къде се намирате?

— На Ленинския проспект, пътувам към центъра, след километър ще свърна към Третия пръстен.

— Бихме ли могли да се срещнем с вас сега? — попита Антон, без напълно да си дава сметка защо прави всичко това и защо не може да изслуша свидетелката по телефона.

— Разбира се, без проблеми, щом трябва.

В гласа на Олга не се долавяше нито учудване, нито възмущение. Интересно, изпитва ли тя изобщо някакви емоции? Или е една добре конструирана и изправно работеща машина? Антон веднага си спомни вчерашната им среща и топлите грижи и нежността, с които тя поглеждаше децата му. В онези моменти тя изглеждаше като нормална жена. А в други правеше впечатление на механизъм, изработен от метал и пластмаса.

Бързо уточниха маршрута и мястото на срещата. Олга, отдавна шофираше и прекрасно познаваше Москва.

— Е, какво, късметлия такъв — хитро се усмихна Антон, — хвърлям те до най-близката метростанция и ти поверявам ключовете от апартамента си. Можеш да се обадиш на твоята Дуняша. Сами решавайте кой ще купува продуктите, ето ти пари. — Той пхна в ръката на Дзюба няколко банкноти. — Но докато се върна, масата да е отрупана. Между другото, вашето присъствие край нея не е задължително.

— Благодаря, Тоха — искрено се зарадва Ромка. — Ти си истински приятел!

И веднага започна да набира телефона на своето момиче. Пред входа на метростанцията Дзюба изхвърча като куршум от колата и хукна надолу по стълбите.

Антон Сташис не би могъл да отговори на въпроса защо изведнъж реши да се разходи по булевардите в района на Патриаршите езера. Беше напълно изненадващо... С децата той не се разхождаше там — твърде далече беше мястото от дома му. И с Лиза също — тя изобщо не обичаше разходките, цялото ѝ време беше разпределено между работата върху дисертацията и срещите с Антон, при това в тези срещи нямаше нищо романтично. Разходки, театри, букети, бонбони — този вариант на отношения сякаш изобщо не съществувахе за нея.

И макар че цялото детство на Антон бе преминало в блока, където той живееше и сега, тоест далече от центъра на града, родителите му често идваха тук с трите си деца и булевардите в района на Патриаршите здраво се бяха свързали в паметта му с усещането за голямо любящо семейство. После скоропостижно, буквално пред очите на Антон почина баща му, след това в Чечения загина по-големият му брат, при нещастен случай — по-голямата му сестра, а майка му не издържа непрекъснатата поредица от загуби и взе решение да си отиде от живота. На седемнайсет години Антон остана сам. Съвсем сам. И семейството страшно му липсваше.

Пристигна преди Олга и успя да прескочи до фирмената сладкарница на ъгъла на „Малая Бронная“ и „Садовое колцо“, за да купи две кифли. Сега те бавно обикаляха езерото, дъвчеха кифлите и Олга му преразказваше случайно дочутия разговор на Филип Орехов с баща му.

— Така че виждате — каза тя, — човек като Володя Власов няма никакви шансове да заинтересува Филип Орехов с каквото и да било. Интересни са му хора като този негов нов приятел: весел мошеник, с лекота скубе пари от хората и не ги връща, лъже на карти, хазартен, лекомислен в интимния живот. Ето това е истинският кръг на Филип, сред такива хора той се чувства като риба във вода.

Всичко това беше не просто интересно. То беше повече от интересно. Отначало малкият Орехов разказва всичко това на баща си,

а после повтаря същото в мрежата. Разликата е само, че в онзи момент той не е назвал името на новия си приятел пред баща си, а в мрежата е калял конкретно Владимир Власов, бившия фигурист, който не работи никъде, но ловко е пробутал трудовата си книжка в уважаваната фирма „Оксиджин“. Във всичко това сигурно имаше някакъв скрит смисъл.

— Щом звездите изгряват — значи някой от тях се нуждае — неволно промърмори Антон.

— Маяковски? — веднага реагира Олга. — Обичате стихове, така ли?

— Не — призна Антон. — Никога не съм обичал поезия и не я разбирам. А вие?

— И аз. Вярно, имам добра памет, още не съм забравила ученото в училище. Но какво общо има тук Маяковски?

— И аз имам добра памет — усмихна се той. — Та ние с вас сме горе-долу връстници, значи сме учили по една и съща програма.

— Питайте ме също и за взаимоотношенията между Филип и баща му. И когато си спомних за онзи разговор на фирменото парти, спомних си и своите усещания. Тогава много се учудих, че Филип спокойно разказва на баща си за този свой толкова съмнителен познат. И си помислих, че сигурно отношенията им са много близки. Между мен и моите родители никога не е било така. Дори малко им завидях, честно казано.

— И сега ли не сте близки? Или след като пораснахте, отношенията ви се промениха?

— Сега сме още по-малко близки. — От Олга внезапно полъхна хлад, макар че преди малко, само преди няколко секунди, тя беше съвършено спокойна и дори сякаш отпусната. — Сама съм от четиринайсетгодишна.

— А аз от седемнайсет — неочаквано изтърси Антон, без да е имал и най-малко намерение да обсъжда с почти непознатата свидетелка своята житейска история.

— Гледай ти — поклати глава тя. — Какво съвпадение. Но сега отново имате семейство, съпруга, две дечица. А при мен нещата не се подредиха така. Казват, че имам отвратителен характер, и никой не иска да си има работа с мен. Та аз съм Лара Крофт. — Олга се позасмя, както се стори на Антон, горчиво и с леко недоумение.

— Деца — да, деца имам. А съпруга нямам. Убиха я. Застреляха я на улицата, когато беше бременна с третото ни дете.

Защо, защо говори всичко това? Какво я интересуват нея покойната му съпруга, децата му, че и изобщо самият Антон Сташис?

Олга внезапно спря, вдигна глава и го погледна с тревога.

— А с кого са децата сега? Щом нямате съпруга... Извинете, сигурно трябваше първо да изразя съболезнования, но някак веднага помислих за децата. Та вече е много късно.

Той побърза да я успокои, като ѝ обясни, че децата са с бавачката си, грижат се за тях.

— Значи сега сте сам? А кой ви храни? Кой мие съдовете след вас? — Сега в гласа ѝ звучаха неподправено съчувствие и грижа. Дори беше трудно да си представи човек, че някой може да нарича тази млада жена Лара Крофт.

— Ами аз мога всичко сам — разсмя се Антон. — До седемнайсетгодишен бях по-малкият син на мама, а после бързо се научих на всичко. Просто работата ми е такава, че времето за нищо не ми стига и е невъзможно да планирам каквото и да било.

— Разбирам. А сега имате ли храна вкъщи? Та вие сте гладен, видях как излапахте кифлата си.

— Надявам се, че имам. Изпратих вкъщи колегата си, той обеща да покани своето момиче, което готви прекрасно, така че, докато се прибера, вечерята ще е готова. Впрочем...

Той весело се разсмя, като си представи как Дзюба и неговата Дуняша, останали сами в празния апартамент, готвят вечеря в кухнята. Малко вероятно! Дори по-скоро от областта на фантастиката. И дори ако все пак допуснем мисълта, че двамата наистина са в кухнята, те няма как да се занимават с готвене. А най-вероятно са в хола на широкия диван и не се сецат за никаква вечеря. Имат си по-интересни занимания.

Олга сякаш прочете мислите му.

— Колега с приятелката му — каза насмешливо. — Но поне продукти има ли там?

— Трябва да има — уверено отговори Антон.

— Искате ли сега да отидем у вас и аз ще сготвя поне за три дни?

Той остана като гръмнат, но още повече се изненада, когато чу собствения си глас, който произнасяше сякаш без свое участие:

— Сигурно сте се надявали, че учтиво ще откажа? Сама сте си виновна. Аз с благодарност приемам предложението ви.

Господи, какво приказва? Защо? Защо се съгласи да заведе в дома си тази Олга Виторт, непробиваемата Лара Крофт? Та тя да му готви?! Безумие, безумие! Там са Ромка и Дуняша, те сигурно вече са сготвили страшно много гозби и го чакат като домакин, а той се нарани да се появи в компанията на абсолютно непозната за тях жена, и то свидетелка по делото. Нещо повече: бивша заподозряна. Да не е откачил напълно?

Антон реши, че с подробно изучаване на психическото си състояние и мащабите на обезумяването ще се заеме по-късно. И само попита:

— Къде оставихте колата си?

— На самата „Бронная“, успях да се вмъкна. А вие?

— На „Садовое колцо“, в един двор. Тогава ви чакам пред градинката до театър „Моссъвет“.

— Добре — кимна Олга.

В антрето светеше, в кухнята също. Но ни най-малко не миришеше на готвено и изобщо в апартамента цареше мъртва тишина. В първия момент Антон дори помисли, че Ромка и Дуняша са излезли някъде, но веднага видя на пода маратонките на Ромка и до тях мънички сандали. Значи младежите вече спят. Или не спят, но са се притаили като мишоци.

— Сигурно са заспали — прошепна Антон. — Ето ви пантофи, да вървим в кухнята.

Общо взето, оказа се, че е точно както бе предполагал. Многобройни торбички с продукти стояха направо на пода. От една разтоварването бе започнато — на кухненската маса имаше хляб, пакет захар и две опаковки някакъв колбас. Но по-нататък работата явно не бе продължила.

— Имате ли престилка? — попита Олга също шепнешком.

Антон мълчаливо ѝ подаде престилката, с която обикновено в кухнята работеше Еля. Олга започна да вади продуктите от торбичките, в които имаше доста добре подбрани неща. Вероятно в магазина Ромка и Дуняша са били в що-годе вменяемо състояние.

— Я аз веднага да ви направя чай със сандвичи, ще хапнете и ще си легнете, боли ме само като ви гледам. Мога бързо да направя

кашкавалки, но това са цели петнайсет минути, по-добре да спите за това време, отколкото да чакате.

— Ами вие?

— Аз ще остана тук и всичко ще направя. Или ви е страх, че докато спите, ще ви оберат апартамента? — тихичко се разсмя тя.

— Ами то няма какво да ми вземете — промърмори Антон. — Всичката техника е в хола, но там спи младежта, а в останалите стаи няма нищо ценно.

— Е, прекрасно тогава. — Тя ловко режеше хляб и правеше сандвичи, като ги украсяваше с късчета краставица, червена чушка и клонки копър. — Вие ще спите, а когато се събудите, ще имате пълен хладилник с храна, ще трябва само да я топлите.

Не му се искаше да спори. И изобщо нищо не му се искаше. Беше само гладен и му се спеше. Или искаше просто да легне, да изпружи крака и да затвори очи.

Събуди се внезапно, като от тласък, и още дълго не можа да си спомни как си бе легнал. Как се бе съблякъл, как бе взел душ. Последното, което си спомняше Антон, бе отворената врата на спалнята и светлото петно на златистата кувертюра на леглото. Помръдна ръка, разгледа я и разбра, че всъщност не е имало нещо, което да си спомни. Не се е събличал, не е вземал душ, не е оправял леглото, просто е отишъл до него и е рухнал направо с дрехите.

В апартамента беше тихо. Часовникът показваше шест и нещо. Сигурно Ромка и Дуняша още спяха.

Антон бързо се съблече, взе душ, избърсна се, изми си зъбите, облече чисто бельо, чисти дънки и тънък памучен пуловер и чак след това надникна в кухнята. Подът беше така измит, че от него можеше да се яде. На плота бяха подредени пластмасови кутии, на разстлана кърпа съхнеха обърнати с дъното нагоре измити тенджери и тигани. На кухненската маса, идеално чиста, той откри дълга бележка, в която подробно бяха изброени стотвените ястия и бе посочено кое в коя кутия се намира. Почеркът на Олга беше твърд и ясен, приличаше на нея самата. Текстът на бележката беше чисто информационен, без разните там „добро утро“, „здрости!“, „целувки“ или поне „довиждане“. И подписът беше като в документ: „О. Виторт“. Беше отбелязан и часът: 04:10.

„Какво женище, а!“ — помисли си Антон с някаква смесица от уважение и възхищение, след което доста безцеремонно нахълта в хола, където според представите му трябваше да спят дълбоко уморените от любовни наслади Ромка и Дуняша. Картината беше приблизително такава, с тази разлика, че Ромка наистина спеше дълбоко с разлята по лицето му блажена усмивка, а Дуняша неподвижно седеше на стол до дивана и не откъсваше очи от рижавия оперативен работник. Щом чу, че вратата се отваря, тя извърна глава и слънчево се усмихна на Антон.

— Здрости! Какво, време ли е да го будя? — попита полугласно.

— Разбира се — на висок глас отговори Антон. — Тръбата ни зове. Вие, сополанковци, снощи сте си спестили вечерята, така че от вас очаквам закуска.

Дзюба уплашено отвори очи, разбра, че е вече сутрин, и страшно се смути.

— Тоха, разбираш ли, получи се така, че... Ами получи се... Их де, Тоха!...

— Добре, ставай, любовнико герой, после ще се разправяме.

Антон се опитваше за всеки случай да говори строго, с възпитателна цел, но не му се удаваше твърде и изпод суровия тон и строгото лице напираше весела усмивка. Дуня пъргаво скочи и се завтече към кухнята да приготвя закуската, а Антон тръгна заедно с Дзюба към банята.

— Ти какво? — учуди се Ромка. — Не си ли виждал гол мъж?

— Много си ми притрябвал! — сопна се Антон. — Давай бързо да съставим план за деня, няма да го обсъждаме пред Дуня, я. Днес аз ще се занимавам с Журихин, брата на изгорялото момиче. Според данните, които е намерил Кузмич, той се намира в Москва и ако не се мести, пребивава в един добре известен микрорайон. Ще скоча нататък, ще си поговоря с участъковия, днес на всяка цена трябва да намеря жилището под наем, където се е окопал Журихин.

— Ти какво, да не смяташ да го арестуваш? — уплаши се Роман. — Не върши глупости, Тоха, той е убиец. Извикай група.

— Да, бе, веднага, как ли пък не. Той не е убиец, Ромич, той е отмъстил за сестра си, това са различни неща. Двамата с Шокин са убили Ефимова — и толкоз, повече никого с пръст няма да пипнат. Нормално момче е, разпитах за него колеги от района му. Спокоен и вменяем човек. Просто ще си поговоря с него. И ще го докарам в отдела, ще го затворя в килията. Но трябва да направя това, преди Шокин да се е върнал от пътуване. А той ще се върне утре. Така че ти, Ромич, днес ще трябва да бачкаш без мен.

— И Шокин ли утре ще арестуваш сам? — с ужас попита Дзюба.

— Както се случи. Ако днес успея да намеря Журихин и да получа показанията му, утре може да дам Шокин и на други, това вече няма да има принципно значение. Виж, ако Журихин се опъне, тогава ще трябва първо лично да разговарям с Шокин и дълго и отегчително

да го убеждавам да признае. Добре ще е до този момент експертите да дадат заключение по потно-мастните следи.

— А за кога го обещаха?

— Заклеха се да го дадат днес до обяд. Между другото, и Шокин, и Журихин са прекарвали целия си живот в родното си градче, така че медицинските им картони са налице в местната поликлиника. Шокин е с кръвна група А-положителна, Журихин — с В-отрицателна. Хубава комбинация, не се среща на всяка крачка. И ако се окаже, че и на ножа, и на кутията от ножа има следи и от единия, и от другия, можем да се успокоим и да смятаме делото за приключено. Сега, Ромич, слушай своите задачи за днес.

Дзюба пусна душа и дръпна завеската. За да не се надвиква с шума от водата, Антон трябваше да седне в края на ваната откъм противоположната на душа страна и да подаде глава, като се пази от пръските със същата завеска. Докато Ромка се търкаше с гъбата, Антон му преразказа наученото от Олга снощи.

— Ето защо ти, Ромич, звъниш на Каменская, падаш в нозете ѝ и я молиш да организира среща с Олег Семьонович Усиков.

— Защо?

— Защото ни е нужен добър, доброжелателен контакт с Орехов-старши и такъв може да ни осигури само Усиков. Вадим Константинович Орехов е нашата последна надежда. Само той може да знае защо неговият син отъмщава на Владимир Власов, защото, както вече изяснихме, никой друг не знае това. Трябва да разберем защо Филип Орехов не само в интернет лъже за Власов, но говори гадости за него и на баща си. Докато не схванем смисъла на тази комбинация, няма да мръднем нито крачка напред.

— Момчета, къде се заплеснахте? — чу се иззад вратата гласчето на Дуня. — Всичко е готово, вече изстива. И телефоните ви звънят, та се късат. Да ви ги донеса ли?

Антон откряна вратата на банята и протегна ръка.

— Дай ги.

Дуня му донесе двата мобилни телефона, единият от които в момента не издаваше звук, а вторият натрапчиво пееше електронна мелодия. Докато Антон затваряше вратата, телефонът млъкна. На двата дисплея светеше надпис: „Каменская, неприети повиквания 3“. Говорим за вълка...

— Тоша, нима ти сам си сготвил толкова храна? — попита Дуня, когато всички седнаха на масата. — Извинявай, срам ни е, че нищо не направихме.

— И аз нищо не съм готвил — засмя се Антон. — Спал съм като заклан. А през това време една добра фея е шетала в кухнята. Не се притеснявайте, деца, всичко е наред.

Едно от неоценимите качества на Дуняша беше, че не задаваше излишни въпроси. С някакъв невероятен усет тя винаги точно отгатваше за какво може да попита и кога е по-добре да премълчи. А пък на Дзюба той и без това вече бе разказал всичко.

— Анастасия! — Широко разперил ръце, Олег Семьонович Усиков тръгна към Настя Каменская, до която пристъпваше от крак на крак Дзюба. — Моя не първа, но вечна любов! Какви ветрове те довяха до мен?

Той ги посрещна във фойето, при поста на охраната, заведе ги в кабинета си и веднага сложи пред Настя пепелник.

— Предполагам, че не си се отказала от вредния си навик? — попита насмешливо.

— Не — завъртя глава Настя. — Не съм и помисляла. А ти, гледам, си се отървал.

— Отдавна, вече седма година. Веднага напълнях с двайсет кила, представяш ли си? После четири години ги свалях. Е, казвай какво те мъчи, красавице Настюшка?

— Трябва да се видим с твоя шеф. Но не просто да се видим така, че той да ни изслуша и да ни отпрати, а така, че да се отнесе максимално внимателно и сериозно към това, което ще кажем или попитаме. И да не си гледа постоянно часовника и да не мърмори, че има важни преговори и договори за милиони, а ние му отнемаме времето с някакви глупости. Защото, Олег, работата наистина е сериозна.

— За какво става дума? — кратко се поинтересува Мустака.

— За Филип Орехов — също тъй кратко отговори Настя. — Между другото, ти отдавна ли работиш при Орехов?

— Отдавна — кимна Олег Семьонович, — почти десет години.

— Това е добре. Тогава ще си поговорим първо с теб, може би ще ни кажеш всичко, така че няма да е нужно да торможим шефа ти. Да си чувал нещо за познанство между Филип и някой си Владимир Власов?

— Това е онзи бивш спортист, така ли? Май беше фигурист?

— Да, той е.

— Не — позасмя се Мустака, — за чуване не съм чувал, но знам. Гадно типче, от такива чакай само неприятности.

— А да обясниш по-подробно? — помоли Настя. — Какво значи „не съм чувал, но знам“?

— Това значи, че Вадим Константинович от време на време ми възлага да проверявам контактите на скъпоценното му синче. И щом синчето казало на татко си, че се е сдобило с нов познат със съмнително поведение, шефът веднага ме помоли да науча какъв е и що за човек е. Е, измъкнах името от Филип, хем така, че той дори не забеляза, а останалото беше въпрос на техника. В интернет прочетох много интересни неща за този Власов. Безделник и боклук. Но май засега не въвлича Филип в нищо престъпно, просто се мотаят заедно, така че не виждам основания да бия тревога.

— Значи се мотаят заедно — замислено проточи Настя.

— Кажи, Олег, а тези техники, с чиято помощ ти изпълняваш заданията на шефа ти, винаги ли са едни и същи?

— Разбира се. Щом методът работи, защо да го променям?

— И ти работиш обикновено тук, в кабинета си?

— Естествено — усмихна се Мустака. — Аз съм като добър палач: не нося работа в дома си.

— И всички компютри на „Файтър“ работят от един сървър?

— Ами да, като във всички фирми.

— Колко хубаво — внезапно се развесели Настя. — Ами я кажи и още нещо, Олег: Вадим Орехов има ли и други наследници, освен сина си Филип?

— Не, никакви.

— Прекрасно! Следващ въпрос: в течение ли си, че Филип е вземал разрешение за травматично оръжие и с това разрешение е купил два травматика?

— Разбира се.

— Той сам ли ти го каза?

— Хайде де, ще ми каже той! — отново се засмя Усиков. — Обаче ми съобщиха.

— И къде ги държи?

— Вкъщи, в своята стая. Поне аз на два пъти съм ги виждал там, когато съм преглеждал стаята на Филип в негово отсъствие.

— Ти обискираш стаята му? Защо?

— Е, как защо, любов моя — учуди се Мустака. — Шефът ми нарежда да бдя — аз изпълнявам. Търся дрога. Засега, слава богу, нито веднъж не съм намирал нито прахчета, нито спринцовки, нито таблетки. Такива интимни задачи шефът възлага лично на мен и аз ги изпълнявам сам, никого не посвещавам.

— А пистолетите оглеждал ли си?

— Не, дори не съм ги докосвал. Нали разбираш, оръжието е деликатна работа. Ще пипна, а после Филип току-виж направил някоя глупост, пък аз да вървя да доказвам, че нямам сестра. Не ми е поставяна задача за оръжието, така че не съм го пипал, нито пък съм го търсил специално. Когато ми е попадало пред очите, забелязвал съм го — лежи си там, а когато го е нямало...

Олег Семьонович изразително разпери ръце.

— Разбрах — кимна Настя. — Значи си виждал два пистолета?

— Отначало два, първите два-три пъти си бяха един до друг на камината, напълно открито. После постоянно виждах само един. Сигурно Филип взема единия в колата си, нали знаеш колко бандити има по нашите пътища, хем нарочно те засичат, за да те оберат, че и чанти крадат. Но един пистолет има със сигурност.

— Кога го видя за последен път?

— Преди седмица, когато за пореден път оглеждах стаята.

— Дай да направим един бартер — предложи Настя. — Сега ние ще ти разкажем една интересна история, а срещу това ти още днес ще провериш този пистолет. И в зависимост от това, което ще ни съобщиш, ние ще решим нужна ли ни е лична среща с твоя шеф, или не ни е нужна. Съгласен?

— Е, то зависи каква е историята! — разсмя се Усиков. — Може да е скучна. Или и без това да я знам.

— Гарантирам ти: няма да скучаеш — обеща Настя.

Да се открие жилището, наето от Игор Журихин, се оказа лесна работа. Антон дори не бе възнамерявал да търси в новите блокове, разбираше, че наемът на такъв апартамент едва ли ще е по джоба на

човек, пристигнал от малък град. Ето защо, като намери участъковия, той веднага попита за дадените под наем жилища в стария жилищен фонд, тоест по-евтините. В този микрорайон имаше съвсем малко стари, овехтели блокчета и участъковият знаеше наизуст дадените под наем апартаменти.

— Да дойда ли с теб? — предложи капитанът, млад, но як, явно в прекрасна физическа форма.

— Ела — кимна Антон. — Че знам ли... Не вярвам човекът да има оръжие, но с нож борави много добре.

Сташис вече беше получил отговора на експертите: на кутията били намерени следи, оставени от хора с А-положителна и В-отрицателна кръвна група, докато на ножа, с който е била убита Ина Ефимова, следите били само от човек с В-отрицателна група. От Игор Журихин.

Те влязоха заедно във входа, качиха се на втория етаж и участъковият натисна копчето на звънеца. Не работеше. Тогава той потропа с юмрук по вратата.

Отвътре се чуха бавни стъпки. Антон очакваше въпрос „кой е?“ и вече се бе подготвил да поднесе една от обичайните истории, които в такива случаи използва полицията, но никакъв въпрос не последва. Просто вратата се отвори.

На прага застана невисок слаб млад мъж, малко по-млад от Антон.

— Намери ме значи — каза той с горчивина.

Антон позна гласа. Значи именно Игор Журихин го бе причакал тогава във входа. Затова и го е познал веднага, вероятно с Шокин са го следили доста време.

— Ами така излиза — отговори Антон.

— Ами майната му тогава — каза Журихин. — Тая кучка отне живота на сестричката ми, аз пък си разчистих сметките с нея. Сега няма да ме е яд и да я излежа. Няма да отричам, всичко ще призная. Какво, веднага ли ще ми сложиш белезниците?

— Е, има време — махна с ръка Антон. — Закъде да бързаме? Ще поседим, ще си поговорим, ти може и с чай да ни почерпиш, за последно ще ти е, защото после, разбира се, ще трябва да те вкараме в килията, където чай няма да има. Ето, и капитанът ще поседи с нас, и той ще пийне чаец. Мъже сме, не ни прилича да шикалкавим.

Значи Журихин е решил да поеме цялата вина, разбра Антон. Няма да каже името на приятеля си Юрий Шокин и да го инквизират. А дали пък да не го оставим на мира тоя Шокин? Вярно, съучастие в убийство не е дребна работа. Но от друга страна, убиецът, изпълнителят — ето го, няма намерение да отрича, готов е да даде показания, а Шокин е честен работар, че и дете ще му се роди всеки момент.

„Проклетата да е тая моя работа! — с внезапно ожесточение си помисли Сташис. — Ще я зарежа и ще стана уличен метач. Нищо че се плаща по-малко, но пък и няма да се налага всеки ден да правя морален избор.“

За да изпълни молбата на своята „не първа, но вечна“ любов, Олег Семьонович Усиков трябваше да изсипе куп лъжи пред подчинените си и да замине извън града, където Вадим Константинович Орехов живееше в собствена двуетажна къща. Настя и Дзюба караха след него и сега седяха в колата, нетърпеливо очаквайки завръщането на Мустака.

Най-сетне портите се отвориха, излезе колата на Усиков и потегли към шосето. Настя потегли след него. Автомобилът на началника на службата по безопасност при „Файтър Трейд“ спря до канавката стотина метра преди магистралата.

— Е, какво, любов моя — подзе Мустака, — имам да ти съобщя, че номерът на пистолета, който се намира в стаята на Филип, съвпада с номера от документа за притежаване на оръжие. Тоест това е именно травматикът, който той е купил законно. Но както ти и предполагаше, е преправен за стрелба с бойни патрони.

— Ами вторият пистолет? — нетърпеливо попита Настя.

— Втория го няма. Претърсих всичко, та аз познавам всеки сантиметър, всяка дупчица, всяка пролука в тази стая. Пистолетът е само един, купеният легално.

— Значи всичко е наред — доволно констатира тя. — Но ако съм права, за това са нужни свидетели, поне трима-четирима, за по-сигурно. Орехов не планира ли някакъв прием в дома си?

Мустака отрицателно завъртя глава.

— Вадим Константинович по принцип не организира големи приеми вкъщи, ако трябва, наема ресторант или клуб, или хотелски комплекс извън града.

— А просто гости не идват ли в къщата? Някакви познати, просто за вечеря например, или за обяд, или за барбекю? Може би някоя семейна двойка?

— Това да — кимна Олег Семьонович. — Случва се. През студените месеци не често, но когато се затопли, той обича да кани хора на барбекю, но пак не голяма група, а трима-четирима. От близкия кръг, така да се каже. Между другото, точно за събота е планирал нещо такова.

— Събота, събота... — Настя порови с върха на маратонката си пръстта край колелото на колата си. — Днес е понеделник. Много време. Хайде, Олежек, явно ще се срещаме с твоя шеф. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Чакам да ми звънеш.

Те отново се качиха в колите си и поеха по магистралата към Москва.

— Рома, намери Улянцев, да прати хора по петите на малкия Орехов. Ние с тебе не можем да участваме, той ни вижда.

— Ами, Анастасия Павловна, не ни е запомнил.

— И все пак не бива да рискуваме. Не бива да въвличаме и Антон, защото всеки момент около Орехов може да се появи Власов, а Власов познава Антон. С една дума, в случая с нищо не можем да помогнем на Улянцев, така че ще разчитаме само на него. Но ако Фьодор нещо не се справя, ти ми се обади, а? Тогава аз ще помоля моя шеф, имаме в агенцията двама-трима „следачи“ и ако Кирган се съгласи да плати...

— Ще се съгласи — уверено заяви Роман.

Ох, колко мразеше следователят Баглаев такива разговори! Но професионалната чест не му позволяваше да прехвърля неприятната работа на адвоката, макар че много следователи постъпваха именно така.

Отидоха заедно в следствения арест, където Баглаев се обади предварително и помоли да му освободят стаята за разпити за определения час. Адвокатите нека седят с часове на опашка и да чакат да се освободи стаята, следователят обаче не може да си губи времето, той е на държавна служба.

Ламзин изглеждаше добре, във всеки случай не показваше да е сломен или паднал духом.

— Валерий Петрович — започна Баглаев без дълги предисловия, понеже предпочиташе по-бързо да приключи с неприятната част от разговора, — в присъствието на вашия адвокат ви поднасям извиненията си. Направих грешка и сега я признавам. Следствието получи убедителни доказателства, че вие нямате връзка с убийството на Михаил Болтенков.

— Значи ще ме пуснат? Кога? — веднага попита Ламзин.

Не беше много изненадан, дори сякаш бе очаквал нещо подобно. Знаеше си, че е невинен, и беше сигурен, че рано или късно истината ще бъде доказана. Но тук се започна най-неприятното.

— Непременно ще ви пуснат, Валерий Петрович — меко каза следователят. — Но не сега. Работата е там, че следствието се сблъска с много опасен и предвидлив престъпник, който може да научи, че сте освободен, и да промени плановете си. Сега, когато е сигурен, че никой не го познава и дори не го подозира, той си е изготвил определен план и ако ние вярно сме предвидили хода на мислите му, ще можем да го арестуваме на местопрестъпление и да докажем вината му. Щом разбере, че следствието не вярва, че вие сте виновният, и започва да търси друг обвиняем, той може да се притаи, а после да промени плана си и ние вече няма да научим какъв ще е той, разбирате ли? Ще избегне наказанието. Ние няма да можем да докажем вината му. И ще стане така, че убийството на вашия колега Болтенков няма да бъде разкрито, а вие навеки ще носите клеймото на човек, когото са подозирали в убийство, но не са го пратили в затвора само защото е случил на опитен адвокат, който е провалил делото, а в действителност вие сте престъпник и убиец. Искате ли да стане така?

Известно време Ламзин седя на завинтената в пода табуретка с поглед, забит в земята.

После попита през зъби:

— Колко време ще трябва да остана тук?

— Още няколко дни. До събота. Дори да сме сгрешили и да сме предвидили неправилно действията на престъпника, при всяко положение в събота ще излезете от тук. Обещавам ви — твърдо изрече Тимур Ахмедович. — И ще помоля да ви преместят в друга килия, където има по-малко хора и по-прилични. За съжаление, мога само малко да облекча положението ви за останалите дни, но ако искате, мога да ви дам възможност да се видите с жена си. Искате ли?

Ламзин отрицателно завъртя глава.

— Няма нужда. Наташа не бива да ме вижда тук и такъв. Ще почакам. Имам само една молба: кажете ѝ колкото може по-бързо, че за нищо не съм виновен и вече не ме обвинявате. Да се успокои.

— Това е невъзможно, Валерий Петрович — включи се в разговора Кирган. — Наталия Сергеевна може да каже на някого, ще плъзнат слухове, ще стигнат до истинския престъпник и тогава целият план за неговото залавяне ще се провали. Много съжалявам, но Наталия Сергеевна не бива да знае нищо.

— Но нали ми предлагате да се видя с жена си! — възмутено възрази Ламзин. — Значи сте допускали, че и аз мога да ѝ кажа...

— Валерий Петрович, ако бяхте пожелали да се видите със съпругата си, ние щяхме да поискаме да ни обещаете, че нищо няма да ѝ кажете. И срещата щеше да се проведе в присъствието на следователя, който внимателно щеше да следи какво говорите.

— Но аз ви уверявам, Наташа е умен човек, всичко ще разбере! Ако я предупредите, че не бива да казва на никого, тя няма да каже! Кълна ви се!

— Не, Валерий Петрович, дори не можем да обсъждаме това. Трябва да ме разберете. Виталий Николаевич — кимна следователят към адвоката — е извършил колосална работа, за да събере доказателства срещу истинския убиец, и ние не можем да рискуваме сега. Да, между другото, във всяка килия има мобилен телефон, това не е тайна за никого. И всички се обаждат, кой до когото иска. Е, да знаете, че телефоните на съпругата ви — и домашният, и служебният, и мобилният — се контролират. Както и обажданията от килиите. Ако решите да не удържите на думата си и да ѝ кажете всичко по телефона, тя ще си има много неприятности, включително задържане и административен арест.

— Арест? — ужасен повтори Ламзин. — Ще арестувате Наташа? За какво?

— Ами ние винаги ще намерим за какво — позасмя се Баглаев. — Когато става дума за залавянето на престъпник, извършил няколко убийства, принципите на морала и законността крайно рядко излизат на преден план. Разбирате ли ме?

— Да. — Ламзин гледаше следователя спокойно и твърдо. — Разбрах ви. Благодаря, че намерихте време да дойдете и да ми кажете.

Баглаев натисна едно копче, за да отворят вратата на стаята за разпити.

— Е, аз ще вървя, а вие сигурно ще останете, Виталий Николаевич?

— Ще остана с ваше позволение. Имаме за какво да си поговорим с Валерий Петрович.

На Тимур Ахмедович му беше тежко на душата. Че и времето, като напук, беше слънчево! Лош ден. Тежък. Дано свърши по-бързо.

Успяха да организират външно наблюдение на Филип Орехов и Владимир Власов, но някак оттук-оттам. Все пак не беше професионален килър, който застрелва високопоставени чиновници или крупни банкери, нито пък маниак, ами просто... незнайно какъв.

До четвъртък не се случи нищо. В четвъртък външното наблюдение съобщи, че е фиксиран контакт между Орехов и Власов, отначало по телефона, после лицата се срещнали късно вечерта в един клуб, който не бе сред постоянните места за забавление на Филип. Не успели да установят за какво са си говорили, но и двамата доста пили. И по физиономиите, позите и жестовете им личало, че се познават доста отдавна.

— Явно си преценила правилно, любов моя — с нещо средно между одобрение и учудване забеляза Олег Семьонович Усиков, докато вадеше поредния план на къщата и двора на Орехови.

Такива планове бяха распечатани десетина и поне половината от тях, изподраскани със знаци и стрелки, вече лежах в кошчето за боклук: всеки път излизаше, че не са предвидили нещо, и работата започваше отново.

— Хората ни са малко — със съжаление мърмореше Мустака. — Ако можехме да заредим всички точки с хора, щеше да е по-лесно.

Това беше и главният проблем. При голям прием сред гостите могат да се пръснат огромен брой оперативни работници и други служители под формата на сервитьори, готвачи, шофьори, лични бодигардове на поканените и дори на техни придружители или придружителки. А когато става дума за две съпругески двойки, плюс домакина, който не поверява на никого да пече неговите прочути шишчета и държи в собствените си ръце целия процес, като се почне

от нарязването на месото и приготвянето на маринатата и се свърши със сервирането на димящите шишове на масата в беседката, ситуацията е принципно различна.

— Олег, за нас най-важното е да осигурим наблюдение, видео- и аудиозапис на всичко, което се случва — убеждаваше го Настя Каменская. — Той няма да бяга, инак цялото начинание ще загуби смисъла си. Той трябва да се остави да го задържат. Ти нали направи каквото се разбрахме?

— Абе направих, направих — махна с ръка Мустака.

— И Орехов-старши ли ще направи всичко?

— Да се надяваме. Във всеки случай обеща. Но не мога да гарантирам. Не съм му в главата, разбираш.

— Добре — въздъхна Настя, — хайде още веднъж да преговорим всичко.

Мустака взе флумастера и взе да бележи по плана.

— Камери има тук, тук и тук — сложи той три яркозелени кръстчета. — От три места обзорът на беседката и територията около нея ще бъде пълен.

— Дали да не сложим и четвърта? — помоли Настя. — Така, за по-сигурно.

— Може — съгласи се Мустака. — Тогава — ето тук.

— Не — възрази Антон, — мисля, че ще е по-добре тук. Знае ли човек как ще тръгнат нещата. А в къщата ще има ли камери?

— Задължително — кимна Настя. — Но за къщата решихме, че ни трябва само две на разбираеми места — стълбището и в стаята на Филип, защото, ако съм права, там не би трябвало да се случи нищо друго.

— Значи до домакина мога да се намирам само аз — констатира Мустака. — Всички останали са с познати физиономии.

— Ами аз? — намеси се Улянцев. — Нито Орехов, нито Власов ме познават. Спокойно мога да се явявам пред очите им.

— В качеството на какъв? — насмешливо попита Дзюба. — Там няма да има нито един външен човек, нали ти обясниха. Само ако се престориш на шишче. Но ние при всяко положение трябва да сме наблизо, защото се случват всякакви изненади. И ако нещо не тръгне както е предвидено, трябва да успеем бързо да се озовем при беседката.

— И при това да се намирате на места, където няма да ви забележи никой от присъстващите — добави строго Мустака. — А те, трябва да знаете, обичат да се разхождат из двора. Дори да доведете още десетина души, аз просто няма да мога да ги разположа из двора така, че да е безопасно. Нямам толкова много защитени точки. Дай боже да успее поне вас да наместя така, че никой да не ви мерне. Ето защо всички ще седите, в смисъл — ще стоите, достатъчно далече от центъра на събитията. Хайде да се разпределим — кой къде.

Настя още веднъж огледа периметъра. Ето тук са външните порти и вратичката. Зад тях стои пазачът. Винаги сам. Значи втори не може да се постави — няма повод. Не може и да се смени: Филип може да се стресне. Добре, да се надяваме, че той си знае работата.

Ето тук е вратичката, през която може да се отиде в двора на съседа. Отношенията между Орехов-старши и тези съседи са стари и топли, ето защо те по взаимна уговорка са сложили портичка, която могат да използват, за да си ходят на гости, без да излизат от главния вход и да влизат през съседния главен. Бравата на портичката е електронна, отваря се с натискане на бяло квадратно копче, над което има козирка, та в случай на дъжд електрониката да не се намокри.

— Умряла работа — забеляза Усиков, като видя накъде е насочен погледът на Настя. — Сега съседите ги няма, а из двора им тичат две огромни кучета, зловни като зверове и обучени при най-добрите кинолози. С тях там има човек, също кинолог, който ги храни и когото те слушат, той им е като водач на глутницата. Освен него и своите стопани, те не признават никого. Ще те разкъсат мигом, дори без команда.

— Ясно. А тук какво има?

— Тук е портичката за излизане в гората. Пак с електронна брава, отвътре се отваря с натискане на бутон, отвън — с чип, за да не влизат чужди хора.

— Гората си е истинска, така ли? — с жив интерес попита Дзюба.

— Абсолютно истинска — потвърди Олег Семьонович. — Тъкмо в това се крие прелестта на парцела. Ето защо шефът толкова се трепа, докато го купи. Гората е истинска и гъста, в нея можеш да се изгубиш за три минути. Така че, ако някой опита да избяга, може само през нея.

Там може да изчака известно време, дори до сутринта, а щом се развидели — тихичко да се измъкне.

— Ами съседите от другата страна? — зададе въпрос Антон. — И те ли са приятели и има ли там портичка?

— Не, оттатък оградата е плътна.

— И тъй, три пътя за бягство — направи равносметката Улянцев. — Главната порта отпада, там стои пазачът и е добре осветено. Портичката към съседите също отпада, там има кучета, които няма да пуснат никого жив. Значи най-вероятният път е през портичката към гората.

— Правилно — съгласи се Настя. — И точките трябва да се разпределят така, че ние да можем бързо да стигнем и до беседката, и до задната портичка. Мустак, ти не влизаш в сметката, ти стоиш при шефа. А ние сме само трима. Тоест реално можем да покрием само три точки.

— Как трима? — наивно се учуди Улянцев. — Аз, Антон, Ромка и вие. Излизаме четирима.

Настя избухна в смях.

— Младежо, погледнете ме внимателно! Вие разбирате ли на колко години съм? Но дори да бях с двайсет и пет по-млада, пак нямаше да влизам в сметката. Ами че аз и две крачки не мога да пробягам бързо. И не владеем източни бойни изкуства, така че, когато дойде до задържане, съм пълна нула.

— А Ромка разправяше, че дълги години сте работили на „Петровка“, в отдел „Убийства“ — стъписано продума Фьодор. — Излъга ли ме?

— Не — усмихна се тя. — Не е излъгал, така си е.

— Ами как сте работили тогава?

— Просто така — сви рамене тя. — Дори за такива непохватни като мен винаги се намира работа. Нали неслучайно казват, че работата обича глупаците.

Улянцев така и не разбра какво имаше предвид тя.

Той мразеше хората, които се блещеха учудено, презрително свиваха рамене и казваха, че нали, сам си си виновен, трябваше да се стараеш повече, защото, който истински се стареа — постига успех. Толкова ги мразеше, че беше готов да ги разкъса на парченца. Колко често бе чувал тези думи отначало вкъщи, от сестра си, после от

треньорите, които му обясняваха защо един или друг спортист е заел на състезанията именно мястото, което е заел. Докато беше още съвсем малък, Володя вярваше на думите на треньорите, всеки от които впрочем, както и за всеки спортист на определен етап, беше цар, бог и роден баща. Смяташе, че неуспехът е резултат от недостатъчно старание и усърдие, и полагаше още по-големи усилия и трудолюбие, стоически превъзмогваше и болка, и страх, и всякакви емоции. Даваше на спорта всичко, което имаше. Времето си. Здравето си. Душата си. Силите си. Живота си. Беше уверен, че ако се старае — ще успее.

А после дойде прозрението и разбирането, че от спортиста наистина зависи много, но съвсем не всичко. И резултатът не е адекватен на вложеното, защото върху този резултат влияят огромен брой хора с техните амбиции, желаниа, стремежи. И спортистът за тези хора е просто пушечно месо, разменна монета, с чиято помощ те кроят своите интриги и постигат своите цели. Изхвърлят спортиста, който е дал всичко от себе си, на бунището, като използван презерватив. От него няма какво повече да вземат...

Омразата го гризеше отвътре, изгаряше го, изсушаваше го. Понякога му се струваше, че не може да диша. Започна да пие.

И изведнъж му попадна информация за гибелта на Коля Носуленко, който катастрофирал с кола в Гърция. Коля, който го бе уволнил, бе го изгонил от треньорската длъжност и бе взел на мястото на Власов своята любовница, една фигуристка от старшата група, зловна и тъпа глупачка, готова да мине през трупове в името на единствената си цел: да се уреди в столицата.

Този ден Владимир Власов за пръв път от дълго време се почувства щастлив. Истински щастлив. Можа да въздъхне дълбоко, изведнъж видя багрите на околния свят. Спомни си своите детски занимания с рисуване, отиде у майка си, намери на тавана старите си учебници, избра си техника, която му се стори хем не много сложна, хем даваща простор за многоцветност. Отиде в магазина, купи всичко минимално необходимо и направи първата си картина, много неумела, неточна, груба, но тя му донесе и много радост.

Еуфорията продължи няколко седмици. През това време Владимир Власов ясно разбра, че няма да може да живее и да диша, докато хора като Коля Носуленко ходят по земята. Само тяхното

унищожаване ще му позволи да не умре от отровната омраза, която се мяташе в гърдите му като огромен звяр.

Не спря да пие, но в моменти на просветление продължаваше да рисува. Не се получаваше кой знае какво — ръцете му трепереха, но в подбора на боите, в техните съчетания и смесвания напредна съществено.

Когато майката на Женка Зеленов, с която Володя продължаваше да поддържа връзка, му помогна да започне работа, се наложи да намали алкохола. Доста бързо ръцете му си върнаха твърдостта, рисунките му станаха ясни и безупречни. Майката на Женка ги купуваше и това се превърна за него и в добър стимул, и в източник на средства.

А после в живота му се появи Филип Орехов, весел, безгрижен и простодушен. За пръв път се видяха, когато Филип заедно със своя старши мениджър Химин отиде при началничката на Володя, Олга Виторт. Не ги представиха един на друг, но буквално след два дни Владимир срещна Филип пред едно кино, където двамата щяха да гледат нов нашумял американски блокбастър. Филип не го позна, но когато Власов му напомни къде са се виждали по-рано, се сети, радостно тупна Владимир по рамото и му предложи първо да изгледат заедно филма, а после да отидат да пийнат някъде.

След киното отидоха в някакво заведение, което избра Филип, и Владимир, който отдавна беше свикнал с потайност и сдържаност, само се чудеше на откровеността на новия си познат, който най-разюздано ругаеше баща си и говореше само за лудите пари, които щял да наследи след смъртта му, а нея, за съжаление, трябвало да чака още дълго.

— Да можеше някой да поръча това убийство, знам ли! — повтаряше Филип, здравата пиян. — И аз бих го убил, със собствените си ръце, но нали първо мен ще заподозрат, аз съм единственият му наследник. Дори съм готов да го излежа, дявол да го вземе — тогава пак ще стане по-бързо, отколкото да чакам татенцето доброволно да предаде богу дух. Но работата е там, че ако ме вкарат в затвора, дори после няма да получа никакво наследство, законът е такъв.

Идеята принадлежеше на Владимир. С майка си много пъти бе гледал филма „Непознати във влака“: на майка му ѝ трябваше за работата, пишеше голяма монография за творчеството на Хичкок, а той

го гледаше, за да ѝ прави компания и за удоволствие. Че какво? Лоша ли е тази идея? Убийство по размяна. Първо Филип ще премахне всички, заради които Власов не може да диша спокойно, никой няма да заподозре Орехов, и сянка на съмнение няма да падне върху него — той никога в живота си не е бил свързан с фигурното пързалане. А после, когато всички хора, които съсипаха живота на спортиста Власов не заради спортна кариера, а само за пари, престанат да тровят въздуха на тази земя със зловонното си съществуване, Владимир Власов ще убие Орехов-старши. Пред очите на свидетели. Така, че всички да знаят, че Филип е невинен. Разбира се, ще трябва да влезе в затвора за това. Но той, Владимир Власов, е готов на всичко, дори на дългогодишен затвор, защото след смъртта на тези изроди ще може да диша, а значи — да живее. А докато те са живи, самият той не е жив, а води тъпо и жалко съществуване, измъчва се от омразата си и страда.

Разбраха се бързо, идеята хареса на Филип. Решиха да не се срещат повече, да не си звънят по телефона, да не си кореспондират и изобщо да се преструват, че не се забелязват взаимно. Беше им нужна само още една среща, на която Власов щеше да предаде на Филип списъка.

Списъка на хората, които бяха съсипали живота му.

Изготвянето на този списък не отне кой знае колко време — Владимир Власов много пъти бе връщал в паметта си своя живот в спорта, всички негови перипетии. Нямахше претенции към хората, които му бяха пречили, бяха му подлагали крак или му бяха правили мръсно в името на собствената си кариера, спортна или чиновническа. Разбираше: такива са правилата в този свят и никой не може да играе другояче. На тези хора — и на съдиите, които бяха намаляли оценките му, и на партньорката си, която го бе изоставила, и на много други — той бе простил. Всъщност и от самото начало не им се бе сърдил, разбирайки, че не са могли да постъпят другояче. Ако беше той на тяхното място — щеше да постъпи по същия начин.

Но на онези, които просто така, заради пари или заради някакви други изгоди го бяха унищожавали — на тях Власов не бе простил.

И първи в този списък беше Михаил Валентинович Болтенков, който изведе юношата Власов до златния пиедестал на шампионата на Русия и го изостави. Даде го на младата, неопитна и бездарна треньорка Людмила Волинец. И не просто го даде, а го продаде за

пари, защото бе изгубил всичко в една от разпространените в онези времена финансови пирамиди. Продаде го като роб на пазара, вземайте — който даде повече! Това беше предателство и именно след него цялата по-нататъшна кариера на Владимир Власов тръгна надолу.

Втора беше Ина Викторовна Ефимова, една отвратителна дебела лелка, която веднъж Володя, който закъсняваше за тренировка и тичаше през глава по дългия коридор в Двореца на спорта, едва не събори. Ефимова — с пъстра рокля на цветя, разносяща задушлива гадна миризма на парфюм — му крещя като луда, нарича го с какви ли не думи, заплашва го е всички небесни наказания. Искаше Власов да се извини. А той бързаше, беше нервен и не искаше да се извини. Просто ѝ обърна гръб и продължи да тича, докато зад гърба му хамалските ругатни продължаваха.

Паметта на Ина Викторовна се оказа не просто добра, а отлична. Същия ден тя отиде на тренировката в групата на Власов, престори се, че се интересува от успехите на учениците и между другото попита за имената на няколко души. И кога го настъпи подходящият момент, го препъна. Да, Ефимова беше алчна и не смяташе за правилно спортисти да бъдат пускани да се състезават за друга федерация срещу обикновеното „благодаря“. Тя жестоко мразеше тогавашната треньорка на Володя Людмила Волинец, а покрай нея и всички нейни спортисти.

Но съвсем отделна, специална омраза изпитваше конкретно към майстора на спорта Власов. Защото той не ѝ се бе извинил и ѝ бе обърнал гръб. На нея! На могъщата Ина Ефимова от Московския спортен комитет, пред която всички трепереха и падаха в краката ѝ, защото с ръководството на Федерацията по фигурно пързаляне на Русия я свързваха стари, лични и много приятелски отношения, здраво обвързани с пари.

Трети номер в списъка на Владимир Власов беше полицаят, който някога бе взел пари, за да разиграе комбинация, в резултат на която на много важно за Власов и неговата партньорка състезание в състава на съдийската бригада бе въведен нужен на съперниците им съдия. На съдиите Володя не се сърдеше, разбираше, че те са хора зависими, подчинени, че трябва да правят каквото им нареди Федерацията, инак ще ги изхвърлят от играта. Но онзи полицаи, който по онова време още се наричаше милиционер, не правеше кариера, в света на спорта. Той просто бе взел пари. И не биваше да живее.

На четвърто място в списъка беше Хрант Артурович Ханджумян, който бе купил Коля Носуленко, а чрез него — ръководството и на Двореца на спорта, и на спортната школа, та неговият бездарен, абсолютно некадър син да остане в групата. Излезе заповед да се направят съкращения, трябваше да освободят двама спортисти и вместо Вартан Ханджумян, който прекрасно щеше да си живее живота без фигурното пързаяне, от групата извадиха талантливо момче, което бяха поверили на Власов, начинаещ тогава треньор.

Вярно, треньори от друга група веднага грабнаха това момче, то наистина беше талантливо и след няколко години започна да показва отлични резултати, но Владимир не можеше и не можеше да се отърве от мисълта, че ако на него бяха дали възможност да работи с момчето, тези резултати щяха да бъдат и негова заслуга. Негова, а не на други. И той щеше да се прояви като перспективен треньор. А този тъп бизнесмен с неговите кой знае как спечелени пари съсипа всичко това.

И накрая, пета в списъка, беше Галка, бъдещата жена на Коля Носуленко. За нея дори не му се искаше да си спомня. Развратница и гадина. Следеше всяка крачка на Власов, постоянно го клеветеше пред Коля, лъжеше като дърта циганка, направи всичко, та да накара Коля да уволни своя втори треньор. И веднага зае неговото място. И все пак, ако Галка искаше да прави треньорска кариера, Владимир щеше да я разбере и да не ѝ се сърди. Всеки изтръгва своя хляб, както може. Но тя не смяташе да става треньорка, тя искаше само да се лепне за Коля, той да се ожени за нея, та тя да получи столично жителство и постоянна работа. А после щеше да се оправя някак.

Към всяко име в списъка бе приложена цялата информация, с която в онзи момент разполагаше Власов: местожителство, месторабота, телефонен номер. Някои от тези сведения бяха остарели, но Филип каза, че това не е никакъв проблем, защото във века на интернет технологиите е фасулска работа да намериш кой да е човек, не си струва дори да се обсъжда.

— От този момент нататък ние не се познаваме, ако се видим в службата — не си обръщаме внимание — каза на сбогуване Филип. — Когато свърша всичко, ще ти дам сигнал. Тогава ще дойде твоят ред. Нали на тебе ти е все едно в какъв ред да... Е, това де.

— Все ми е едно — кимна Власов. — Искам да ги няма на света.

Власов чакаше, търпение у него — колкото щещ. С всяка новина за смъртта на негов враг мъчител живваше, картините му ставаха все по-ярки, все по-наситени. Жалко само, че за убийството на тази кучка Ефимова научи толкова късно, можеше вече цели два месеца да се радва. Някой изпреварил Филип, постарал се. Ами нищо чудно, такава мерзка твар като Ина Викторовна сигурно бе напакостила не само на Власов. Намерил се е човек, който си е разчистил сметките с нея. Важен е резултатът: вече я няма. И той може да диша.

А дето с Ханджумян не всичко се получи — нищо, де. Преподадоха му урока, да си живее както може.

Ето че дойде редът на Владимир Власов да изпълни своята част от договора. Вдругиден. В събота.

Ще го заловят веднага, ще го осъдят и ще го вкарат в затвора.

Той разбира това. Готов е.

В дома на Орехов очакваха гостите за барбекюто към 18 часа. В 17, както се бяха разбрали, Вадим Константинович покани в къщата пазача от външните порти и бавно и съчувствено го заразитва за здравето на тъща му и за двамата му синове, как им върви училището.

— Ако има нещо, казвай — повтаряше Вадим Константинович, — ще помогнем с лечението, ще ти дам безлихвен заем, заслужи го е добрата си работа. И за болница ще помогнем — лекари, лекарства. И дръж момчетата по-строга, да не ги изпуснеш, че ще израснат нехранимайковци като моя Филип.

Докато траеше този благороден разговор, Мустака пусна на територията през портичката към гората Настя Каменская, Антон Сташис, Роман Дзюба и Фьодор Улянцев, за да ги настани на предварително обмислените и подготвени позиции.

— Е, какво, любов моя — каза шеговито Олег Семьонович, — избери си кавалер. За теб нямам отделно място.

Настя бързо огледа оперативните работници. Улянцев явно не ѝ подхожда за компания, чужд е за нея, тя изобщо не го познава. Пък и той ще се притеснява от нея. Антон познава отдавна и добре, но кой знае защо по-мил ѝ е рижавият Роман е неговата неуморна фантазия, безкрайна любознателност и просто нечовешка упоритост.

Усиков ги разведе по местата им и връчи на всекиго дисплей, на който само е едно натискане на копчето се транслираше изображение от всички камери, които бе поставил, а също малки слушалки, от които

те щяха да чуват всичко, случващо се в беседката и на десетина метра разстояние около нея. Ако някой се отдалечеше повече, нямаше да чуват какво говори.

— Колкото можем — толкова — разпери ръце Мустака. — Пак добре, че и тези намерих. И бъдете така добри, постарайте се по-малко да се движите и да не бърборите, нали ви казах: нашите гости обичат да се разхождат из двора.

Мустака си тръгна, пазачът излезе от къщата и зае обичайния си пост пред главните порти, оставаше само да чакат. Незнайно колко. Защото от външното наблюдение още нямаше сигнал, че Филип Орехов и Владимир Власов са тръгнали към извънградската къща. Те изобщо засега не бяха се срещнали. Власов беше в жилището си. Орехов прекарваше времето си с момиче, с което се бе запознал предната нощ.

В 18,15 пристигнаха първите гости — съпрузи приблизително на възрастта на Орехов-старши, след още десет минути се появи втората двойка, по-възрастни хора. Мустака бе казал, че според обичайните навици цялата компания ще прекара в къщата около час с аперитиви, след което Вадим Константинович ще пристъпи към свещенодействието. Както каза Усиков, той обичал основното ястие — шишчетата — да се яде в беседката под светлината на фенерчетата, когато се мръкне, а имаше още много време до мръкване. Преди шишчетата обикновено се хапвали различни мезета, пийвали се разнообразни питиета и се водели оживени разговори.

Застанала до Дзюба и чувствайки как гърбът започва непоносимо да я боли, Настя наблюдаваше на дисплея домакина. Той с всички сили се стараяше да изглежда добродушен и приветлив, шегуваше се, поддържаше разговора, но щом се извърнеше от гостите, например, когато час по час влизаше в къщата за различни приготовления, лицето му ставаше тъжно, мрачно и черно. Разбираемо. Каква голяма човешка радост — да научиш, че се канят да те убият.

Мустака, мъдър мъж, бе казал на Орехов, че убийството е поръчано от друг човек, не се знае кой, знае се само, че изпълнителят на поръчката е спечелил доверието на Филип и смята с помощта на сина му да проникне в къщата, за да осъществи замисленото. Ако началникът на службата по безопасност бе казал на шефа си истината,

много вероятно беше бащиното сърце да не издържи. Орехов щеше да се спусне да спасява сина си и тогава щеше да стане много по-сложно да се докаже виновността на Филип. Власов пък щеше да е още по-трудно да бъде свързан със случая, ако той самият доброволно не разкажеше всичко.

В 20,17 на телефона на Дзюба се получи съобщение, че Власов е излязъл от дома си. В 20,42 пристигна още едно съобщение, в което се казваше, че Филип Орехов се е качил в колата си и е тръгнал от центъра. В 20,58 Орехов спрял до една метростанция, в 21,06 в колата му се качил Власов.

— Ето на — прошепна Дзюба и показа на Настя последното съобщение, — започва се. Всичко е, както казахте. Докато стигнат дотук, ще стане около десет, докато това-онова, разни приказки — ще се мръкне. Само че аз пак не разбирам за какво им е на Филип и Власов да е тъмно. Има ли някакво значение за тях? Обратното, когато е светло, се вижда по-добре.

— Докато не бъдат поднесени шишчетата, таткото Орехов ще пие съвсем умерено и ще бъде трудно да го ядосат, но когато свърши основната си работа, той ще се отпусне. Ако съм пресметнала правилно, те се канят да провокират шумен скандал, в който Орехов-старши грубо ще оскърби Власов, а в отговор Власов ще извади пистолет и ще застреля бащата на приятеля си пред очите на изумената публика, тоест пред много свидетели. За осъществяването на такъв план таткото трябва да си пийне хубаво, та да престане да се контролира — обясни Настя, помисли малко и добави: — Впрочем всичко може да е замислено и по съвсем друг начин. Не съм пророк.

— Вероятно сте права. Нали Филип неслучайно е разказал на баща си толкова гадости за Власов, пуснал ги е и в интернет, та Мустака със сигурност да ги прочете. Защото нали сървърът във „Файтър“ е един, така че на Филип нищо не му е струвало да влезе в компютъра на Мустака и да види къде той най-честа търси информация. И я е изливал именно там, където Мустака ще я търси. А когато я намери, със сигурност да я предаде на баща му. Такива са били сметките. Филип е трябвало да даде на баща си аргументи, инак скандал няма да се вдигне. Дори много пиян човек няма да може да нарече един честен труженик безделник и паразит, нали така?

— Ами да — кимна тя. — Такива са били сметките. Ти броиш ли чашите на Вадим?

— Както сме се разбрали.

— И колко станаха?

— По мои сметки досега е изпил около сто и петдесет грама, само вдига чашката и посрѣбва съвсем малка глътчица.

— Ей, браво на тоя човек — учуди се Настя. — А се държи поне като за половин литър. Впрочем при неговите габарити и половин литър е нищо. Още повече че замезва добре. Но това, че не се опитва да се напие от страх и спазва уговорките, говори в негова полза.

Когато в двора влезе колата на Филип Орехов, вече се мръкваше. Пазачът отиде при колата, изчака да слезе Власов и го претърси. Така трябваше — непознат, нов човек. Естествено, синът на домакина не подлежеше на обиск.

— А ето ни и нас! — гръмогласно заяви Филип и отиде с Власов при беседката. — На всички здрасти и добър апетит. Запознайте се, Вовик Власов, мой авер и изобщо голям пич.

— Вовик Власов ли? — с неприятен глас каза Вадим Константинович. — Е, ами добре дошъл в нашия дом.

Филип и неговият гост бързо гаврътнаха по нещо силно и тръгнаха към къщата.

— Ти къде? — извика сина си Орехов. — Ей сега шишчетата ще станат готови, след пет минути.

— Ние бързо, само ще покажа на Вовик нещо на компа.

— Не се бавете там! — строго заръча бащата.

Настя превключи бутона и сега гледаше изображението от камерата, поставена на вътрешното стълбище в къщата. Младежите се качваха към втория етаж мълчаливо, лицата на двамата бяха напрегнати. Ето, стигнаха до вратата към стаята на Филип, скриха се зад нея и Настя веднага се превключи към другата камера: Филип дръпна чекмеджето на бюрото, на което стоеше компютърът, извади от него пистолет, свали предпазителя, дръпна затвора и подаде оръжието на Власов. Без да го огледа (явно нямаше този навик), Власов вдигна пеша на лекото свободно елече и пъкна пистолета зад колана на панталона си, отзад.

— Дотук май всичко върви по план — отново прошепна Дзюба.

Настя само мълчаливо кимна, мечтаейки за едно: всичко по-скоро да свърши, за да може да седне. Сега я болеше не само гърбът, болка пронизваше и стъпалата ѝ.

Филип и Власов се върнаха в беседката точно в момента, когато светнаха многобройните фенерчета и Вадим Константинович с тържествен вид понесе от поставената наблиз под отделен навес скара първата партида шишове, на които беше нанизано месото. Сред гостите веднага настана оживление, смехът стана по-силен, ръцете се протегнаха към бутилките и чашите. Орехов-старши наля в чашата си доста алкохол, гаврътна го на един дъх, лапна първата хапка месо, бавно задъвка, без да откъсва присвитите си очи от Власов.

— Е, както се казва, домакинът свърши работата си, осигури гощавката — каза със закана в гласа. — Сега не е зле да научи кого гощавка. Кого, тъй да се каже, е допуснал до своята трапеза. И с какво се занимаваш ти, Вовик Власов? Как си вадиш хляба? С какви постижения в живота си можеш да се похвалиш?

Това бяха именно думите, на които според предположенията на Настя Каменская разчиташе Филип Орехов.

Власов се опита да отговори нещо, но гласът му потъна в пиянския рев на Вадим Константинович:

— Ти си мошеник и безделник, мамиш на карти, бива те само да крадеш и да лъжеш и си посмял да дойдеш в дома ми, където всяка копейка е спечелена с честен труд, и да ядеш храната ми, и да пиеш коняка ми! Ами че аз още утре ще наредя да съборят тази беседка, та да я няма, само защото мръсният ти задник е седял на тази скамейка!

Филип не се намесваше, Власов мълчеше, останалите гости се опитваха някак да успокоят и спрат Орехов, но той все повече се разпалваше. Внезапно Владимир стана от мястото си, направи няколко крачки към домакина, доближи се плътно до него.

— Ето — прошепна Настя. — Това е. Сега. Готов ли си?

— Готов съм — отговори Ромка. — Но Тоха е по-близо там.

Власов извади пистолета, насочи го към Вадим Константинович и високо и спокойно изрече:

— Аз не отговарям на обидите с обиди. Отговарям по друг начин.

И няколко пъти натисна спусъка.

Глухо изщрака метал. Нищо повече не се случи. Пък и какво можеше да се случи, след като Мустака добре си бе поработил с този пистолет. Той не би стрелял по никакъв начин.

Към беседката от две страни тичаха Антон и Улянцев, четиримата гости в паниката си така бяха се скупчили, че Мустака не можеше да си проправи път. Власов стоеше неподвижно, с нестрелялия пистолет в ръцете.

Всичко вървеше по план.

И изведнъж Филип, с разкривено от ярост лице, грабна от масата голям нож и се нахвърли на Власов.

И в този момент Настя окончателно разбра какъв е бил в действителност планът на Филип Орехов. Той изобщо не бе имал намерение да даде възможност на Власов да го арестуват. От самото начало бе смятал да му отнеме пистолета и да го убие. Да убие престъпника, който току-що е застрелял Вадим Орехов пред очите на сина му и на гостите. Афект, неизбежна отбрана — е, там щеше да остави да се вихрят адвокатите. При всяко положение реална присъда за лишаване от свобода не би могла да се очаква, при най-лошия вариант — само условна.

За какво му е на Филип Орехов бомба със закъснител в лицето на човек, който знае всичко? Знае и всеки момент, под влиянието на някакви обстоятелства, може да го предаде. Не, много по-правилно е да се отърве от него.

Власов разбра всичко. Беше му достатъчно да види очите на Филип, за да разбере какво ще се случи в действителност.

Всичко се случваше мигновено. Той направи едва забележимо движение и без никакво усилие скочи на перилата на беседката, хвана се с две ръце за покрива, повдигна се, по покрива прозвучаха бързи крачки, после скок — и Власов вече тичаше през храстите именно в посоката, където никой не го очакваше. Той тичаше към портичката, която водеше в съседния парцел. Единственото непокрито от оперативните работници място.

Настя, която добре бе запомнила плана, над който бяха умували с Мустака доста часове, се втурна да му пресече пътя, но бързо разбра, че това е безполезно. Младият майстор на спорта щеше да дотича до портичката по-рано, много по-рано. Може би Дзюба ще успее?

Ще го настигнеш ли? — запъхтяно попита тя.

Разстоянието между бягащия Власов и спасителната портичка неумолимо се съкращаваше.

Не — каза Дзюба. — Далече е.

Копчето. Настя го виждаше добре. Ако Власов натисне копчето и отвори портичката, кучетата веднага ще го разкъсат. Това е лошо по принцип. Но е лошо и защото ще помогне на Филип Орехов, като го отърве от ненужния и опасен свидетел.

— Виждаш ли копчето? — попита тя. — Бяло, квадратно, вдясно от портичката.

— Виждам го.

— Ще го уцелиш ли?

— Не съм сигурен. Разстоянието е голямо.

— Дай тук пистолета — изкомандва тя. — По-бързо, де! Секундите решаваха всичко.

Дзюба ѝ подаде служебния си пистолет, Настя моментално го приведе в бойна готовност. Прицели се. От Власов до портичката имаше около седем метра. Шест. Пет.

Тя задържа дишането си и натисна спусъка. Копчето се пръсна на парченца. От неочаквания силен звук Власов се препъна, но се удържа на крака и продължи да тича. И все пак изгуби онези части от секундата, които бяха нужни на електронната брава, за да се задейства като от натискане и да се отключи вече окончателно. Власов дърпаше дръжката, иззад оградата бясно и басово-заканително лаеха обучените кучета.

Нямаше накъде да бяга повече. Власов беше обкръжен от всички страни, но пръв до него дотича Дзюба.

Настя извади кърпа, внимателно избърса пистолета и го остави на земята. Ето сега най-сетне ще седне на тревата, ще подпре гръб на дървото и ще протегне краката си. И като вярно куче ще пази оръжието на старши лейтенант Дзюба.

Всички прозорци на първия етаж светеха, а на втория, в стаята на Саня — кой знае защо, не.

„Наистина ли спи? — учуди се Настя. — Всъщност той не изключва компютъра преди три часа през нощта, а понякога и до сутринта. Да не се е разболял? Или просто не е вкъщи?“

Тя вкара колата в гаража и влезе в къщата. Чистяков седеше до голямата маса и редеше някакъв сложен пасианс с четири колоди

карти, които изискваха много място. Винаги редеше пасианси, когато я чакаше и се притесняваше.

Настя почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Нейният Льошка, любимият ѝ верен съпруг и най-близък приятел, който бе изхабил толкова нервни клетки заради работата ѝ, но при това никога, нито веднъж не бе казал лоша дума за тази работа.

— Е, как е? — стана от масата Алексей и отиде при нея, внимателно се вгледа в лицето ѝ и се опита да прочете по него онова, което Настя може би се опитваше да скрие: умора, разочарование, огорчение от неуспех, яд, насочен към себе си заради допуснати грешки.

Тя силно прегърна мъжа си и го млясна по брадичката.

— Всичко е наред, Льошик, всичко се получи. Вярно, не точно както разчитах, но се получи. И браво на всички нас!

— Това е равносметката — строго произнесе Чистяков. — А сега подробностите.

— Аха — кимна тя усмихната и изпя един ред от песента на Галич: — А от залата крещят: „Дай подробности!“

— Ще ядеш ли?

Тя хвърли поглед към затворената плъзгаща се врата, която делеше кухнята от останалото пространство на първия етаж, и отрицателно завъртя глава.

— Не съм гладна. Гърбът ме боли. Искам само да се изтегна хубаво на дивана.

— Ами кой ти пречи?

Той грижовно я прегърна през раменете и я заведе до дългия удобен диван.

— Ох, не съм си събула маратонките! — сепна се Настя.

— Аз ще ти ги събуя.

Алексей развърза маратонките, свали ги от краката ѝ и ги занесе в антрето, след което приседна до Настя на дивана.

— Разказвай.

— Е, нищо особено. Ама нищо. Всичко мина по план. Следователят назначи балистични експертизи по всички веществени доказателства, които се оказаха достъпни, и знаеш ли какво изплува? Всички убийства са били извършени с различни пистолети. Нито едно повторение. Тоест правилно съм подушила: Орехов всеки път след

убийството е захвърлял пистолета — или го е заравял в гората, или го е хвърлял във вода. И единия пистолет от двата, които е купил законно, е запазил, та после да заяви: „Власов е влязъл в стаята ми и е откраднал оръжието, без да го видя“.

— Ами нали е преправено — учуди се Чистяков. — Това е незаконно. Как е смятал да обясни това?

— Ами никак — усмихна се Настя. — Роман правилно е забелязал: това момче Орехов не вижда по-далече от носа си. Струва му се, че ако премахне баща си и законно получи всичките му пари, край. Останалото, няма значение, животът веднага ще стане прекрасен. Много важно, че вторият пистолет липсва, ще каже, че го е загубил или са му го откраднали, а дето не е подал заявление за това — ами прощавайте, забравих, че трябва, или не знаех, или бях много зает... Много важно, че наличното оръжие е преправено, нали най-важното е, че татко го няма вече! Такъв му е манталитетът, какво да го правиш... Но ако Ромка не беше схванал тази негова особеност, на мен и през ум нямаше да ми мине, че човек може да скрои толкова нелеп план.

— Гледам, че твоят Ромка схваща много такива интересни неща — забеляза Чистяков. — Расте достойна смяна.

— Рядко явление. Такива се броят на пръсти. За съжаление.

— Ася! — Алексей подуши наоколо, наведе се към жена си, помириса дрехите ѝ, вдигна ръцете ѝ до лицето си, първо лявата, после дясната. — Миришеш на барут. Или така ми се струва?

Чистяков забележимо пребледня. Трябваше да признае.

— Лъш, нищо опасно, честна дума — започна да го убеждава. — Не съм стреляла по човек, стрелях по копчето на една електронна брава.

— Ами че ти нямаш оръжие!

— А, с пистолета на Ромка стрелях. Той нямаше да улучи, целта беше малка, разстоянието — голямо. Е, Лъша! Кълна ти се: нямаше нищо опасно!

— Той нямало да улучи — измрънка Алексей, — а ти, значи, улучи?

— Нали тренирам — кротко се усмихна тя.

Алексей вече на няколко пъти хвърляше странен поглед към плъзгащата се врата. Настя повдигна глава и също погледна нататък:

пролуката явно се бе разширила. По-точно, когато тя влезе, пролука нямаше. А сега — ето я.

— Ах ти, нахалнико! — кресна тя. — Подслушваш, значи! Я бързо идвай тук!

Пролуката взе бавно да се разширява, през нея се промуши мършавият Саня, косата му беше страшно разчорлена. Господи, на какво прилича! Не, не успя Настя Каменская да се справи със задачата си, не я бива да се грижи за племенника си и за неговото здраве. Лоша бавачка излезе. И не оправда доверието на брат си.

— Настя, ама ти наистина ли си стреляла? — кой знае защо шепнешком попита момчето. — С какво? С макарнич ли?

— С каквото въоръжават полицията — с това стрелях — сърдито отговори тя. — Други въпроси? Марш оттук, лягай си. Ако още веднъж забележа, че подслушваш, ще ти издърпам ушите.

Саня приближи още и започна да се умилква.

— Настя, искаш ли сега да изям кашата? Ей сега, вземам и изяждам цялата тенджерата. Само ми обещавай да ни възлагаш и други задачи с Петручо, а?

— Какво, хареса ли ви? — позасмя се Настя.

— Ами да, супер е. Та какво, ще се разберем ли?

— Първо изяж кашата, а аз после ще си помисля — коварно обеща тя.

Е, всички похвати са добри, стига да го накарат да изяде диетичната храна.

Тя хвана ръката на Чистяков, обърна се настрани, пъкна дланта му под бузата си и замря. Струваше й се, че може да лежи така цяла вечност.

На оперативните работници им разрешиха да се „отчетат“ за задържането на Владимир Власов и Филип Орехов в понеделник, като в неделя им дадоха законна почивка.

— Рядък случай е почивката ти да се падне в почивен ден — доволно каза Улянцев. — Зарязвам всичко, утре нищо няма да правя, ще посветя този ден изцяло на жена си и семейството.

— Утре, а — измърмори Антон. — Бива си го това „утре“. Вече се разсъмва.

Беше минало доста време, докато дочакаха следователя, разпитаха всички присъствали, направиха оглед на местопроизшествието и иззеха веществените доказателства. Откараха задържаните. Сега можеха с чиста съвест да се прибират по домовете си.

— Добре си е Каменская — със завист каза Дзюба и се качи в колата на Антон. — Щом всичко приключи, веднага си тръгна. Вече сигурно сънува десети сън.

— Е, и ти не си зле — мъдро забеляза Антон. — Сега ще се прибереш, майчето ти е сготвило вечеря, която ще излапаш вместо закуска, ще си легнеш, ще се събудиш сред семейството си, всички те обичат, всички те жалят. И няма нужда да ходиш на работа. Какво му е лошото? Аз съм много по-зле: вкъщи няма никого, няма ядене, никой няма да ми сервира на масата, няма да ме пожали, да ме сложи в леглото...

— Каменская стреля страхотно — възхитено въздъхна Роман. — Аз не мога да се науча така.

— За да се научиш, трябва да имаш много свободно време, а откъде време при оперативен работник?

— И това си е вярно — съгласи се Дзюба. — Ама аз все забравям да ти кажа: Баглаев колекционирал филологически гафове, знаеш, разните там неправилности от гледна точка на руския език и здравия смисъл.

— И какво? — равнодушно попита Антон.

— Каменская ми каза. И ми подари една-две такива фрази от своята практика. Така де, в случай че нещо не ми върви с Баглаев. Да го предразположа.

— И какво, успя ли?

— Ами не, някак нямах случай. И изобщо не обичам да се подмазвам на следовател, ако съм сигурен, че съм прав. Ти просто го имай предвид за всеки случай: ако ти потрябват добри отношения с Баглаев, имам резерви.

— Добре — отговори Антон, — ще запомня. А може и да се възползвам някой път, не съм нежен като тебе. Моето самолюбие доста е изстрадало и е цялото в белези от тежките служебни условия.

Двамата уморено се разсмяха.

— Тоха, все исках да те попитам за Ефимова... Ти реши ли нещо за Шокин?

— Ами и аз като Улянцев реших да зарежа всичко. Ефимова е убита от Журихин, той си призна всичко, дава показания. Има ли значение кой го е подкрепял морално и е одобрявал действията му? Сам да си решава. Ако предаде Шокин — тъй да бъде. Не го ли предаде, значи това ще е. Няма да си слагам грях на душата.

Ромка мълчаливо кимна и Антон не разбра дали старши лейтенантът подкрепя решението му, или не.

Закара Роман до самия блок и потегли към своя. Чудо не стана: завари жилището си пусто и неразтребено — цяла седмица Антон не бе намерил време да се заеме с него. И храна не се бе появила отникъде.

Само преди половин час му се струваше, че е гладен като вълк. Но още щом престъпи прага на дома си, Антон разбра, че най-много от всичко на света иска да спи. Ужасно се бе уморил през последните няколко седмици. И ако организъмът му имаше поне някакви сили, най-смисленото щеше да бъде да ги употреби за събличане, душ и просване в леглото.

Антон Сташис спа до обяд, а когато се събуди, навън валеше проливен дъжд и бушуваше буря. Ако си бяха вкъщи, децата сега вече щяха да искат баща им да стане и да се включи в развлекателната част от неделната програма. Макар че какви ти развлечения в такова време?

Той се обърна на другата страна, зави се през глава и отново потъна в сън.

А когато се събуди вече окончателно, намери в телефона си съобщение:

Обещала съм на Степан и Василиса да се полюеем заедно на люлките. Можете да определите час за следващите почивни дни. Ако сте зает — вашето присъствие не е задължително.

Олга Виторт

Ама разбира се, че ще бъде зает. Кой не знае, че ако на един оперативен работник са дали почивен ден в неделя, според теорията на вероятностите в близко време свободните му дни ще се падат само в делници. Но дали присъствието му не е задължително — ще видим ние тая работа!

Май 2013 — април 2014

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.